

Johanna
Lindsey

#1

BESTSELLING
AUTHOR

7

Hearts Aflame

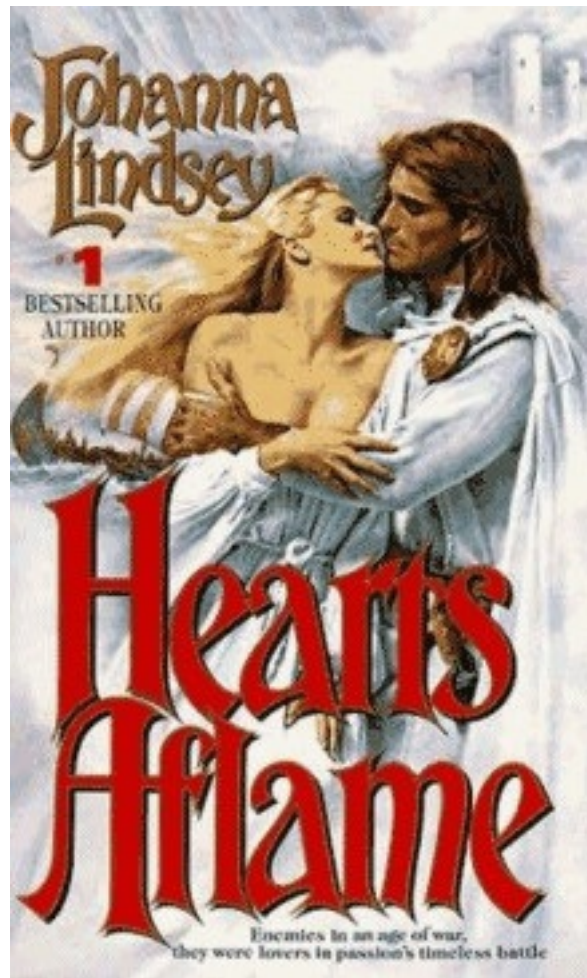
Enemies in an age of war,
they were lovers in passion's timeless battle

Heart Aflame - Johanna Lindsey

Dịch giả: wanwan2684

Nguồn: E-thuvien

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

[Tóm tắt](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

Tóm tắt

Giàu có, xinh đẹp và đầy khiêu hãnh, Kristen Haardrad luôn luôn là nỗi khao khát của các anh chàng Viking chưa vợ. Nhưng với một trái tim tuổi trẻ đầy khao khát tình yêu như nàng thì cái vịnh Horten thật vô cùng nhỏ bé. Kristen trốn gia đình lên tàu đi tìm tình yêu cho chính mình.

Royce, một thủ lĩnh Saxon tài giỏi, đẹp trai, nhưng có một mối căm thù sâu sắc đối với tất cả người Viking. Liệu khi gặp Kristen ngang ngược, thông minh, xinh đẹp chàng có bị cuốn hút và quên đi mối thù kia không? Chàng và nàng có tìm được hạnh phúc thật sự?

Chương 1

Dirk Gerhardsen tiếp đất và lượn vòng đến gần bờ sông, nơi có một nàng gái tóc vàng đã dừng lại. Kristen Haardrad nhìn lại phía sau như thể nàng đã thấy hắn, rồi buộc con ngựa lại và đi xuống nước. Phía ngược lại, nước vịnh Horten chảy nhanh theo dòng của nó. Nhưng một vại đá cuội đã phân dòng nó, nước chảy yên ả, phẳng lặng như mặt hồ. Dirk biết rằng nó cũng ám áp tuyệt vời và quá cảm dỗ để lơ đi với một nàng gái.

Anh ta biết Kristen đang đến đây khi thấy nàng rời ngôi nhà của chú Hugh và cưỡi ngựa theo lối này. Khi họ còn nhỏ, rất nhỏ, họ đã từng đi bơi chung với nhau, có cả những anh trai và anh em họ của nàng. Kristen có một gia đình lớn, một ông cậu của nàng, Jard, sống bên bờ vịnh này, và hàng tá những anh em nàng cậu xa, tất cả bọn họ tin rằng mặt trăng và mặt trời xoay quanh nàng gái này.

Cho đến gần đây, Dirk cũng đã nghĩ vậy. Hắn đã cho nàng trái tim mình và hỏi cưới nàng, như nhiều người khác đã làm trước đây. Nàng đã từ chối – nhẹ nhàng, hắn đã miễn cưỡng đồng ý - nhưng sự thất vọng gần như hủy hoại hắn. Hắn nhìn thấy nàng lớn lên, từ một nàng bé cao, vụng về trở về thành một phụ nữ tuyệt vời. Không có gì hắn muốn nhiều hơn ước muốn Kristen là của riêng mình.

Dirk nín thở khi nàng bắt đầu cởi bỏ áo choàng linen. Hắn đã hi vọng nàng sẽ làm vậy. Đó là lý do tại sao hắn đi theo nàng, hy vọng – Odin giúp hắn – nàng làm thật. Cảnh tượng còn hơn hắn có thể chịu được – đôi chân thon dài... những đường cong mềm mại của hông nàng, tấm lưng thẳng, mảnh khảnh chỉ được bao phủ bởi một bím tóc dày, nâu vàng. Chỉ cách đây hai tuần, hắn đã nắm trong tay bím tóc dày đó và kéo hông nàng sát vào hắn trong một nụ hôn, làm hắn gần như điên lên. Nàng đã tát hắn, cái tát làm hắn thật sự lão đảo. Vì Kristen không phải là nàng gái chân yếu tay mềm; thật ra nàng chỉ thấp hơn hắn có 2 inches và hắn thì cao 6 feet. Điều này chẳng dọa được hắn. Vào lúc đó, đúng thời điểm đó, hắn thật sự nghĩ hắn có thể nổi điên nếu không thể có nàng.

Thật may, Selig, người anh kế của nàng đã đến, nhưng không may vì khó mà Dirk gặp nàng lần nữa và kéo nàng xuống đất. Hắn và Selig đều bị thương trong cuộc chạm trán đó, và Dirk đánh mất người bạn tốt này – không phải bởi vì họ đã đánh nhau, hay vì Norsemen đã sẵn sàng đánh nhau vì bất cứ lý do gì, mà vì những gì hắn đã cố làm với Kristen. Và hắn không thể phủ nhận rằng hắn có lẽ đã chiếm lấy nàng, ngay tại đó, trên sàn chuồng ngựa của cha nàng. Hắn ắt hẳn đã chết rồi nếu hắn thành nàngng. Và người

mà hẳn phải chiến đấu không phải là anh trai nàng hay những anh em họ khác, mà là cha nàng, Garrick, ông sẽ tay không mà giết Dirk.

Kristen bây giờ đang ở trong nước, nhưng việc không còn nhìn thấy toàn bộ cơ thể nàng nữa không làm dịu được ngọn lửa đang xuyên qua các tĩnh mạch hẳn. Hẳn đã không nghĩ sẽ phải chịu tra tấn thế nào khi ngắm nàng bơi. Hẳn chỉ lập luận rằng nàng sẽ một mình, không có gia đình nàng ở đây, và đây có lẽ là lần duy nhất hẳn có thể gặp riêng nàng. Đã có tin đồn rằng nàng sẽ sớm kết hôn, với Sheldon, người con cả của Perrin, bạn thân của cha nàng. Dĩ nhiên trước đây cũng có vô số những tin đồn, khi Kristen 19 tuổi, và trong 4 năm gần đây, mỗi một chàng trai khỏe mạnh ở dọc vịnh này đều đã cầu hôn nàng.

Nàng đang bơi ngửa trên mặt nước, những ngón chân hiện ra, đỉnh đùi mịn màng của nàng, ngực nàng... Loki dẫn dắt nàng, nàng đang mời gọi sự xâm phạm! Dirk không thể ngăn mình được nữa. Hẳn vội vã xé toạc quần áo mình.

Kristen đã nghe tiếng nước bắn tung tóe và nhìn theo hướng mà nàng đoán là nơi phát ra tiếng động, nhưng không có gì cả. Nàng nhanh chóng lượn một vòng, hồ nước ấm áp này không có ai khác ngoài nàng, chỉ có những làn sóng lăn tăn mà nàng đã tạo ra. Tuy nhiên, nàng bắt đầu bơi về phía bờ mà nàng đã để áo quần của mình, cùng với thứ vũ khí duy nhất của nàng, chiếc dao găm có nạm đá quý, nó đã cùn như một món trang sức chứ không còn là vũ khí nữa.

Nàng đúng là ngốc khi đến đây một mình thay vì đợi một trong những người anh của mình đi cùng. Nhưng họ quá bận rộn chuẩn bị cho con tàu Viking của cha nàng, chiếc tàu mà tuần tới Selig sẽ xuôi miền đông, và ngày hôm nay ấm áp tuyệt vời sau một mùa xuân mát mẻ và một mùa đông lạnh khác thường. Nàng không thể chống lại sự cám dỗ này.

Đây như một cuộc phiêu lưu, làm những việc nàng chưa bao giờ làm, và nàng thật sự thích phiêu lưu. Nhưng tất cả những cuộc phiêu lưu của nàng trước đây đều chia sẻ với người khác. Và có lẽ là không khôn ngoan khi cởi bỏ hết quần áo thế này, dù lúc này làm như vậy thật là một sự liều lĩnh tội tệ, và nếu Kristen là bất cứ thứ gì, thì đó là sự liều lĩnh. Luôn là như vậy, ngay bây giờ, nàng đã hối hận.

Chỉ ngay khi chân nàng chạm đất, hẳn đã đứng trước mặt nàng, to lớn và đầy đe dọa. Kristen rên thầm rằng đó là Dirk thay vì ai đó, vì hẳn đã từng cưỡng bức nàng, và nhìn vào mặt hẳn cứ y như cách đây 2 tuần. Hẳn là một người đàn ông khỏe mạnh, rắn chắc, như anh Selig của nàng. Thật ra họ đã từng là bạn thân, cùng tuổi với nhau. Nàng cũng từng xem hẳn là bạn, cho đến ngày hẳn tấn công nàng trong chuồng ngựa.

Hắn đã thay đổi, từ một cậu bé mà nàng cùng lớn lên, cùng cười đùa, đi săn, đi bơi. Hắn ta quả là đẹp trai với mái tóc vàng sậm và đôi mắt nâu vàng. Nhưng hắn không phải là Dirk mà nàng biết, nàng rất sợ những gì đã xảy ra ngày hôm đó lại tái diễn.

“Em không nên đến đây, Kristen.” Giọng hắn nhỏ, khàn khàn.

Mắt hắn ta bị thu hút bởi những giọt nước lấp lánh trên hàng mi dài của nàng. Nước đang nhỏ giọt xuống đôi gò má cao và chiếc mũi thẳng. Nàng liếm môi và hắn ta rên lên.

Kristen đã nghe thấy và mở to mắt, không phải sự cảnh báo, mà là nguy hiểm. Đôi mắt đó giống như cha nàng, xuyên qua bầu trời, biển cả và mặt đất, với ánh mặt trời đằng sau để làm chúng thành màu xanh biển sáng. Chỉ ngay lúc này, chúng có màu ngọc lam, hoảng loạn, như bão biển đang dậy sóng.

“Đề tôi đi, Dirk”

“Anh nghĩ là không đâu”

“Nghĩ lại đi.”

Nàng không lên giọng, không cần phải làm vậy. Cơn giận của nàng là bằng chứng trong mỗi đường nét trên khuôn mặt nàng. Nhưng Dirk là một con ác quỷ đang quay lưng, con quỷ của sự thèm khát. Đã qua rồi cái suy nghĩ thật may mắn sao hắn không cưỡng bức nàng trước đây.

“Ah, Kristen.” Hắn đưa tay tóm lấy đôi vai trần của nàng, giữ thật chặt khi nàng cố để thoát khỏi. “Em có biết em đang làm gì với anh không? Em có biết gì về việc một người đàn ông có thể mất trí thế nào khi ham muốn một phụ nữ xinh đẹp như em không?”

Một tia nguy hiểm lóe lên trong mắt nàng. “Anh mất trí nếu anh nghĩ...”

Miệng hắn đáp xuống một cách hung bạo để ngăn nàng nói. Đôi tay hắn túm vai nàng kéo lại gần, ép ngực nàng vào hắn.

Kristen ngạt thở. Miệng hắn đang chà xát môi nàng đau đớn và nàng ghét điều đó, ghét cảm giác cơ thể hắn áp sát vào nàng. Việc họ gần như cùng chiều cao làm cho cái nam tính của hắn ở ngay vị trí hắn tìm kiếm, và nàng ghét điều đó nhất. Nàng không ngờ nghếch đến nỗi không biết cách mà một người đàn ông và một phụ nữ như thế nào khi họ ân ái. Mẹ nàng, Brenna, đã dạy nàng tất cả về việc này, nhưng đây không phải như thế, không khi mà nàng chỉ cảm thấy sợ hãi.

Nàng nguyên rửa sức mạnh của hắn khi nàng cố gắng để thoát khỏi vòng tay hắn. Nàng ngưỡng mộ sức mạnh và sự can đảm của đàn ông nhưng không khi nó trực tiếp chống lại nàng. Dirk ắt hẳn không gặp trở ngại gì để tìm được lối vào và cướp đi đời con gái của nàng. Nàng sẽ giết hắn nếu hắn làm thế, hắn không có quyền đó. Chỉ nàng mới có quyền tặng nó cho người

mà nàng muốn cho, nàng sẽ vui sướng làm điều đó. Nhưng không phải như thế này, và Dirk không phải con người.

Nhận ra môi hắn đang ở giữa hàm răng mình, nàng cắn mạnh, móng tay nàng cắm sâu vào ngực hắn cùng lúc đó. Nàng cắn mạnh thêm cho đến khi hắn bỏ tay khỏi người nàng; lúc này nàng đẩy hắn ra cho đến khi họ thay đổi vị trí. Hắn có thể tấn công nàng để có thể tiếp tục, nhưng nàng dĩ nhiên sẽ xé toạc môi hắn ra và hắn chắc chắn nhận ra điều đó. Nhưng nàng không có cơ hội, tiếp tục cắn chặt môi hắn cho đến khi bất ngờ đá vào bụng hắn.

Nàng nhả môi hắn ra vào đúng ngay lúc nàng dùng bụng hắn là ván đệm, bật chạy về phía bờ sông và Dirk bật ngược xuống nước. Việc hắn ngã xuống nước cho nàng thời gian để thoát khỏi mép nước và túm chặt dao găm trước khi hắn đến gần. Nhưng hắn không thử. Nhìn vào vũ khí của nàng làm hắn do dự một chút.

“Em lảm trò như là con gái của Loki vậy!” Dirk thốt ra một cách đau đớn, chùi máu ở môi, trừng mắt giận dữ với nàng.

“Đừng so sánh tôi với ông thần của anh, Dirk. Mẹ tôi nuôi lớn tôi là con chiên Thiên Chúa”

“Anh không quan tâm em tin vào vị thần nào,” hắn vặn lại. “Bỏ con dao xuống, Kristen.”

Nàng lắc đầu. Giờ nàng đã bình tĩnh, hắn nhìn thấy điều đó, bây giờ nàng có vũ khí trong tay. Và, nhờ Odin, nàng thật lộng lẫy, đứng đó hoàn toàn khóa thân với những giọt nước lấp lánh khắp cơ thể, ngực nàng đầy đặn như trêu chọc hắn, cái bụng phẳng, mềm mại được bao phủ bởi đám cỏ rối hung vàng trải ra giữa hai chân nàng. Và nàng đang thách thức hắn, thách thức hắn di chuyển về phía nàng, và nắm chặt cái dao găm như thể nàng biết sử dụng nó vậy.

“Anh nghĩ mẹ em đã dạy em nhiều thứ hơn là chỉ yêu mến Chúa trời.” Sự cay đắng trào lên giọng hắn. “Cha và anh trai em không bao giờ dạy em sử dụng thứ đồ chơi đó, cũng không tha thứ cho em vì đã học nó, vì đó sẽ là sĩ nhục khả năng bảo vệ em của họ. Quý bà Brenna đã dạy em các trò của người Celtic, phải không? Sau nhiều năm lẽ ra bà ta nên học được rằng các kỹ năng của Celtic không ăn nhằm gì với chiến binh or cướp biển vùng Bắc và Tây u chứ. Bà ấy đã dạy em điều gì nữa, Kristen?”

“Tôi biết sử dụng mỗi loại vũ khí trừ rìu vì đó là thứ vũ khí vụng, không cần phải biết cách sử dụng.” Nàng trả lời một cách tự hào.

“Vụng chỉ bởi vì em không đủ sức để dùng nó,” hắn đáp trả một cách căm kỉnh. “Và cha em sẽ nói gì nếu ông ấy biết? Anh cá là ông sẽ dung roi da mà quất hai người.”

“Anh sẽ nói với cha tôi à?” Nàng chế nhạo.

Hắn nhìn trừng trừng. Dĩ nhiên hắn không kể với cha nàng, vì lúc đó hắn sẽ phải giải thích tại sao hắn biết việc đó. Và cái nhếch mép trên môi nàng nói lên rằng nàng đã biết. Nghĩ đến Garrick Haardrad, người cao hơn hắn cả 30cm và vẫn còn rất đường bệ, đã làm nguội một ít hăng hái của hắn – không phải tất cả.

Hắn nhướn mày thăm dò phản ứng của nàng. “Anh có gì không ổn mà em từ chối anh, Kristen?”

Câu hỏi làm nàng kinh ngạc, được thốt ra nhẹ nhàng kèm theo chút bối rối. Hắn đứng trước nàng với ánh mắt trống rỗng và niềm kiêu hãnh cứng nhắc. Mắt nàng do dự quét qua người hắn. Nàng không khó chịu với những gì nàng thấy, nàng đã từng nhìn thấy những người đàn ông khóa thân khi cùng bạn thân của mình, Tyra, lén vào nhà tắm của chú nàng, trốn sau thùng nước và nhìn các anh họ nàng tắm. Dĩ nhiên chuyện đó cách đây 10 năm rồi, và có sự khác biệt chứ. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy cái vật đàn ông đang thẳng tung và đầy kiêu hãnh như Dirk hiện giờ.

Kristen thành thật trả lời với hắn, vì đáng phải như thế. “Anh không có gì không được cả, Dirk. Anh có thân hình rất đẹp và bắt mắt. Cha anh có một trang trại giàu có và anh là người thừa kế. Một người phụ nữ chắc chắn rất hài lòng lấy anh làm chồng.”

Nàng không thêm rằng Tyra thậm chí sẽ mặc cả với các vị thần để có được hắn và đó là lý do tại sao Kristen sẽ không có ý với hắn. Tyra đã yêu người đàn ông này 5 năm, nhưng hắn không biết điều đó. Và Kristen đã thề sẽ không bao giờ kể với ai bí mật của bạn mình, nhất là Dirk.

“Anh chỉ đơn giản là không dành cho tôi, Dirk Gerhardsen,”. Nàng kết thúc một cách chắc chắn.

“Tại sao?”

“Anh không làm tim tôi xao động.”

Hắn nhìn nàng ngờ vực, gặng hỏi “Điều đó có liên quan gì đến việc kết hôn chứ?”. Mọi thứ, nàng nói với bản thân mình. Với hắn, nàng chỉ nói “Tôi xin lỗi, Dirk, Tôi không muốn kết hôn với anh. Tôi đã nói với anh rồi.”

“Có thật em sẽ kết hôn với Sheldon?”

Nàng có thể nói dối và dùng nó như cái cớ để thoát khỏi tình thế này, nhưng nàng không muốn nói dối chỉ để làm mọi thứ dễ dàng hơn. “Sheldon như là một người anh trai đối với tôi, bố mẹ tôi muốn tôi cưới anh ấy nhưng tôi cũng đã từ chối.” Và anh ấy thấy nhẹ nhõm, nàng nhủ thầm, vì anh ấy cũng xem tôi như em gái, cũng cảm thấy không thoải mái với cái viễn cảnh một đám cưới giữa chúng tôi. “Rồi em sẽ phải chọn ai đó, Kristen. Mọi đàn ông ở dọc cái vịnh này đều đã hỏi cưới em một lần rồi, có khi hơn. Em lẽ ra đã cưới lâu rồi.”

Đây không phải là chủ đề hay ho gì với Kristen, bởi vì nàng rõ hoàn cảnh của mình hơn bất cứ ai, không có người đàn ông độc thân nào ở quanh sông này nàng muốn cưới cả. Nàng muốn có một tình yêu đẹp như bố mẹ nàng đã có với nhau, nhưng nàng biết cuối cùng rồi nàng cũng phải từ bỏ. Nàng đã hoãn lại nhiều năm rồi, bằng cách từ chối tất cả những lời cầu hôn, và bố mẹ nàng để mặc nàng làm vậy vì họ yêu thương nàng. Nhưng nàng không thể tiếp tục làm thế nữa rồi.

Nàng điên tiết với Dirk vì đã làm nàng nhớ lại sự tuyệt vọng của mình, cái mà đã ở trong đầu nàng nhiều năm qua. “Tôi chọn ai không liên quan tới anh, Dirk, vì đó sẽ không phải là anh. Nghĩ lại đi và tìm người khác, xin đừng làm phiền tôi nữa.”

“Anh có thể chiếm đoạt em, Kristen, và buộc em phải cưới anh,” hấn cảnh cáo nhẹ nhàng. “ Vì em đã từ chối quá nhiều lời cầu hôn rồi, cha em sẽ vui mừng trao em cho anh sau khi anh đã hủy hoại em”

Đó là một khả năng. Dĩ nhiên cha nàng sẽ đánh hấn như tử trước. Nhưng nếu Dirk vẫn sống sau đó, nàng sẽ bị ép lấy hấn. Sự thật thì nàng không còn là thiếu nữ nữa để mà xem xét.

Kristen quắc mắt nhìn hấn. “Nếu cha tôi không giết anh, tôi sẽ làm việc đó. Đừng ngốc thế, Dirk, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho trò bẩn thỉu đó”

“Nhưng em sẽ là của anh.”

“Tôi nói tôi sẽ giết anh!”

“Anh nghĩ là không,” hấn nói với quá nhiều tự tin vì ham muốn nàng. “Anh nghĩ rất đáng để liều.”

Mắt hấn ở trên ngực nàng khi hấn nói câu đó. Kristen cứng người. Lẽ ra nàng không nên đứng đó mà nói chuyện với hấn. Lẽ ra nàng nên nhảy lên Torden và cười thẳng đi thay vì túm lấy con dao găm mà đối mặt với hấn.

“Giờ thì thử đi, chết tiệt đôi mắt của anh, tôi sẽ giết anh sớm hơn.” Kristen rít lên.

Dirk nhìn vào con dao của nàng lần nữa và thấy nàng dơ nó lên theo cách nó chắc chắn sẽ trúng mục tiêu trước khi hấn có thể tước nó từ tay nàng. Chỉ khi nàng không cao bằng hấn, và sức mạnh thì thường đi kèm với chiều cao...

Cơn giận của hấn bốc lên lần nữa, nhưng bây giờ nó hướng về mẹ nàng, bà ta đúng là điên rồi mới dạy nàng kỹ năng chiến đấu. Hấn găm gù “Em sẽ không luôn có món đồ chơi đó trong tay, Kristen.”

Nàng hếch cằm. “ Anh là một tên ngốc mới cảnh báo tôi thế. Bây giờ tôi sẽ bao giờ để anh bắt gặp một mình nữa đâu.”

Hấn kích động. “Vậy thì em nên chắc rằng cửa phòng luôn khóa khi đi ngủ, bằng cách nào đó, vào ngày nào đó, sớm thôi, anh sẽ có cách chiếm

được em.”

Kristen không thềm đáp trả lời đe dọa đó, mà khom người để nhặt nhanh quần áo dưới chân và kéo chúng qua vai. Không rời mắt khỏi Dirk, nàng lui lại túm lấy dây cương của Torden và đi về phía con ngựa của mình. Khi đi một khoảng xa, nàng nắm lấy cái bòm trắng mượt mà của Torden và nhảy lên lưng nó.”

Nàng có thể nghe thấy những lời nguyên rủa điên tiết của Dirk phía sau lưng mình, nhưng nàng chẳng quan tâm, điều nàng đang lo bây giờ là làm sao mặc quần áo vào mà không phải cho ngựa đi chậm lại, trước khi nàng đến gần lãnh địa của Haardrad và ai đó sẽ trông thấy nàng. Nàng sẽ không thể giải thích, và sự thật sẽ làm sự do của nàng bị giới hạn một khắc khe, còn Dirk Gerhardsen thì rơi vào đồng lộn xộn.

Nếu không phải vì những cam ky đó, nàng sẽ thừa nhận những gì xảy ra, nhưng nàng đánh giá cao sự tự do của mình. Cha nàng lo lắng về nàng như thế đủ rồi. Mẹ nàng thì không, trong suốt những mùa hè mà cha nàng ra khơi và mang theo các anh trai cùng đi, bà đã dạy cho nàng rất tốt các kỹ năng tự vệ. Brenna đã dạy nàng cách bí mật để học từ cha nàng kỹ năng và xảo thuật cần thiết để sử dụng vũ khí chống lại kẻ địch mạnh hơn mình, phải có thủ đoạn bởi vì dù nàng có cao hơn mẹ nàng $\frac{1}{2}$ foot, mạnh hơn hầu hết phụ nữ, nàng cũng không đủ mạnh so với 1 người đàn ông.

Kristen tự hào vào khả năng tự vệ của nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng kiểm chứng khả năng đó. Ngoài Selig, lớn hơn nàng 2 tuổi, còn có Eric, 16 tuổi, và Thorall, 14 tuổi, cả hai đứa đã to lớn gần bằng người cha vĩ đại của họ rồi. Nàng còn có người anh họ Athol, chỉ lớn hơn Selig vài tháng, và hàng tá anh em họ xa bên nhánh của cha nàng nữa, họ sẽ chiến đấu thậm chí tới chết để giảm tới thiểu tổn thương cho nàng. Không, nàng sẽ tự vệ tốt và không cần phải chứng minh bản thân như mẹ nàng cảm thấy cần khi bà ở tuổi nàng.

Cho đến hôm nay. Nếu như nàng ra khơi với Selig và bạn anh tuần tới để đến các thị trấn thương mại ở Miền Đông, nàng sẽ không cần phải lo lắng về Dirk nữa – ít nhất cho đến khi nàng quay lại vào cuối mùa hè. Cho đến lúc đó, có lẽ hẳn đã tìm được một nàng vợ rồi và sẽ không phiền nàng nữa.

Trời ạ, nàng đã xin được tham gia chuyến đi này nhưng đã bị từ chối rồi. Nàng đã dư lớn để ra khơi với nhiều người đàn ông trẻ tuổi này rồi, dù đó là một trong những con tàu của cha nàng, với sự trông nom của Selig. Nếu Garrick không đi, nàng cũng không được đi, thế đấy. Thậm chí nàng đã tinh vi trêu chọc rằng có thể nàng sẽ gặp một ông hoàng kinh doanh như ông ở Birka or Hedeby để đem về làm chồng cũng không lay chuyển được ông. Nếu ông không ở đó để trông nom nàng như những lần ông đã đem nàng và

mẹ nàng theo, thế thì, nhờ thần Odin, nàng phải ở nhà.

Garrick đã không ra khơi tám năm nay rồi, ông thích trải qua hàng tháng hè với Brenna hơn, ông để bạn ông, Perrin, chỉ huy con tàu của mình, or Selig, vì giờ anh đã đủ tuổi làm việc đó. Bố mẹ Kristen sẽ cưới xuống phía bắc, một mình, và sẽ không quay lại cho đến hết hè. Họ sẽ cùng nhau đi săn, khám phá, yêu nhau, và Kristen luôn ước mình có sẽ có được tình yêu như họ. Nhưng ở đâu có thể tìm đc người đàn ông như Garrick, người rất dịu dàng hòa nhã với những ai ông yêu mến, và rất nguy hiểm, đáng sợ với những kẻ ngược lại, người có thể làm tim nàng đập nhanh hơn như cách Brenna đã thể hiện khi bà chỉ đơn giản nhìn vào Garrick?

Kristen thở dài đánh thượt, cưới ngựa về nhà. Không có người đàn ông như thế, không phải ở đây. Oh, có một vài người khá lịch thiệp, nhưng không nhiều, dù là có nhiều gã khá là nguy hiểm. Miền bắc này đã sinh ra những người đàn ông dày dạn, khỏe mạnh, những hình mẫu tốt đẹp của đàn ông, nhưng không ai có thể khuấy động được trái tim nàng. Ở đâu đó chắc chắn có một người định mệnh dành cho nàng, có thể là một thương gia, or một thủy thủ như cha nàng – một người Đan Mạch, hay có lẽ là Thụy Điển, thậm chí là 1 người Na-uy đến từ Miền Nam. Tất cả bọn họ đều làm ăn ở các thị trấn thương mại lớn của Miền Đông. Nàng chỉ phải tìm ra anh thôi.

Chương 2

Kristen đứng ở gần nhà bếp, đợi mẹ nàng xuống cầu thang. Selig sẽ ra khơi vào buổi sáng, lúc mà các nơi khác trên thế giới gọi là bình minh, nhưng vì ở Miền bắc này mặt trời chỉ lặn có vài giờ vào mùa hè, nên không thể gọi là bình minh được.

Bao gồm cả Selig thì thủy thủ đoàn có 34 người. Một vài người trong số họ là anh em họ của nàng, nhưng hầu hết họ là bạn bè cả, và đều là những người yêu biển. Hàng hóa là những bộ lông thú mà mọi người phải bán, còn những món có giá trị khác sẽ được chuyển nhượng suốt những tháng mùa đông. Có 55 bộ lông thú mà gia đình nàng đã gom được lần này, bao gồm 2 bộ lông gấu trắng Bắc Cực, loại có giá rất cao ở Miền Đông.

Đây sẽ là chuyến hàng có khả năng thu lợi rất lớn cho mọi người, và Kristen phải thử ít nhất một lần nữa để được đi cùng. Selig nói anh sẽ không phiền, nhưng dĩ nhiên anh ấy sẽ tìm ra điều để từ chối nàng. Bởi vì cha nàng đã nói “không” 3 lần rồi, mẹ nàng là cơ hội duy nhất có thể làm ông thay đổi ý định.

Những người hầu đang chuẩn bị bữa tối. Tất cả là người nước ngoài, họ bị bắt khi làm cướp biển Viking đến Miền Nam và Miền Đông. Những người đang phục vụ cho nhà Haardrad đều được mua về vì Garrick không có chủ trương cướp bóc, Selig cũng không vì anh ấy ra khơi thay cho cha mình. Chủ đề này thỉnh thoảng gây tranh cãi giữa bố mẹ nàng, vì bà từng là nô lệ, bị cha của Garrick bắt và tặng cho Garrick vào năm 851. Dĩ nhiên, Brenna, với niềm kiêu hãnh chết người, không bao thừa nhận Garrick sở hữu bà, những câu chuyện cổ tích họ kể cho nhau là cuộc đấu tranh gian khổ được tô luyện bởi tình yêu họ đang chia sẻ.

Kristen không thể tưởng tượng cảnh cha mẹ nàng xung đột với nhau như họ đã từng. Oh, đôi khi cũng có vài xung đột giữa họ, và Garrick phải cười ngửa xuống phía bắc để làm dịu bớt. Nhưng khi ông trở về, họ lại khóa nhau trong phòng hàng giờ, và khi họ đi ra, họ không bao giờ nhắc lại họ đã cãi nhau về cái gì. Tất cả các cuộc tranh luận của họ, dù lớn dù nhỏ, đều kết thúc trong phòng ngủ hehe, đó là nguồn gốc của những trò tiêu khiển và trêu chọc cho các thành viên còn lại của gia đình.

Đợi chán rồi, nàng quay sang quấy phá bà bếp người Ailen đang thêm đậu ngọt vào bánh mì. Nàng phỉnh phờ bà bằng cái giọng Gealic của người Ailen, cái chiêu thường có hiệu quả làm mềm lòng người phụ nữ này. Kristen học được nhiều loại ngôn ngữ khác nhau từ những người hầu đến từ nhiều vùng khác nhau, và có thể nói thành thạo như tiếng mẹ đẻ. Nàng có

đầu óc năng động, luôn hăm hở học những điều mới mẻ.

“Đề Aileen một mình đi, con gái, trước khi món bánh mì đậu yêu thích của cha con trở thành món bánh không nhân chán ngắt.”

Kristen nuốt vội hạt đậu đang nhai một cách tội lỗi trước khi quay sang mẹ nàng với cái cười toe. “Con đã nghĩ mẹ sẽ không bao giờ xuống đây đó. Mẹ đã thì thầm vì với bố mà làm ông mang mẹ lên lầu như thế?”

Brenna đỏ mặt một cách đáng yêu và choàng tay qua eo cô con gái, kéo nàng vào đại sảnh trống không vì những người đàn ông đã ra vịnh chắt hàng lên tàu. “Con phải nói những điều đó trước mặt người hầu à?”

“Nói gì ạ? Tất cả bọn họ đều thấy bố lôi mẹ lên lầu mà và ...”

“Đừng để ý nữa.” Bà cười rạng rỡ. “Và mẹ không thì thầm gì với cha con cả.”

Kristen thất vọng, nàng đã hy vọng được nghe mẹ, người luôn nói nhiều về tất cả mọi thứ, thú nhận tội lỗi thú vị của bà. Thấy con gái thất vọng, bà cười.

“Mẹ không phải thì thầm gì với bố con cả, con gái. Mẹ chỉ đơn giản rúc vào cổ ông ấy. Garrick có một điểm rất nhạy cảm trên cổ, con xem.”

“Làm vậy khiến bố phản kích?”

“Rất phản kích.”

“Vậy nên mẹ đã khiêu khích bố. Ôi mắt mặt quá, mẹ!” Kristen trêu bà.

“Xấu hổ sao? Khi mà mẹ chỉ có vài giờ vui vẻ với bố con trong ngày và bố con rất hăm hở để đi xuống bên tàu à? Đôi khi phụ nữ phải chủ động nắm bắt cơ hội khi người chồng của mình quá bận rộn đấy.”

Kristen cười rúc rích “Và bố có phiền không khi mẹ lôi bố ra khỏi niềm vui được nhìn thấy hàng hóa được chắt lên tàu?”

“Con nghĩ sao?”

Kristen cười, nàng biết rõ ông chẳng phiền tí nào đâu.

Mẹ nàng không hành động như các bà mẹ khác, bà trông cũng chẳng giống họ nữa. Ngoài mái tóc đen nhánh được di truyền từ người Celtic và đôi mắt nâu ấm áp, bà trông quá trẻ để có những đứa con đã trưởng thành. Dù bà gần 40 rồi nhưng bà trông trẻ hơn cái tuổi đó.

Brenna Haardrad là một phụ nữ rất xinh đẹp và Kristen rất may mắn thừa hưởng những đặc điểm của mẹ nàng, dù nàng có chiều cao, mái tóc quăn vàng hung và đôi mắt xanh của bố. Nàng ít nhất cũng cảm tạ Chúa vì nàng không cao như cha và các anh em trai. Brenna thường làm thế, dù ở Miền Bắc, chiều cao bất thường của nàng không thành vấn đề, vì người Na-uy họ có khi cao hơn nàng. Trong vùng đất của Brenna, chiều cao của nàng có một bất tiện nhất định vì nàng cao bằng một số đàn ông ở đây, nhưng cao hơn hầu hết.

“Con chắc chắn không đợi ta ở đây chỉ để hỏi câu hỏi xác láo vừa rồi,” Brenna nói.

Kristen nhìn xuống chân. “Con hy vọng mẹ sẽ nói vài câu với bố vì ông đang vui, và hỏi bố...”

“Liệu con có thể ra khơi với anh con?” Bà kết thúc dùm nàng, lắc đầu. “Tại sao chuyến đi này lại quan trọng với con, Kristen?”

“Con muốn tìm một người chồng.” Đó, nàng đã nói ra điều nàng không thể nói một cách sốt sắng với cha.

“Con không nghĩ con có thể tìm được ở đây à?”

Kristen nhìn vào đôi mắt nâu dịu dàng. “Không có ai ở đây con yêu cả, mẹ -- không như cách mẹ yêu bố.”

“Con đã xem xét tất cả những người con biết?”

“Vâng.”

“Con đang nói với mẹ con không chấp nhận Sheldon à?”

Kristen không cố ý để cha mẹ nàng biết quyết định của nàng quá sớm, nhưng nàng gật đầu. “Con yêu anh ấy nhưng là yêu như cách con yêu các anh trai.”

“Vậy những gì con muốn là cưới một người lạ?”

“Mẹ cưới một người lạ mà, mẹ.”

“Nhưng ta và cha con biết nhau rất lâu trước khi thừa nhận tình yêu đó và cưới nhau.”

“Con không nghĩ sẽ mất nhiều thời gian để tìm hiểu khi mà con đã yêu.”

Brenna thở dài. “Aye, ta phải ôm con mà thừa nhận rằng ta không còn là ta nữa khi lần đầu tiên gặp cha con. Tốt thôi, con yêu, ta sẽ nói chuyện với cha con tối nay, nhưng con đừng hy vọng ông ấy sẽ thay đổi ý định. Ta đồng tình với ông ấy trong việc không muốn con ra khơi với anh con đấy.”

“Nhưng mà mẹ à”

“Để mẹ nói xong đã. Nếu Selig trở về đúng lúc, mẹ tin rằng cha con sẽ bị thuyết phục để dẫn con tới Miền Nam mà tìm tám chồng đấy.”

“Còn nếu anh trở về khi gần hết mùa hè thì sao ạ?”

“Lúc đó sẽ đợi đến mùa xuân. Nếu ta phải giao con cho một người đàn ông ở tận Miền Nam, ta thích ý tưởng đó hơn là phải đợi tới mùa xuân đấy... nếu con không mong có một gã bây giờ?”

Nàng lắc đầu. Đây không phải điều nàng bận tâm. Nàng muốn đi xa ngay bây giờ, tránh xa mối đe dọa mà Dirk bày ra, nhưng nàng không thể nói với mẹ, vì bà sẽ đích thân đi lòng hấn.

“Nhưng con mỗi năm một già đi,” Kristen chỉ ra, hy vọng bà sẽ lay chuyển.

Brenna cười với con gái vì Kristen không nhận ra nàng đang thể hiện sự

khổ sở thế nào. “Tuổi tác của con không thành vấn đề, con yêu, tin ta đi. Bọn họ sẽ đánh nhau vì con khi biết con đang tìm một người chồng đấy, họ đã làm rồi. Một năm nữa không có khác biệt gì đâu.”

Kristen không nói thêm lời nào. Họ ngồi xuống trước cánh cửa chính đang mở làn gió ấm áp lùa vào. Ngôi nhà bằng đá to lớn này do người ông vĩ đại của nàng xây nên, không có cửa sổ, để mà tránh cái lạnh cắt da của mùa đông. Kristen đang giúp Brenna thêu một tấm thảm lớn vì bà không có kiên nhẫn làm nó một mình.

Nàng hỏi bốc đồng, “Mẹ, mẹ sẽ làm gì nếu mẹ muốn ra khơi bằng con tàu đó?”

Brenna cười, nghĩ đến vấn đề đó. “Ta sẽ lên lên tàu, trốn trong đóng hàng một ngày, đại loại thế, cho đến khi nó đã xa bờ.”

Mắt Kristen đảo tròn mắt ngờ vực. “Mẹ nói thật chứ?”

“Không, con yêu, ta đang chọc con đấy. Làm sao ta lại muốn ra khơi mà không có cha con? ”

Chương 3

Hạt giống đã trồng rồi, Kristen không thể lòi nó lên. Mẹ nàng chỉ nói đùa về việc lên tàu, nhưng cốt lõi của sự thật ẩn trong những gì bà nói không thể lờ đi được. Brenna đủ liều lĩnh để làm việc đó vì bà đã làm nhiều việc hoang dã trước đây rồi. Không phải bà đã lòng vòng quanh vịnh trong mùa đông rét chết người năm đó để quay lại với Garrick, sau khi đã lên trốn đi trước khi họ kết hôn sao? Kristen cũng có thể liều như thế. Nàng có thể giữ được tự do của mình và tránh khỏi Dirk, đó cũng là một cuộc phiêu lưu. Ý tưởng về cuộc phiêu đã khuấy động sức tưởng tượng của nàng.

Chỉ có một điều không hay trong ý tưởng này. Nàng bị cấm không được đi, và khi trở lại thì cái giá phải trả chẳng khác gì địa ngục cả. Nhưng trong niềm phấn khích, Kristen không muốn nghĩ đến, hoặc là để cho Tyra lãi nhãi khi nàng kể cho bạn mình nghe những gì nàng sẽ làm. Tyra kinh ngạc nhưng Tyra không còn hứng thú với những cuộc phiêu lưu nữa khi trưởng thành. Kristen thì không.

Các cô gái đang ở trong phòng của Kristen trên lầu, nơi duy nhất có được sự riêng tư từ bữa tiệc chia tay đang diễn ra bên dưới. Đêm nay đám thủy thủ sẽ ngủ ở lâu đài. Tyra đến cùng với cha nàng để tiễn anh cô ấy, Thorolf, bởi vì anh ấy đã ở đây vài ngày để chuẩn bị cho chuyến đi rồi. Kristen vui vì có anh ấy trên tàu, họ là bạn thân mà. Nàng thậm chí đã cố dạy Thorolf vài thứ tiếng mà nàng đã học khi họ còn nhỏ dù anh ấy không phải học sinh có năng khiếu. Thorolf có lẽ là người duy nhất bảo vệ nàng khi Selig và 3 người anh họ khác trên tàu bắt đầu quở trách nàng về sự ngu ngốc này.

Selig chắc chắn sẽ nổi điên, cũng như anh họ Olaf, Hakhôngn và Ohthere, người lớn nhất trong 3 người bọn họ. Nhưng miễn là họ đã đi ra khỏi đất liền đủ xa để khi phát hiện ra nàng, họ không thể quăng nàng trở lại, lúc đó họ sẽ mũi lòng sau khi xã đã cơn giận vào nàng. Bị mắng là tất cả những gì nàng sẽ nhận, vì không một ai đánh nàng cả, biết rằng nàng không phải người bị đánh mà không đánh trả.

“Tại sao, Kristen?” Tyra hỏi ngay khi nàng tiết lộ bí mật. “Mẹ cậu sẽ khóc đấy. Cha cậu sẽ” Cô dừng lại và rùng mình. “Tớ kính hãi khi nghĩ tới những gì ông sẽ làm đấy.”

Kristen cười toe với cô bạn nhỏ nhắn của mình. “Ông sẽ không làm gì hết cho đến khi mình trở về. Và mẹ mình thì không bao giờ khóc cả. Bà sẽ không lo lắng cho mình miễn là cậu chắc chắn phải nói cho bà biết mình ở đâu. Bà sẽ nghi ngờ những gì mình làm khi không tìm thấy mình đâu hết, bà sẽ lo lắng nếu không biết chắc chắn. Đó là lý do tại sao mình tâm sự với cậu.”

”

“Mình ước gì mình có thể tâm sự với ai khác. Cha cậu sẽ điên tiết đấy.”

“Nhưng không phải với cậu, Tyra. Và cậu phải hứa với mình là nói cho họ biết vào ngày mai, trước khi họ lo lắng.”

“Mình sẽ làm mà, Kristen, nhưng mình không hiểu tại sao cậu muốn cải lời họ. Trước đây cậu chưa bao giờ muốn ra khơi với các anh cậu.”

“Dĩ nhiên mình muốn, mình chỉ là chưa bao giờ nghĩ đến việc hỏi xin họ trước đây thôi. Và nếu nói về lý do, thì đây là cơ hội cuối cùng của mình để ra khơi với Selig. Năm tới cha mình sẽ dẫn mình đi Miền Nam để tìm chồng đấy - nếu mình không tự tìm được ở Hedeby.” Nàng thêm vào với nụ cười thâm trên môi.

“Cậu quá nghiêm túc trong việc tìm một ông chồng ở nơi khác nhỉ?” Tyra hỏi với sự ngạc nhiên.

“Cậu nghĩ mình đùa àh ?”

“Dĩ nhiên rồi. Điều này có nghĩa là cậu sẽ sống xa nơi này, xa cha mẹ cậu.”

“Bất kể mình lấy ai chẳng nữa, mình vẫn phải đi khỏi ngôi nhà này mà.”

“Nhưng nếu cậu lấy Sheldon, cậu vẫn sẽ ở gần nhà cậu.”

“Nhưng không có tình yêu sâu sắc, Tyra. Mình muốn có tình yêu sâu đậm dù cho phải sống ở Viễn Đông chẳng nữa. Nhưng cậu quên rằng cha mình sở hữu 2 con tàu lớn và một cái nhỏ hơn à. Cậu nghĩ họ sẽ không đến thăm mình sao, bất kể mình ở xa thế nào. ”

“Không, dĩ nhiên họ sẽ thăm cậu. Mình quả thật quên mất. ”

“Tốt rồi. Vì thế cậu ngừng việc làm mình thay đổi ý định đi, vì cậu không thể đâu. Mình sẽ đi để có một quãng thời gian tuyệt vời, Tyra, và đừng lo lắng về hậu quả cho đến khi mình quay lại. Cậu không biết các trung tâm thương mại là nơi thú vị thế nào đâu, vì cậu chưa bao giờ đến đó. Mình đến đó lúc mình còn nhỏ, chỉ thích thú với việc buôn bán hàng hóa, không phải đàn ông. Nhưng đàn ông từ khắp nơi trên thế giới tập trung về đó. Mình sẽ tìm được một người mình có thể yêu và mang anh ấy về đây, và điều đó sẽ xoa dịu cơn giận của cha mình.”

“Nếu cậu nói thế.” Tyra gật đầu một cách ngờ vực.

“Mình sẽ làm được. Đi nào, hoặc là phần hấp dẫn nhất của bữa tiệc sẽ trôi qua đây. ”

Họ bước vào lâu đài ồn ào và trình diễn một bức tranh đẹp mắt cho đám đàn ông đang âm ỉ, Tyra nhỏ nhắn và thanh tú, đứng không quá vai của Kristen, và Kristen trông xinh xắn lạ thường trong chiếc đầm xanh vừa vặn với sự mảnh khảnh của nàng, cùng với chiếc vòng tay bằng vàng tôn trên cánh tay trần của nàng.

Sheldon đập mạnh lưng Kristen khi nàng đi qua, nàng quay lại quát anh. Anh đuổi theo nàng vì sự thô lỗ đó nhưng nàng đã lẩn nhanh khỏi anh. Nàng ước gì anh cũng ra khơi, nhưng anh và em trai anh phải giúp cha họ, Perrin, xây thêm vài phòng nữa trong nhà họ, cũng như coi sóc mùa màng.

Anh họ nàng, Ohthere, là người tiếp theo cầm chân nàng, túm lấy eo, nâng nàng lên và hôn. “Đó là dành cho sự may mắn, bé con,” anh lè nhè bảo nàng.

Kristen mỉm cười với anh. Anh cứ ngoan cố gọi nàng là bé con dù nàng không còn nhỏ nữa rồi, chỉ bởi vì anh lớn hơn nàng những 10 tuổi. Cha anh là một trong những ông chú tuyệt vời của nàng. Bây giờ anh ấy và các em trai đang sống với chú Hugh của Kristen. Anh Athol của nàng sẽ không ra khơi, vì anh ấy là con một của chú Hugh, ông không cho anh đi xa tầm với.

“Anh cần may mắn chỉ để buôn bán ở Miền Đông?” Nàng gắng hỏi Ohthere.

“Một người Viking luôn cần may mắn khi ra khơi, bất kể đi đến đâu” Anh nháy mắt với nàng sau khi truyền đạt chút kiến thức đó.

Kristen lắc đầu với anh. Anh đã say rồi và vẫn còn quá sớm. Anh sẽ lờ đờ khi khởi hành sáng mai. Nàng sẽ thương xót cho anh trong khi an toàn trốn trong đồng hàng hóa.

“Đề cô ấy đi, Ohthere, trước khi cô ấy chết đói.” Ai đó la hét.

Anh đã làm vậy, nhưng không cho đến khi phát vào lưng nàng. Nàng nhìn lại anh rồi tiếp tục đi tới chiếc bàn dài nơi gia đình nàng đang ngồi.

Nàng đi vòng qua bàn, nhưng không xa hơn chiếc ghế của cha nàng vì ông đã với tay ra và kéo nàng vào vòng tay. “Con giận ta sao, Kris?”

Ông cau mày với nàng, nhưng đó là cái nhăn mặt quan tâm. Mẹ nàng đã nói chuyện với ông rồi, và ông đã nói ‘không’ một lần nữa. Đôi mắt xanh biển gặp một đôi khác cùng màu và nàng cười với ông, vòng tay quanh cổ ông.

“Con đã giận cha khi nào chưa?”

“Rất nhiều lần để ta có thể nhớ, và mọi lúc khi con không được làm theo ý mình.”

Kristen cười khúc khích. “Những lần đó không tính đâu.”

“Con hiểu tại sao con không thể đi với Selig chứ?” Ông hỏi dịu dàng.

“Vâng, con hiểu tại sao cha không cho con đi.” Nàng thở dài. “Đôi khi con ước con là con trai cha.” Ông quay đầu qua với cái cười nồng nhiệt. Nàng cau có với ông. “Con không thấy cái gì vui cả.”

“Con giống mẹ con hơn con nghĩ đấy, Kris,” ông bảo. “Cả nữa đời người, mẹ con muốn làm con trai đấy. Ta chỉ rất biết ơn vì có một đứa con gái dễ thương như con.”

“Vậy cha sẽ tha thứ cho con nếu con... nếu con làm gì đó mà cha không cho phép?”

Ông cười tươi. “Đây là loại câu hỏi gì dzậy? Con đã làm gì rồi?”

“Không ạ.” Nàng trả lời thành thật, chỉ cho lúc này thôi.

“Àh, chỉ là giả sử thôi à? Ta cho rằng ta sẽ tha thứ cho con bất cứ việc gì... có lý do hẳn hoi” ông thêm vào với cái nhìn nửa nghiêm khắc, nửa buồn cười.

Nàng chồm lên và hôn ông. “Con yêu cha,” nàng nói nhỏ, vì ông ôm chặt nàng đến nghẹn thở và làm nàng phát khóc, “Cha!”

Ông đẩy nàng ra với cái vỗ nhẹ và ra lệnh, “Con tìm cái gì ăn đi trước khi không còn gì để ăn.” Giọng ông khô khan nhưng nét mặt ông đầy sự yêu thương.

Kristen ngồi vào giữa mẹ nàng và Selig, người sẵn sàng rót đầy cốc rượu mật ong cho nàng. “Em không phải là đứa hay hờn dỗi, phải không, Kris?” anh hỏi nàng. “Anh không cần phải bị dỗi để nhớ trong suốt chuyến đi này đâu.”

Kristen cười cái cách anh sắp thức ăn lên đĩa cho nàng vì anh hiếm khi giúp nàng tại bàn ăn. “Anh tội nghiệp em hả, Selig?”

Selig càu nhàu. “Làm như em để cho mọi người tội nghiệp em vậy.”

“Không, em không đâu, vì vậy anh đừng có làm thế. Và cái em dỗi nhiều nhất là việc chào tạm biệt anh tối nay đây, vì thế em sẽ không phải nhìn anh khởi hành mà không có em trên đó.”

“Thật xấu hổ, Kristen.” Brenna mắng con gái. “Nếu con muốn Selig thấy có lỗi về việc bỏ con lại thì con đã thành công rồi đấy.”

“Không đâu.” Kristen cười một cách tinh quái với Selig, nhưng lại nói với mẹ nàng, “Con thậm chí sẽ không nhớ anh ấy đâu.”

Selig nhìn nàng cau kính vì câu nói không chút tình anh em của nàng và quay qua nói gì đó với Athol đang ngồi bên kia anh. Kristen thở dài, vì Selig chưa biết thật hư thế nào những lời của nàng, dù cho anh có thể vẫn nhớ khi phát hiện nàng cùng ra khơi với anh.

Brenna hiểu nhầm tiếng thở dài của nàng. “Con thật sự không vui vì quyết định của cha con à?”

“Đó thật sự là cuộc phiêu lưu hấp dẫn trước khi kết hôn của con mà mẹ.” Kristen nói thật. “Mẹ có một chuyến phiêu lưu trước khi cưới, không đúng sao?”

“Đúng, nhưng cũng là một chuyến quá nguy hiểm.”

“Nhưng một chuyến đi kinh doanh thì không có gì nguy hiểm cả. Và cha nói con rất giống mẹ mà.”

“Đúng. Ta có nghe.” Brenna cười. “Và cha con đúng, con biết mà. Ta đã

rất cố gắng để thành một đứa con trai mà cha con không bao giờ có. Nhưng cha con có 3 đứa con trai giỏi giang và vui sướng khi có đứa con gái duy nhất là con. Đừng ước mình trở thành thứ gì khác, nhưng con ước gì, con yêu.”

“Con chỉ ước có được một chuyến phiêu lưu thôi,” Kristen thừa nhận.

“Vậy thì đừng ước thêm nữa, bởi vì điều ước đó sẽ thành hiện thực khi con thậm chí không còn muốn nó nữa đấy.”

“Như điều ước của mẹ ạ?”

“Ta không hối tiếc việc chuyến phiêu lưu đã mang ta đến đây, nhưng ta đã làm điều đó. Còn sau cùng thì con cũng có chuyến đi miền nam dù bây giờ cha con chưa biết.” Brenna thì thầm nói với nàng. “Ta sẽ nói với ông ấy con không muốn cưới Sheldon, sau khi khách khứa về hết vì điều đó sẽ làm cha con thất vọng không ít. Ông ấy và Perrin đã rất mong đợi sự kết hợp này.”

“Mẹ ơi con xin lỗi.”

“Đừng như thế, con yêu. Chúng ta muốn con hạnh phúc, và nếu con không hạnh phúc với Sheldon, thì thôi vậy. Chúng ta sẽ tìm được người mà con có thể yêu.”

Nếu mình không tìm được anh ấy trước, Kristen nghĩ khi rướn người gần hơn để hôn tạm biệt mẹ cha nàng, hy vọng họ sẽ hiểu và tha thứ cho những gì nàng sẽ làm. “Mẹ ơi con yêu mẹ.”

Chương 4

Con bão đã ném Kristen ra xa, và nó thậm chí chẳng phải là con bão lớn, ít nhất là chưa. Nhưng ngay khi tàu con tàu bắt đầu lướt sóng, thì nàng cũng bắt đầu nôn ói. Thật là một thủy thủ giỏi. Nàng đã quên mất đã bị thế này vào lần ra khơi sau cùng. Con say sóng tồi tệ nhất, nàng không thể giữ nổi thứ gì trong bụng.

Ai đó đã nghe nàng nôn ói và mở cửa hầm chứa hàng. Sau khi nhìn thấy nàng, anh ta đóng sầm cửa lại. Nàng thậm chí không biết đó là ai, cũng không quan tâm vào lúc này vì con tàu đang nhồi sóng càng lúc càng tệ hơn.

Cho đến lúc này nàng đã quá may mắn rồi. Nàng đã cố lén vào phòng các em trai mình phía sau chuồng ngựa và mượn một bộ đồ của Thorall để mặc trong chuyến đi này, dù vậy nàng cũng mang theo vài bộ váy để mặc khi đến trung tâm thương mại. Chui vào đồng hàng hóa là phần dễ nhất vì chỉ có một người ở lại để canh gác, và dù ngồi gần đồng hàng, anh ta đã ngủ gật. Mặc kệ chiều cao của mình, Kristen nhanh chóng túm lấy cơ hội này.

Nàng đã khá thoải mái dù bên trong tối đen như mực. Đồng lông thú mềm mại chất cao ngất trở thành chỗ ẩn nấp và cái giường êm ái cho nàng.

Đã hai ngày trôi qua rồi. Nàng hy vọng có thêm ít nhất 1 ngày nữa trước khi bị phát hiện, nàng mang đủ thức ăn cho tới lúc đó. Nhưng không được nữa rồi. Con bão làm nàng bị phát hiện. Và dù chưa ai đến bắt, nhưng chắc chắn sẽ có người đến.

Với Kristen, dường như cái ngày thứ ba đó đã đến và trôi qua rồi khi cánh cửa hầm mở ra lần nữa và ánh sáng ban ngày rọi sáng khắp người nàng. Nàng cứng người chuẩn bị cho trận chiến ở chừng mực mà cơ thể yếu ớt của nàng có thể, nhưng không nhiều đâu. Nàng vẫn cảm thấy khổ sở dù con bão cuối cùng cũng đã qua rồi.

Selig đang đi xuống khoang hàng. Kristen nằm ở nơi nàng bị ném tới, thực chất là ngay chân anh. Ánh sáng quét vào mắt nàng, nàng không thể nhìn và đối mặt với nó. Là giọng của anh, cái giọng thô cứng với sự điên tiết.

“Em biết em đã làm gì không, Kristen?”

“Em biết,” nàng trả lời yếu ớt.

“Không, em không biết đâu!”

Nàng che mắt, cố gắng nhìn phản ứng trên mặt anh, nhưng không thể, “Làm ơn, Sleig, em không thể chịu được ánh sáng như thế.”

Anh ngồi xổm bên cạnh nàng, túm lấy một nắm áo vest lông mà nàng đang mặc cùng với cái áo tunic da, cái mà nàng dùng để che đi khuôn ngực. Mắt anh tối lại, quét vào xà cạp được nịt một cách chặt chẽ và đôi boot da

cao kêu. Eo nàg đượ thấ một đai bản rộng, một cái khóa to đùng hình chữ M.

“Ở đâu em có những thứ này?” Anh gặg hỏi về mớ quần áo.

“Chúng không phải của anh mà,” nàg đảg bảo. “Em mượn nó ở chỗ Thorall, vì nó còn chưa cao hơn em và...”

“Em im ngay, Kristen !” anh cẩu kính chen ngang. “Em biết trông em giống cái gì không hả?”

“Giống một trong các thủy thủ của anh?”. Nàg đảg liêu, cố chọc cho anh quên giận.

Nó không hiệu quả gì cả. Đôi mắt xám tối lại y như cơn bão vừa đi qua vậy. Anh nhìn như thể rất nóng lòng muốn đậ cho nàg một trận và kiểm chế hết sức để không làm thế.

“Tại sao vậy, Kristen? Trước đây chưa bao giờ em làm những điều ngốg nghếch đến thế!”

“Có nhiều lý do lắm, Selig.” Nàg có thể nhìn thấy anh trai mình rõ ràng rồi vì anh cúi thấp xuống, nhưng nàg tránh nhìn vào mắt anh, thêm vào, “có một lý do là cuộc phiêu lưu này.”

“Đáng để cho cha nổi giận nhỉ?”

“Đó chỉ mới một nguyên nhân thôi. Sự thật là em muốn kết hôn, Selig, nhưng em không muốn bất cứ ai ở nhà cả. Em hy vọng sẽ gặp một người tại khu thương mại lớn đó. ”

“Cha sẽ dẫn em đi,” anh nói lạnh lùng.

“Em biết. Mẹ đã nói với em rằng bố sẽ làm thế khi anh trở về, hoặc là nếu anh không về kịp thì đợi đến mùa xuân.”

“Nhưng em quyết không đợi đến lúc đó. Chỉ vậy thôi!” anh búng tay. “Em bất chấp...”

“Đợi đã, Selig.” Còn có 1 lý do khác. Có một người... và em sẽ không nói tên, vì thế anh đừng hỏi--- nhưng anh ta cố ý buộc em cưới anh ta bằng cách chiếm đoạt em.”

“Dirk!” anh nổi giận.

“Em không nói đến cái tên nào hết Selig. Nhưng em không thể nói với bất cứ ai về người đàn ông này, hoặc là em sẽ không thể tự đi đâu đượ hay làm bất cứ gì. Cha ắt sẽ đươg đầu với hăg, nhưng sẽ không giết hăg. Một cuộc nói chuyện hay một trận đảg đậ... well, em không nghĩ sẽ ngăn đượ hăg. Em sẽ mất đi tự do của mình, vì thế em nghĩ tốt nhất là bỏ đi một thời gian, nếu em tìm đượ một người chồng trong lúc này, mọi thứ sẽ tốt đẹg. ”

“Thần Odin giúp tôi đi!” anh kêu lên. “Anh lẽ ra không nên mong chờ một lý do hay hơn từ một phụ nữ.”

“Anh không công bằng, Selig! Em đã nói chuyện đi này là sự kết hợp tất

cả các lý do đó lại” nàng nói một cách phòng thủ.

“Anh thích nghĩ lý do làm em quyết định là cuộc phiêu lưu này hơn, bởi vì có nhiều cách để giải quyết một gã đàn ông em diễn tả và em biết rõ điều đó, Kristen.”

“Cha sẽ không giết hẳn chỉ vì hẳn dám dọa em.”

“Nhưng anh sẽ làm.”

Nàng nhíu mắt nhìn anh. “Anh sẽ giết hẳn chỉ vì hẳn muốn em gái anh à? Anh sẽ giết tất cả đàn ông muốn em hả?”

“Mỗi một tên dám nghĩ đến việc chiếm đoạt em mà em không đồng ý.”

Nàng cười toe với anh, biết rằng đó là người anh trai trong anh đang nói. “Vậy thì không có vấn đề gì nữa mà. Anh là tất cả sự bảo vệ em cần khi ở những khu thương mại đấy.”

“Nếu em đến đó, mà em sẽ không đâu,” anh vắn lại. “Em sẽ về nhà.”

“Ôi không, Selig! Mọi người sẽ không bỏ qua cho em vì làm mất nhiều thời gian như thế”

“Tất cả mọi người sẽ đồng ý đưa em quay về!”

“Nhưng tại sao chứ? Nếu em đi cùng thì sẽ gây hại gì đâu? Anh chỉ đi buôn bán thôi mà.” Với cái nhìn điên tiết của anh, mắt nàng mở to với suy nghĩ hết sức đặc biệt và sáng lên sôi nổi. “Anh đi cướp biển à?”

Lúc này ông anh họ Hakhôngn xuất hiện nơi cửa “Cậu đã nói với nó hả, Selig? Thor! Việc đó thật là ngộc nghếch (cái ông thần Thor này đặt ở đây làm câu cảm mà em không bit dịch seo hết)” tên không lồ tóc vàng hoe gầm lên.

“Đồ ngốc!” Selig đứng dậy nhìn chằm vào tên nhóc đó. “Anh mới là người nói với nó đấy. Nó chỉ đoán thôi.”

Hakhôngn ngồi phịch xuống bùng máy bơm, nhìn chằm vào mắt Selig. “Thế thì cậu sẽ gì với nó đây? Đưa nó về nhà và nó sẽ nói với cha cậu?”

Selig ngược nhìn lên trời. “Tôi thề đấy, Hakhôngn, anh là kẻ vẽ đường cho hươu chạy. Kẻ địch của chúng ta sẽ mừng thế nào khi bắt được anh.”

“Tôi đã nói gì vậy?”

Selig không thèm trả lời mà nhìn xuống Kristen, đang cười toét miệng. “Em sẽ không nói với cha, phải không nào?” anh hỏi với giọng tràn đầy hy vọng nàng sẽ nghe lời anh.

“Anh nghĩ sao?”

Anh rên giọng vì câu trả lời đó, anh trút cơn giận vào Hakhôngn, đâm anh ta ngã nhào vào đồng lông thú. Anh tiếp tục đòn tấn công bằng cách đâm bổ theo Hakhôngn, người trả đũa đúng kiểu Viking.

Kristen để bọn họ tiếp tục quần nhau vài phút rồi mới can thiệp bằng cái giọng đủ lớn để họ có thể nghe nàng qua những lời cầu nhau vì đau. “Nếu

anh nghĩ làm em thấy có lỗi vì nhìn vào vết bầm trên mặt anh vào ngày mai, em phải làm anh thất vọng, vì em không tán thành trò thể thao của anh.”

Selig trợn tròn và ngồi xuống để gầm gừ với nàng. “Anh lẽ ra nên ném em xuống biển, Kristen. Sau đó nói với bố mẹ là em bị chết đuối, còn hơn phải thừa nhận là dẫn em theo trên tàu cướp biển. Anh nghĩ họ thích nghe em chết đuối hơn.”

Nàng bò đến chỗ anh và hôn lên gò má đang sưng lên của anh, rồi ngồi xồm lên và cười toe toét. “Nhuộm bộ một cách đáng yêu, anh trai à, và nói em biết chúng ta sẽ đi đâu chứ.”

“Đó là vài điều em không cần phải biết, vì thế đừng hỏi nữa. Em sẽ ở trên tàu và tránh xa tầm nhìn đấy.”

“Selig!” nhưng anh lờ nàng đi và cố lôi thân ra khỏi buồng máy bơm. Nàng quay sang Hakhôngn, đang đứng trơ ra đó. “Anh sẽ nói cho em biết chứ?”

“Và làm cậu ta điên tiết với anh suốt chuyến đi à? Em có tình người chút đi, Kristen.”

“Oh, thật không công bằng chút nào!” nàng cũng gào lên sau lưng anh khi anh bỏ đi.

Chương 5

Họ xuôi thuyền về phía nam, xa hơn miền nam mà nàng từng mơ ước. Nàng biết đó là phía nam vì càng lúc đêm càng dài hơn, cho đến khi đêm bằng ngày. Ngày này qua ngày nọ, họ đi qua những vùng đất tuyết vời nhưng chẳng ai buồn nói cho nàng nghe đó là đâu.

Nàng biết vài điều về những vùng phía nam; nàng biết nhờ vào những người hầu đi và đến nhà nàng hàng năm, tất cả bọn họ đều đến từ nhiều nơi khác nhau. Vùng đất họ đang đi qua có thể là một hòn đảo lớn của người Celt thuộc Ailen, hoặc những hòn đảo lớn hơn, được đồng sở hữu bởi người Scots, Picts, Angels, Saxons và người Celt thuộc xứ Wales, người dân của mẹ nàng. Hoặc thậm chí có thể là đất của Franks, dù nàng đã nghĩ vùng đó ở phía bên trái chứ không phải là bên phải như thế này. (chỗ này em không hiểu she muốn viết gì)

Nếu đó là những hòn đảo lớn, nàng có lý do để tin rằng họ sẽ tấn công người Đan Mạch, vì người phương Bắc đã từng muốn chinh phục những hòn đảo, và nàng đã từng nghe rằng họ gần như thành công. Và nếu đó là người Đan Mạch, thì trận đấu này mới công bằng làm sao khi mà tấn công những con người nhỏ bé của hòn đảo đó.

Selig biết nhiều hơn thế, nhưng anh không nói với nàng bất cứ thứ gì. Dù vẫn bực mình với nàng, anh cũng cho phép nàng ra khỏi khoang máy bơm. Thậm chí Thorolf, anh của Tyra, cũng chẳng nói gì với nàng. Nàng cho rằng họ nghĩ nếu nàng không biết nơi họ đến, việc họ làm khi họ neo bờ, nàng sẽ không có gì để méc với cha nàng vậy.

Như thế nàng có dũng khí để kể với cha nàng chút gì về chuyện này áh! Ông là một thương gia thành công. Ông sẽ không tha thứ cho việc tấn công ai đó bằng tàu của ông. Từ thời của ông nàng lận, đàn ông của nhà Haardrad không cướp bóc. Nhưng dĩ nhiên những anh chàng trẻ tuổi này đã mơ ước được giàu có với một cuộc tấn công thành công, những người đi cùng với Selig tất cả đều trẻ, và đây là con tàu tốt cho một sự liều lĩnh như thế.

Được xây dựng bằng gỗ xồi, nó có một cột buồm bằng gỗ thông chắc chắn để nâng cánh buồm lớn, hình vuông với những sọc đỏ và trắng. Con tàu lướt nhanh trên nước nhờ 16 mái chèo dài, hẹp làm bằng gỗ vân sam, mũi tàu hình rồng màu vàng và đỏ.

Kristen không tiếc việc đã đến đây vì sự hào hứng của những anh chàng kia đã lan sang nàng rồi. Và dù nàng không được phép rời tàu, thì có Chúa, giờ nàng đã có một câu chuyện để kể cho con cháu mình sau này. Và đỉnh điểm câu chuyện sớm có thôi. Nàng có thể kể về sự thay đổi ở những con

người này, và cái cách Selig và Ohthere ngắm nhìn vùng duyên hải này.

Khi họ quanh vào cửa sông, trời đã gần sáng rồi, và tất cả thủy thủ phải làm việc với các mái chèo. Sự hồi hộp của Kristen tăng dần từng phút một, vì những vùng đất này dường như chưa được khai phá đối với nàng, dù dần dần nàng có thể thấy những khu dân cư và những ngôi làng nhỏ.

Máu phiêu lưu trong người nàng bị quấy rầy bởi tất cả những gì nàng nhìn thấy, kẻ thám hiểm trong nàng như nghẹt thở khi cuối cùng họ cũng cập bến và khi Selig đến bên cạnh nàng, vì nàng vẫn hy vọng sẽ được phép đi cùng họ. Nàng thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng cho khả năng đó, nhét bím tóc vào trong áo và đội cái mũ mà Ohthere đã đẩy nàng sáng hôm đó.

Kristen không có tấm khiên nào cả, dù nàng nghĩ không cần nhưng nàng vẫn mang theo cây dao nhẹ mà mẹ nàng đã tặng nàng nhiều năm trước khi bà dạy nàng cách sử dụng nó. Tuy nhiên, nàng sẽ không để lộ với Selig trừ khi anh đồng ý cho nàng theo, vì việc nàng có loại vũ khí hay ho này sẽ khơi ra cả đồng câu hỏi cho anh.

Về mặt giận dữ của anh khi nhìn nàng qua lớp áo đàn ông không báo trước điều gì tốt cho việc anh sẽ đổi ý về việc nàng sẽ ở đâu cho đến khi họ trở về. Selig rất đẹp trai, nhưng khi anh nổi điên thì rất đáng sợ, ngoại trừ đối với nàng, người biết anh rất rõ.

“Em biết em là cái của nợ đáng ghét của anh, Selig, nhưng...”

“Không nhiều lời, Kristen.” Anh cắt ngang một cách không kiên nhẫn. “Anh có thể thấy em vẫn sẽ làm điều em muốn chứ không phải những gì anh bảo, nhưng không phải lần này. Em sẽ trốn đàng hoàng trong đồng hàng này và ở đây cho đến khi anh quay lại.”

“Nhưng...”

“Làm vậy đi, Kristen!”

“Oh, tốt thôi.” Nàng thở dài, rồi nhếch môi cười với anh, vì nàng không thể chào tạm biệt anh bằng những lời cộc cằn được. “Cầu Chúa ban phước lành cho anh... cho những gì anh sẽ làm.”

Anh hầu như phì cười, nhưng chỉ nhe răng. “Đó...từ em, con chiên Thiên Chúa?”

“Well, em biết Chúa sẽ trông chừng anh mà không cần lời thỉnh cầu, nhưng em biết anh cũng đón nhận tất cả sự che chở anh có được từ Đức Chúa cha.”

“Vậy thì hãy cầu nguyện cho anh nhé, Kris.”

Mắt anh rất dịu dàng trước khi ôm chặt nàng. Nhưng sau đó thì gật đầu về phía kho hàng và vai Kristen sụp xuống chán nản, đi về phía đó.

Tuy nhiên, nàng không ở đó lâu. Ngay sau khi người thủy thủ cuối cùng rời tàu và tiến đến đất liền, nàng liền lao ra khỏi buồng máy bơm, bắt gặp cái

nhếch môi của Bjorn, một trong những người ở lại, và một cái cau mày của một tên bảo vệ khác. Nhưng không ai trong họ quát tháo nàng khi nàng chòm xuống dưới để nhìn đám thủy thủ lên đất liền, phía rừng rậm.

Nàng bước từng bước trong sự thất vọng vì bị kẹt ở đây, nơi mà chả có hoạt động gì sát. Giờ chỉ mới nửa ngày và cái nóng đang dội xuống đầu họ, trời nóng hơn bất cứ nơi nào nàng từng biết ở Na-uy. Không biết những người đàn ông đã đi bao lâu rồi.

“Thor!”

Kristen quay ngoắt lại nhìn người thủy thủ cuối cùng đi vào rừng. Và lúc đó nàng đã nghe những gì gã bên cạnh nàng cũng nghe: tiếng kêu vang của đao kiếm và tiếng la hét của những người trong trận chiến.

“Chắc chắn họ là một lực lượng hùng mạnh nếu họ có thể tấn công, thay vì cụp đuôi bỏ chạy. Xuống dưới đi, Kristen!”

Bjorn hét lên khi anh ta qua mạng tàu. Kristen nghe lời anh ta nhưng chỉ là để nhặt thanh đao của nàng. Khi nàng lôi mình ra khỏi buồng máy bơm, nàng thấy hai anh chàng bị bỏ lại trên tàu giờ đang chạy về phía khu rừng để giúp bạn họ. Nàng chẳng do dự tí nào để tham gia cùng họ, vì như Bjorn đã nói, chỉ một lực lượng hùng mạnh mới có thể tấn công Viking, và nàng viện cớ rằng họ có thể cần nàng giúp, một chút chằng.

Nàng bắt kịp hai người họ khi họ tới bìa rừng và nhào vào đó với tiếng la hét kinh khiếp. Nàng không theo ngay. Xung quanh nàng không có gì ngoài những cái xác. Ô, lạy Chúa, nàng không nghĩ sự việc sẽ như thế này. Nàng thấy Olaf nằm kiêu kỳ đi... quá nhiều máu. Selig! Selig đâu rồi?

Nàng bắt mình quay đi khỏi mặt đất chỉ chút xác chết để nhìn phía trước, nơi trận chiến vẫn đang diễn ra. Nàng chú ý những kẻ tấn công, và không thể tin được những người đàn ông nhỏ bé, dẻo dai đó đã gây ra qua nhiều thiệt hại, vì không có nhiều để mà nhìn.... Và nàng nhận ra, không phải tất cả bọn họ đều nhỏ người. Có một gã thậm chí cao hơn nàng vài inch, và đang đánh nhau vớiSelig! Và Chúa ơi, anh ta không chỉ là một người cầm gươm chống lại anh nàng.

Nàng bắt đầu tiến đến giúp Selig, nhưng bị một người hét lên cản đường nàng. Thay vì đối mặt với một thanh gươm, nàng bị tấn công bởi một cây giáo dài, cái mà nàng nhanh chóng chém làm đôi, và ngay lúc cơ giới thanh kiếm lên với hấn, hấn chạy mất.

Bị mất phương hướng, nàng quay ngoắt tứ phía để tìm Selig, và thét lên ngay khi nhìn thấy anh, anh đã ngã rồi và cái người cao quắt kia đang thu thanh gươm đầy máu về. Nàng trở nên hoang dại, chạy đến chỗ anh, mắt nhìn chằm vào người đàn ông đã tấn công Selig.

Kristen đánh túi bụi vào kẻ đã xuất hiện bên phải nàng, bỏ hấn lại phía

sau. Và giờ nàng đang đứng trước kẻ đã giết anh trai mình, tránh được nhất chém đầu tiên của anh ta. Mắt họ gặp nhau trước khi thanh kiếm của nàng xuyên qua da thịt hắn. Nàng chú ý vào đôi mắt xanh của hắn mở to rõ rệt khi nàng rút thanh kiếm ra, nhưng đó là điều cuối cùng nàng thấy.

Chương 6

Một cây nến hắt ra ánh sáng dịu nhẹ trong căn phòng nhỏ. Một cái giường cũng nhỏ, dựa vào tường với một cái thùng nhỏ dưới chân. Một tấm thảm lớn thêu hình một cánh đồng hoa mùa hè cùng những đứa trẻ đang nô đùa, bao phủ bức tường đối diện. Trên một bức tường khác thì treo một cái kính thép được đánh bóng hết sức, với một cái kệ nhỏ bên dưới đang giữ một loạt các thứ từ những cái kẹp khám đá quý và những cái hộp lược ngà, cho đến những chai nước hoa và một cái ghế dài được lót đệm thật dày đặt phía trước.

Một cái trụ cao đã được chạm khắc đứng trong góc phòng với những cái móc gỗ trải dọc theo chiều dài của nó, một vật trang trí treo trên đó, được tô điểm với những màn mỏng và dây ruy băng khác màu. Cái cửa sổ duy nhất trong phòng được treo một tấm lụa màu vàng nhạt, thật là phung phí những mảnh vải đắt tiền đó. Có hai cái ghế dựa cao đặt quanh chiếc bàn nhỏ với một bình hoa hồng trên đó.

Những chiếc ghế hiện giờ bị bao phủ bởi quần áo của hai kẻ đang ở trên giường. Căn phòng thuộc về một người phụ nữ, Corliss Raedwood, một phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, 21 tuổi, người hết sức tự đắc vào mái tóc hung đỏ và đôi mắt màu chocolate.

Corliss là vợ chưa cưới của người đàn ông đang nằm với cô ta, Royce Wyndhurst một quý tộc của vua Alfred. Cách đây bốn năm, nàng ta được giới thiệu cho anh để làm vợ nhưng đã bị từ chối. Mùa đông rồi, cô nàng đã một mực buộc cha mình ướm lời lần nữa và lần này cô ta được chấp nhận. Nhưng cô ta biết rằng mình được chấp nhận lần này là vì đã cố gắng kéo quý ngài Royce vào phòng, nơi cô ta đã ném mình vào anh, và anh, người đã say bét ở bữa tiệc của cha cô ta, đã chiếm lấy cô.

Dâng mình cho Royce đêm đó chẳng phải là sự hy sinh to tát gì với Corliss, cô hy vọng anh không nhận ra, vì cô đã từng với người đàn ông khác trước anh rồi. Chỉ một thôi. Dù vậy, sau lần đầu ấy, cô đã quyết rằng quan hệ giữa nam nữ trong phần này không như cô mong gì cả. Bởi vì cô ta biết mình sẽ phải nghiên rặng chịu đựng thường xuyên một khi đã cưới Royce.

Đó là một dấu hiệu xác định rằng dù không thích làm tình với anh, Corliss vẫn dâng mình cho Royce mỗi khi anh đến thăm, thật may là không thường xuyên. Cô nàng sợ rằng nếu từ chối anh bây giờ, trước đám cưới, anh sẽ hủy bỏ hôn ước. Sau cùng thì, anh không muốn một người vợ. Anh chỉ mới 27 tuổi và không có gì phải vội để trói đời mình lại. Ít nhất, đó cũng là cái cơ anh thường tận dụng đối với những ông bố có con gái ở tuổi lấy chồng. Cũng

có một lý do khác, dù anh chưa bao giờ dùng đến. Trước đây anh đã đính hôn, cách đây 5 năm rồi, với một cô gái anh yêu. Anh đã mất cô 3 ngày trước khi cưới và đã không yêu ai nữa từ đó đến giờ.

Corliss là một lựa chọn mà Royce không bao giờ muốn. Chắc chắn là anh không yêu cô ta, cũng không giả vờ yêu. Cô ta thậm chí không có liên kết với cha mình để như anh nữa, vì Royce và cha cô ta là bạn bè với nhau. Một cuộc hôn nhân là không cần thiết để duy trì tình bạn giữa họ. Bây giờ cô ta cho rằng mình đã đạt được rồi, vào cái lần đầu tiên ấy, việc cô ta đem thân thể mình trao cho anh là điều kiện duy nhất làm anh lung lay.

Nếu Royce không đáng ao ước như một người chồng, Corliss sẽ không bao giờ kết hôn sớm thế. Nhưng sự thật là, mỗi thiếu nữ mấy dặm quanh đây đều muốn có Royce Wyndhurst cho riêng mình, bao gồm 3 em gái của Corliss. Điều này có thể hiểu mà, vì anh không chỉ giàu có và được đặc ân của đức vua, anh còn là một người đàn ông đẹp trai, dù anh có to lớn một cách lạ lùng ... cao hơn Corliss cả foot. Sự kết hợp giữa mái tóc nâu sậm và đôi mắt không dò đoán được màu xanh lá cây đậm vô cùng nổi bật. Với tư cách là vị hôn thê của anh, cô ta là người làm cho tất cả phụ nữ ghen tị, và điều đó hợp với cô ta một cách đáng ngưỡng mộ, vì cô ta thích được ghen tị. Cô ta lớn lên với sự ghen tị mà, và các chị em gái cô giờ hẳn đang đổ kị lắm đây. Điều đó đáng để chịu đựng bất cứ thứ gì với Royce trên giường, thậm chí việc làm tình kéo dài của anh.

Lần đầu tiên rất nhanh. Nhưng những lần khác, cả lần này nữa, dường như cứ tiếp diễn mãi vậy, đầy những nụ hôn và đụng chạm. Cô nàng không phiền những nụ hôn lắm, nhưng việc đụng chạm ! Anh chạm vào cô khắp nơi, và cô phải nằm đó trong sự nhục nhã và chịu đựng tất cả. Đôi khi cô tự hỏi liệu có phải anh cố ý kéo dài nó, liệu có phải anh đoán được là cô không thích điều đó? Nhưng làm thế nào anh biết được? Chưa bao giờ cô ta phản kháng hay yêu cầu sự chịu đựng thấp nhất. Cô ta nằm đó một cách hoàn hảo và để anh làm những gì anh muốn. Cô có thể làm gì hơn để anh biết rằng cô sẵn lòng?

Anh nhìn xuống cô ta, và có sự kinh ngạc trong mắt anh. Cô ta nghe anh thở dài và cứng người, biết rằng đây là dấu hiệu anh đã sẵn sàng để vào trong cô. Có tiếng gõ cửa ngay khi anh lấp mình giữa hai chân cô.

“Thưa ngài! Thưa ngài, xin ngài hãy đến ngay! Người của ngài đang ở bên dưới và nói rằng anh ta cần gặp ngài gấp ạ!”

Royce rời giường và tiến đến nơi để quần áo của mình. Việc anh vui mừng vì bị cắt ngang không hiện ra trên mặt anh. Việc làm tình với Corliss đang trở thành một nhiệm vụ chán ngắt, đầy thất vọng, việc mà anh không còn mong đợi với bất cứ sự hào hứng nào.

Nó cũng khó hiểu nữa, vì anh không tìm cô ta. Mỗi lần đều là cô ta lôi anh vào phòng, khiến anh nghĩ rằng cô ta muốn anh. Nhưng khi bọn họ ở trên giường, Corliss lạnh nhạt như xác chết vậy, và anh làm mọi thứ anh nghĩ ra để kéo cô vào việc họ đang làm.

Việc cô không thích thú không có vấn đề với hầu hết đàn ông, nhưng Royce là người tìm thấy sự thỏa mãn từ sự thỏa mãn mà anh đem lại.

Và nếu anh biết được sự thật tại sao, anh ngủ với một nô lệ thấp hèn còn vui hơn là lên giường với người đàn bà sẽ là vợ anh đây, không cần biết cô ta xinh cỡ nào.

Sau khi buột dây thắt lưng quanh chiếc áo vest da đang mặc, anh nhìn thoáng qua Corliss. Cô ta đã che người lại một cách e lệ khi anh rời giường. Cô ta bực bội cả với cái nhìn của anh vào trạng thái khỏa thân của cô ta cơ đấy. Con giận của anh bùng lên vì điều đó, nhưng nén nó lại. Anh phải xem xét lại sự nhạy cảm này của Corliss. Sau rốt thì, cô ta là một quý cô, và như những phụ nữ mà anh quen biết, cô ta cần được đối xử tử tế, hoặc là cảnh tượng sắp khóc đến nơi này sẽ là hậu quả.

“Thưa ngài, làm thế nào mà ngài bỏ đi bây giờ?” Corliss hỏi một cách ai oán.

Rất dễ dàng, việc nhỏ xíu mà, anh nghĩ thế, nhưng chẳng lời nào thoát ra khỏi miệng. “Nàng nghe thấy rồi đó, người hầu của nàng mời ta xuống. Bên dưới có người cần ta.”

“Nhưng, Royce, dường như... như thể anh không quan tâm...như thể anh không muốn em.”

Những giọt nước dâng đầy trong mắt cô ta, và Royce thở dài kinh tởm. Tại sao tất cả bọn họ đều như thế? Họ khóc dễ dàng, chỉ vì một lý do tí tẹo, cứ bám víu, đòi hỏi sự đảm bảo. Mẹ anh đã từng như thế, dì anh, thậm chí là cô em họ Darrelle, người đang sống cùng nhà với anhlàm thế nào mà họ bật khóc nhanh vậy và làm cho đàn ông muốn chạy càng nhanh càng tốt. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu phải chịu đựng nó từ vợ mình. Tốt hơn là dẹp cái thói quen đó ngay bây giờ.

“Thôi nào, Corliss. Ta không chịu được nước mắt đâu.”

“Anh...anh không muốn em!” cô nàng nức nở.

“Ta đã nói thế à?” anh cắt ngang.

“Vậy xin ngài hãy ở lại, Royce!”

Anh ghét cô ta lúc này. “Nàng bắt ta lờ đi công việc của ta để đỡ dành nàng à, quý cô? Đừng bao giờ làm điều đó. Ta cũng sẽ không nuông chiều nàng, vì thế đừng mong đợi điều đó.”

Anh bước ra khỏi phòng trước khi cô ta có thể giữ anh lâu hơn, nhưng tiếng khóc thét của cô ta theo anh xuống tận phòng khách, làm anh điên tiết.

Cảnh tượng đó làm tâm trạng anh bức bối, và việc thấy Seldon đang đợi anh bên dưới chẳng giúp được gì. Nếu vấn đề nghiêm trọng thì sẽ không phải là người người hầu đi tìm anh.

“Có chuyện gì?” Royce quát vào anh người hầu nhỏ bé.

“Những tên Viking, thưa ngài. Họ đến đây sáng nay.”

“Cái gì!” Royce túm lấy ngực áo của Seldon và lắc anh ta. “Đừng nói ta nhầm, anh bạn. Người Đan Mạch ở phía bắc, đang giải quyết cuộc nổi loạn chống lại luật lệ của họ và chuẩn bị tấn công Mercia.”

“Đó không phải là người Đan Mạch!” Seldon la oai oái.

Royce chậm rãi buông anh ta ra, một sự kinh hãi lạnh ngắt lướt qua anh. Anh có thể chống lại người Đan Mạch, bọn họ đang nắm quyền 2 tòa lâu đài ở đất nước này. Họ đã thử sức ở Wessex, lâu đài của Alfred phía tây Saxons, vào năm 871, năm mà họ gọi là năm của chiến tranh. Alfred chỉ mới 22 tuổi khi ngài nối ngôi vào mùa xuân đó, khi anh trai ngài ấy là Aethelred mất đi. Và vào mùa thu, sau 9 trận đấu với 2 binh đoàn Viking hùng mạnh để giành quyền kiểm soát Wessex, Alfred đã đàm phán hòa bình.

Đó là hòa bình mà không một ai mong đợi kéo dài, nhưng Alfred với sự nhìn xa trông rộng đã dành thời gian tập hợp binh lính lại và chuẩn bị hàng phòng thủ. Các tướng quân của ngài, cùng với lãnh chúa và chiến binh của các vùng trung du, đã huấn luyện những người đàn ông tự do, cải thiện kỹ năng chiến đấu, cũng như củng cố trang viên của họ 2 năm qua.

Royce thậm chí đi xa hơn thế, anh đã huấn luyện kỹ thuật chiến đấu cho vài người hầu cường tráng của anh. Anh đã chuẩn bị để chống những tên Viking Đan Mạch, tất cả bọn họ đã có ý chiếm vùng đất này. Đó là những cướp biển Viking không bao giờ được lòng trước được, bọn chúng có thể đã bất ngờ chiếm lấy Wyndhurst và phá hủy nó như chúng đã gần như làm được cách đây 5 năm.

Việc nhớ lại rõ mồn một cuộc đột kích sau cùng của người Viking ở Wyndhurst làm Royce đau đớn, nhen nhóm lại sự căm thù đã âm ỉ 5 năm qua, căm hận việc đã giết nhiều người Đan Mạch mùa hè năm 871, vì người Đan Mạch đã tấn công Wyndhurst năm 868, trước khi tàn phá tu viện Jurro. Anh đã mất cha trong trận chiến đó, người anh cả của anh, và cả người yêu của anh, Rhona, cô đã bị cưỡng bức tập thể trước khi bị cắt cổ, ngay trước mặt anh. Trong khi anh không thể làm gì cho cô vì bản thân bị hai ngọn giáo ghim vào tường, anh phải chịu đựng nỗi đau đớn khi nghe tiếng cô kêu khóc, van xin, cầu cứu anh giúp cô, cùng lúc đó máu anh cũng tuôn xối xả. Lẽ ra anh cũng chết rồi nếu bọn Viking ở lại lâu hơn chút nữa.

“Quý ngài, Ngài có nghe tôi nói không ạ? Họ là người Na-uy đây, những người Viking.”

Royce lắc mạnh anh ta lần nữa. Họ là ai thì có vấn đề gì? Nếu họ không thuộc 2 binh đoàn Viking dũng mãnh kia, vậy thì họ đang tấn công bọn cướp biển, cố giết bọn chúng.

“Có tên nào thoát khỏi Wyndhurst không?”

“Chúng ta đã đánh bại họ!” Seldon nói vội. “Một nửa số họ đã chết, những người khác đã bị bắt.”

Royce túm lấy anh ta lần nữa và lại sốc anh ta. “Đồ ngốc, lẽ ra cậu phải nói điều này trước”

“Tôi nghĩ là tôi đã, thưa ngài. Chúng ta thắng mà.”

“Bằng cách nào?”

“Ngài Alden đã truyền lệnh kêu gọi tất cả đàn ông đến bãi tập trận ở khu vực phía đông. Nhưng em họ tôi, Arne đang ở phía nam bờ sông và không nhận được lệnh triệu tập. Và chính cậu ta nhìn thấy con tàu Viking đó.”

“Chỉ một thôi?”

“Vâng, thưa ngài. Arne đã chạy thẳng về Wyndhurst, và gặp người của ngài Alden ở khu vực phía đông. Chỉ bởi vì họ đã trang bị vũ khí sẵn sàng và quá gần bờ sông nên đã thúc đẩy ngài Alden tấn công. Chúng ta chỉ có đủ thời gian để chuẩn bị một cuộc phục kích. Các chiến binh đã leo lên cây ở cánh rừng phía trước con sông và tấn công bọn Viking khi chúng đi qua. Quá nhiều người bị giết trong cuộc đột kích bất ngờ này đến nỗi chúng ta có thể đánh bại đám còn lại.”

Royce hỏi một câu khiếp đảm: “Có bao nhiêu người bị giết?”

“Chỉ 2 người ạ.”

“Và số bị thương?”

“Ít hơn ... 18, thật là vậy.”

“Mười tám!”

“Bọn Viking chiến đấu như quỷ, thưa ngài--- những tên quái vật không lồ,” Seldon nói một cách phòng thủ.

Nét mặt Royce trở nên căng thẳng và góm guốc. “Chúng ta sẽ có cách của chúng ta, ta sẽ lo liệu bọn cướp biển khát máu còn lại.”

“Àh, thưa ngài, ngài Alden...”

“Cậu ấy không chết, phải không?” Royce rên rỉ.

“Không ạ,” Seldon nói nhanh, vì anh ta biết hai anh em họ thân thiết thế nào. Anh ta do dự thêm vào, “nhưng ngài ấy bị thương nặng.”

“Ở đâu?”

“Ở bụng ạ.”

“Ôi tạ ơn chúa!” Royce làm bầm rôi lập tức rời khỏi sảnh nhà Readwood.

Chương 7

Kristen chậm chậm mở mắt với nhận thức chiếc búa vĩ đại của thần Thor đang gõ trên đầu nàng. Cầu chúa giúp nàng, giờ nàng đang có những tưởng tượng quái lạ, đây là cơn đau đầu tệ nhất trong đời nàng. Và những lo lắng khác trở nên rõ rệt, và nàng nhớ lại.

Nàng nhanh chóng bật dậy và một cơn choáng khác quét qua làm nàng ngã xuống với một tiếng rên bàng hoàng. Hai cánh tay đón được nàng, và tiếng lách cách kèm theo của một chuỗi xích làm nàng tròn mắt giật mình. Nàng nhìn Thorolf, anh cũng đang nhìn nàng, rồi quay lại nhìn người đang giữ nàng trong tay, đó là Ivarr, bạn của Selig.

Mắt nàng gặp đôi mắt xanh của Thorolf lần nữa, nài nỉ. “Selig đâu?”

Anh lắc đầu và nàng thét lên. Ivarr ngay lập tức bịt miệng nàng lại và Thorolf chồm tới gần nàng.

“Họ không biết em là con gái!” anh rít lên. “Em muốn làm bọn anh phải ngồi đây và nhìn bọn họ kéo em ra và cưỡng bức hả? Cẩn thận đó, Kristen. Đừng để bị phát hiện vì tiếng hét của em.”

Nàng chớp mắt tỏ ý đã hiểu, và Thorolf gật đầu với Ivarr để thả nàng ra. Nàng lấy lại hơi thở, rồi gập người lại, trôi theo nỗi đau mát mát. Nàng muốn hét lên, cần phải vậy, để cơn đau bay đi. Không được giải thoát theo cách đó nên nó lớn dần, lớn dần cho đến khi nàng không chịu đựng được nữa. Những tiếng rên rỉ đau đớn cứ thoát ra khỏi miệng nàng cho đến khi có một cú đâm vào hàm làm nàng ngã vào hai cánh tay đợi sẵn.

Khi Kristen tỉnh lại lần nữa, mặt trời bắt đầu lặn dần. Nàng bắt đầu kêu khóc, rồi kiểm mình lại, chậm chạp ngồi dậy, nhìn vào Thorolf một cách buộc tội.

“Anh đánh em.” Nàng không phải đang hỏi.

“Phải.”

“Anh cho rằng em nên cảm ơn đây.”

“Chết tiệt.”

Anh có lẽ sẽ cười vào cái cách chửi thề dịu dàng của nàng nếu anh có thể cười. Anh không làm vậy. Lúc đầu họ đã bị bỏ lại mà không có người canh gác trong khi bọn người kia đang xem xét vết thương của chúng, nhưng giờ có 2 người ở gần chỗ họ.

“Sẽ có lúc cho em đau buồn, sau này, Kristen.” Thorolf nói nhẹ nhàng.

“Em biết.”

Nàng duỗi thẳng mắt cá chân với cái vòng sắt nặng nề quanh nó. Cái mũ bạc mượn của Ohthere mất rồi, cả con dao găm và thất lưng nữa. Thậm chí

đôi boot cũng bị tuột khỏi chân nàng.

“Họ lấy tất cả những gì có giá trị sao?” nàng hỏi.

“Phải. Họ lẽ ra lấy luôn bộ vest của em kia, nếu nó không phải là cái lông bờm xồm cũ kỹ.”

“Và bị nhuộm máu rồi,” nàng thêm vào, nhìn xuống những vết đen khắp thân thể, vì máu của người đàn ông cao to bị nàng giết văng ra khi nàng rút kiếm. Nàng cảm thấy cục sung trên đầu, cái đó làm cho nàng choáng, và rồi nhận ra, “Tóc của em!”

Bím tóc vẫn còn nhét trong áo chèn nhưng nó sẽ lộ ra ngay nếu bị kiểm tra. Ngay tức khắc nàng bức tóc ra khỏi bím.

“Không, Kristen.” Thorolf chộp tay nàng lại, nhận ra ý định của nàng. “Em sẽ mất cả đời để cắt nó theo kiểu đó đây.”

“Anh có dao sao?” nàng đập lại.

Anh làu bàu cái câu hỏi ngớ ngẩn đó, nhưng bắt đầu nhìn nàng. Không có thất lung, cái áo chèn vạch thẳng một đường xuống hông, che dấu rất hiệu quả cái đường cong nơi eo nàng, cái xà cạp màu nâu đậm (xà cạp là cái chi em mù tịt) thì đồ xô bên dưới cái nịt tất đã bị lỏng ra, che dấu những đường nét ở đó. Tay chân nàng trơn tru rồi, không nhỏ nhắn cũng chẳng giống đàn ông. Nhưng có lẽ nhiều vết bản sẽ có ích, cũng như trên cánh tay trần của nàng, cái mà hầu như quá mãnh mai so với một thiếu niên.

Thorolf hài lòng rồi. “Nếu không vì mái tóc rục rở của em, thì cũng do mỗi cái miệng thôi họ cũng đoán em là cái gì đó chứ không phải con trai. Em làm cách nào cho ngực em biến mất vậy?”

Kristen đỏ mặt, nhìn xuống để tránh ánh mắt tò mò của anh ta. “Lẽ ra anh không nên hỏi em thế.”

“Nhưng em đã làm thế nào mới được.”

“Thorolf!”

“Nhỏ tiếng thôi chứ! Thật ra thì, em đừng nói lời nào cả. Bọn anh sẽ nói với họ em bị câm, và vấn đề sẽ được giải quyết.”

“Nhưng tóc em thì sao?”

Anh nhíu mày, rồi đột nhiên cười toe và bắt đầu xé toạc vạt dưới của áo chèn. Anh gọi Ivarr che khuất Kristen lại, rồi quấn bím tóc lại và vòng quanh qua đầu nàng, bọc tấm da áo lên nó và cột chặt dưới chân cổ của nàng.

“Không có vết thương nào ở đó đâu,” nàng bắt đầu chỉ ra.

“Anh không quan tâm cái chỗ sung bé tẹo đó,” anh vắn lại. “Đợi đã. Anh có một ý tưởng.” Và anh liên tục miết vào vết thương trên cánh tay cho đến khi máu nhuộm đầy trên ngón tay, rồi bôi lên cái đầu bị băng bó của nàng.

“Thorolf!”

“Im miệng đi, Kristen, hoặc là giọng nữ của em sẽ làm lãng phí nỗ lực

thông minh của anh. Cậu nghĩ sao, Ivarr? Liệu nó có được coi là một cậu bé không?”

“Vớ cái hàm đang sung đó, và cái đầu to, không ai nhìn đến cô ấy đến 2 lần đâu” Ivarr đáp lại với nụ cười toe toét.

“Cảm ơn nhiều,” Kristen bẽ lại xác xược.

Thorolf lờ đi câu mỉa mai của nàng. “Aye, chỉ là có một cái đầu to hơn một chút, nhưng vì họ sẽ không tìm kiếm một cô gái nơi cô ấy, họ sẽ chỉ nghĩ đó là một miếng băng dày. Sẽ tốt thôi vì cô ấy trông bản thủ và nhếch nhác thế này mà. Nhưng phải giữ cho chặt đó, Kristen. Nếu nó rơi ra, em cũng tiêu luôn.”

Nàng tặng anh cái nhìn u ám vì lời cảnh báo không cần thiết đó. “Em nghĩ đã đến lúc anh nói em biết chúng ta đang ở đâu rồi đó.”

“Lâu đài Wessex.”

“Wessex của Saxons sao?”

“Chính xác.”

Mặt nàng ngờ vực. “Anh muốn nói đội quân nhỏ bé của Saxons đánh bại anh ?”

Thorolf đỏ bừng mặt vì cái giọng kinh ngạc của nàng. “Họ tấn công chúng ta từ trên cây, thưa cô. Một nửa bọn họ đã leo xuống trước khi chúng ta biết chúng ta bị tấn công.”

“Oh, thật không công bằng” nàng hét lên. “Họ mục kích các anh?”

“Đúng vậy, đó là cách duy nhất họ có thể chiến thắng vì quân số của họ không nhiều hơn chúng ta. Và trở trêu thay, chúng ta không muốn gì ở họ cả. Chúng ta chỉ ghé qua đây để họ dẫn chúng ta đi tiếp. Đó là...” anh dừng lại, trông chán nản. “đừng quan tâm.”

“Đó là cái gì?” nàng hỏi gặng.

“Không gì cả.”

“Thorolf!”

“Trời ơi! Em không nhỏ tiếng được à ?” anh cáu bẳn. “Đó là một tu viện bọn anh định cướp.”

“Oh không, Thorolf, nói với em là không đi.”

“Đúng vậy đấy, và đó là lý do tại sao Selig không muốn em biết, vì cậu ta hiểu em sẽ cảm thấy thế nào. Nhưng đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta để chia sẻ sự giàu có của vùng đất này, Kristen. Người Đan Mạch sẽ sớm chiếm được tất cả. Bọn anh chỉ định lấy một ít trước. Sẽ chỉ có một chút, hoặc là vô hại thôi. Bọn anh chỉ muốn đóng tài sản hoang đường của tu viện Jurro.”

“Làm sao anh biết phải tìm ở đâu?”

“Chị gái của Flokki đã kết hôn với một người Đan Mạch, năm ngoái về thăm nhà. Cô ấy biết nhiều việc bọn họ đang làm, và cô ấy kể về sự thất bại

của người Đan Mạch năm 871, năm mà đội quân Halfdan của Wide Embrace và vua Guthorm hợp lại với nhau để tấn công Wessex. Giờ họ đang nhắm vào lâu đài của Mercia, dù những tên ngốc đó hàng năm đều trả Danegeld (cái nì là cái chi? Không bit tuốt) cho chúng để được bảo vệ họ khỏi người Viking. Và một khi chúng có Mercia dưới trướng mình, chúng sẽ quay lại đây. Nếu không phải năm nay, thì là năm tới hoặc là sau đó nữa. Em nghĩ là chúng sẽ bỏ qua vùng đất giàu có, màu mỡ này à? Những người Saxons nhỏ bé này sẽ không ở ngoài cuộc được đâu.”

“Họ đã cố đánh bại anh,” nàng nhắc nhở anh.

“Vận may của Odin luôn ở bên họ.”

“Không phải tất cả bọn họ đều nhỏ bé đâu, Thorlof. Người mà em đã giết to lớn như anh vậy.”

“Đúng vậy, anh đã thấy anh ta khi bọn họ mang cáng chuyển tất cả những người bị thương ở đây. Nhưng em không giết anh ta, Kristen. Ít nhất thì anh ta chưa chết.”

Nàng rên rỉ, lời của anh làm nàng thấy tiếc. “Anh muốn nói là em thậm chí đã không thể trả thù cho anh trai em hả?”

Bàn tay anh xoa lên má nàng an ủi, rồi nhanh chóng bỏ xuống vì sợ rằng có thể bị tên canh gác nhìn thấy. “Hắn sẽ chết, sớm thôi. Anh chắc thế. Hắn ta bị mất nhiều máu ở bụng khi bọn họ mang hắn vào tòa nhà rộng lớn kia.”

Kristen co rúm khi nhớ lại cảnh tàn sát mà nàng đã chứng kiến trong rừng, dù nàng có tham gia trong đó. Mà vai trò của nàng đã được minh chứng rồi. Làm sao nàng có thể đối mặt với gia đình nếu nàng không cố để giết tên sát nhân đã hại anh nàng.

Nàng quay nhìn nơi Thorolf ám chỉ, không muốn nghĩ đến máu của hắn nữa. Đó là một tòa nhà 2 tầng, hầu như dựng bằng gỗ, với nhiều cửa sổ lớn bé để hứng ánh sáng ban ngày, nhưng không nghi ngờ gì chúng cũng đón cả cái rét mùa đông nữa. Có nhiều ngôi nhà nhỏ xung quanh nơi đó, và một hàng rào gỗ bao quanh cả khu đất, dày nhưng không cao lắm.

“Thấy không, nơi này có thể bị chiếm dễ dàng.” Thorolf nhận xét.

“Nhưng họ đã chuẩn bị rất tốt vì người Đan Mạch. Anh nhìn đi” nàng chỉ vào một đống lớn những tảng đá ở phía sân xa xa. “Trông như họ lên kế hoạch xây một bức tường thành vững chắc ấy.”

“Đúng vậy, bọn anh đã thấy nhiều đá ở bên ngoài hàng rào gỗ” anh đồng ý, rồi cười khinh khỉnh. “Người Đan mạch sẽ đến đây trước khi họ làm xong nó.”

Kristen nhún vai vì nó không liên quan đến bọn nàng. Nàng không nghi ngờ việc sẽ trốn khỏi đây trước khi người Đan mạch đến.

Liếc về phía tòa nhà lần nữa, nàng hơi nhăn mày. “Cái lâu đài đủ to lớn

đây, nó chắc hẳn thuộc về một quý tộc quan trọng. Anh có nghĩ cái người cao to kia có thể là chủ nó không?”

“Không. Anh biết một chút từ những gì bọn họ nói, người chủ không ở đây. Nhưng anh nghĩ anh ta đã được nhắc đến rồi. Anh lẽ ra nên chú ý nhiều hơn khi em cố dạy anh ngôn ngữ của Alfreda.”

“Đúng, lẽ ra anh nên thế, vì anh là người duy nhất có thể phát ngôn ở đây nếu em là một con cãm.”

Anh cười. “Dường như quá khó với em để giữ mồm giữ miệng khi họ ở gần nhỉ?”

Nàng có vẻ như khịt mũi ấy, để nói anh biết nàng nghĩ anh đang chọc nàng. “Em sẽ cố, bằng cách nào đi nữa.”

Chương 8

Một người đàn ông hùng dũng đi giữa những người Viking để cắm ngọn đuốc vào vị trí mà họ đang bao quanh. Sáu người cận vệ với kiếm trong tay đã đứng gần đó để phòng trường hợp người Saxon tấn công. Kristen giấu đi nụ cười khi anh ta đi qua nàng. Nàng nghe họ tranh cãi xem ai sẽ mang đuốc, vì không ai trong số họ muốn ở gần tù nhân dù cả bọn bị trói và nằm hoặc ngồi ở tư thế thoải mái. Với quá nhiều thương tích, họ không có chút đe dọa nào cả, ít nhất là không vào lúc này. Nhưng người Saxon chơi trò may rủi.

Ngọn đuốc không dành cho tù binh mà cho ba người đàn ông đang canh gác, để họ có thể nhìn rõ tù nhân của mình vì trời tối rồi. Không thức ăn, cũng không có băng gạc để băng bó vết thương. Điềm gở đây. Họ cần ăn để có sức mà trốn. Không có thức ăn có nhiều nghĩa lắm, bao gồm việc họ sẽ không sống lâu hơn.

Khả năng đó được khẳng định liền sau đó khi những kẻ canh gác bắt đầu nói chuyện với nhau. Người Saxon, người đi giữa họ, rõ ràng cảm thấy liêu lĩnh vì anh ta đã làm thế và trở nên vô hại vì thế, nói thật to, mọi người đều nghe thấy.

“Tại sao anh ta cứ nhìn anh trong khi khoác lác dzậy?” Kristen hỏi Thorolf.

Thorolf nén cười. “Chẳng hại gì đâu mà em quan tâm.”

“Không ư?” nàng hỏi ử ử. “Vậy thì anh không nghe những gì họ nói với nhau đấy”

“Thật vậy, tên khốn kiếp nhỏ tẹo đó nói quá nhanh nên anh chả hiểu tí ti nào. Hắn ta nói gì?”

Kristen nghe một lúc rồi, không thể dừng cái nhìn kinh tởm quét qua mặt nàng. “Họ đề cập một người gọi là Royce. Một người nói anh ta sẽ bắt chúng ta làm nô lệ. Kẻ khoác lác đó thề là anh ta căm ghét hết thảy người Viking đến nỗi không để chúng ta sống và sẽ tra tấn chúng ta đến chết ngay khi anh ta quay về.”

Nàng đã không thêm rằng tên khoác lác nhỏ bé đó đã kêu Hunfrith tiếp tục diễn tả việc tra tấn, cho rằng người được gọi là Royce đó sẽ lợi dụng sự khéo léo của người Viking, đối xử với tù nhân như những người Đan Mạch đã làm với vua của East Anglia khi ông bị bắt. Đức vua bị buộc vào thân cây và bị sử dụng cho việc tập luyện bắn cung cho đến khi người ông tua tua những mũi tên như là một con nhím. Và khi ông được lôi tuột ra khỏi cái cây, vẫn còn sống đấy, lưng ông ấy rách toạc hết, lộ cả xương sườn ra. Quả thật là một kiểu tra tấn khủng khiếp, nhưng một trong những tên canh gác

khác đã đề nghị rằng những tù nhân sẽ bị tòng xẻo thành từng miếng một, bắt họ sống càng lâu càng tốt, để nhìn tứ chi đã đứt lìa của mình bị ném cho chó ăn.

Nàng không kể với Thorolf chi tiết đó. Tra tấn là tra tấn, mặc kệ là hình thức nào. Nếu như phải chết khi Royce đến, vậy thì ngay bây giờ phải lên kế hoạch trốn thoát chứ.

Nàng quay lại để nhìn vào cái trụ cao cao chỗ họ bị trói quanh đó, đánh giá nó cao bằng 3 người đàn ông. Những sợi dây xích chạy từ mắt cá chân người này đến người kế tiếp dài hơn nàng mong đợi, ít nhất là hai xấp tay, một bước ngu ngốc của người Saxon, vì điều này sẽ cho họ nơi rộng rãi để mà thao diễn.

“Nó chỉ cao bằng 3 người đàn ông, hoặc bốn thôi, leo qua đó chúng ta sẽ tự do” Kristen oang oang.

“Không nghi ngờ gì tại sao họ chắc chắn không bộ ba người nào trong chúng ta có thể xếp thành một hàng thẳng đứng mà không bị thương nặng.”

Ivarr vừa nói, và nàng nhìn anh ta để xem xét vết thương hở trên cái chân mà anh ta chỉ, anh ta không thể nào leo lên đó. Và anh chàng bên cạnh Thorolf thì có cả một mũi của ngọn giáo trên vai.

“Anh có thể vác một người,” Thorolf nói, “Nhưng hành trình sẽ bị chậm lại. chúng ta sẽ có đầy những mũi tên trên lưng khi lên gần tới chỗ đó.”

“Anh có thể nhổ cái trụ đó không?” nàng đánh bạo.

“Chúng ta sẽ phải đứng để làm việc đó, và điều đó sẽ cảnh báo cho họ những gì chúng ta làm. Chúng ta có thể đẩy nó qua, nó sẽ ngã dần và họ vẫn sẽ được cảnh báo và lập tức kiếm của họ cắm vào chúng ta. Thậm chí nếu chúng ta thành công, quá nhiều người trong chúng ta sẽ chết và trọng lượng của xác chết cản trở những người còn lại, chúng ta đang bị trói đó. Nếu họ nhanh trí, họ không thềm đến gần để em tước vũ khí của họ đâu, chỉ cần bắn em từ xa là được.”

Kristen lầm bầm trong họng. “Vì thế với cái dây xích đang trói chúng ta, chẳng có hy vọng nào sao?”

“Không cho đến khi thương tích của chúng ta lành lại và có vũ khí trong tay,” Ivarr đáp lại.

“Can đảm lên, Kristen.” Thorolf cười vô tư. “Có thể họ quyết định dùng chúng ta để tập luyện chống lại bọn Đan Mạch đấy.”

“Rồi để chúng ta tiếp tục con đường vui vẻ của chúng ta àh?”

“Dĩ nhiên.”

Nàng nghi ngờ khả năng đó, nhưng lời nói đùa của Thorolf làm nàng khá hơn mà. Nếu họ chết, thì sẽ chết cùng nhau, và chiến đấu, không thể cam chịu sự tra tấn của người Saxon được. Đó là phong cách của người Viking,

và dù nàng là con chiên Thiên Chúa, nàng cũng là một phụ nữ phương bắc.

Nàng sẽ nói nhiều nữa nếu cái cổng gỗ không mở ra đủ cho 2 người đàn ông cưỡi ngựa vào.

Chỉ có một người đáng nhìn, và nàng đã nhìn khi anh chậm chậm quay con chiến mã to lớn màu đen về phía nàng. Khi anh xuống ngựa cách chỗ nàng vài feet, nàng kinh ngạc thấy anh cao gần bằng cha nàng, và dĩ nhiên cao hơn hầu hết những người đi cùng nàng. Anh ta trông rất trẻ và không chút gầy gò với chiều cao đó, sức mạnh quyền lực xuyên qua bờ vai và vòm ngực rộng. Chiếc áo chên không tay bằng da trông như áo vest ngắn và để lộ đám lông xậm màu trên ngực chạy dài gần như tới cổ, đôi cánh tay to khỏe với những cơ bắp cứng như thép, cánh tay của một chiến binh. Chiếc thắt lưng bó chặt ở eo cho thấy không có chút mỡ nào.

Đôi chân dài cũng to khỏe, bó chặt trong hai chiếc xà cạp khác nhau, thay vì là một như người Viking mang.

Khuôn mặt anh rất rõ nét và đẹp trai không thể tưởng, chiếc mũi thẳng, nét môi cân đối quyến rũ với sự cay nghiệt lờ mờ hiện lên trên chiếc quai hàm vuông không râu nhưng đầy những lông là lông. Mái tóc dày màu nâu sáng dợn sóng trên vai, tạo thành lọn buông thả qua thái dương và chân mày.

Nhưng đôi mắt anh, chỉ cần nhìn một lần thôi sẽ bị thu hút ngay. Chúng có màu xanh lá cây sậm như thủy tinh, và cũng chứa đầy sự căm ghét và giận giữ khi nhìn qua những tù binh, làm Kristen nín thở khi tia nhìn đó quét qua nàng và không quay đi cho đến khi anh ra lệnh cho một người canh gác, rồi đi về phía tòa nhà lớn và khuất trong đó.

“Tôi không thích cái nhìn của tên đó,” Ivarr nói bên cạnh nàng. “Hắn ta nói gì thế?”

Nhiều người khác cũng thắc mắc cùng vấn đề đó, nhưng Kristen lắc đầu ủ dột. “Anh nói với họ đi, Thorolf.”

“Anh không nghĩ là anh nghe chính xác đâu.” Anh thoái thác.

Kristen trừng mắt với anh ta. Họ có quyền được biết, nhưng Thorolf không nở lòng nào mà kể với họ, cũng không tin được những gì anh đã nghe.

Kristen liếc qua Ivarr, nhưng không nhìn được vào mắt anh ta. “Anh ta nói “Sáng mai đem chúng ra giết đi.”

Royce đi vào lâu đài, nhìn thấy người của anh bị thương nằm bừa trên sàn. Anh có thể nói chuyện với từng người sau, ngay lúc này anh lao lên cầu thang ở cuối sảnh và đi thẳng đến phòng của em họ anh.

Alden nằm dài trên giường, chiếc chăn dày trùm lên tận cổ, và quá xanh xao đến độ anh phải kêu lên vì nghĩ rằng cậu ta chết rồi. Những người phụ nữ đang khóc trong phòng như xác định điều đó. Hai người hầu gái Alden thỉnh thoảng kéo vào giường đang đứng khóc ở góc phòng. Meghan, em gái

duy nhất của Royce, mới tám tuổi, đang ôm mặt khóc trên chiếc bàn nhỏ. Darrell, em gái của Alden, đang quì bên giường, khuôn mặt cô chìm trong đồng chấn, tiếng nức nở tan nát thân hình mảnh mai của cô.

Royce nhìn qua người phụ duy nhất không đang khóc, Eartha Healer. “Cậu ấy chết rồi sao? Ta chậm chân rồi phải không?”

Bà vuốt những sợi tóc nâu ra sau và cười với anh. “Chết à? Cậu ta chưa chết. Đừng trù cậu ta chết trước khi tận số chứ”

Royce đón nhận tin mới với mớ hỗn độn của sự nhẹ nhõm và giận giữ.

Điên tiết với cách phản ứng của anh. “Ra ngoài đi!” anh gầm lên với bà già ồn ào đó. “Tiết kiệm nước mắt của các người cho đến khi thật sự cần thiết.”

Darrell quay ngoắt lại, mặt cô đỏ au như đôi mắt vậy, ngực phập phồng một cách giận giữ vì cho là bị xúc phạm. “Đó là anh trai em!”

“Đúng, nhưng em làm được gì hay cho cậu ấy với tiếng hét đó hả? Làm sao cậu ta có thể ngủ để mà hồi phục với kiểu ồn ào em tạo nên này giờ? Cậu ta không cần nước mắt của em để biết em quan tâm cậu ta thế nào, Darrell.”

Cô lê chân tới đối mặt với anh, cô chẳng cao được đến ngực anh. Nếu cô căng thẳng chắc cô sẽ nện thành thịch vào khuôn ngực đó, thay vào đó cô nghênh cổ lên liếc anh.

“Anh chẳng có tim, Royce! Tôi luôn cho là thế đấy!”

“Phải không, quý cô? Không có gì ngạc nhiên nếu lời của em làm tổn thương anh. Đi chỉnh lại mặt mũi đi. Em có thể quay lại ngồi với Alden khi em không... nếu em có thể làm thế một cách im lặng.”

Hai cô hầu gái đã biến khỏi phòng rồi. Darrell giờ mới bước ra. Eartha biết bà không bị bao gồm trong mệnh lệnh biến khỏi căn phòng, nhưng bà cũng cúi xuống rỏ thảo dược. Royce chuyển cái nhìn sang khuôn mặt nhỏ bé đang hoảng sợ của em gái anh, sắc mặt anh dịu lại.

“Anh không nổi điên với em, bé con, vì thế đừng nhìn anh kiểu đó.” Royce nói dịu dàng, đưa tay ra với cô bé. “Sao em khóc? Bởi vì nghĩ Alden chết rồi à?”

Meghan lao vào vòng tay anh, vòng tay quanh hông anh, vì cô bé chỉ cao đến eo Royce. “Bà Eartha nói anh ấy sẽ không chết, vì thế em chỉ cầu nguyện, nhưng Darrell cứ khóc và...”

“Và cô em họ của chúng ta đã dạy em cái thói quen xấu đó khi em còn bé thế này, bé con. Em có quyền cầu nguyện, vì Alden cần lời cầu nguyện của em để nhanh chóng hồi phục. Nhưng nghĩ xem cậu ấy có muốn em khóc không, khi mà lẽ ra em nên vui vì cậu ta vẫn còn sống sau khi đối mặt với kẻ thù tồi tệ nhất của chúng ta?” Anh không muốn nói nhiều vì sự lạm dụng nước mắt cô bé, nó chỉ là một đũa trề nhút nhát sẽ bật khóc chỉ vì một lý do

nhỏ tẹo. Thay vào đó anh bế nó lên và lau nước mắt trên đôi má đỏ rần của nó. “Em tới giờ đi ngủ rồi đây, Meghan, và hãy tiếp tục cầu nguyện cho Alden cho đến khi ngủ nhé. Đi nào!” anh hôn vào trán trước khi thả nó xuống.

“Cảm ơn anh, Royce.” Alden nói yếu ớt ngay khi Meghan đóng cánh cửa lại. “Em không biết đã giờ vờ ngủ bao lâu rồi nữa. Nhưng mỗi lần mở mắt ra, Darrell lại hét lên với em.”

Royce bật cười, kéo ghế lại gần giường. “Seldon, cái tên đáng ghét đó, nói với tôi là cậu bị thương nặng ở ruột đấy, Lạy chúa, tôi không mong là cậu còn sống, đừng nói là còn có thể nói chuyện!”

Alden cố gắng cười, nhưng chỉ nghiêng răng thay vào đó. “gần phía bên bao tử đấy, chút xíu nữa là đổ ruột ra. Chúa ơi, đau! Và em nghĩ thằng nhóc đó có đôi mắt đẹp nhất mà em từng thấy.”

“Mô tả hấn ta xem nào, và nếu hấn là một trong những kẻ ở dưới, tôi sẽ bắt hấn chịu cực hình cho đến chết mới thôi.”

“Cậu ta là cậu nhóc có vẻ mặt thân thiện, Royce, không lẫn vào những người khác đâu.”

“Nếu trẻ con của họ có thể tấn công, chúng có khả năng chết hết,” Royce nói giận dữ.

‘Anh định giết tất cả bọn họ sao?’

“Đúng vậy.”

‘Nhưng tại sao thế?’

Royce quắc mắt. ‘Cậu biết tại sao mà.’

‘Đúng, em biết anh muốn thế, nhưng tại sao anh làm vậy khi mà anh có thể sử dụng họ? Họ đã bại trận. Chúng ta có tàu của họ, và Waite nói với em trên tàu có nhiều hàng hóa có giá trị, bây giờ nó là của anh rồi. Lyman cứ liên tục phàn nàn rằng những tên nô lệ cậu ấy đang dùng không đủ sức để khiêng đá La Mã để xây tường thành. Anh xem chúng ta mất hàng tháng chỉ mang được vài đồng vào đây. Anh ta nhỏ cả dải vì những tên tù nhân khỏe mạnh kia. Đồng ý đi, Royce. Những người Viking chỉ mất một nửa thời gian để xây tường thành đó, nghĩ cũng hay thật, bọn họ được sử dụng để anh em ta tránh người Đan Mạch’

Nét mặt Royce không thay đổi. “Tôi biết cậu và Lyman đã bàn về vấn đề này rồi.”

“Anh ta huyền thuyên về chuyện đó trên đường mang em về đây. Nhưng anh ta đúng mà, Royce. Tại sao lại giết họ khi mà để họ sống và phục vụ chúng ta thì hay hơn chứ.”

“Cậu biết là cậu gần gũi tôi hơn cả anh em ruột, Alden. Sao cậu yêu cầu tôi để họ sống với khả năng họ sẽ bỏ trốn và tàn sát chúng ta khi chúng ta

ngủ.”

“Em không yêu cầu. Có thể đề phòng họ trốn mà. Nghĩ lại trước khi anh xử tội họ nhé.”

Cánh cửa mở ra và Darrell xuất hiện, mắt cô ráo hoảnh nhưng vẫn trừng trừng với Royce. Họ lớn lên cùng nhau, cả ba người, Alden nhỏ hơn Royce một tuổi, còn Darrell nhỏ hơn cậu ta hai tuổi. Họ là gia đình duy nhất còn lại của Royce, ngoài Meghan, và anh yêu thương cả hai. Nhưng đôi khi anh ước gì Darrell biến khỏi tầm nhìn của anh khi anh mất hết kiên nhẫn với cái hờn dỗi và cái tiết của cô.

“Đây, anh đã buộc tội em làm anh ấy không ngủ được, nhưng anh đang làm gì đây, bắt anh ấy nói về những kẻ ngoại tộc dốt nát và ghê tởm đó?”

Royce đảo mắt và cười toe với Alden. “Tôi để cậu cho em gái cậu chăm sóc đây.”

Alden bắn cho anh cái nhìn chán nản khi Royce rời phòng.

Chương 9

Royce ngấm cô em gái mình bằng qua đại sảnh và nhìn lên vào cánh cửa mở, rồi quay lại với vẻ lo lắng và chạy trở lại cầu thang. Anh gọi cô bé lại trước khi nó tới đó. Cô bé quay lại, không vội vã gì, đi đến chiếc bàn mà anh đang ngồi ăn sáng một mình. Cô bé đã ăn sáng rồi, với người hầu của mình, Udele.

Darrel vẫn còn bực mình với Royce từ cái đêm đó và đã không thèm ngồi chung với anh sáng nay, nhưng cô vẫn quan sát anh từ nơi cô đang chăm sóc những người bị thương. Chẳng khó khăn gì để hiểu sự do dự của Meghan khi tiếp cận với ông anh khủng khiếp của cô bé.

Có một vài điều làm tan nát tim Royce, sự trầm lặng của Meghan với anh là một trong số đó, và đó là lỗi của anh, do lỗi cư xử tồi tệ của anh vào năm đầu tiên sau khi anh mất quá nhiều người anh yêu mến trong cuộc đột kích của bọn Viking. Meghan quá nhỏ để hiểu cảm xúc của anh, hiểu tại sao anh lại cáu gắt với mọi người. Cô bé bắt đầu sợ anh từ đó, và nỗi sợ không giảm đi chút nào dù anh đã rất dịu dàng chăm sóc nó từ khi nhận ra vấn đề.

Sự khiếp sợ càng tăng lên – sợ một kẻ xa lạ, giọng nói như la hét, kẻ cáu kỉnh – anh đổ lỗi tất cả cho bản thân mình. Anh biết cô bé rất yêu anh. Anh là người đầu tiên nó sẽ núp sau lưng khi cảm thấy cần được bảo vệ. Nhưng nó là đứa rất cảnh giác với anh, quá nhút nhát và hiền lành nữa, như thể nó luôn nghĩ anh sẽ đánh nó hoặc tệ hơn thế. Thật ra cô bé này đối với tất cả mọi người đều như thế, nhưng với Royce thì đó là chuyện đáng quan tâm.

“Em sợ đi ra ngoài phải không?” Royce hỏi dịu dàng khi cô bé cuối cùng cùng cũng đến, đứng cuối đầu bên cạnh anh.

“Không ạ, em chỉ muốn nhìn những người Viking. Udele nói tất cả bọn họ là người xấu, nhưng với em họ trông như những người đang bị thương.” Nó lên nhìn lên để đo lường phản ứng của anh, rồi giãn ra khi thấy anh mỉm cười.

“Em không nghĩ họ là những người xấu bị thương à?”

“Em nghĩ vậy nhưng trông họ không quá xấu đâu. Có một người còn cười với em nữa hoặc em cho là thế, những người trẻ thế thật sự có thể xấu xa không, Royce? Em đã nghĩ người phải sống lâu lắm trong tội lỗi mới thật sự xấu xa cơ.”

“Những kẻ này không có sự giúp ích của Chúa để tôi luyện sự xấu xa của họ, thế nên họ trẻ hay không không phải là vấn đề đâu.”

“Udele nói cũng có nhiều vị thần làm họ trở thành người xấu mà.”

“Không phải đâu, người nào hiến mình cho vị thần ngoại giáo sẽ biến

chính hẳn ta thành kẻ ngoại đạo thôi. Em có sợ họ không ?”

“Có ạ, ” cô bé thừa nhận một cách ngoan ngoãn.

Anh hấp tấp hỏi, “Em nghĩ anh nên làm gì với họ đây, Meghan?”

“Để họ đi đi.”

“Thế họ sẽ quay lại và làm tổn thương chúng ta lần nữa vào lúc nào đó thì sao? Anh không cho phép điều đó đâu.”

“Vậy thì bắt họ làm con chiên của Chúa.”

Royce tủm tỉm cười vì giải pháp đơn giản của cô bé. “Đó là việc của cha trưởng, không phải của anh đâu.”

“Vậy anh định làm gì họ? Udele nghĩ anh sẽ giết họ.” Meghan rùng mình khi nói điều đó.

“Udele suy nghĩ quá lớn tiếng nhỉ.” Anh nhú mày.

Meghan lại cup mắt lần nữa. “Em nói với bà ấy anh sẽ không làm vậy đâu, bởi vì họ không có đang đánh nhau mà, và anh chỉ giết người trừ khi anh đang trong cuộc chiến thôi.”

“Đôi khi điều đó là cần thiết...” anh dừng lại, lắc đầu. “Đừng quan tâm, bé con. Em nghĩ sao nếu anh bắt họ xây tường thành cho chúng ta?”

“Họ sẽ làm việc cho chúng ta phải không?”

“Oh, anh nghĩ họ sẽ muốn thế với sự khuyến khích thích hợp đấy,” anh đáp.

“Ý anh là họ sẽ không có sự chọn lựa nào sao?”

“Tù nhân hiếm khi có, bé con, và em đừng quên họ là ai. Nếu họ thắng trong trận chiến, và bắt chúng ta đến lãnh địa của họ, họ ắt hẳn bắt chúng ta làm nô lệ, họ không mong ít hơn chúng ta đâu.”

Anh đứng dậy, vì đã trễ hàng giờ rồi, và nếu anh đã chưa quyết định trước đây, thì bây giờ anh đã, sau khi nói chuyện với Meghan. “Em chú ý nhé,” anh thêm vào, vuốt tóc ở trên má cô bé ra sau. “Chùng nào mà bọn họ còn ở đây, em đừng đến gần nhé. Họ nguy hiểm đấy, dù trông có vẻ như thế hay không. Anh muốn em hứa, Meghan.”

Meghan gật đầu ngay rồi nhìn anh ra khỏi lâu đài. Ngay khi anh ra khỏi tầm nhìn, cô bé chạy ngay lên cầu thanh để kể với bà cụ cáu bẳn, bà vú của cô bé, rằng người Viking sau cùng sẽ không chết.

Khi anh rời lâu đài, mặt trời đã lên cao, bước một cách có chủ ý về phía họ. Kristen đã đợi giây phút này từ khi họ ở đây, suy nghĩ về sự hối hận của nàng: nàng sẽ không bao giờ gặp lại cha mẹ nữa, nàng cũng chẳng bao giờ có chồng, hay con cái, thậm chí là cái ngày mai. Nàng xác định rằng nàng sẽ không chết một cách hèn nhát, nhưng nàng không muốn chết chút nào cả.

Hai người cận vệ ngăn anh lại để nói chuyện gì đó, rồi cả hai bước cùng anh khi anh tiếp tục băng qua sân. Tên Saxon nhỏ con, Hunfrith, đã được đổi

phiên vào giữa đêm, nhưng anh ta quay lại vào sáng sớm để tiếp tục trêu tức bọn họ bằng những lời diễn tả về việc tra tấn mà bọn họ muốn. Hắn ta bước ngay bên Thorolf và đánh anh bằng sòng kiếm.

“Lãnh chúa Royce sẽ nói chuyện với ngươi, Viking,” Hunfrith thông báo một cách trịnh trọng.

Kristen véo Thorolf để nhắc anh đứng dậy, nhưng anh đẩy tay nàng, từ chối. Anh đang ở tư thế sẵn sàng, lấy đà tấn công lại người Saxon như những người khác, nếu có bất cứ hành động nào tách riêng họ ra từng người một để tra tấn. Với 3 kẻ đang đứng trước mặt họ, dường như không đúng lúc nhưng anh chẳng còn cách nào khác.

Đôi mắt xanh lá cây xẫm màu của lãnh chúa Saxon từ từ quét qua đám đông, như thể trông thấy họ lần đầu. Nét mặt anh ta, không như hôm qua, khó hiểu. Dĩ nhiên hoàn cảnh tệ hại của họ rõ ràng hơn trong ánh sáng ban ngày, và anh ta không nghi ngờ bọn họ sẽ đe dọa gì được anh, hoặc là anh ta sẽ không đến gần thế này. Sự lãnh đạm của anh ta hầu như là một thách thức.

Anh ta không sợ gì cả, người Saxon này, Kristen đang suy nghĩ khi mắt anh lướt qua nàng và rồi bất ngờ quay lại. Nàng lập tức sụp mắt xuống, cảm thấy tim mình đập loạn khi bị chú ý bởi đôi mắt đó, sợ sự nguy trang của nàng đã bị lộ bằng cách nào đó.

Nàng không ngược lên lần nào nữa cho đến khi nghe giọng anh, nhưng nỗi lo lắng lại tăng lên. Nàng không nhận ra việc bị trói cùng Thorolf, người duy nhất có thể nói chuyện với họ, sẽ đặt nàng vào mục tiêu để bị chú ý nhất. Nàng lập tức lỉnh ra phía sau anh và khom người xuống, để cho cái lưng rộng của anh che khuất nàng đi.

Lãnh chúa Saxon đang nhìn Thorolf. “Ta nghe nói ngươi có thể nói tiếng của người Saxon.”

“Một chút,” Thorolf thừa nhận.

“Ai dẫn đầu các người?”

“Chết rồi.”

“Con tàu là của anh ta à?”

“Là của cha anh ấy.”

“Tên ngươi là gì?”

“Thorolf Eiriksson”

“Giờ chỉ cho ta chỉ huy của ngươi, Thorolf, vì ta biết các ngươi ắt đã chọn một người rồi.”

Thorolf không nói gì hết, cuối cùng anh yêu cầu: “Nói chậm thôi.”

Royce cau mày sứt ruột. “Chỉ huy mới của ngươi. Hắn ta là ai?”

Thorolf cười và hét lên, “Ohthere, đứng lên và giới thiệu anh với lãnh chúa Saxon đi.”

Kristen thấy anh họ nàng đứng dậy chẳng thoải mái gì vì anh ấy không hiểu gì hết cho đến khi Thorolf gọi. Anh đang ở phía đối diện của vòng tròn với nàng, nhưng đã cùng 3 người khác đổi chỗ với nàng tối qua. Cả hai em trai anh đều chết nhưng anh giữ nỗi đau trong lòng, như nàng vậy. Là người lớn tuổi nhất, cũng là anh họ của Selig, anh làm chỉ huy của họ là hợp lý nhất.

“Tên anh ta là gì?” Royce hỏi khi nhìn qua Othere.

“Othere Haardrad,” Thorolf đáp.

“Tốt lắm. Nói với anh ta rằng ta đã bị thuyết phục về sự khoan dung. Ta không thể thả các người đi, ta sẽ cho các người nơi ăn chốn ở nếu các người sẵn lòng phục vụ ta. Ta cần đá để xây tường thành quanh trang viên này. Nếu các người chọn cách không làm việc, các người sẽ không có thức ăn. Đơn giản vậy thôi.”

Muốn khẳng định lời lãnh chúa Saxon để lặp lại lời nói đó, Thorolf nói, “Nói với anh ta?”, chỉ vào đồng đội của mình.

Royce gật đầu. “Bằng mọi cách, bàn bạc đi.”

Thorolf gọi tất cả mọi người lại hội ý riêng, nhưng chỉ một lý do duy nhất kéo Kristen vào trung tâm vòng hội ý đó, đó là nơi không ai có thể thấy nàng đang nói chuyện. “Trời ạ! Tất cả chuyện này là sao, Kristen?”

Nàng cười đến tận mang tai. “Anh ta sẽ không giết chúng ta. Anh ta muốn chúng ta xây tường thành thay vào đó.”

“Không đâu, tôi sẽ không đổ giọt mồ hôi nào cho lũ khốn đó!”

“Vậy thì anh sẽ chết đói đó,” Kristen vặn lại. “Điều kiện của anh ta quá rõ ràng. Chúng ta làm việc vì thức ăn và chỗ ở đây.”

“Như nô lệ!”

“Đừng ngốc thế!” nàng rít lên. “Điều này sẽ cho chúng ta thời gian để trốn.”

“Đúng thế, và hồi phục.” Othere nhất trí. “Nói với anh ta đi, Thorolf. Đừng làm anh ta nghĩ vài người trong chúng ta không muốn chấp nhận điều kiện của anh ta.”

Thorolf đứng lên và gọi Royce. “Dây xích thì sao?” anh hỏi trước.

“Vẫn ở đây, đừng nghĩ ta ngốc tin bất cứ ai trong các người.”

Thorolf chậm chậm mỉm cười, gật đầu. Người Saxon này quả khôn ngoan, nhưng anh ta không đoán được người Viking sẽ nhanh chóng hồi phục, và bồi dưỡng và quyết trốn thoát.

Chương 10

Một phụ nữ lớn tuổi đến chăm sóc vết thương cho họ. Người bà dơ bẩn và tóc ta rối bù, mặc chiếc váy chật, dài tay, với cái áo choàng không tay, ngắn hơn, phủ lên, không thắt lưng, làm nó trông như cái bao tải ấy. Bà đi khá thẳng lưng so với tuổi tác, giới thiệu tên bà là Eartha. Tâm tính của bà về như bà là người sống theo cách bà muốn, và vì thế bà táo bạo, và xác xược, và chẳng sợ gì cả, như thể bà chẳng quan tâm việc bà làm sẽ gây quả như thế nào.

Kristen bị bà làm ấn tượng và cùng lúc cảnh giác với bà. Nàng quan sát Eartha xô đẩy mọi người xung quanh, bọn người trông như tên khổng lồ bên cạnh người đàn bà nhỏ nhắn và cười cợt những tiếng càu nhàu hay những lời chối tai. Nàng cảnh giác vì biết sau cùng bà cũng sẽ đến chỗ nàng, xem xét cái đầu về như bị thương của nàng, nàng không thể để việc này xảy ra.

Kristen cũng không ở trạng thái tốt gì, vì nóng, cái mà không ai trong số họ cảm thấy cả. Nhiều người trong số họ đã xé toạc xà cạp, nàng cũng rất muốn làm thế, nàng biết là nàng không dám rồi. Nàng cũng cảm thấy xót cho Eartha, mặc những 2 cái áo choàng, và không nghi ngờ gì là có một cái áo lót nữa, ngoại trừ việc bà chẳng phiền gì cái nóng cả. Người Saxon có lẽ quen rồi.

Eartha đã xong với Ivarr và ngồi xỏm xuống kế bên Kristen, ra dấu rằng nàng nên chỉ cho bà nàng đau ở đâu, ngoài vết thương ở trên đầu, bà cho là thế vì hăng hà máu là máu trên người nàng. Kristen chỉ lắc đầu. Đáp lại, Eartha chạm vào miếng băng trên đầu. Kristen đẩy tay bà ra xa. Khi Eartha cố thêm lần nữa để gỡ miếng băng ra, Kristen nhảy lên, cao hơn hẳn người phụ nữ nhỏ bé này, và hy vọng rằng vóc người của nàng sẽ ngăn được người hộ lý này. Nhưng không. Nàng phải túm chặt cổ tay Eartha lại để ngăn tay bà chạm vào đầu nàng. Vì điều này mà nàng cảm thấy một mũi kiếm chia vào hông.

Nhiều người chiến binh Viking khác đứng lên, tên canh gác đến để bảo vệ Eartha lùi bước. Anh ta đã bị dọa đủ để gọi viện binh ngay tức thì.

Kristen rên rỉ, thấy hậu quả những gì nàng gây ra, dù nó chả giúp được gì sất. 7 người Saxon chạy về phía họ với những thanh kiếm rút ra khỏi bao rồi. Nàng vẫn ngoan cố liếc qua Eartha, rồi buông bà ra. Thorolf giờ mới ngăn người đàn bà này lại, kéo Kristen ra sau lưng anh.

Thật may, những người Saxon chùn bước khi đến chỗ tù nhân của họ và thấy Eartha không còn bị đe dọa nữa. “ Có chuyện gì vậy?” Hunfrith gặng hỏi.

“Cậu nhóc đó không cho ta chạm vào vết thương,” bà phàn nàn.

Hunfrith chờ Thorolf giải thích, anh nói đơn giản, “Đang hồi phục. Để yên đi.”

Hunfrith càu nhàu, rồi quắc mắt với Eartha vì làm bọn họ bực dọc. “Được rồi, nếu hấn ta có thể nhảy lên theo cách đó, hấn không cần bà đâu, bà già ạ.”

“Cũng nên thay băng chứ,” bà khăng khăng. “Nó đầy máu thế kia.”

“Tôi nói thôi đi mà. Chăm sóc người nào cần ấy. Để những người khác yên.” Anh ta nói thêm với Thorolf, “Cảnh báo bạn người từ giờ trở đi đừng có động tay động chân đấy”

Hunfrith rõ ràng không muốn gây chuyện khi mà quá nhiều chiến binh Viking sẵn sàng bảo vệ cậu nhóc này. Nhưng Eartha thì không thích thế, vừa bỏ đi vừa càu nhàu rằng thằng nhóc đó cứ như con gái. Một người khác nhận xét rằng đó có thể là lý do tại sao bọn Viking mang cậu ta theo, và họ cười khoái trá với nhau.

Hai gò má của Kristen đỏ hồng lên khi nghe lời đó. Khi Thorolf thấy và hỏi tại sao, Kristen chỉ lắc đầu, mặt càng đỏ hơn. Anh chỉ cố ý chọc nàng, ngăn nàng lại bắt nàng trả lời, bởi vì rất hiếm khi Kristen bối rối mà. Nhưng nàng đẩy tay anh ra và dùng dầm ngồi xuống, xoay lưng lại với anh.

Rồi từ vị trí đó, mắt nàng lang thang qua lâu đài, và nàng thấy một người đàn ông đang đứng quan sát họ từ cửa sổ trên gác. Mặt anh ta khuất bóng vì thế nàng không thể đoán anh ta là ai, nhưng nó làm nàng không thoải mái khi biết có một người khác, ngoài những tên lính gác, có thể giám sát họ. Nàng có thể bị chú ý với vị trí đó bất cứ khi nào nàng nói chuyện với Thorolf hay những người khác. Nàng nên cẩn thận hơn từ giờ, biết rằng bất cứ ai ở lâu đài cũng có thể theo dõi họ.

Họ được cho ăn sau khi Eartha rời khỏi, vài người trong số họ, những người đã mất giày bởi vì hoặc là chúng còn mới, hoặc là do nó tốt, được trả lại, dù là không thể mang choàng qua dây xích. Tình hình được cải thiện buổi trưa hôm đó, khi người thợ rèn đến chỗ họ.

Những cái nẹp sắt trên mắt cá được tháo ra và thay bằng những cái mới, với một dây xích ngắn được hàn cố định trên mỗi bộ.

Những cái nẹp được đóng chắc chắn nhưng có một cái lỗ khóa trên đó, dù không thấy chìa khóa đâu. Trên mỗi cái nẹp sắt lại có một cái vòng sắt khác để cho sợi dây xích luôn qua. Sợi dây chỉ dài 20 feet, nối liền hai cái vòng ở hai chân, vòng tròn quanh cái trụ trở nên hẹp hơn trước nhiều, làm vị trí của họ có vẻ quá hạn chế rồi.

Kristen căm phẫn với sự đề phòng mới này. Nàng cho rằng sợi dây xích dài thông thường này sẽ được tháo ra khi họ làm việc, nhưng sợi xích ngắn giữa hai chân chỉ cho phép những bước ngắn, chắc chắn là được bước vội rồi, và

nàng có thể tưởng tượng tất cả bọn họ sẽ vấp, rồi ngã vì phải tập cho quen kiểu đi tập tễnh, chân sẽ rã ra mắt, nhưng có lẽ đó là kiểu mà bọn người Saxon muốn.

Như những người khác, Kristen nhận lại đôi boot dù lông thú dính trên đó bị bút mắt rồi. Nhưng ít nhất nó cũng giúp chân trần của nàng không bị trầy xước. Những cái nẹp quá chặt, tuy nhiên, sau cùng thì cũng phải đeo nó qua đôi boot da mềm mại. Vì mắt cá chân nàng nhỏ hơn quá nhiều so với người khác, ông thợ rèn đã phải làm một đôi đặc biệt cho nàng, quá nhỏ đến nỗi nàng tưởng nó được làm cho một cậu bé.

Tối đó trời mưa, và bị bỏ quên ngoài trời như thế đấy, tất cả bọn họ đều khổ sở vì mưa như trút nước. Kristen là thảm nhất vì cố gắng vô ích để bảo vệ miếng băng trên đầu khỏi bị tẩy sạch máu. Thorolf cuối cùng cũng cười nhạo nỗ lực của nàng rồi cũng giúp bằng cách vòng cánh tay anh qua đầu và nằm nửa người trên đầu nàng. Điều này giữ miếng băng khô ráo nhưng lại tạo ra một đêm rất khó chịu.

Từ trên cửa sổ, Royce quan sát cảnh tượng dưới sân. Anh thấy thằng nhóc cố tránh bị che phủ và đẩy Thorolf ra, thấy tên Viking to lớn hơn vồ lưng hấn ta và hét gì đó vào tai thằng nhóc, rồi lại dùng cánh tay che đầu cho nó, nên buộc phải nằm nửa người lên đó. Bọn chúng vẫn như thế sau đó, như những tên khác. Đám canh gác đã dựng một mái hiên tránh mưa ở phía trước nhà kho. Phần còn lại của cái sân đầy bùn là bùn, yên tĩnh.

“Eartha nói tên nào đã tấn công bà?”

Royce lơ đãng nhìn Darrelle. Cô đang đứng cạnh anh bên cửa sổ, đang dẹp mấy cái xúc xắc họ vừa chơi xong.

“Người Viking không tấn công bà. Hấn ta chỉ không cho bà chữa trị vết thương thôi.”

“Nhưng bà ấy nói...”

“Anh nhìn thấy tất cả, Darrelle, bà lão đó phóng đại đấy.”

“Nếu hấn ta tấn công em, hy vọng anh không tiếp nhận điều đó nhẹ nhàng thế.” Cô lườm bà.

“Anh sẽ không thế.” Anh nói, cười toe.

“Hấn ta là ai nào?”

“Lúc này em không thấy cậu ta đâu.”

“Alden nói đó chỉ là một cậu bé thôi. Cậu ta kia phải không?”

“Đúng đấy, người trẻ nhất trong số họ.”

“Lẽ ra anh phải quát cậu ta lúc thấy cậu ta tấn công Eartha mới phải.”

“Quá nhiều người sẵn sàng bảo vệ cậu ta. Điều đó không đạt mục đích gì nhưng lại gây thương tổn nhiều hơn.”

“Em cho là thế.” Cô đồng ý, dù là có chút miễn cưỡng. “Họ sẽ không thể

xây tường thành cho chúng ta khi đang chết dần. Tường thành quan trọng hơn mà. Bọn họ ít người và có thể kiểm soát, nhưng bọn Đan Mạch thì nhiều.”

Royce cười nhỏ. “Anh biết Alden đã thuyết phục được em rằng bọn họ là cần thiết”

“Anh có lẽ đã giết hết bọn chúng rồi.” cô nhắc anh với nụ cười ngạo mạn làm anh bật cười. “Ít nhất anh cũng nhận ra rằng tốt hơn nên để họ sống phục vụ anh.”

“Không phải đến giờ em kiểm tra Alden rồi sao?” Royce cố ý nhắc khéo cô.

Darrelle rít lưỡi bực tức. “Anh chỉ cần bảo em đi là được mà.”

“Anh đâu bắt lịch sự thế,” anh đáp một cách ngây thơ, đẩy cô ra cửa.

Royce thường đứng ở cửa sổ nhìn người Viking làm việc. Đó là biểu hiện anh chưa chấp nhận sự có mặt của họ ở Wyndhurst đến nỗi anh cảm thấy khó chịu trừ khi họ ở trong tầm mắt anh. Anh không ủng hộ việc dùng họ để xây tường thành như Alden và Lyman, vì anh sẽ giáp mặt bọn Đan Mạch trên biên giới Wessex khi trận chiến đó đến, và anh không biết chắc chúng có đi quá xa tới phía nam để hủy hoại Wyndhurst không.

Nhưng từ khi vua Alfred muốn các lãnh chúa của ông củng cố đất đai, và từ khi họ có nhiều đá ở tàn tích của người Roman cổ gần đây, anh nhất trí rằng nên xây một tường thành bằng đá, dù có bao giờ cần nó hay không. Và những người Viking sẽ bố trí những hòn đá mà người làm của anh đã mang về đây, như thế công việc sẽ hoàn tất trong vòng một tuần.

“Meghan nói với em việc này đã trở thành thói quen của anh, anh họ à.”

Royce quay lại nhìn Alden đang đứng ở cửa. “Cậu dậy sớm vậy à?”

Alden lâu bầu. “Không phải anh cũng vậy sao. Em được những người phụ nữ chiều chuộng đủ rồi.”

Royce cười toe với anh chàng trẻ tuổi này khi Alden đang chậm chậm đến bên cánh cửa sổ đang mở cạnh anh. “Hoan nghênh cậu đấy, vì một mình tôi đã nghiền ngẫm ở đây quá nhiều rồi. Nhưng lại chúa, tôi không thể không cảm thấy họ sẽ cố gắng làm gì đó bởi vì họ gần như đã hồi phục rồi, vì thế tôi đã đứng đây quan sát họ. Chỉ còn hai người không thể khiêng đá một cách dễ dàng thôi.”

Alden dựa vào cửa sổ và huýt sáo vào những gì cậu ta nhìn thấy dưới sân. “Đúng vậy! chúng ta cần nhiều đá hơn đấy.”

“Chính xác,” Royce miễn cưỡng thừa nhận. “Chỉ hai người họ là có thể khiêng một tảng đá to thế trong khi ta phải có 5 người mới làm được. Trong cùng khoảng thời gian, những người nô lệ vẫn không hoàn thành mái hiên kế bên nhà kho mà tôi bảo họ xây cho bọn Viking. Chỉ vài ngày nữa, vào buổi

tôi, chúng ta sẽ nhốt trong ở đó.”

“Anh lo lắng quá nhiều rồi, Royce. Bọn họ có thể làm gì khi bị xích như thế chứ?”

“Chỉ cần một cái búa để chặt những sợi xích đó, em họ của tôi. Một trong số họ với tay không cũng có thể đè bẹp hai người đàn ông trước khi người thứ rút kiếm ra. Và những tên ngốc đó vẫn đến gần chúng dù tôi đã cảnh báo họ tránh xa ra. Nếu những người Viking quyết tìm tự do, mà tôi không nghi ngờ gì việc họ sẽ làm thế, rồi cũng đến lúc họ cố gắng thôi, và khi họ làm thế sẽ có nhiều người chết đấy.”

“Đốt con tàu đi và để họ biết họ gần biển thế nào.” Alden đề nghị.

Royce làu bàu.”Tôi ngạc nhiên là không ai nói cho cậu nghe nó đã bị đốt rồi.”

“Vậy thì những gì anh cần là thuyết phục họ phục tùng anh,” Alden đáp lại.

“Vâng, nhưng cậu nói gì cơ?”

“Anh có thể bắt chỉ huy của họ mà. Nếu họ nghĩ rằng anh sẽ giết hẳn khi có dấu hiệu của một cuộc nổi loạn, điều đó sẽ...”

“Không đâu, Alden. Tôi đã nghĩ qua nhưng họ nói tên chỉ huy đó chết rồi. Con tàu đó là của cha hẳn ta. Họ đã chọn một chỉ huy mới trong số còn lại, và sẽ lại chọn người khác nếu tôi tách tên đó ra.”

“Họ nói hẳn ta chết à?” Alden nhíu mày suy nghĩ. “Nếu hẳn ta chưa chết thì sao?”

“Cái gì?” Royce la lên.

“Nếu hẳn ta ẩn trong số họ, tại sao họ phải nói cho anh biết và liệu lĩnh để mất anh ta vì những gì em đã đề xuất với anh chứ.”

“Chúa ơi, tôi đã không nghĩ tới chuyện đó.” Nhưng Royce nhăn mặt. “Không đâu. Chỉ có một người mà bọn họ cứ xúm xích, một thằng nhóc thôi. Họ bảo bọc thằng nhóc đó như một đứa trẻ.”

Ban đầu anh nghĩ rằng thằng nhãi đó chỉ là em trai của Thorolf, và đó là lý do tại sao gã đàn ông to lớn đó nâng niu nó. Nhưng khi bọn chúng bắt đầu xây tường thành, tất cả có vẻ đều chăm sóc nó, ngăn lính gác thúc vào nó, dành lấy những tảng đá nặng và đẩy nó tới những tảng nhỏ hơn, có hai hoặc nhiều hơn chạy tới giúp nó đứng lên nếu nó bị ngã. Nhưng thật khôn kiếp nếu nó không là người bản nhất trong số họ, không bao giờ tắm. Bọn họ vẫn nuông chiều nó.

“Nó có thể là chỉ huy không nhỉ?” Alden mạo muội hỏi, vừa nhìn Royce vừa ngồi xuống trong khi những tảng đá cuối cùng được chuyển đến nơi Layman chỉ.

“Cậu mất trí hả, em họ của tôi? Nó chỉ là một thằng nhóc có gương mặt

đề thRoyce quát mắt. Đơn giản là thế? Vua của anh cũng nhỏ hơn anh vài tuổi đó thôi. Nhưng Alfred đã là quyền chỉ huy thứ hai từ khi mới 16 tuổi. Đây lại là một cậu bé không có kinh nghiệm cần được chăm sóc. Nhưng cậu bé không có chút kinh nghiệm này đã đánh trọng thương Alden, và Alden lại là một chiến binh dày dặn kinh nghiệm như Royce vậy. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, tất cả bọn họ ngưng mọi việc đang làm mỗi khi thằng nhóc đó bị chú ý, như thể họ đợi, sẵn sàng bảo vệ nó nếu cần.

“Tôi nghĩ đã đến lúc phải nói chuyện với Thorolf.” Royce nói cụt lủn.

“Hắn ta là người nào vậy?”

Royce chỉ ra cửa sổ. “Đàng kia, người vừa gọi thằng bé đấy. Anh ta là người duy nhất hiểu ngôn ngữ chúng ta, dù không rõ lắm.”

“Có vẻ Lyman xong việc hôm nay với họ rồi đấy” Alden nhận xét.

“Đúng đấy, ngày mai cậu ta sẽ chở họ đến khu tàn tích để lấy thêm đá. Có nghĩa là tôi lại lãng phí thêm vài người để canh gác họ.”

Cả hai quan sát một lúc khi lính gác đi bên cạnh họ, thúc họ đi nhanh vì cái trụ. Royce bỏ đi nhưng dừng lại bởi tiếng hét của Alden.

“Em nghĩ anh có vấn đề rồi.”

Royce quay lại. Anh thấy một người trong họ bị ngã, và Hunfrith đá để thúc hắn ta dậy. Anh không phải đoán đó là ai vì cả nhóm bọn họ đều dừng lại. Thorolf hét vào mặt Hunfrith, rồi cậu ta ngã sóng xoài dưới đất. Thằng nhóc đứng dậy phủi bụi trên tay xuống, và bọn họ cười âm lên khi tiếp tục bước đi.

“Tôi đã bảo tên ngốc đó để bọn họ yên đi.” Royce rít lên giữa tiếng nghiêng răng. “Cậu ta may mắn đấy vì bọn họ không tước vũ khí khi cậu ấy bị ngã.”

“Ôi lạy chúa,” Alden hét lên, “Anh ta cố ý tấn công một thằng bé!”

Royce cũng nhìn thấy Hunfrith đứng dậy và rút kiếm ra, nhưng anh đã chạy ra khỏi phòng, xuống cầu thang. Thế mà khi anh ra đến sân, sự việc đã xảy ra rồi. Một người lính gác đã kêu gọi sự giúp đỡ, và những lính bắn cung đã bao vây nhóm người Viking ở khoảng cách an toàn. Ba người lính gác đã đe dọa Ohthere, người đang ôm chặt Hunfrith như thể có thể bẻ gãy lưng cậu ta, dù là tên Viking này không có vẻ gì là dùng quá nhiều sức lúc này.

Thorolf đang nói nhỏ với Ohthere. Thằng nhóc nhỏ kia dường như không có ý kiến gì, cho đến khi Royce cuối cùng cũng thấy nó ló qua vai những người đứng trước mặt mình. Nó bị xô vào giữa nhóm.

“Nói hắn ta bỏ người của ta xuống, Thorolf, hoặc là ta sẽ phải giết hắn đấy.” Royce nói chậm rãi để Thorolf hiểu. Anh ta đang nhìn Ohthere, người đang nhìn chằm chằm lại anh với khuôn mặt không có chút cảm xúc nào.

“Nói ngay đi, Thorolf.”

“Tôi đã nói rồi,” Thorolf đáp và cố giải thích. “Em họ của Ohthere. Đừng tấn công em họ của Ohthere.”

Mắt Royce quay sang Thorolf. “Hắn ta là anh họ của thằng nhóc đó?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người là gì của nó?”

“Bạn.”

“Thằng nhóc đó là chỉ huy của các người phải không, Thorolf?”

Thorolf kinh ngạc khi nghe câu đó, rồi toe toet cười và dịch lại cho những người khác nghe, bọn họ bắt đầu phá lên cười. Cười ít nhất cũng làm giảm căng thẳng. Thậm chí Ohthere cũng tùm tùm và thả Hunfrith ra. Royce túm cổ áo đỡ cậu ta dậy và đẩy cậu ta khỏi đám đông đó.

Kiểm của Hunfrith nằm dưới đất giữa Royce và Ohthere. Anh nhặt lên, cắm xuống đất theo lối không đe dọa.

“Chúng ta có một vấn đề, Thorolf,” anh nói nhỏ. “Ta không ra lệnh người của tôi tấn công.”

“Hunfrith đã ra tay trước.”

“Vâng, ta biết.” Royce thừa nhận. “Ta tin là lòng tự trọng của cậu ta đang chịu đựng.”

“Cố ý ngáng chân... đá... đáng đời,” Thorolf điên tiết bẻ lại.

Royce mất một lúc mới tiêu hóa được mớ thông tin vừa nghe. “Nếu cậu ta đá thằng nhóc đó, có thể cậu ta đáng bị đánh như thế. Nhưng thằng nhóc đó đáng bị hơn thế đấy.”

“Không có.”

“Không à? Có lẽ ta tách nó ra khỏi các người và giao cho nó việc nhẹ hơn...”

“Không được!”

Đôi chân mài sạm màu của Royce nhú lại. “Gọi nó ra đây. Để nó quyết định.”

“Nó bị câm.”

“Ta biết. Nhưng nó hiểu cậu muốn nói gì, đúng không nào? Ta thấy người thường nói chuyện với nó. Gọi nó ra, Thorolf.”

Thorolf vàng hoe giả vờ lơ đi, không nói gì thêm. Royce quyết định bất ngờ trước khi Thorolf thuật lại những gì anh bảo anh ta nói. Anh đẩy những người khác qua một bên, túm lấy vai thằng nhóc và kéo nó ra khỏi nhóm. Ohthere định kéo nó lại nhưng ngừng lại khi Royce dí kiếm vào cổ nó để uy hiếp.

Royce nhìn thẳng vào Thorolf, mắt anh nheo lại giận dữ. “Ta cho rằng người nói dối về thân phận người này, Viking. Giờ thì nói đi, nó là ai?”

Thorolf không nói gì. Nhiều lính gác đã bước lên, một ngọn giáo dài ngăn

anh lại gần Royce. Những tên khác thì ngăn nhóm người còn lại.

“Người có cần động lực để mở miệng không?” Royce gắng lời.

Anh mất hết kiên nhẫn khi Thorolf vẫn không trả lời. Anh bắt đầu kéo thừng nhóc đến cái trụ trời tù binh. Khi thừng nhóc bị ngã vì những sợi chân diên tiết của anh, Royce giật mạnh nó dậy, quát tháo ra lệnh cho người của anh khi đi. Khi đến cái trụ, anh đẩy thừng nhóc úp mặt vào đó, túm chặt hai cổ tay nó vào nhau cho đến khi một người mang cho anh sợi dây thừng ngắn, anh nhanh chóng trói lại.

Anh bước ra khỏi cái trụ, nhìn vào nơi anh bỏ lại Thorolf. Những người khác trong nhóm giờ đang la hét với anh ta, nhưng Thorolf vẫn im lặng, dù đôi mắt xanh của anh ta nhìn rất thù địch. Có phải Thorolf nghĩ Royce chỉ cố ý trói thừng nhóc thôi? Anh sẽ làm anh ta tỉnh ra đủ nhanh thôi.

Royce đứng phía sau thừng nhóc, lưng anh che khuất cái trụ. Đoạn, anh rút dao găm từ thắt lưng, rọc chiếc áo chèn bằng lông dày của nó đến giữa chừng. Chiếc áo choàng da mà anh đang rọc quá chặt đến nỗi anh biết anh có thể rọc vào lưng nó khi anh rọc từ đầu đến cuối, nhưng không nghe một âm thanh phản đối nào.

Đập vào mắt anh là làn da trắng mịn màng làm Royce nhú mày. Không có chút cơ bắp nào để có thể chịu đòn. Và đúng là anh đã rạch trúng vào làn da mềm mại đó. Một vết máu đỏ thẫm chạy dọc từ bã vai đến giữa eo. Đây thật sự là một cậu bé mà anh định dùng roi quất ...nếu Thorolf không tự nguyện khai thật với anh.

Royce bước qua một bên để bọn họ thấy những gì anh làm. Thorolf hét lên, “Đừng!” và đẩy tên lính ra, cố chạy tới chỗ Royce. Othere giắt lấy một thanh gươm từ một tên lính gác và dùng nó hạ hai tên khác, thách bất cứ ai lấy lại nó từ anh và bắt đầu chạy về hướng cái trụ trong cơn thịnh nộ đầy sát khí.

Royce thu hút sự chú ý của họ và họ dừng lại, nhìn thấy cái dao găm đang ấn vào cái lưng trắng mịn màng. “Sự thật. Thorolf.”

“Nó không là ai cả! Chỉ là một thừng nhóc thôi.” Anh vẫn khẳng khẳng.

Waite mang roi tới. Thorolf hét “Không!” lần nữa và bắt đầu nói gì đó, nhưng thừng nhóc này lắc đầu kịch liệt và Thorolf lại im miệng. Royce diên tiết lên. Dù anh không nói lời nào, điều ước của thừng nhóc bị những ước muốn cuốn đi rồi.

“Người thật là một thừng ngốc.” Royce cúi kính, đi vòng qua cái trụ để có thể thấy mặt nó, cũng như tên Viking đang ngậm miệng lại kia. “Người sẽ là người chịu đựng đấy, không phải hấn ta đâu. Người không thể nói chuyện, nhưng ta sẽ buộc anh ta nói ra người dẫn đầu bọn họ. Rõ ràng là vậy. Ta muốn xác nhận thôi.”

Anh không mong câu trả lời từ một người câm, cũng không nghĩ nó có thể hiểu anh nói gì. Anh tức điên, càng điên tiết hơn khi đôi mắt xanh xinh đẹp đó liếc trộm anh một giây ngắn ngủi, trước khi cái đầu đó cúi xuống làm anh không nhìn được khuôn mặt. Thật khốn kiếp nếu đó không phải là nét gì đó của một cô gái. Thật ra, có quá nhiều thứ ở thằng nhóc này có vẻ của phụ nữ. Nếu anh không biết điều đó là không thể, anh có thể bị cám dỗ kéo phía trước của áo choàng xuống chỉ để chắc chắn tưởng tượng của anh là không căn cứ. Những cậu nhóc khác cũng có đôi mắt tuyệt đẹp với hàng mi dài và làn da mịn màng cho đến khi họ bước qua một độ tuổi nào đó, trở thành đàn ông. Thằng nhóc này chỉ là chưa đến tuổi đó thôi.

Royce gạt đầu với Waite để bắt đầu. Dây roi quất xuống và một tiếng rít nhỏ thoát ra. Không âm thanh nào khác khuấy động khoảng sân tĩnh lặng này cả. Thorolf vẫn không nói, dù nắm tay anh nắm chặt lại và mỗi cơ bắp trên người đều căng ra để ngăn anh di chuyển. Royce lại gạt đầu.

Lần này thân hình cao gầy đó dựa hẳn vào cái trụ rồi lại bật dội ra hết sải tay. Cái choàng da bị rạch giờ bắt đầu trượt xuống qua vai. Thằng nhóc vội úp vào cái trụ không cần dây roi giúp đỡ, nhưng không kịp trước khi mảnh vải linen rơi ra từ bên dưới áo choàng.

Royce cúi xuống để nhặt mảnh vải đó, cái này trông rất giống một miếng băng, trừ việc không có chút máu nào. Có một cái nơ ở đoạn cuối nữa, điều này cho thấy anh đã cắt xuyên qua nó khi nãy. Trên tấm vải có hai vết lõm tròn không biết hình thành như thế nào, như thể mảnh vải này được đặt trên....

“Không, thật không thể tin được!”

Nhưng mắt anh ngược lên nhìn cái đầu đang cúi xuống, tay anh với tới và túm lấy cái áo choàng, kéo xuống. Anh nín thở, rồi chửi thề thô lỗ khi nhìn thấy bằng chứng việc một thằng nhóc biến thành một người đàn bà. Bàn tay khác với lên và xé toạc dải băng trên đầu, anh lại chửi rủa khi thấy bím tóc vàng dài thượt trải xuống lưng nàng.

Một tiếng rên tập thể thoát ra từ những tù binh, nhưng nàng không tạo ra chút âm thanh nào, cũng không có giọt nước mắt nào trong đôi mắt đang nhìn thẳng vào anh. Cô ta là loại phụ nữ nào mà chẳng thèm nói ra giới tính của mình để tự cứu bản thân khỏi bị đòn roi chứ? Hay nàng không nhận ra rằng anh sẽ không dùng roi đánh phụ nữ?

Anh cắt dây trói tay nàng ra, và ngay lập tức nàng kéo áo choàng lên che người lại. Ngay khi nàng làm xong, anh túm lấy tay nàng và kéo nàng quay lại đứng trước mặt Thorolf, kẻ thất bại.

“Một thằng con trai à, phải không? Không là ai cả à? Và người để ta đánh cô ấy! Để che giấu cái gì hả? Việc cô ấy là một phụ nữ sao? Tại sao chứ?”

Royce gắng hỏi một cách điên tiết.

“Đề bảo vệ tôi,” Kristen trả lời.

Mắt Royce quay ngoắt sang nàng, nhưng nàng chẳng chút nao núng với sự tức giận trong đó. “Cũng không bị câm, và là một người khác hiểu được ngôn ngữ của ta! Lạy chúa, nói cho ta biết tại sao cô không mở miệng ra mà kêu ta dùng chiếc roi da lại!”

“Vì đề bảo vệ tôi khỏi bị bọn đàn ông Saxon các người cưỡng bức,” nàng nói đơn giản.

Anh cười như điên. “Cô quá cao đề người của tôi muốn đấy, hay là cô không nhận ra? Cũng không phải là một người quyền rũ trong mọi cách, cô gái à.”

Cơn giận trong người anh đã nói những lời đó, nhưng dù sao cũng là xúc phạm.

“Anh sẽ làm với tôi?” Nàng cả gan hỏi.

Royce thất vọng vì nàng lờ đi lời xỉ nhục đó. “Từ bây giờ cô sẽ phục vụ trong đại sảnh. Cô sẽ được đối xử như thế nào là tùy thuộc vào thái độ của họ đấy. Hiểu chứ?”

“Vâng.”

“Vậy nói cho họ hiểu đi.”

Kristen nhìn Thorolf và Ohthere, hai người họ đã đến đứng bên cạnh anh. “Anh ta sẽ giữ em trong nhà làm người hầu để đảm bảo hành vi của các anh. Anh không được để điều này ảnh hưởng đến quyết định của anh. Anh phải hứa với em rằng nếu có cơ hội, các anh sẽ trốn đi. Chỉ cần một trong các anh có thể về đến nhà, là có thể báo cho cha đến cứu em.”

“Nhưng anh ta sẽ giết em nếu bọn anh bỏ trốn.”

“Giờ anh ta đang tức điên chỉ vì đã đánh một phụ nữ. Anh ta sẽ không giết em.”

Ohthere gật đầu chính chắn. “Bọn anh sẽ đến Đan Mạch ở hướng bắc nếu cơ hội đến. Ở đó sẽ có tàu đi về Miền Bắc.”

“Tốt rồi. Em sẽ cho các anh biết tình hình của em khi có thể, vì thế đừng lo cho em.”

“Đủ rồi!” Royce ngắt lời, đẩy nàng về phía Waite. “Mang cô ta vào trong và gọi những người hầu khác tắm cho cô ta.” Khi nàng đi xa chỗ anh, anh có thể nhìn thấy những lằn đỏ trên lưng nàng, một lằn lấm tẩm những giọt máu, và đó là tất cả những gì anh có thể làm để nói với Thorolf bằng giọng kiềm chế. “Ta biết cô ta đã nói nhiều hơn ta cho phép. Ta nói cho người biết. Chỉ một lần thôi người cố để trốn thoát hoặc đánh người của ta, ta sẽ làm cô ta ước mình được chết đấy. Và đừng làm những đe dọa vớ vẩn đi.”

Chương 11

Đạo quanh ngôi nhà Saxon này, Kristen thấy mình ngốc nghếch và không hòa hợp được. Đại sảnh dài và lớn hơn nhà nàng, nhưng nàng biết nó chỉ là một phần trong tòa lâu đài rộng lớn này. Nhà nàng không có sàn ở đại sảnh nên nó trông như một cái hang đá to lớn, mùa đông rất lạnh đến nỗi cả gia đình thích trải qua buổi tối ở khu vực gần nhà bếp hơn. Cái sảnh này lại có sàn nhà, còn trần nhà thì khá cao nữa.

Khu nhà bếp không gần đại sảnh, cứ như nhà nàng vậy, ông của nàng cứ khăng khăng vì khói làm ông khó chịu. Việc nấu nướng ở đây được làm trên một bếp lò bằng đá chạy dài gần một nửa chiều dài của bức tường bên phải, cầu thang ở phía khác. Có một cái lò sưởi bằng đá khác, cũng dài như vậy và ở giữa bức tường dài nhất bên phải, nhưng nó lạnh tanh và trống rỗng, rõ ràng nó không được sử dụng vào những tháng hè. Đá dát từ lò sưởi lên đến trần nhà, khoảng vài feet từ nền của đại sảnh, cũng như vòng quanh các cửa ra vào.

Sàn nhà làm bằng gỗ và nghe như nó hõm khi nàng đi qua, làm nàng nghĩ có lẽ có vài cái hầm bên dưới. Một chiếc thảm vuông mỏng như loại mà cha nàng tìm được ở Miền Đông, bao phủ một phần nhỏ của sàn nhà phía trước hai cửa sổ lớn, cái này ở phía trước sảnh, về bên phải. Có bàn ghế ở trên thảm, cùng với một khung cửa dệt vải và một khung thảm thêu. Nó rõ ràng là khu vực dành cho phụ nữ, và có ba người đang làm việc ở đó.

Tất cả các cửa sổ và cửa chính đều mở để ánh sáng và gió ấm lùa vào. Đối diện khu vực dành cho phụ nữ và cũng ở phía trước cửa sổ, nhưng thiên về phía chính giữa đại sảnh, có một cái thùng chứa rượu thật to với một chiếc vòi trên đó. Có những chiếc ghế dài vây quanh thùng rượu cũng như có nhiều bộ bàn nhỏ như bàn đánh bạc. Có một cái giá để dụng cụ và một cái khác, một cái bàn dài để vũ khí, ghế đầu, thậm chí là chén gỗ, tất cả đều trong tình trạng chưa hoàn thành. Một người đàn ông đang làm những dải da mỏng ở cán dây roi da. Kristen co rúm lại, cơn đau trên lưng đột nhiên đau hơn.

Có 7 người phụ nữ trong sảnh, và tất cả bọn họ đều ngừng làm việc khi Waite bước vào trong với Kristen. Sự kết hợp của bộ quần áo đàn ông, một nửa bị rách ra và treo lòng thòng, cùng với chiều cao của nàng, chiều cao vượt hẳn những người phụ nữ này cả nửa foot (khoảng 15cm) hoặc hơn ấy chứ, làm Kristen có cảm giác mình là quái vật ấy. Tất cả bọn họ mặc quần áo phủ từ cổ đến chân, thậm chí có người còn mang khăn trùm để che đi mái tóc, trong khi cánh tay nàng để trần và lưng thì lộ hết cả ra ngoài. Họ sạch sẽ

và gọn gàng trong khi nàng người đầy bụi bẩn và bùn mà nàng cố ý bôi lên người để che đi làn da mịn màng.

Một phụ nữ ăn mặc trông tươi tắn hơn những người khác, đứng lên và gọi Waite đứng lại. Chiếc áo choàng ngoài màu xanh nhạt của cô được thêu dọc theo lai áo, thậm chí trên ống tay áo từ khủy tay xuống, qua phần vải trắng của tay áo ôm khít phía trên, quần quanh chiếc eo làm lộ ra một thân hình nhỏ nhắn. Mái tóc màu nâu vàng được vấn trong một mạng chuỗi hạt xâu lại với nhau. Đôi mắt màu xanh nhạt, rất sáng, giống như đôi mắt người đàn ông mà Kristen hy vọng nàng đã giết được.

Kristen nghĩ người phụ nữ này sẽ rất đẹp nếu không nhíu mày nhăn nhó như thế. Có lẽ cô ta là chủ nhân của căn nhà này vì cô có thể gọi Waite bằng cái giọng uy quyền thế kia. Kristen không ngạc nhiên chút nào việc lãnh chúa Saxon có một cô vợ xinh xắn như thế. Nàng hầu như sẽ ganh tỵ với người phụ nữ này vì có một người chồng với ngoại hình đẹp thế, nếu nàng không phải là tù binh của người chồng đó.

“Sao anh dám mang hắn vào đây hả?” người phụ nữ gần giọng với Waite sau khi bước thêm vài bước nhưng khoảng cách giữa họ vẫn còn xa.

“Thưa cô, hắn ta là một cô gái và ngài Royce ra lệnh cho những người khác tắm rửa cho cô ta ạ.”

“Một phụ nữ sao?” quý cô há hốc miệng, đến gần hơn, mắt cô lang thang từ đầu đến chân của Kristen, đôi chân vẫn còn bị xích lại với nhau. Cô lắc đầu, “Không, không thể nào.”

Waite lôi bím tóc dài của Kristen và đẩy nó qua vai nàng để người phụ nữ nhìn thấy. “Ngài Royce đã dùng roi đánh cô ấy và phát hiện ra mảnh khóc này.” anh ta thô bạo quay người Kristen lại. “Đây không phải lưng của một người đàn ông.”

“Một cái lưng mịn màng và mái tóc dài không thể làm nên một cô gái đầu.”

Waite tủm tỉm. “Ngài Royce đã xác minh điều đó bằng một cách khác rồi, và cô chủ sẽ thấy khi cô ta tắm.”

Người phụ nữ bật ra một âm thanh của sự kinh tởm. “Và chúng ta sẽ làm gì với cô ta sau khi cô ta tắm xong chứ?”

Waite nhún vai. “Cho cô ta làm việc gì mà cô thấy hợp, thưa cô. Cô ta phải ở trong nhà này.”

“Royce đang nghĩ gì thế không biết,” người phụ nữ than vãn, “cho người ngoài vào ở trong nhà sao?”

“Ngài muốn dùng cô ta...”

“Chắc rồi!” quý cô khịt mũi. “Cũng như cách bọn Viking đó sử dụng cô ta thôi.”

“Cũng có thể như thế. ” Waite cười toe. “Nhưng hơn là một con tin đây a.”

“Oh, tốt thôi.” Một tràng thở dài chán nản. “Bảo ai đó mang chìa khóa để mở cái gông này nếu muốn cô ta tắm rửa sạch sẽ. Nhưng trước tiên mang cô ta vào nhà tắm đã và cho hai người vào trông chừng cho đến khi tôi chỉ những người phụ nữ việc họ phải làm. Họ chẳng thích điều này hơn tôi đâu.”

Kristen bị bỏ lại với Uland và Aldous, dù không biết ai là ai, vì Waite chỉ đơn giản hét tên bọn họ khi anh ta đi qua đại sảnh. Phòng tắm nhỏ ở một phần phía dưới cầu thang, với một cánh cửa dẫn thẳng đến sân sau, nơi có thể lấy nước ở giếng lên. Một cánh cửa khác ở dưới cầu thang, gần khu vực nấu nướng. Bên trong có một cái bồn, không đủ lớn cho hơn một người như cái bồn trong buồng tắm nhà chú Hugh của nàng. Có vẻ như người Saxon không tắm chung với nhau.

Hai người đàn ông trông chừng nàng hình như là người hầu. Cả hai đều nhỏ con và đen, một già một trẻ, có lẽ họ là cha con. Họ nhìn nàng đầy vẻ sợ hãi như thể họ biết họ sẽ gặp vấn đề nếu nàng cố trốn đi.

Kristen không nghĩ đến việc trốn đi. Nàng mong được tắm sạch sẽ vì không phải che giấu thân phận nữa. Đống rác rưởi mà nàng đang mặc trên người cho đến bây giờ là sự thử thách ác nghiệt với sức chịu đựng của nàng. Có lẽ nàng sẽ cầu xin được tắm nếu nó chưa được ra lệnh.

Người thợ rèn vào trong để tháo cùm cho nàng, thế nhưng anh ta không mang nó đi ra. Kristen lập tức ngồi xuống trên cái ghế dài để cởi đôi ủng ra và kiểm tra mắt cá chân. Da nàng bị phỏng đỏ cả lên nhưng không tấy. Nó sẽ lành sớm thôi nếu cái cùm góm ghiếc kia được miễn đi.

Kristen ngồi yên tại chỗ, bận rộn với việc tháo bím tóc trong khi người hầu mang nước từ bên ngoài vào. Trông có vẻ họ chẳng buồn đun nước cho nàng vì bồn nước gần đây rồi. Nàng cũng chẳng phiền vì đã quen bơi trong nước lạnh rồi.

Khi năm người phụ nữ kéo vào trong căn phòng chật chội này, đó là không tính quý cô còn đứng ngoài cửa, Kristen cuối cùng cũng thấy bực mình và đứng dậy. “Tôi có thể tự tắm rửa, thưa quý cô.”

“Tạ ơn chúa, và tôi đã nghĩ tôi sẽ khó nói cho cô hiểu.”

“Tôi hoàn toàn hiểu. Tôi phải tắm. Tôi rất vui làm việc đó mà không cần bất cứ sự trợ giúp nào. ”

“VẬY LÀ CÔ KHÔNG HIỂU HẾT RỒI. ROYCE RA LỆNH RẰNG NHỮNG NGƯỜI NÀY SẼ TẮM CHO CÔ VÀ HỌ SẼ LÀM THẾ ĐÂY.”

kristen không phải loại người chuyện bé xé to. Cũng không nghĩ khác đi khi sự thật đúng như thế. Nàng nhún vai không quan tâm, đợi những người đàn ông ra khỏi phòng. Khi họ còn chưa ra, những người phụ nữ đã bắt đầu

xúm lại để cởi quần áo nàng. Nàng đẩy mạnh họ đến nỗi hai trong số đó ngã luôn, hét âm lên.

“Nghe này, quý cô”—Kristen phải la lớn để át đi tiếng hét của hai người vừa ngã – “Tôi cho phép họ tắm cho tôi, nhưng không phải trước mặt bọn đàn ông.”

“Cô dám nói với tôi những gì cô cho phép à? Họ ở đây để bảo vệ những phụ nữ này vì cô không đáng tin để được một mình với những người không có khả năng tự vệ này.”

Kristen gằn như cười vào đó. Năm người, tính luôn nàng ta là sáu. Và họ gọi chính họ là không có khả năng tự vệ chống lại một. Có thể sẽ như thế đấy nếu họ khăng khăng cởi quần áo của nàng trước mặt những người hầu kia. Và nếu các bà sợ nàng, mắc chứng gì không tỏ ra.

Nàng chỉ trở vào hai tên đó, họ đang tròn mắt ra mà nhìn viễn cảnh phải khuất phục nàng. “Bọn họ chính là người cần được bảo vệ nếu họ không đi khỏi đây đây.”

Quý cô lấp ba lấp bắp vì tức và bắt đầu ra lệnh. Kristen vớ cái ghế dài nàng đang ngồi và ném vào hai tên đó.

Royce có thể nghe tiếng la hét khi bước vào đại sảnh. Anh bước vào đúng lúc nhìn thấy Uland chính xác là bị ném ra ngoài. Aldous bị vấp ngay sau Uland, trượt hụt chân và ngã lăn ra đất. Khi Royce đến phòng tắm thì nó đã yên lặng hơn nhiều rồi, thế nhưng vẫn nghe thấy tiếng Darrelle rít lên âm ỉ vì tức.

“Cái quái gì đang diễn ra ở đây hả?” Royce gằn lên nơi cửa.

“Cô ta không để chúng tôi tắm cho đấy!”

“Nói cho anh ta biết tại sao đi, quý cô,” Kristen cố nói hỏn hển.

Nàng đang nằm dài trên sàn với 4 người đang ngồi trên người. Họ túm được nàng từ phía sau khi nàng đuỗi ông già ra ngoài, ngoéo chân cho nàng ngã xuống sàn rồi vồ lấy nàng ngay tắp lự. Nàng thờ còn không nổi nữa là, với một người ngồi trên ngực và một bà khác thì trên bụng.

“Chúa tôi, Darrelle!” Royce quát lên. “Anh chỉ bảo em làm một việc đơn giản, và em biến nó thành cảnh chém giết loạn xạ thế đây!”

“Cô ta bắt đầu trước mà!” Darrelle quả quyết “Cô ta không để họ cởi quần áo. Cô ta ở một mình với một tá đàn ông cả ngày lẫn đêm, mắc chứng gì phải thẹn trước hai người hầu chứ.”

“Chúa ơi, cô ta chỉ là một phụ nữ thôi!”

“Trông chẳng có gì giống phụ nữ cả. Cô ta cũng không hành động như một phụ nữ. Và tấn công hai tên chết nhất đó bằng ghế đấy! Và anh muốn để cô ta một mình với bọn em sao?”

“Thả cô ta ra!” anh gằn lên với họ khi bước tới Kristen, đỡ nàng lên ngay

khi họ nàng bỏ ra. “Cô gây thêm phiền phức đấy, cô gái, và tự tôi sẽ giải quyết vấn đề này với cô. Cô sẽ không thích nó đâu.”

“Tôi sẵn sàng để tắm rồi, và rất vui vì thế.”

Royce cau mày bực tức vì câu trả lời tinh bơ đó. “Vậy thì tắm đi” anh nói. Anh chỉ thị cho người phụ nữ lớn tuổi nhất trong phòng, “Eda, mang cô ta lên phòng tôi khi tắm xong cho cô ta.”

“Royce!” Darrelle phản đối.

“Chuyện gì?” anh hỏi cáu kỉnh.

“Anh không có ý”

“Những gì anh muốn làm là tra khảo cô ta, Darrelle, không phải là điều em nghĩ đâu. Bây giờ, lo việc của em đi. Họ không cần em giám sát việc cọ rửa đâu.”

Mặt Darrelle rạng rỡ hẳn khi đi ra khỏi phòng phía trước anh. Nhưng Royce chẳng có tâm trạng nào mà xoa dịu cô. Tất cả mọi thứ đều dị hợm! Việc tắm rửa đơn giản thậm chí không thể thực hiện mà không om sòm.

Alden đang đợi Royce trong phòng ngủ của anh trên gác, vẫn đứng ở cửa sổ, nơi anh họ anh rời đi. “Câu nhìn thấy tất cả à?” Royce hỏi.

“Vâng, tuy nhiên em không nghe được gì cả,” Alden đáp. Anh thêm vào một cách tò mò, “Anh có thấy những gì em nghĩ là anh thấy, khi kéo cái áo đó xuống không?”

Royce làu bàu. “Thằng nhóc có cặp ngực đáng yêu.”

Alden bắt đầu cười vì nét mặt Royce, rồi đỏ mặt thay vào đó, thừa nhận, “Em nghĩ bị hạ chỉ bởi một thằng nhóc là đủ tệ rồi, giờ lại là một phụ nữ cơ đấy!”

“Thôi nào Alden. Cô ta vừa quăng hai người hầu ra khỏi phòng tắm đấy. Cô ta không phải loại phụ nữ chúng ta biết đâu.”

“Có lẽ vậy. Cô ta cao không bình thường như một phụ nữ, đủ cao để gạt chúng ta lâu như vậy. ”

“Nhưng tại sao họ lại mang theo phụ nữ khi đi cướp chứ?” Royce lầy lăm lạ.

Alden nhún vai. “Tại sao không? Để phục vụ trên tàu. Cô ta đến trễ trong trận chiến đó. Em đoán cô ta bị bỏ lại trên tàu, nhưng lại nhìn thấy cuộc tấn công từ trên đó và muốn giúp. Sau cùng thì, nếu tất cả bọn Viking bị giết hết, cô ta chỉ còn lại một mình. Không có gì ngạc nhiên khi cô ta chiến đấu hết mình cùng với họ.”

“Đúng vậy. Cô ta thà bị đánh nhiều hơn chứ không chịu nói mình là phụ nữ. cô ta nói đó là để bảo vệ cô ta khỏi bị cưỡng bức bởi người Saxon.” Anh cười cay nghiệt vì điều đó. “Đàn ông nào cũng là đàn ông. Một cô gái điếm sao phải sợ một dòng giống khác nhỉ?”

“Cô ta có thể trung thành, và bất đắc dĩ mới ngủ với kẻ thù thì sao.”

“Tôi nghĩ vậy. Giờ tôi biết tại sao HỌ chịu đau thế để che giấu thân phận cô ta. Họ sẽ bị nhốt cùng với cô ta vào buổi tối, sớm thôi. Nhưng, thế có Chúa, họ thấy gì ở một người đàn bà to lớn và nam tính hơn tôi kia chứ. ”

Chương 12

Quan niệm của Kristen về cuộc phiêu lưu biến thành thảm họa đột ngột thay đổi vào lần đầu tiên nàng bước vào Wyndhurst. Nàng không phải lo giữ mồm giữ miệng và giấu tóc đi nữa. Giờ nàng phải đối mặt với vấn đề mà nàng đã cố lẩn tránh trước đây. Người Saxon nhìn vào nàng với tư cách một phụ nữ như thế nào đây? Liệu nàng có phải là thứ kinh tởm đối với họ bởi vì chiều cao và việc nàng là kẻ thù của họ hay không? Hay họ sẽ thấy nàng đáng ao ước như những người ở quê nhà nàng?

Lãnh chúa Saxon đã nói nàng chẳng có chút quyến rũ nào với người của anh ta. Nếu đó là ý kiến của anh ta, vậy thì nàng cho rằng một người đàn ông không muốn ân ái với một phụ nữ cao hơn anh ta, bởi vì anh ta cảm thấy thua kém và ít tự chủ. Rất tốt, điều đó sẽ giúp nàng an toàn với tất cả bọn họ, trừ hai kẻ nàng gặp ở nhà này. Một người nàng hy vọng đã giết được. Người kia thì là lãnh chúa nơi này.

Cảm xúc của Kristen về Royce bị rối loạn. Nàng ít thấy anh trong tuần qua, và khi có cơ hội gặp, nàng đã tránh nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng nàng cũng không tài nào quên được ấn tượng đầu tiên về anh. Anh trông như một vị thần đang phi thẳng vào trong sân một cách kiêu hãnh trên con chiến mã dũng mãnh, tự tin cực kỳ, rất tự chủ điều khiển bản thân và mọi người xung quanh. Anh đã liều lĩnh truy sát 16 kẻ địch, những kẻ to lớn được trang bị rất hùng mạnh, và để cho chúng thấy sự khinh ghét của anh.

Người đàn ông này không biết khiếp sợ. Hôm nay Royce thô bạo phá hàng rào bảo vệ của người Viking để tóm lấy Kristen lần nữa. Những người đàn ông không biết làm gì khi anh tiếp cận họ mà không có vũ khí trong tay.

Ohthere nghĩ anh là thằng ngốc khi bắt cản như thế. Thorolf thì nghĩ anh cố ý khiêu khích, tìm một cái cớ để xử tử họ. Kristen thích ý kiến của Thorolf hơn, vì nàng nhớ lại ánh nhìn trong mắt anh vào ngày đầu tiên đó, và mệnh lệnh tàn nhẫn lạnh tanh của anh muốn giết hết bọn họ.

Nàng sợ anh vì điều đó. Nhưng cũng không thể ngăn mình ngưỡng mộ anh. Nàng luôn thích ngắm nhìn thân hình cân đối mạnh mẽ của người khác phái. Vào đêm tổ chức tiệc chia tay ở nhà, mẹ nàng đã bắt gặp nàng nhìn chăm chăm vào Dane, Perrin và cậu con trai nhỏ của Janie khi cậu ta chơi đấu vật, và Brenna đã hỏi trêu nàng rằng liệu nàng có chắc là không một ai có thể là chồng nàng. Một người đẹp trai, mạnh mẽ là một bữa tiệc chiêu đãi cho đôi mắt, và mẹ nàng dạy nàng rằng không có gì phải xấu hổ khi nghĩ như thế. Và lãnh chúa Saxon không chỉ có thân hình tuyệt vời mà còn có khuôn mặt rất ưa đẹp trai.

Đúng vậy, sự thật là thế mà, nàng thích nhìn anh. Nhưng không muốn anh nhìn nàng theo cùng cách đánh giá như thế. Anh nhìn một cách soi mói vào nàng và những người khác với sự căm ghét, vậy nên việc ân ái với anh chẳng phải trải nghiệm vui thích gì. Miễn là anh không muốn nàng, nàng sẽ an toàn, thậm chí có bị tách ra khỏi những người khác đi chẳng nữa. Mục tiêu của nàng vẫn như xưa. Nàng sẽ làm việc với thân phận thấp kém đó cho đến khi có cơ hội trốn thoát. Vấn đề bây giờ là: Anh đối xử nàng như thế nào với thân phận hiện giờ ?

Những người phụ nữ đang dùng nội công kỳ cọ người nàng, chẳng nghi ngờ gì họ đang cố tình, hầu như là chà xát lên vết thương của nàng. Nàng chịu đựng chỉ bởi vì không muốn gây thêm chuyện với họ nữa, kiếm chuyện có nghĩa là kéo đám đàn ông kia vào phòng này.

Quần áo họ mang cho nàng trông buồn cười. Không có cái nào vừa với khổ người của nàng, dù là đã hạ lai xuống. Thân hình nàng cân đối với chiều cao, nhưng so với họ, nàng quá to lớn rồi. Ống tay của chiếc áo chemise trắng họ đưa quá chật với cổ tay nàng. Họ bắt đầu tranh cãi xem liệu nên cắt bỏ tay áo đi hay là viền thêm đăng-ten vào. Kristen giải quyết vấn đề bằng cách xé toạc tay áo đi. Chiếc đầm mùa hè của nàng ở nhà cũng không có tay, và dù sao trời cũng quá nóng để mặc áo có tay. Không ai đồng ý cả nhưng họ có ưa gì nàng đâu mà tranh luận cho mệt. Họ cũng không muốn quý ngài của mình không hài lòng.

Áo chemise, có nhiệm vụ che giấu đôi chân phụ nữ, còn xa mới tới mắt cá chân nàng. Và cái áo choàng xám họ đưa cho nàng mặc chỉ phủ tới đầu gối nàng. Nhưng ít nhất nó cũng không có tay, và được tách ra thành từng mảnh vì vậy nàng có thể làm cho nó vừa vặn như ý muốn bằng sợi thắt lưng họ đưa cho nàng. Nàng quyết định thắt dây lưng lỏng thôi dù nó làm cho chiếc áo choàng bùng thụng hai bên, làm lộ ra chiếc chemise quá chật. Vì nàng nàng có làm gì cũng không thể che giấu thân hình được, kiểu này ít ra làm giảm bớt những đường cong trên cơ thể.

Bọn họ lấy đôi boot của nàng đi, mang cho nàng đôi giày đế mềm đi trong nhà, đôi giày tốt ngoại trừ việc họ cố ý cùm chân nàng lại nữa, và đôi giày này không bao phủ tới mắt cá chân. Nàng sẽ không mang cái cùm đó trên đôi chân trần lằn nữa mà không chống trả, nàng bảo họ thế. Người lớn tuổi nhất, Eda, chọn cách khôn ngoan là để cho người có quyền cao hơn quyết định, và chỉ đơn giản xách theo nó khi bà và hai người khác đưa nàng lên gác.

Dù nàng không thể nói chính xác lý do tại sao, nhưng Kristen căng thẳng vì nàng biết nàng sẽ gặp Royce lần nữa. Nàng không nghĩ anh sẽ ưng thuận nàng theo cách nào đó, khả năng đó nhỏ xíu, bây giờ nàng đã được tắm tấp và chải chuốt chỉnh tề.

Anh đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ, mài một thanh kiếm hai lưỡi dài khi Eda đẩy nạng vào phòng. Không một lời giải thích tại sao Kristen không mang cùm, bà chỉ đơn thuần đặt nó xuống bàn và đi ra, đóng cánh cửa sau lưng bà và bỏ Kristen đứng chơ vơ giữa phòng.

Đó là một phòng ngủ lớn và rất gọn gàng. Ngoài cái giường thấp ở bên trái cánh cửa ra vào và một cái kết sắt ở chân giường, có một chiếc bàn nhỏ với bốn cái ghế xung quanh đặt ở giữa phòng. Đối diện cửa ra vào có một cái kết có chốt khóa khác được đặt giữa hai ô cửa sổ mở trông như một chiếc ghế dài. Có một khung cửa sổ to hơn ở phía bên kia chiếc giường, từ đây có thể nhìn ra sân trước. Không có tấm thảm thêu nào để làm sáng căn phòng, hay thảm trải sàn, mà trên bức tường bên phải Kristen có treo một loạt các loại vũ khí.

Nàng chưa nhìn thẳng vào anh dù nàng có thể cảm nhận mắt anh trên người nàng. Nàng đợi anh lên tiếng, nhưng giây phút này dài lê thê mà anh vẫn không nói gì. Nàng ngắm nghía mọi thứ trong phòng và giờ chẳng còn gì để mà nhìn. Nàng không có thói quen nhút nhát hiền lành chôn mắt dưới sàn nhà. Nàng chỉ làm vậy ở ngoài kia vì Thorolf đã cảnh cáo rằng đôi mắt nàng có đôi mi quá dài đối với một cậu nhóc và nàng không nên kéo sự chú ý của người ở đây.

Nàng bắt đầu từ đôi giày ống của anh, chậm chậm di chuyển lên cho đến khi mắt họ khóa lại với nhau. Giờ nàng không thể nhìn đi chỗ khác cho dù nàng muốn thế đi nữa. Nàng không thấy sự căm ghét trong đó. Kinh ngạc là tất cả những gì nàng thấy được trong đó.

“Nàng là ai?”

Câu hỏi thoát ra từ anh trong sự bối rối. Anh đang nghĩ gì để bị lúng túng như thế.

“Chính xác là anh muốn biết gì đây? ” nàng hỏi lại. “Tôi tên Kristen, nhưng tôi nghĩ ngài muốn tìm hiểu nhiều hơn thế kia.”

Cách anh đứng lên và đi về phía nàng làm nàng nghĩ anh đã nghe được lời nàng nói. Nét mặt anh vẫn còn kinh ngạc hơn tất cả mọi thứ, dù có điều gì đó mà nàng không thể định nghĩa bây giờ. Anh không dừng lại cho đến khi khoảng cách giữa họ chỉ còn 1 inch không đáng kể, và rồi tay anh vươn ra để lần theo đường nét trên mềm mại trên mặt nàng.

“Nàng che giấu nó rất tốt đấy, người đẹp.”

Kristen thận trọng lùi lại. “Ngài đã nói tôi không quyến rũ mà.”

“Đó là trước đây.”

Nàng rên trong giọng. Đúng rồi, đó là ham muốn đang thấp lên trong đôi mắt xanh thắm khi chúng lướt qua mặt nàng và xuống dần hết chiều dài cơ thể nàng. Nàng không tự lừa dối bản thân mình rằng sức mạnh của nàng có

thể đôi chọi với anh. Hôm nay anh mặc áo choàng dài tay, và những cơ bắp nàg còn nhớ đang phồng lên dưới làn vải linen mỏng manh. Anh có thể nghiền nát nàg bằng đôi tay to lớn đó. Anh có thể có nàg bên dưới anh trong giây phút này. Và không ai trong lãnh địa này có thể ngăn anh chiếm lấy nàg, vì nàg là kẻ thù của anh, đã bại trận, và anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với nàg.

“Ngài sẽ thấy không dễ để cưỡng bức tôi đâu,” Kristen nói bằng giọng cảnh báo nhẹ nhàng.

“Cưỡng bức cô à ?” gương mặt anh biến đổi, trước mắt nàg, cơn giận điên cuồng hần lên trên mặt anh. “Ta không hạ thấp bản thân mình để cưỡng bức một con điếm Viking!”

Kristen chưa bao giờ cảm thấy tổn thương như thế trong đời. Nàg định nói với anh điều đó, nhưng nàg ngăn mình lại khi tính logic của nàg phân tích những lời anh. Anh đã nói với sự kính tởm. Và không quá khó để hiểu tại sao anh nghĩ nàg là một con điếm. Nó có thể là một sự giải thích cho việc nàg lên tàu cùng một thủy thủ đoàn toàn là đàn ông.

Anh quay lại chỗ ngồi và không nhìn nàg nữa. Dường như anh đang vật lộn với cơn giận của mình, cố gắng kiểm soát nó. Nàg tự hỏi điều gì làm anh căm thù người Viking đến thế, giây phút này nàg không nghĩ anh ghét nàg nói riêng, hay người của nàg nói chung.

“Ngài không có chút cân nhắc xem liệu tôi có phải là người hầu Viking không à?” nàg muốn biết.

“Đó là đánh giá thích hợp mà ta nên có khi có một cô hầu gái Viking trong tay. Ta sẽ tận hưởng khoái lạc với cô như người của cô đã đối xử với phụ nữ Saxon.”

“Chúng tôi chưa bao giờ đến biên giới của ngài trước đây.”

“Những người khác thì có.” Anh rít lên cay độc.

Vấn đề là ở đây. Người Viking đã từng tấn công nơi này trước đây. Kristen tự hỏi anh đã mất đi người nào mà làm anh cay đắng đến nỗi anh sẽ không chạm vào một con điếm của người mà anh căm thù, mà xả cơn giận lên một cô gái ngây thơ trong trắng chỉ đơn giản vì cô ta là một phụ nữ Viking. Lạy chúa! Việc anh nghĩ nàg là một con điếm sẽ giúp nàg giữ sự trong trắng của mình!

Kristen gần như cười vang lên khi nhận ra điều đó. Thật không thể tin được. Nhưng nếu đây là cách duy nhất để cô tự vệ, nàg sẽ tận dụng nó. Nhưng một con điếm thì cư xử như thế nào đây?

“Ngài muốn hỏi tôi?” nàg nhắc anh, cảm thấy đơn độc hơn vì giờ vấn đề chính của nàg đã được giải quyết.

“Phải. Cô biết gì về người Đan Mạch?”

“Họ thích vùng đất của Ngài à?” nàng chỉ ra, không thể nhìn được cười khi anh tức điên với sự xác lác của nàng khi cố ý nhấn thành câu hỏi.

“Cô thấy nó thú vị sao?” anh gắng hỏi chối tai.

“Không, tôi xin lỗi,” nàng hồi lỗi, dù vẫn còn cười khi nói. “Chỉ là tôi không hiểu sao những gì ngài nghĩ là tôi biết bọn chúng. Chúng tôi đến từ một nơi khác. Tôi chỉ từng gặp những thương nhân Đan Mạch như... như nhiều người của tôi thôi.”

Nàng sẽ phải thận trọng hơn. Nếu nàng nói cha nàng là một thương nhân, anh sẽ thắc mắc sao nàng phải làm điếm. Tốt nhất là không để anh biết cha mẹ nàng còn sống, hoặc là nàng không có gia đình gì sất.

Suy nghĩ của anh cũng đang chạy theo cùng mạch, cho nàng biết anh vẫn đang nghĩ về nhân thân của nàng. “Tại sao một phụ nữ với ngoại hình như cô lại bán thân rẻ mạt như thế?”

“Vấn đề thật sự là lý do tại sao à?”

“Ta không nghĩ thế,” anh trả lời cộc lốc rồi rơi vào im lặng.

Điều đó gây ấn tượng mạnh, anh nghĩ gì về nàng khi bắt nàng đứng như thế trong khi anh thì ngồi với 3 chiếc ghế trống quanh anh. Nàng đã làm việc suốt buổi sáng, bị đánh buổi trưa, chịu đựng cảnh tắm như tử như tra tấn, và giờ bị bắt đứng đây nghe chất vấn. Thần Loki chuyên gây rối chắc đang chế nhạo sự phiến toái của nàng. Tốt thôi, nàng cũng còn cười họ được mà, quý dữ có thể đứng đây lâu hơn. Nàng ngồi bắt chéo chân trên sàn nhà và nhìn gương mặt anh tối lại lần nữa.

“Ồn chúa, cô gái, cô không có chút lịch sự nào à?”

“Tôi sao?” nàng tức tối. “Vậy lịch sự của ngài ở chỗ nào khi để tôi đứng trong khi ngài thì ngồi như thế?”

“Có lẽ cô chưa nhận ra, nhưng vị trí của cô hiện giờ còn thấp hơn người hầu thấp kém nhất đấy.”

“Vậy người hầu thấp kém nhất có thể ngồi còn tôi thì không sao? Đó là những gì ngài muốn tôi hiểu à? Tôi đáng khinh đến nỗi không thể trông mong một chút lịch sự tối thiểu sao?”

“Vâng, cô có đó!”

Thật là một câu trả lời mà như cầu nhàu, ngoan cố! Nàng mong đợi điều gì chứ? Một lời xin lỗi chăng?

“Tốt thôi, Saxon.” Nàng làm anh bối rối bằng nụ cười rồi lại đứng lên. “Đừng bao giờ nghĩ rằng phụ nữ phương bắc không biết chịu đựng.”

Sự phục tùng của nàng chỉ khuấy thêm cơn giận của anh. Anh đứng bật dậy, hướng đến chỗ nàng, rồi tự bắt mình dừng lại, quay ngoắt đi, và đứng đó, vẻ như đang đấu tranh tìm lại sự kiểm soát. Anh sẽ làm gì nàng nếu anh không dừng lại?

Mày nàng nhú lại bôi rối. Nàng đã làm gì khiến anh tức giận nhường đó. Nàng đã vâng lời. Đó không phải là những gì anh muốn sao? Hay nàng phải chiến đấu thay vào đó? Anh không muốn sự phục tùng quá dễ dàng như thế à? Đúng rồi, chắc anh ta muốn có vài lý do để trừng phạt nàng, để dùng nàng như một phương tiện thỏa mãn cơn giận của anh, và nàng đã không cho anh cái cớ nào bởi sự hợp tác hết mình như vậy.

Kristen chắc hẳn nhầm lẫn gì rồi. Royce đang trong tình trạng khó xử từ khi nàng bị đẩy vào phòng anh. Anh thấy mình bị cuốn hút ngay tức khắc, và điều đó quá mâu thuẫn với những gì anh nên cảm thấy đến nỗi anh hoàn toàn sửng sốt. Nàng làm anh phẫn nộ. Anh đã căm ghét nàng và đồng loại của nàng nữa. Vì khi anh nhìn vào nàng, sự thôi thúc đầu tiên là phải chạm vào nàng. Và khi chạm vào nàng, anh cảm nhận làn da mịn màng và mềm mại như nó trông đã thế.

Nàng quá đáng yêu để là một con người bằng xương bằng thịt, và Royce điên tiết với chính bản thân anh vì đã ham muốn nàng, thậm chí trong một giây, và tệ hơn nữa là anh đã để nàng nhìn thấy điều đó. Hạ thấp nàng là vì lợi ích của anh hơn là của nàng. Anh phải nhắc bản thân mình rằng: cô ta là cái gì kia chứ. Cô ta sẽ bán thân cho bất cứ gã đàn ông nào. Không nghi ngờ gì cô ta đã ăn nằm với mỗi gã trên tàu của họ. Cô ta là một con điếm Viking. Không một phụ nữ nào có thể khước từ anh cả.

Nhưng nàng đã từ chối anh, và đó là vấn đề của anh. Nàng lẽ ra nên nhu mì và hoảng loạn như bất cứ phụ nữ nào ở vị trí của nàng bây giờ. Nàng sẽ co rúm người vì cơn giận của anh và khóc lóc xin sự khoan dung. Lúc đó anh có thể khinh bỉ nàng. Nhưng thay vào đó nàng làm anh thất bại, trả lời anh nghiêm trang và cười toe toét khi nó làm anh điên tiết. Mím cười khi bị anh sỉ nhục. Làm sao anh có thể chống lại sự thu hút mạnh mẽ này khi nàng cứ làm anh ngạc nhiên với những điều không mong đợi thế này?

“Có lẽ tôi nên ra ngoài.”

Royce quay ngoắt lại, cắm vào nàng cái nhìn trừng trừng tức tối. “Cô sẽ không rời khỏi lâu đài này, cô gái.”

“Tôi chỉ muốn nói sự có mặt của ngài thôi, vì sự có mặt của tôi dường như chỉ làm ngài nổi đóa thêm.”

“Không phải nàng đâu,” anh đảm bảo với nàng, lời nói dối trơn tuột ra môi. “Nhưng, được rồi, cô có thể đi. Nhưng phải mang cái này vào đã.”

Anh nhặt cái cùm trên bàn và ném nó cho nàng. Theo phản xạ, Kristen bắt lấy nó thay vì để nó rơi xuống sàn. Sợi xích quấn quanh cổ tay nàng, và một đai sắt đập vào cẳng tay làm nàng nhăn mặt. Miếng đai sắt trong tay trở thành vũ khí, nhưng lúc này nàng không nhận ra điều đó. Nàng nhìn cái cùm với sự kinh tởm.

“Ngài vẫn bắt tôi mang thứ này sao?”

Anh gật đầu cộc lốc. “Đúng vậy, để cô biết vị trí của mình chỉ thay đổi, chứ không cải thiện.”

Nàng bắt gặp tia nhìn thoáng chút khinh miệt của anh qua khuôn mặt nàng. “Tôi không nghĩ nó sẽ khác đi.” Nàng hạ cánh tay để sợi xích dần dần lỏng ra và tuột xuống chân. “Ngài phải mang nó vào cho tôi.”

“Chỉ việc khóa nó thôi, cô à.” Anh ra lệnh một cách không kiên nhẫn, hiểu nhầm ý cô.

“Ngài tự làm đi, ngài Saxon.” Nàng quật lại lạnh lãnh. “Tôi không bao giờ tự nguyện hạn chế tự do của mình.”

Anh nheo mắt vì sự táo bạo của nàng. Sự thôi thúc trong anh là nghiền nát sự thách thức đó ngay lập tức, trước khi nó đi xa hơn. Nhưng anh nghi là anh muốn đánh cho nàng một trận hơn là chỉ muốn làm nàng lùi bước.

Anh hiện ngang bước qua nàng và giật cái cùm, quỳ gối xuống mà khóa vội nó lại. Kristen đứng bất động, để mặc anh làm gì thì làm, và nàng thì nhìn chăm chăm xuống cái đầu đang cúi xuống của anh, mái tóc nâu dày đang trong tầm với của nàng. Số phận trở trêu đã đặt họ vào tình thế đối đầu nhau. Nàng muốn gặp người đàn ông này trong hoàn cảnh khác.

Anh liếc nhìn lên nàng. Hiểu nhầm nguyên nhân gây ra sự tức nuối phản ánh trong mắt nàng. Anh đột nhiên quan tâm những gì đã làm với nàng. “Đôi boot của cô đâu?”

“Bà Eda ấy, nói nó không hợp để dùng trong lâu đài.”

“Vậy thì cô phải quấn vải quanh nẹp sắt để tránh bị xước da.”

“Có gì khác nhau, thưa ngài? Đó là da của tôi, và tôi thì thấp hèn hơn người nô lệ hèn hạ nhất mà.”

Anh đứng lên giận dữ. “Tôi không muốn ngược đãi cô, Kristen.”

Nàng ngạc nhiên vì anh nhớ tên mình. Nàng nghĩ anh thậm chí còn không nghe khi nàng nói nó ra, vì anh đã gọi nàng là “cô gái” từ nãy giờ. Nhưng những câu nói trước của anh làm nàng khó chịu vì nàng lại phải đeo gông, khi mà đã hy vọng anh sẽ không làm thế.

“Oh, thế thì ít nhất tôi cũng đáng được quan tâm như thú nuôi của ngài phải không?”

Anh hiểu nàng cảm thấy tổn thương vì những lời trước đó của anh, nhưng không biện minh cho những gì đã nói, cũng không thấy tội lỗi. “Đúng, như nhau. Không hơn không kém.”

Nàng gật đầu cộc lốc, không để anh thấy nàng cảm thấy tổn thương thế nào vì lời nói đó. Nàng quay đi, nhưng anh kéo cánh tay nàng lại, tay anh trượt xuống cổ tay nàng vì nàng không dừng lại. Cuồng dại, nàng cảm nhận hơi ấm bàn tay anh. Nhiều giây trôi qua sau khi nàng quay lại nhìn anh, anh

cũng không buông tay.

“Vì cô không thể ngủ trong lâu đài cùng những người hầu khác mà không có người canh gác, cô sẽ có phòng ngủ riêng, có khóa, không cần lý do....” anh ngừng nói, nhíu mày, rồi nói luôn: “Cô không phải bị xích khi ngủ. Ta sẽ đưa chìa khóa cho Eda để mở nó mỗi tối.”

Kristen không cảm ơn anh. Nàng có thể thấy anh hối hận vì bị thôi thúc nhượng bộ nàng nhiều đến thế. Thay vào đó nàng quay lưng lại với anh, rời khỏi phòng với dáng đi tập tễnh, chậm chùng nào thì kiêu hãnh nhiều chừng ấy.

Nàng xứng đáng với điều này. Đáng với tất cả vì đã bất chấp lời của cha mẹ và vô tư đẩy mình vào chuyến phiêu lưu thê thảm này. Nàng cảm thấy bất lực vì quá bất ngờ bị chia cắt khỏi mọi người, quá cô đơn rồi. Selig sẽ biết phải làm gì nếu anh ấy ở đây. Anh sẽ cho nàng hy vọng trước khi bị lôi vào lâu đài. Nhưng Selig chết rồi. Ôi chúa ơi, Selig!

Nàng chìm vào nỗi đau vì giờ không cần phải che giấu nữa. Khóc trong cảm lạnh, một mình, ngồi sụp xuống nơi nàng đang đứng, ở khoảng giữa phòng ngủ của Royce và cầu thang. Nước mắt tràn khắp khuôn mặt. Niềm kiêu hãnh xa xỉ chỉ cho phép nàng một lần này thôi. Một phần trong nỗi thương tiếc này là dành cho chính nàng.

Chương 13

Từ vị trí của nàng ở một góc xa của đại sảnh trong khu vực bếp, qua cánh cửa, Kristen có thể thấy bốn chiếc xe ngựa đang rời khỏi sân. Hai trong số đó chở tù binh, một chiếc khác chở lính gác của họ, chiếc còn lại thì trống không. Tất cả 4 chiếc xe ngựa sẽ mang về những khối đá to từ khu tàn tích cổ, nơi họ đang đến. Nếu không phải do sự trùng hợp của số phận khiến lãnh chúa Saxon nghĩ rằng nàng là chỉ huy, Kristen sẽ đi cùng mọi người hôm nay.

Và hôm nay có thể là ngày họ sẽ trốn thoát. Chỉ có 9 lính gác cho 9 tù binh. Điều gì đó có thể xảy ra, cơ hội mà họ cần, và họ có thể đi từ đó. Và nàng sẽ bị bỏ lại phía sau để gánh hậu quả.

Nàng đã bảo họ đừng bận tâm vì nàng, rằng lãnh chúa Saxon sẽ không giết nàng. Nàng đã nói rằng anh ta nổi điên lên vì đã đánh một phụ nữ. Nhưng nàng phải nói gì khác đây để họ khiến họ nghĩ đến bản thân họ trước chứ? Nếu nói rằng có thể anh ta tức giận bởi vì anh ta tự biến mình thành tên ngốc khi cho rằng nàng là chỉ huy, họ sẽ do dự khi để nàng lại đây. Họ sẽ đánh mất cơ hội bỏ trốn để giải thoát cho nàng và mang nàng theo. Họ phải đi mà không có nàng đi cùng.

Kristen phần nào cảm thấy tội nghiệp cho mình khi nhìn cánh cổng đóng lại sau lưng những người bạn của nàng. Nàng đã trải qua một đêm khốn khổ trên chiếc giường cứng ngắt, trong căn phòng nhỏ tối tăm. Nàng lẽ ra nên thấy nhẹ nhõm vì ít ra cũng khá hơn là nền đất lạnh lẽo, nhưng nàng lại thấy khổ sở và cô đơn. Nếu được chia sẻ thì nỗi đau có khi dễ chịu hơn mà.

Không phải vì bây giờ nàng phải làm việc cật lực. Nàng chưa bao giờ thấy phiền vì điều hành việc nhà. Thật vậy, khi cơn bão tồi tệ nhất ủa đến vào mùa đông, không trông mong gọi được những người hầu ở những góc âm áp của họ bên chuồng ngựa, nàng và mẹ nàng đã tự nấu nướng và lau dọn cho cả nhà. Tốt thôi, Kristen khá hơn mẹ nàng nhiều, vì mẹ nàng không thích cái mà nàng gọi là “công việc của phụ nữ.” Bà sẽ cười và nháy mắt, và thề rằng bà từng nghĩ bà là con trai. Nhưng Kristen không phiền gì cái gọi là công của phụ nữ. Đó là những mệnh lệnh ngắn gọn rõ ràng mà nàng không thích ở Wyndhurst, được đưa ra từ những người hầu, những người coi khinh nàng.

“Nó có làm đau nhiều không?”

Kristen nhìn thoáng qua bên cạnh và thấy một cô bé đang ngồi ở cuối bàn ăn mà nàng đã dọn bữa sáng. Cô bé ngồi cách cái bàn mà Kristen đang đứng nhào bột làm bánh tạc nhân dâu tây ít nhất là sáu feet (1.8m). Cô bé có khuôn mặt dễ thương, hài hòa và hồng hào, hai biếm tóc nâu sẫm gọn gàng

buông trên vai. Đôi mắt to, xanh thẳm nhìn vào mắt Kristen, nên Kristen cho rằng câu hỏi nhắm vào nàng.

“Cái gì đau cơ?”

“Mắt cá chân của chị đấy, nó đang chảy máu.”

Kristen nhìn xuống chân. Đủ rõ rồi, máu đang nhỏ giọt xuống chiếc giày bên chân trái nàng. Nàng bực tức chính mình vì rõ là ngốc khi ngoan cố từ chối quần vải quanh nẹp sắt sáng nay. Thật là trẻ con, nàng làm vậy với hy vọng có thể làm cho lãnh chúa Saxon cảm thấy chút tội lỗi khi nhìn thấy da nàng bị bong ra vì cái cùm chết tiệt của anh ta. Nàng làm đau ai hay chính bản thân mình? Anh ta chắc chắn không quan tâm đâu, vì sau cùng thì cái cùm đó của anh mà.

Nàng nhìn lại cô bé, nét mặt quá chăm chú. “Không đâu, nó không đau,” Kristen đảm bảo với nụ cười.

“Thật không? Chị không cảm thấy đau sao?”

“Chị chắc mà. Nhưng, nói thật nhé, chị có quá nhiều thứ trong đầu nên không để ý chỗ đau bé xíu đó.” Nàng nói và chỉ xuống chân.

Cô bé cười khúc khích khi xem xét chiều cao của Kristen so với nó. “Chị cao quá, chị thấy lạ không?”

“Không lạ chút nào.”

“Nhưng chị cao hơn cả một người đàn ông...”

Kristen tủm tỉm ngắt lời cô bé. “Ồ Na-uy, điều này hiếm khi xảy ra.”

“Ồ, đúng rồi, người Viking tất cả đều to lớn hết.”

Kristen bật cười vì giọng thắc mắc của đứa trẻ này và hỏi. “Em tên gì vậy, bé con?”

“Meghan.”

“Ngày đẹp trời thế này, sao em không ra ngoài đuổi bướm, làm vòng hoa, hay tìm tổ chim? Đó là những gì chị hay làm khi ở tuổi em đấy. Nó không vui hơn là ở trong lâu đài sao?”

“Em chưa bao giờ rời Wyndhurst.”

“Vì không an toàn à?”

Cô bé nhìn xuống đôi tay đang chống trên bàn. “An toàn, nhưng em không thích đi một mình.”

“Nhưng ở đây có những đứa trẻ khác nữa mà.”

“Chúng nó không chơi với em.”

Kristen mũi lòng vì vẻ buồn bã trong giọng nói của cô bé. Chợt Eda đến bên cạnh nàng và nói với nàng lý do tại sao.

“Những đứa trẻ khác không dám chơi cùng em gái lãnh chúa, và cô cũng không nên nói chuyện với cô bé đâu,” Eda rít vào tai nàng.

Kristen ném cho bà già cái nhìn lạnh băng. “Cho đến khi bị cấm, tôi sẽ nói

chuyện với ai tôi thích.”

“Phải không, cô gái?” Eda vặn lại. “Vậy thì đừng ngạc nhiên khi bị cấm ngay tức thì nhé, vì ngài ấy trông chẳng hài lòng gì đâu.”

Kristen chẳng có thời gian để mà thắc mắc bà ta có ý gì, vì vai nàng bị túm chặt một cách thô bạo làm nàng xoay lại đối mặt với khuôn mặt giận dữ của lãnh chúa Saxon.

Royce không để ý đến em gái anh, vì anh thậm chí không biết cô bé đang ở trong đại sảnh này. Khi anh bước vào phòng, mắt anh vạch thẳng một đường tới cái đầu vàng nâu ở khu bếp. Anh đã không gặp nàng từ lúc nàng rời khỏi phòng anh hôm qua, vì anh ăn tối cùng các em họ trong phòng của Alden, cố ý tránh xa đại sảnh, nơi có thể gặp nàng.

Khi nàng đứng ở cuối bàn, quay lưng về phía anh, mắt anh lang thang trên người nàng, từ đầu đến chân. Đó là khi mắt anh lướt qua cái nẹp sắt trên mắt cá chân nàng, nó hiện rõ trong tầm mắt vì chiếc đầm ngắn đến khó coi, con giện của anh bốc lên. Thậm chí từ bên này căn phòng anh cũng thấy máu đang thấm qua chiếc giày.

Sắc mặt anh như có bão tới. “Nếu cô nghĩ vết thương đang tấy lên trên chân sẽ làm cho cùm chân được đẹp qua một bên thì cô sai lầm rồi!”

Kristen tỉnh khô, nàng biết điều gì làm anh gầm gừ như thế. “Tôi không nghĩ vậy đâu.”

“Vậy thì nói với bản thân cô ấy! Cô được bảo phải đệm thêm vải vào nẹp sắt rồi.”

“Tôi quên xin vải,” nàng bịa chuyện. Rồi nói thẳng tuột luôn, “Tôi bị lỗi xuống đây trước khi mặt trời mọc và bắt làm việc ngay tức khắc. Phải thừa nhận là tôi buồn ngủ và chẳng nghĩ đến những thứ đã trở thành một phần thân thể tôi rồi.”

Mặt anh hạ nhiệt được chút xíu, chỉ còn lại đôi mày nhíu lại. Nàng có thể thấy anh tự hỏi liệu có nên tin nàng không. Điều này làm nàng thấy thú vị đến nỗi bật cười, nụ cười lạo làm anh bối thêm.

“Àh, thưa ngài, tôi biết ngài nghĩ rằng tôi hy vọng khơi gợi sự thông cảm của ngài. Tôi chắc chắn là không quá ngốc để nghĩ rằng ngài có thứ tình cảm dịu dàng đó.”

Mặt anh đỏ phừng với cơn giận vừa bị khuấy lên, chuyển sang giai đoạn cáu tiết vì nàng nghĩ rằng anh sẽ đánh đập nàng. Nàng cả gan lảng mạ anh, nhưng lại làm thế một cách hài hước, khiến nó nghe như một lời khen không thành thật. Bề ngoài hình như anh không thể xử lý những thủ đoạn dối trá của một cô gái.

Anh quay sang Eda, dọa người đàn bà tội nghiệp bằng nét mặt anh. “Chăm sóc chân cô ta, và để ý xem cô ta có quên đệm vải vào nẹp sắt lần

nữa không!”

Anh quắc mắt nhìn nàng lần nữa rồi bỏ đi. Eda bỏ đi tìm vải cho nàng, cầu nhàu rằng bà có đủ việc để làm rồi, không cần phải thêm việc chiều chuộng kẻ ngoại tộc này, kẻ này không có đầu óc mới dám chọc tức lãnh chúa của bà. Kristen cười toe toét, lờ bà đi, mắt nàng dõi theo Royce cho đến khi anh rời khỏi lâu đài. Người Saxon này quá khác so với những người nàng đã gặp.

“Sao chị dám cười nhạo anh ấy khi anh quá tức giận như thế?”

Kristen quên hẳn Meghan nãy giờ. Nàng nhìn qua cô bé và mỉm cười, thấy trong đôi mắt xanh to tròn đó cả một trời ngạc nhiên và sợ hãi.

“Tính tình ngài ấy không quá kinh khủng đâu.”

“Chị không sợ chút nào sao?”

“Chị nên sợ sao?”

“Em sợ dù anh ấy chưa bao giờ la mắng em cả.”

Kristen nhú mày. “Eda nói ngài ấy là em trai em. Chắc em không sợ ngài ấy chứ?”

“Không ạ... à, thỉnh thoảng có.”

“Thỉnh thoảng ư? Ngài ấy đánh em à?”

Meghan dường như rất kinh ngạc vì câu hỏi đó. “Không ạ, anh ấy không bao giờ đánh em đâu.”

“Thế tại sao em sợ ngài ấy?”

“Anh ấy có thể sẽ đánh em mà. Anh ấy quá to lớn và trông quá đáng sợ khi giận dữ.”

Kristen cười vì thông cảm. “Ồ, bé con, hầu hết đàn ông trông rất tệ khi họ giận dữ, nhưng không phải là thật sự họ như vậy đâu. Còn anh trai em to lớn, đúng vậy rồi, nhưng cha chị thậm chí còn to lớn hơn ấy...à chỉ lớn chút thôi, em nhớ.... Và ông cũng có tính tình khủng khiếp lắm. Nhưng không có người đàn ông nào tử tế hơn cha chị đâu, cũng không ai yêu gia đình hơn ông. Các anh em trai của chị cũng nóng tính, và em biết chị làm gì khi bị mắng không?”

“Làm gì ạ?”

“Chị hét lại ngay lập tức.”

“Họ cao lớn hơn chị à?”

“Đúng vậy, có người thậm chí còn nhỏ lắm, chỉ 14 tuổi thôi mà cao vượt cả chị luôn, dù là không nhiều. Cậu ấy vẫn còn phát triển nữa đó. Còn ai khác trong gia đình em không, ngoài anh trai em ra.”

“Em có một người anh khác nữa, nhưng em không nhớ anh ấy. Anh ấy đã chết cùng với cha em khi người Viking tấn công. Đó là 5 năm trước rồi.”

Kristen nhăn mặt. Chúa ơi, người Saxon có lý do để căm hận nàng và

người của nàng mà. Khởi phải hỏi tại sao anh muốn giết tất cả bọn họ từ cái nhìn đầu tiên. Nàng thật ngạc nhiên vì anh đã đổi ý.

“Chị rất tiếc, Meghan,” nàng nắc nghẹn. “Người của em đã chịu đựng vì chúng tôi.”

“Họ là người Đan Mạch, họ khác mà.”

“Chị không thấy khác gì cả. Bọn chị cũng đến đây để cướp bóc, nhưng không phải là tấn công lãnh địa của gia đình em, nếu đó là sự an ủi.”

Meghan nhăn mày. “Chị muốn nói bạn chị không phải tấn công Wyndhurst?”

“Không, mục tiêu của bọn chị là một tu viện ở sâu trong kia, và đó chỉ là một trò nghịch ngợm thôi.”

“Là Jurro phải không?”

“Phải.”

“Nhưng nó đã bị người Đan Mạch phá hủy cách đây 5 năm rồi và chưa bao giờ được xây lại cả.”

“Ôi, Chúa ơi!” Kristen rên rỉ. “Selig và một nửa số khác đã chết vì một chuyện hoang đường!”

“Selig là bạn chị phải không?” Meghan do dự hỏi.

“Một người bạn ư? Đúng thế, một người bạn...và là anh trai của chị,” Kristen tan nát cả lòng.

“Chị mất một người anh trai ở bãi chiến trong rừng sao?”

“Phải...phải...phải!”

Nắm tay Kristen đập tan thành vỏ bánh nướng với mỗi lời thốt ra, và khi điều đó không làm giảm được nỗi đau, nàng lật đổ cả cái bàn. Nàng đang trên lối vào lâu đài khi Eda đuổi theo, cố kéo tay ngăn nàng lại.

“Đừng làm vậy, cô gái,” bà cảnh cáo. “Cô sẽ bị phạt đấy.”

“Tôi không quan tâm.”

“Cô sẽ quan tâm. Tôi đã nghe hết những gì cô nói với con bé. Tôi ước gì tôi đã không dừng lại để nghe, nhưng tôi đã. Tôi rất tiếc vì sự mất mát của cô, và chưa bao giờ nghĩ sẽ nói như vậy với những người như cô, nhưng tôi đã nói. Tự làm mình đau lúc này không giúp được gì đâu. Quay trở lại và dọn dẹp đồng hỗn độn cô vừa bày đi và không ai cần phải biết nó đã xảy ra.”

Kristen dừng lại và nhìn hắc vào Eda trước khi nàng cuối cùng cũng gạt đầu. Nàng quay lại khu nấu ăn. Nhìn thấy cảnh loạn xạ, nàng thở dài. Meghan biến mất rồi. Thật may, không có ai ở đây một giờ trước.

“Cô bé đâu?”

Eda khịt mũi. “Nó sợ khi cô trở nên bạo lực thế. Con bé sẽ dẫn đo khi muốn nói chuyện với cô cho coi.”

Nàng lại thở dài lần nữa.

Chương 14

Đã hai tuần trôi qua từ khi Kristen chuyển vào lâu đài. Thorolf và những người khác có vẻ không có cơ hội để bỏ trốn, vì họ vẫn làm việc ngoài kia. Nàng cũng không thể nói chuyện với họ hoặc là để họ thấy nàng vẫn ổn. Nếu nàng đến gần cửa sổ hay cửa ra vào, luôn có ai đó hét bảo nàng quay lại. Dường như nàng luôn bị quan sát, bởi những người hầu hoặc trong vòng kim tỏa của Royce, kẻ thường xuyên có mặt trong lâu đài.

Nàng đã tận dụng thời gian để học hỏi tất cả về người Saxon. Nàng được đối xử bằng sự kết hợp lạ thường giữa sợ hãi và khinh rẽ của những người hầu, trừ Eda, giờ bà cho nàng chút tôn trọng miễn cưỡng, có thể cho đó là yêu mến, dù là không trọn vẹn, vì người phụ nữ có tính cộc cằn tự nhiên với nàng. Nhưng Eda rất dễ bị lôi kéo để tự nguyện kể nàng nghe nhiều điều mà không nhận thức rằng bà bị khai thác một cách tinh vi.

Kristen biết một thỏa thuận giữa Wyndhurst và lãnh chúa của nó. Trang ấp này tồn tại độc lập, sự cần thiết với thị trấn gần nhất. Royce là một chiến binh, một trong những quý tộc lớn nhất của đức vua, và Wyndhurst bao gồm hàng dặm. Như ở Na-uy, có những người tự do, bị gọi là tiện dân ở đây, người vừa làm việc đồng áng vừa làm việc trong trang ấp, nhiều người có nghề nghiệp đang hoàng. Họ có thể sở hữu đất, nhưng có nghĩa vụ với nhà vua và nhà thờ, cũng như nghĩa vụ quân sự. Royce huấn luyện binh lính vì cuộc chiến sắp tới với người Đan Mạch. Nhiều người trong số đó vốn là tù tòng của anh. Anh cũng luyện tập một số nô lệ của anh, họ không được tự do mà bị giới hạn ở vùng đất này, anh cho họ cơ hội để đổi lấy tự do của chính họ. Anh có một binh đoàn nhỏ sẵn sàng tham gia cùng vệ binh của vua Alfred khi có chiến tranh.

Về Royce nói riêng, Kristen biết rằng anh chưa kết hôn, có thể là cuối năm nay. Eda đã kể với nàng vợ chưa cưới của anh, cô sống ở phía bắc, tên cô ấy là Corliss và rất xinh đẹp. Eda kể nhiều về người vợ hứa hôn đầu tiên của Royce, quý cô Rhona, và Kristen thấy ngạc nhiên với chính mình vì thật sự thấy cảm thông với lãnh chúa Saxon khi nàng biết anh mất mát nhiều hơn nàng nghĩ trong đợt tấn công đó. Anh yêu quý cô Rhona. Không ai biết anh cảm thấy thế nào với quý cô Corliss.

Em họ của Royce, Darrelle, người điều hành công việc nhà của anh, đã lờ Kristen từ cái ngày đầu tiên nàng vào lâu đài, để mặc Eda quản lý nàng. Cô là một cô gái quyến rũ, nhưng có sự tương phản trong cách cư xử của cô, ngạo mạn và hạ cố cùng lúc, tiếp đó thì cần sự tán dương và cam đoan. Cô cũng là một phụ nữ dễ xúc động. Có một lần Kristen thấy cô phàn nàn âm ỉ

với Royce chỉ để bật khóc vì anh mất hết kiên nhẫn và hét lại cô. Cô cũng khóc vì những chuyện bé tẹo như là có vài mũi kim bị lỗi trên tấm thảm cô đang thêu chẳng hạn.

Darrelle không phải là vấn đề đối với Kristen, vì cô nàng cư xử với tù nhân như thể họ không tồn tại vậy. Meghan cũng không thành vấn đề gì, dù Kristen có hơi lo một chút. Tính tò mò tự nhiên của trẻ con khiến Kristen nói với cô bé hơi nhiều về bản thân vào ngày họ gặp nhau, những điều mà nàng không muốn đến tai Royce. Nếu anh biết nàng còn có một gia đình đáng yêu, một người anh trai đã chết trong rừng, anh sẽ suy nghĩ lại việc xem nàng là một con điếm. Nhưng Meghan rõ ràng là không nói lại bất cứ điều gì cô bé biết về Kristen, và đúng như Eda đã nói: Cô bé không đến gần Kristen nữa.

Royce cũng lờ nàng đi, hoặc là giả vờ như thế. Nàng thấy anh mỗi ngày, vì anh không thể tàng hình đi ngang qua đại sảnh. Nhưng anh không nhìn nàng những lúc như thế. Chỉ khi anh rỗi, nàng bắt gặp anh đang ngắm nàng.

Kristen thấy thú vị vì thái độ của anh đối với nàng. Nàng biết anh giữ thái độ coi thường nàng vì những gì anh nghĩ về nàng, và cũng khinh miệt nàng vì người của nàng. Ngoài những việc đó ra, anh vẫn bị nàng cuốn hút như thường. Việc anh cương quyết chống lại sự lôi cuốn đó thật thú vị. Nàng cảm thấy mắt anh dõi theo mọi cử động của nàng, nhưng khi nàng nhìn lên, anh nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Một lần, anh không nhìn đi nơi khác. Thật ra, mắt Royce cứ dán chặt vào nàng đêm đó, người đàn ông bên cạnh phải gọi anh đến 3 lần mới bắt được sự chú ý của anh. Kristen đã cười vang lên với cái giọng vô cùng thích thú đến độ tiếng cười băng ngang qua sảnh đến tai Royce, làm anh tức điên. Anh đập ly rượu xuống bàn và sải chân bực tức bước ra ngoài, làm người của anh chết điếng, Kristen thì thích thú vì nàng có sức mạnh có thể gây ảnh hưởng đến anh như thế.

Kristen thường nghĩ về đêm đó. Thật ra là nàng thường nghĩ đến Royce. Nàng biết anh muốn nàng nên mới nổi nóng với nàng. Và, nhờ vào mẹ, nàng biết tại sao.

Brenna đã từng nói với nàng, “Con sẽ biết ai là người đàn ông dành cho con khi con gặp anh ta. Ta biết điều đó và phải chịu đựng rất lâu vì ta không thừa nhận nó, thậm chí với chính bản thân ta. Con đừng hành động như ta, con gái. Khi con tìm được người đàn ông cho con niềm vui chỉ trong cái nhìn, hân hoan trong suy nghĩ, người làm cho con cảm thấy lạ lẫm và phi thường khi anh ta đến gần, đó là người mà con sẽ hạnh phúc khi ở cùng, người mà con có thể yêu, như ta yêu cha con vậy.”

Kristen bị Royce quyến rũ từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy anh. Việc nhìn anh thật sự rất thích thú. Và khi anh đến gần, nàng cảm thấy thật khác lạ,

sống động hơn, nàng tự ý thức bản thân nhiều hơn. Tâm trạng của nàng lệ thuộc vào anh, vì nàng chỉ cảm thấy muốn cười khi có anh ở quanh. Nàng không đủ ngốc để nghĩ mình yêu anh, vì nàng sẽ rời khỏi đây ngay nếu có thể. Nhưng lại đồng điệu với cảm xúc để nhận ra rằng nàng muốn Royce Wyndhurst: muốn chạm vào anh, cảm thấy tay anh quanh nàng, muốn nhận biết anh như một phụ nữ biết về một người đàn ông. Tình yêu có thể lớn dần theo cảm xúc, chắc chắn sẽ như thế nếu nàng ở đây đủ lâu.

Thật mai mỉa làm sao khi mà người đàn ông đầu tiên mà nàng muốn, sau khi bị ham muốn bởi quá nhiều người, lại là người đối đầu với nàng. Nàng chắc chắn sẽ có được anh nếu muốn. Nhưng liệu anh có đủ danh dự để cưới nàng sau đó? Anh còn có một cô vợ hứa hôn để mà xem xét. Vị trí của nàng là tù binh, thật ra là nô lệ của anh, như Eda đã từng chỉ ra. Anh cũng nuôi dưỡng sự căm hận người của nàng nữa. Liệu có thể vượt qua tất cả chỉ bằng những thứ bắt đầu từ đam mê?

Người Viking không đặt tương lai vào bàn tay của số phận, mà tự tạo số phận của riêng mình. Họ tin rằng chúa sẽ ban thưởng cho những ai dũng cảm tiến về phía trước để chinh phục, để đạt được điều họ mong muốn. Người Viking không đạt thắng lợi bằng sự yếu đuối hay kiên nhẫn chịu đựng. Họ chiến đấu cho những gì họ muốn. Thất bại không nắm giữ được vinh quang.

Những quan điểm này đã thấm nhuần trong Kristen, nàng là người Thiên Chúa giáo. Là một con chiên Thiên Chúa, nàng biết nàng nên đặt tương lai nàng vào tay Ngài, nhẫn nại đợi Người ban phước nếu đó là ý của Người. Nhưng là một người con gái Viking, nàng biết rằng nếu nàng muốn có Royce Wyndhurst làm chồng, nàng phải chiến thắng anh, phải chinh phục định mệnh chống lại họ, phải chiến đấu cho những gì nàng muốn bằng mọi cách.

Nàng có muốn anh làm chồng nàng không? Có, nàng muốn thế. Nàng cuối cùng cũng đã tìm ra người đàn ông có thể làm nàng hạnh phúc. Kẻ thù của nàng. Thật là tức cười nếu điều đó không làm nhụt chí. Nhưng nàng có lòng tin vào khả năng của mình. Và thành quả của sự đấu tranh này đáng giá hơn thử thách.

Trễ giờ rồi. Hai trong số năm người phụ nữ chuẩn bị thức ăn và phục vụ tại bàn hôm nay bị ốm, dồn nhiều việc hơn cho ba người còn lại, vì thế họ bận rộn hơn bình thường. Vì Kristen nằm trong số ba người đó, nên những người hầu khác, những người có thể phụ giúp ấy, thì không thêm giúp, họ nghĩ nếu có ai phải làm việc nhiều hơn, thì đó là nàng.

Nàng không phiền gì. Tối nay Royce ở lại đại sảnh lâu hơn bình thường, và nàng tận hưởng việc ngắm anh chơi súc sắc với người của anh. Thật ra nàng ngắm anh nhiều hơn là chú tâm dọn dẹp bàn ăn. Dù vậy, nàng đã không

lỡ việc ngắm anh lúc rời đi, lúc mà Eda phạt nàng vì đã không chú ý vào những việc đang làm.

Trong lâu đài giờ yên tĩnh và tối, ngoại trừ 2 ngọn đuốc vẫn cháy bên lò sưởi không lò. Chỉ còn lại Kristen và Eda, bà đang sắp đặt sẵn mọi thứ cho sáng mai.

Kristen không mệt, nhưng chân nàng đau lắm rồi vì đứng suốt cả ngày. Một ngày như mọi ngày, từ giây phút thức giấc vào sáng tinh mơ cho đến khi bị nhốt lại trong phòng sau giờ ăn tối. Chỉ hôm nay là khác thôi.

Kristen căng người ra khi nghe tiếng bước chân từ hướng cửa ra vào băng qua sàn nhà. Nàng tò mò ngược lên, tìm đội thỉnh thịch trong lồng ngực khi thấy bóng Royce đồ dài, anh không hướng đến cầu thang, mà thẳng tiến đến chỗ nàng.

Nàng đứng yên, chờ anh đến. Nét mặt anh khắc nghiệt, không cảm xúc, và tim nàng càng đập rộn hơn nữa, không phải vì sợ mà là vì mong đợi. Khi anh dừng lại, nàng chỉ ngạc nhiên một giây thôi khi anh vói tay ra sau cổ nàng, những ngón tay túm tóc, kéo đầu nàng ra sau. Nàng nín cả thở khi đôi mắt anh giận dữ chiếu lên khuôn mặt nàng.

“Tại sao nàng quyền rũ ta như thế?” anh hỏi nàng mà như hỏi chính bản thân mình.

“Tôi có sao, thưa ngài?”

“Nàng cố tình làm vậy,” anh buộc tội nàng. “Nàng biết ta đứng ở lối vào ngắm nàng.”

“Không đúng. Tôi nghĩ ngài đã đi nghỉ rồi.”

“Nói dối!” anh rít lên trước khi môi anh áp mạnh vào môi nàng.

Kristen đã mong đợi nụ hôn này để cảm nhận đôi môi anh, để có thể chạm vào anh. Nàng đã mong điều này xảy ra, nhưng không đoán được nó thật sự tàn phá như thế này. Không có gì chuẩn bị cho nàng một cú đấm bạo lực vì ham muốn thế này, khi mà nàng chưa bao giờ cảm thấy ham muốn trước đây.

Miệng anh di chuyển trên môi nàng một cách tàn bạo trong cơn giận. Anh kéo tóc, vẫn giữ chặt nàng vì sự chiếm đoạt này, vì anh không chạm vào nàng theo cách khác. Kristen vẫn tựa vào anh, cho đến khi nàng có thể cảm nhận toàn bộ chiều dài cơ thể anh và nhận biết anh khao khát tới mức nào. Điều này càng làm nàng làm nóng bừng lên. Nàng không quan tâm đến việc anh không muốn điều này, việc anh hôn nàng là trái với ý chí của anh, và anh có lẽ ghét nàng hơn vì nó. Nàng vòng tay quấn quanh lưng anh, đôi tay vuốt ve những cơ bắp rắn chắc ở đó cho đến khi nàng ôm chặt vai anh vào nàng.

Nàng nghe anh rên lên khi nàng chấp nhận anh hoàn toàn, và cánh tay kia

của anh trượt qua eo, ghì chặt nàng vào anh. Lưỡi anh chìm trong miệng nàng và nàng đón lấy, tiếp nhận nó như là một phần thưởng, không để anh rút lại. Thẻ có Chúa, điều này thật tuyệt, làm nàng rung động hơn bất cứ điều gì nàng cảm thấy trước đây. Nàng có thể sẽ để anh chiếm nàng ở đó, ngay đại sảnh, trên bàn, hay sàn nhà... Nàng không quan tâm. Nàng muốn ân ái với anh ngay bây giờ, trước khi ý thức anh trở về và ngừng lại.

Anh đã dừng lại, và Kristen thở dài khổ sở khi môi anh rời khỏi nàng. Anh nhìn nàng, đôi mắt dữ tợn, một nửa trong đó là đam mê, một nửa là tức giận. Nàng liếc nhìn đáp lại cái nhìn đó, nhưng chỉ làm cơn giận của anh bùng thêm lên.

Với một tiếng gầm gừ, anh đẩy nàng ra. “Lẳng lơ! Chúa tôi, cô không biết xấu hổ là gì phải không?”

Kristen sẽ cười nhạo câu nói đó nếu nàng không quá thất vọng thế này. Anh đổ lỗi cho nàng như thể nàng lao vào anh chứ không phải ngược lại. Nàng không phiền gì hết vì chính nàng đã hy vọng anh sẽ đến với nàng. Nhưng làm thế nào anh lại phủ nhận những gì mà cả hai cùng muốn? Anh lấy đầu ra sức mạnh để làm thế, khi mà nàng đứng đó, đau đớn?

Anh sẽ không trung thực với những gì anh cảm nhận, nhưng nàng không có sự day dứt nào hết. “Em không cảm thấy xấu hổ vì khao khát anh,” nàng dịu dàng nói.

“Hoặc là bất cứ tên đàn ông nào!” anh nhạo báng một cách thô bạo.

“Không phải, chỉ mỗi anh thôi.” Nàng mỉm cười vì tiếng khịt mũi hoài nghi của anh. Một cách thận trọng, nàng trêu chọc. “Ngài là một nửa của trái tim tôi, Royce. Làm quen với điều đó đi. Sau cùng thì ngài cũng chấp nhận thôi.”

“Đừng bao giờ coi ta là một trong những người tình của nàng, cô gái,” anh nhấn mạnh.

Nàng nhún vai, thở dài lớn hơn cần thiết. “Tốt thôi, thưa ngài, nếu đó là điều ngài muốn.”

“Không phải ta muốn, mà là sự thật là thế,” anh khẳng định. “Và ngừng việc dùng những trò bịp của những con điếm với ta.”

Kristen không thể không cười vào mệnh lệnh này. “Trò nào vậy, thưa ngài? Tôi chỉ có mỗi tội là nhìn ngài, có lẽ hơi nhiều hơn tôi có thể. Nhưng tôi dường như không thể tự giúp mình. Chính ngài đấy, sau cùng thì, ngài là người tuyệt nhất ở đây mà.”

Anh thở gấp. “Ồn chúa, tất cả những con điếm Viking đều trâng tráo như cô à?”

Nàng đã bị gọi là điếm quá nhiều lần rồi. Nàng biết nàng không dám phủ nhận đâu, vì nàng muốn anh trong đam mê, chứ không phải thù hận, vì nàng

chắc chắn anh sẽ chiếm đoạt nàng nếu biết nàng còn con gái. Nhưng việc anh gọi nàng là điếm ngay sau khi phá hoại cảm xúc của nàng, đay nghiến nàng một cách cay nghiệt.

Sự khiêu khích dâng lên trong giọng nàng. “Tôi không biết con điếm nào hết, vì thế tôi không thể trả lời câu hỏi đó. Những gì ngài gọi là trâng tráo ấy, tôi đặt tên là trung thực. Ngài thích tôi nói dối rằng tôi ghét ngài, tôi khinh bỉ việc nhìn ngắm ngài hơn àh?”

“Làm thế nào nàng không cảm ghét ta? Ta đã bắt nàng làm nô lệ. Ta buộc nàng đeo gông cùm và ta biết nàng ghét sợi xích đó. ”

“Đó là lý do tôi phải mang nó sao, vì ngài biết tôi ghét nó?” nàng hỏi một cách ngờ vực.

Anh chẳng buồn trả lời nàng. “Ta nghĩ nàng hận ta, nàng cố tình quyến rũ ta với hy vọng trả thù bằng cách làm ta say mê nàng.”

“Nếu ngài tin thế, thì ngài sẽ không bao giờ nhận những gì tôi sẵn sàng trao cho ngài, Saxon, và tôi tiếc vì điều đó. Tôi ghét cái cùm này, không phải ngài. Và bị bắt làm nô lệ không phải điều mới mẻ gì với gia đình tôi.” Nàng thêm vào một cách bí ẩn. “Nếu tôi nghĩ rằng tôi mãi mãi bị bắt làm nô lệ và cùm chân, thì đúng vậy, tôi sẽ cảm ghét ngài.”

“Vậy nàng hy vọng sẽ trốn thoát?”

Đôi mắt nàng nheo lại nhìn anh. “Tôi đã nói với ngài tôi hy vọng điều gì rồi, nói sự thật nhưng ngài không tin. Vậy thì cứ tin bất cứ gì ngài muốn.”

Nàng quay lưng lại với anh, nhưng căng thẳng, mong anh sẽ bỏ đi. Anh không làm vậy ngay lập tức. Nàng tưởng tượng anh đang đấu tranh để kiểm soát cơn giận mới khi nàng dám gạt bỏ anh như vậy. Nàng sẽ thấy được an ủi nếu nhìn thấy đôi mắt anh chỉ đơn giản là chú mục vào nàng, một khoảnh khắc không phòng thủ làm hé lộ cảm xúc trong tâm hồn anh.

Chương 15

Sáng hôm sau, Kristen không trong tâm trạng tốt đẹp gì. Nàng đã mở lòng và thành thật nói ra cảm xúc với lãnh chúa Saxon, cho anh lợi thế đó, và anh, kẻ thù của nàng, đáp lại nàng chỉ là thói đạo đức giả. Anh muốn nàng, nhưng nhất quyết phủ nhận với nàng và cả chính bản thân anh nữa, bắt cả hai phải chịu đựng. Nếu điều đó còn chưa đủ để làm nàng rối bời và nghĩ rằng chính mình còn ngốc hơn cả anh, thì Eda đã chứng kiến toàn bộ cuộc đương đầu của họ và không vừa ý chút nào hết.

“Đừng có chế nhạo ngài ấy nữa, cô gái” bà tức tối cảnh cáo Kristen. “Cô sẽ hối hận đấy nếu ngài ấy lôi cô vào giường, vì cô sẽ không bao giờ khá hơn là một kẻ nô lệ đối với ngài đâu.”

Đó có lẽ là thật, và nó làm Kristen điên tiết. Có phải nàng sẵn sàng trao sự trong trắng của nàng cho người đàn ông có lẽ không bao quan tâm đến nàng không? Nàng chắc chắn sẽ làm anh quan tâm, nhưng giờ ý nghĩ đó lung lay rồi, và nàng không thích sự ngờ vực. Nó đã hủy hoại niềm tin của nàng và làm nàng nản lòng khủng khiếp.

Bọn họ đang dọn dẹp các phòng ngủ ở sân trước của lâu đài sáng nay, họ làm thế mỗi sáng. Phòng ngủ của Royce là một trong số đó. Ngày đầu tiên Kristen đã nhìn vào chiếc giường của anh với cảm giác choáng ngợp. Hôm nay nàng muốn chẻ nó ra từng mảnh. Nàng đập mạnh cái gối, thực tế là, đám lông đã văng ra khỏi đường may.

“Đúng là hai thái cực” Eda phê phán, lắc đầu với Kristen. “Đừng nghĩ đến ngài ấy nữa.”

“Để cháu yên,” Kristen cảnh cáo. “Bà nói phần của bà tối qua rồi.”

“Nhưng không đủ, ta biết. Nếu cô nghĩ đến việc làm hại ngài ấy bây giờ, tốt nhất là nghĩ lại đi.”

Đó là lời gợi ý cuối cùng cho Kristen, sau khi trải qua một đêm khổ sở đương đầu với cảm xúc mới mẻ mà tên Saxon đó gây ra cho nàng. “Làm hại anh ta sao?” Kristen gầm gừ. “Nếu tôi có làm hại ai, thưa bà, thì đó sẽ là bà đó nếu bà không ngừng việc chì chiết tôi lại!”

Eda thận trọng quay đi. Bà đã được thả lỏng quanh Kristen, nàng đã không phô ra thái độ thù địch cho đến lúc này. Bà bắt đầu thích nàng rồi, quên đi việc nàng là dòng dõi những kẻ phát đạt nhờ vào sự chết chóc và hủy diệt. Bà được tự do đủ để ở một mình với nàng nơi đây. Việc nhìn vào cô gái cao to đang rối loạn cảm xúc làm bà biết rõ, có bị xích hay không không thành vấn đề với Kristen để nàng túm lấy bà và ném bà ra cửa sổ đang mở. Nàng đủ to lớn và đủ mạnh để làm thế. Không phải việc nàng có ngốc ngếch

đến nỗi làm vậy không. Mà là nàng có thể làm điều đó.

Eda lẹ làng di chuyển đến cửa chính, trong mỗi bước đi đặt bà xa tầm với của Kristen, bà cầu nài một cách gắt gỏng hơn. “Cháu dọa một bà già cao tuổi hả? Và sau khi ta đã ngăn những người khác sĩ nhục cháu sao?”

Bà đứng ở cửa nhìn trừng vào nàng. “Làm một mình đi. Và tốt nhất cháu nên thay đổi thái độ của mình đi, con gái, trước khi cháu xuống dưới, hoặc là trải qua phần còn lại trong ngai trong phòng giam và không có bữa tối đâu. Để xem ta có quan tâm không nhé. Và đừng có lãng phí thời gian nữa, hoặc là ta sẽ kêu người lên kéo cháu xuống đấy. Cháu không dễ dàng ném một người đàn ông qua cửa sổ đâu.”

Kristen thắc mắc câu nói không bình thường của người đàn bà này một lúc, rồi gạt nó ra khỏi đầu. Đây là lần đầu tiên nàng được ở một mình trong căn phòng không khóa. Và đây là phòng của anh. Nàng có thể phá hủy nó chẳng mất chút thời gian nào. Không có ai ở đây ngăn nàng cho đến khi mọi thứ xong xuôi. Royce sẽ đập nàng một trận ra trò, và nàng sẽ vui vẻ nhận cái đau đó, lãng quên, rồi căm ghét sau đó, vì nàng vẫn không ghét anh. Nàng lẽ ra nên thế nhưng nàng không thể.

Ý tưởng này hấp dẫn đây, hấp dẫn hơn nữa là khả năng có thể tìm thấy một cái búa, cái vũ khí này chắc chắn có thể giúp nàng trốn thoát. Nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian tập trung vào lãnh chúa Saxon rồi, khi mà lẽ ra nàng nên chỉ nghĩ đến việc bỏ trốn thôi. Một cái búa sẽ giúp giải phóng đôi chân nàng, mở cánh cửa bị khóa trong phòng nàng mỗi đêm. Nàng chỉ có mỗi chiếc chăn mỏng manh và chiếc chiếu cứng trơ, nhưng với những thứ đó và quần áo của nàng cột chặt với nhau, nàng có thể có đủ chiều dài để ném qua cửa sổ và leo xuống. Cũng cái búa này sẽ có thể mở được cánh cửa nhốt Thorolf và mọi người. Nếu nàng có thể tìm ra một cái, nàng sẽ giấu nó trong phòng nàng trước khi xuống nhà. Rồi thì tối nay...

Không có lấy một cái búa nào trong đồng vũ khí treo trên tường. Kristen nhanh chóng khom xuống cái kết lớn ở đầu giường của Royce và mở ra. Nàng cẩn thận di chuyển mở quần áo ở trên cùng, nhưng chỉ tìm thấy toàn là quần áo ở phía dưới. Nàng chiếu qua cái kết nhỏ hơn ở giữa các cửa sổ, nhưng lại có khóa sắt ở trên nó nhìn chằm lại nàng.

Nàng quay sang bức tường treo vũ khí. Có nhiều thanh kiếm cùn, một số có khảm bạc, thậm chí một cây có bao kiếm bằng vàng tinh. Còn có nhưng cây giáo, một cây nỏ, một cây gậy nhìn có vẻ từ thời cổ đại, và hàng tá dao găm với chiều dài và kiểu dáng khác nhau. Nàng rất muốn trộm một cây cho riêng mình nhưng biết chắc chỗ trống để lại sẽ bị chú ý ngay lập tức. Nhưng một cây dao găm có thể cạy khóa trên cái kết kia mà không bị phát hiện, ít nhất là trong lúc này.

Nàng lôi một cái nhỏ nhất xuống, cái có thể cạy khóa dễ nhất, và quỳ xuống phía trước chiếc két. Cái khóa này không đơn giản. Thực chất là nàng không tìm thấy cái lỗ khóa nào để cạy.

“Nàng biết không, nó không khóa. Cái mà nàng đang cạy chỉ là một vật trang trí thôi. Cái rương đó không có khóa. Tiếp tục đi, nâng nó lên và tự xem đi. Anh họ tôi không cần khóa tài sản của anh ấy. Anh ấy biết ở đây không ai đánh cắp đồ của anh ấy cả.”

Kristen sợ hãi, chậm chậm quay đầu lại, nàng không nhận ra giọng nói đó. Nỗi sợ hãi bay mất khi mắt nàng chiếu vào gương mặt đó. Nàng biết hẳn ta. Nàng biết đôi mắt màu xanh nhạt đó, chiều cao đó chỉ nhỉnh hơn nàng vài inch. Nàng không bao giờ quên vóc dáng của hắn với thanh kiếm trong tay, và Selig ngã xuống đất bên cạnh hắn ta.

“Anh!” Kristen rít lên, bật dậy. “Lẽ ra anh nên chết đi!”

Anh chẳng hiểu gì cả. Mắt anh dán vào nàng, mở tròn ngạc nhiên. “Lạy chúa, mô tả của Royce về nàng không giống như nàng đang thể hiện.”

Cũng như vậy, Kristen không nghe cậu ta nói. Nàng lập tức nổi điên với cậu ta, nhưng nàng không bị cuốn quá xa trong cơn giận tràn qua đến nỗi quên đi sợi dây xích. Nàng chậm chậm bước về phía cậu ta, sợi xích va vào sàn nhà và lôi mắt cậu ta vào nó. Anh nhắm mắt khi nhìn thấy cái cùm chân. Lòng trắc ẩn hiển hiện trên mặt cậu ta chẳng ảnh hưởng đến nàng tẹo nào. Miễn là cậu ta không chú ý đến cái dao găm trong tay nàng, nàng sẽ giết được cậu ta.

Nàng lên tiếng để lôi kéo mắt cậu ta về khuôn mặt nàng. Nàng sẽ nói chuyện với cậu ta một lúc. “Tôi không hỏi thăm sức khỏe anh. Tôi cho rằng anh chết rồi vì không ai đề cập đến anh hết.”

“Tôi đang hồi phục. Nàng trông rất...”

Nàng tấn công, nhắm vào cổ họng cậu ta. Phản xạ của cậu ta tốt hơn nàng nghĩ, tuy nhiên, nàng nhanh chóng đổi hướng, chém vào bên dưới cánh tay mà cậu ta dơ ra để cản nàng. Nhưng cậu ta nhanh chóng nhảy lùi lại để tránh lưỡi dao. Nếu con dao dài hơn chút nữa thôi, nàng đã cho anh một nhát gọn gàng. Vì thế đấy, nên nàng chỉ làm cho áo tunic của cậu ta lìa ra, rách một đường máu mảnh. Nàng thấy nó khi quay đi lấy đà để lướt nhanh qua bên kia, tấn công cổ cậu ta.

Tay trái cậu ta túm lấy cổ tay nàng khi nó chỉ cách mục tiêu một chút thôi. Nhưng cánh tay trái của cậu ta không đủ lực, và nàng dồn hết sức của mình vào cái dao găm. Lưỡi dao tiếp tục lấy máu cậu ta, cậu ta không thể ngăn nó lại, chỉ làm lệch hướng nó, làm cho cánh tay nàng rơi xuống trước mặt cậu ta thôi.

Cậu ta là có thân hình mảnh dẻ với chiều cao này, không mạnh mẽ như

Royce. Và Kristen thì lại có sức mạnh của lòng căm thù thúc đẩy. Cậu ta không thể giữ chặt cổ tay nàng bằng tay trái. Nàng cảm thấy tay anh trượt ra và chuyển từ kéo sang đẩy. Một nửa lưỡi dao cắm trong ngực cậu ta trước khi tay phải vươn ra để giúp tay trái kéo lưỡi dao ra.

“Vì Chúa, cô gái, dừng lại!”

“Chỉ khi anh chết, tên Saxon đáng chết!”

Bằng cánh tay tự do kia, nàng túm lấy tóc cậu ta để kéo cậu ta mất thăng bằng. Nhưng cậu ta quay người lại, khóa cánh tay phải của nàng để nàng không cử động được nữa và cậu ta cạy tay nàng lấy con dao găm đi. Nàng hét lên trong phần nộ khi nó tuột khỏi tay. Cậu ta mắc sai lầm khi thả nàng ra. Trước khi cậu ta có thể quay lại đối mặt với nàng, nàng khóa cả hai tay ra sau lưng cậu ta.

Cú đánh đẩy cậu ta loạng choạng, sập mạnh vào bức tường đối diện, con dao rơi xuống sàn, ở giữa bọn họ. Kristen nhào tới, nhưng sợi xích chết tiệt làm vướng chân và nàng mất thăng bằng. Em họ của Royce quay người khi nàng bị ngã, và lao vào nàng. Xung lượng đẩy cả hai ngã phịch xuống sàn.

Nếu nàng là một phụ nữ nhỏ bé, việc này ắt hẳn kết thúc trận chiến của nàng. Thế đấy, Alden nghĩ đã kết thúc nàng rồi. Cậu ta ngã đè lên người nàng, mỗi tay túm lấy một cổ tay nàng, giữ chặt phía trên đầu nàng. Cậu ta bối rối nhìn nàng, và một ít kiên nhẫn còn lại đây.

“Tại sao?” cậu ta gắng hỏi. “Royce nói nàng không hẳn học với ai hết. Tại sao lại là tôi?”

“Anh đã giết Selig! Anh ấy sẽ được trả thù, bởi tôi!”

Nàng ném cậu ta qua một bên ngay khi nói xong từ cuối cùng. Lúc này nàng ở trên cậu ta rồi và chụp lấy đầu cậu ta giữa hai tay. Nàng đập đầu cậu ta xuống sàn hai lần trước khi có đôi tay vòng quanh ngực và nâng nàng lên.

Kristen vùng vẫy cho tới khi cánh tay đó siết chặt nàng đến nghẹt thở, và một giọng nói rít lên bên tai nàng, “Yên nào!”

Oh, không công bằng! Không thể là anh được! Nàng có thể đánh bất cứ ai, trừ anh.

Kristen nghe theo, tuột xuống khỏi Royce nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào tên nằm dưới sàn. Trong một khoảnh khắc khác nàng chắc sẽ làm cậu ta điếng người để nàng có thời gian tìm một thứ vũ khí khác trên tường. Lần này có thể nàng đã làm xong chuyện mà lẽ ra đã xong từ lâu rồi. Tại sao tên Saxon này lại xuất hiện cơ chứ?

“Cậu nghĩ cậu đang làm quái gì hả, Alden?” Royce gắng hỏi.

“Em sao?” Alden ngồi dậy, lắc đầu. “Anh nhìn em đi! Trông có vẻ như em đã làm gì nào?”

“Không, và tôi sẽ biết tại sao! Nếu cậu nói với tôi một người phụ nữ hai

lần đánh bại cậu, thế thì giúp tôi....”

“Anh có lương tâm chút đi, Royce.” Alden nhăn mặt. “Em đang yếu như đứa trẻ ấy, và cô ấy không phải một cô gái mong manh dễ vỡ. Anh thử đấu vật với cô ấy đi và xem anh ra thế nào.”

“Cô ta là gì thì cũng là đàn bà,” Royce càu nhàu khinh khỉnh. Khi nói thế, anh đẩy Kristen ra xa, hành động cố ý ném nàng văng lên, nhưng chỉ làm nàng vấp một cái trước khi lấy lại thăng bằng và quay ngoắt lại liếc anh.

“Chỉ là một phụ nữ nhỉ?” Alden lại lắc đầu. “À này, người phụ nữ này có một kiến thức lạ thường về các loại vũ khí đấy, vì vậy đừng nói em không cảnh báo anh, dù có vẻ như cô ấy chỉ muốn trả thù em thôi.”

“Tại sao?”

“Anh đi mà hỏi cô.”

Royce quay sang Kristen. “Tại sao?” anh lặp lại. Nàng khoanh tay trước ngực, không thèm trả lời. Royce nhanh chóng mất hết kiên nhẫn và nạt lại Alden, “Cô ta đã nói gì với cậu?”

“Rằng em đã giết kẻ nào đó tên Selig, cô ấy nói cô ấy trả thù cho anh ta.”

“Tình nhân, chắc rồi.” (có mùi ghen tuông gòì hehe)

“Không phải!” Kristen cãi lại, mắt tối đi vì tức.

“Vậy thì anh ta là ai?”

“Ngài sẽ không bao giờ biết đâu, Saxon.”

“Nhờ Chúa, cô sẽ phải nói cho ta biết.” anh nổi điên, chụp lấy cánh tay và giật mạnh nàng quay lại.

“Tôi sẽ nói à?” nàng chế nhạo anh với nụ cười khinh khỉnh. “Ngài làm thế nào để buộc tôi nói đây? Đánh tôi? Tra tấn? Ngài có thể làm vậy, nhưng tôi sẽ chỉ nói những gì tôi thích, không hơn đâu. Tôi cũng không xin ngài ban ơn, Saxon, thế nên ngài có thể giết tôi đi và kết thúc chuyện này.”

“Đi xuống dưới!” Royce hét lên, đẩy nàng ra lần nữa.

Nàng chậm chậm bước đi, dáng đi thẳng đứng và kiêu hãnh như một nữ hoàng. Royce nhíu mày nhìn vào lối đi trống rỗng khi nàng đã đi mất rồi. Anh quay sang Alden ngay lúc cậu ta đứng lên.

“Này, đừng có hét vào mặt em nữa, Royce. Chúa giúp em, em sẽ phải nghe la hét đã đời khi Darrelle thấy máu me thế này.”

“Vậy thì cậu tự chăm sóc vết thương mới này đi và đừng nói gì hết. Cậu không bị thương nghiêm trọng, phải không?”

“Em đang tự hỏi liệu anh có quan tâm không đấy.” Alden toe toét. “Không sao, em chỉ nhói một chút thôi... dù vậy, lạ Chúa, em gần như bị cắt họng đấy. Cô ấy chiến đấu như quái vật ấy, và chả cho tí dấu hiệu nào là cô ấy sẽ tấn công”

“Đi băng bó đi, Alden,” Royce nói một cách góm ghiết.

“Em định thế, trước khi Darrelle có cơ hội bắt em ở miết trong phòng lần nữa. Với một cô chị đáng yêu như thế, sự quan tâm của chị ấy làm em ngạt thở.”

“Alden?”

“Vâng.” Cậu ta quay đầu lại.

“Tránh xa cô ấy ra.”

Alden cười toe. “Lời cảnh cáo đó là không cần thiết đâu. Em đương đầu với cô ấy vậy là đủ cho đời em rồi.”

Chương 16

Royce dựa vào ghế, đợi Alden đi lượt của cậu ta, hai người đang chơi xúc sắc với nhau. Hôm nay là ngày nóng nhất của mùa hè này dù là cái bàn họ đang ngồi hướng thẳng ra cửa sổ đang mở, có gió nhẹ thổi qua và tràn vào lâu đài.

Hầu hết người của Royce thờ thần bên thùng rượu mật ong dù trời chỉ mới xuống bóng. Họ dành cả buổi sáng để huấn luyện kỹ thuật chiến đấu cho người hầu, nhưng cái nóng làm họ quay lại lâu đài rất sớm. Ngày này họ chỉ làm những việc cần thiết nhất thôi, không phải tất cả.

Đây là ngày đầu tiên Alden vào lâu đài từ sau khi người Viking đến. Đã hai ngày trôi qua từ khi tai nạn đó khiến cậu ta phải quay lại giường của mình. Một trong các vết thương của cậu ta đã tệ hơn so với cậu ta nghĩ và không ngừng chảy máu. Cậu ta đã bị mất máu nhiều hơn cần thiết vì để quá lâu mới gọi Eartha tới băng bó vết thương. Việc mất máu làm cậu ta yếu đi. Điều an ủi duy nhất với cậu ta là Eartha giữ kín việc này với Darrelle.

Royce không thấy gì, chỉ cảm thấy buồn cười vì vết thương hiểm trên ngực cậu ta, sau bao nhiêu ngày như thế. Anh lập tức ra lệnh làm một sợi xích khác cho Kristen, một sợi dài hơn đảm bảo đi tới bức tường gần bếp và cũng dài ở giữa hai chân nàng, chỉ cho nàng phạm vi giới hạn tới chiếc bàn dài, nơi nàng làm mọi việc ở đó.

Anh hối hận vì đã ra lệnh đó sau khi cơn giận biến mất. Anh biết nàng ghét bị cùm chân. Nàng chắc chắn phải căm ghét cái xích mới này lắm vì nó hạn chế nàng nhiều hơn mà. Từ lúc đó anh không thể nhìn nàng nữa. Anh không muốn thấy nét khổ sở hằn trên khuôn mặt xinh xắn đó, không muốn thấy nét hận thù của nàng đối với anh.

Royce không biết phải làm gì với Kristen. Anh đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan mà anh chưa từng đối mặt bao giờ, và cũng không có ai để chia sẻ. Anh luôn luôn có thể nói mọi thứ với Alden trước đây, nhưng không thể để Alden hay ai khác biết cô gái đó làm anh rối bời thế nào.

Vấn đề không phải là làm thế nào để tránh nó, vì nàng đã không ngừng dày vò đầu óc anh. Cả khi đi ngủ anh thậm chí không thể đẩy nàng ra khỏi đầu, vì nàng cũng đã xâm chiếm giấc mơ của anh luôn rồi. Nàng không giống bất cứ người phụ nữ nào anh biết trước đây. Anh chưa lần nào thấy nàng khóc lóc hay than thân trách phận. Chưa lần nào co rúm người sợ hãi trước mặt anh. Nàng ghét gông cùm nhưng không van xin anh bỏ nó đi như những người khác sẽ làm. Nàng không xin tha mạng, khoan dung. Nàng không van xin gì hết, thực chất là không gì khác, NGOÀI TRỪ CHÍNH

ANH. Nàng nói nàng muốn anh.

Chúa ơi, những lời của nàng làm nát nghị lực và gần như phá hủy quyết tâm của anh như thế nào khi nàng nói ra! Anh đã bảo anh nghi ngờ nàng cố ý quyến rũ anh. Có cố ý hay không thì anh cũng bị quyến rũ mất rồi, từ cái ngày nhan sắc lạ thường được che giấu bên dưới lớp bụi bẩn của nàng bị bóc trần.

Anh chưa bao giờ cảm thấy ham muốn nhiều như người phụ nữ này khuấy động anh. Thậm chí cả Rhona, người mà anh muốn hơn bất cứ ai từng ảnh hưởng mạnh mẽ đến anh. Anh chỉ cần nhìn vào nàng là mất điêm tĩnh. Máu trong người như sôi lên vậy, cơ thể thì đau nhức vì đòi hỏi.

Nàng khiến anh vượt qua sức chịu đựng một đêm khác. Anh quay lại lâu đài để nghỉ ngơi, mà lẽ ra không nên, đừng bao giờ dừng lại để nhìn nàng, vì anh bị hút hồn, bị mê hoặc bởi những cử động chậm rãi và gợi cảm nàng, ngắm đôi tay nàng đưa lên để vén lại mái tóc vàng ra phía sau, nhìn nàng duỗi người, khom lưng, ngực nàng đẩy về phía trước, càng phác họa rõ nét hơn. Nó như thể một đường nét không nhìn thấy được phơi ra để cám dỗ anh vậy, vì anh di chuyển về phía nàng mà không có chút suy nghĩ tỉnh táo nào, và không gì có thể ngăn anh nếm vị của đôi môi hấp dẫn đó khi cuối cùng nàng đã ở trong tầm với của anh.

Anh muốn nghĩ nàng là một phù thủy, hoặc là một nữ tu Viking, với ma thuật đặc biệt có được từ những vị thần của nàng. Điều đó chắc sẽ giải thích được tình trạng của anh: làm thế nào mà anh vừa kinh tởm vừa ham muốn nàng cùng lúc thế kia. Nàng khuấy động những cảm xúc mà anh không biết là có tồn tại trong anh. Anh lẽ ra không nên lo lắng khi nàng khỏ sở, nhưng anh đã. Chẳng việc gì đến anh nếu nàng là một cô gái điếm, nhưng anh có. Anh thậm chí trở nên bứt rứt mỗi khi nghĩ rằng nàng đã từng ngủ với nhiều người, có lẽ là mọi tên trên tàu, vậy nên anh đã cố để không nghĩ về điều đó. Nhưng giờ anh biết nàng quan tâm đến một người hơn hẳn tất cả những kẻ khác, quan tâm đủ để muốn trả thù anh ta, điều này càng làm anh giận dữ hơn.

Anh đã hỏi Thorolf Selig là ai. Nhưng cái tên Viking quý quýet đó trả lời anh bằng câu hỏi khác, hỏi anh rằng Kristen đã nói anh ta là ai. Rõ ràng anh không thể lấy bất cứ thông tin nào từ bạn bè của nàng, vậy nên anh không hỏi nữa. Đúng như Kristen nói. Anh sẽ chỉ biết những gì nàng muốn anh biết, và cuối cùng nàng sẽ nói cho anh mọi thứ thôi.

“Liệu anh có muốn kết thúc trò chơi này không, Royce, nói đi.”

“Cậu nói gì?”

“Em đã đi xong lượt của em cách đây hàng giờ rồi đấy.”

Royce chồm lên, giật những con súc xắc. “Đừng có phóng đại thế, em họ.

Và tôi có vài điều cần nghĩ.”

“Anh thường chìm trong suy nghĩ quá lâu đấy. Dĩ nhiên, không ngạc nhiên lắm với tất cả những gì xảy ra trong mùa hè này. Và giờ chúng ta biết rằng đức vua sẽ ghé qua, nhưng ngài ấy không nói khi nào.”

“Khi nào ngài đến thì đến.” Royce cau mày. “Việc đó chẳng phiền gì đến tôi hết.”

“Không à? Vậy thì chắc chắn anh vẫn còn lo lắng về mấy người tù binh kia rồi,” Alden tự ngẫm. “Hay là chỉ có một tù binh thôi, kẻ ở trong tâm trí của anh ấy?”

“Cậu nói ai?”

“Ai à? Có thật không đó?” Alden cười. “Thôi nào Royce. Sao anh không nói với em cô ấy đáng yêu đến kinh ngạc như thế?”

“Nói với tôi gì đó đi, Alden. Cô ta cố giết cậu đến hai lần. Làm thế nào cậu có thể cười khi nói về cô ta?”

“Cô ấy có lý do của cô ấy, em nghĩ vậy, cho dù vậy đi nữa, thì ai lại có thể ghét người phụ nữ xinh đẹp như thế chứ?”

“Tôi có thể.”

“Anh có thể à? Tại sao? Chắc anh không đổ cho cô ấy những gì người Đan Mạch làm đó chứ? Cô ấy có phải người Đan Mạch đâu.”

“Cậu quên những người bạn của cô ta đã đến để cướp bóc và giết chóc, và sẽ để lại rác rưởi cho Wyndhurst nếu cậu không ngăn họ trong rừng.”

Một chất giọng nhỏ xíu đã chen vào cuộc tranh luận của họ. “Họ sẽ đi qua nơi này mà.”

Royce và Alden nhìn về phía Meghan, cô bé đã âm thầm đến đứng gần bàn và nhìn họ chơi cờ. Royce nhú mày, nhưng nhanh chóng giãn ra khi Meghan cụp mắt xuống.

Anh hỏi dịu dàng, “Sao em nói vậy, bé con?”

Cô bé ngược lên, bước đến gần hơn khi thấy anh không nổi giận với nó vì đã cắt ngang họ. “Kristen nói với em thế mà. Chị ấy nói mục tiêu của họ là tu viện Jurro, và đó chỉ là một trò nghịch thôi.”

“Em nói chuyện với cô ấy khi nào thế?”

“Cái ngày mà chị ấy được mang vào lâu đài ạ.”

“Cô ấy có nói với em gì khác nữa không, Meghan?”

“Nhiều lắm. Chị ấy kể về gia đình. Chị nói cha chị thậm chí cao hơn anh cơ và cũng có tánh khí rất kinh khủng nữa.” Meghan ngừng, nhận ra những gì nó đã buột miệng nói. “Em không có ý nói...”

“Dĩ nhiên em đã,” Alden trêu cô bé với nụ cười toe toét, kéo nó vào vòng tay cậu ta. “Tất cả chúng ta đều biết cái tánh khủng khiếp của anh trai em mà.”

Royce mỉm cười để nói với cô bé anh không giận. “Em nói tiếp đi, bé con. Cô gái đó đã nói với em gì nữa nào?”

“Em sẽ không tiết lộ bí mật, phải không Meghan?” Alden tiếp tục trêu chọc. (lần này là chọc ông anh rùi hehe)

“Alden!” Royce quát cậu ta, hết kiên nhẫn nổi.

“Oh-ho, điều làm anh bận tâm đây, phải không nào?”

Meghan làm họ ngạc nhiên với câu hỏi, “Sao anh ra lệnh xiềng chân chị ấy vào tường vậy, Royce?”

Anh đủ bực mình với Alden để trả lời với cái nhếch mép châm chọc, “Bởi vì cô ấy muốn giết em họ của chúng ta đây, và cậu ta không đủ sức để tự bảo vệ mình, thế nên anh phải làm thế vì cậu ta đó.”

Meghan loay hoay trong vòng tay cậu ta để cho cậu ta cái nhìn tròn vo. “Tại sao chị ấy muốn giết anh?”

“Tại sao àh?” cậu ta khóc lóc một cách chế giễu. “Vì anh là một gã dễ thương.”

“Vậy thì chắc chắn anh đã bị nhầm lẫn rồi,” Meghan nói.

“Không đâu, bé con, là thật đấy,” Alden thừa nhận. “Anh cho rằng là do anh đã giết người được gọi là Selig, và cô ấy nói là muốn trả thù cho anh ta.”

“Anh giết Selig sao?” Meghan há hốc. “Ôi Alden, sao anh lại là người đó? Chị ấy chắc chắn ghét anh khủng khiếp.”

Royce chồm qua bàn và kéo cầm em gái anh để cô bé nhìn vào anh. “Em biết Selig là ai hả, Meghan?” anh hỏi nhỏ nhẹ.

“Vâng ạ, chị ấy đã nói anh ấy là ai. Nhưng lại trở nên tức giận khi đề cập đến anh ấy. Đó là sau khi em nói với chị ấy Jurro đã bị phá hủy bởi người Đan Mạch lâu rồi. Chị ấy nói Selig và một nửa những người khác đã chết vì một điều vô bổ. Lúc đó chị ấy làm em sợ lắm, vì chị ấy dùng nắm tay đập rầm rầm cái bàn, rồi xô ngã nó luôn. Từ lúc đó em không có nói chuyện với chị ấy nữa, nhưng giờ em biết chị ấy bạo lực như vậy là vì đau lòng. Chị ấy rất thân thiện với em trước đó mà.”

“Phải, cô ấy là một cô gái rất thân thiện với những người hợp với cô ấy,” Royce thì thầm với bản thân, nhưng anh không quên những gì khiến anh quan tâm nhất. hehe. “Selig là ai, Meghan?”

“Alden không hỏi chị ấy sao?”

“Meghan!”

Meghan tái mặt vì anh lên giọng và trả lời ngay, “Là anh trai của chị ấy, Royce. Chị ấy nói anh ấy là anh và là bạn nữa.”

Dù đang rối rắm vì những gì cô bé tiết lộ, Royce cũng để ý sự lo lắng của cô bé và nguyên rủa bản thân vì đã gây ra điều đó. “Meghan, bé con này, anh không phải đang nổi giận với em đâu.”

“Cũng không giận dù là em nói chuyện với chị ấy chứ?”

“Không đâu, dù có vậy đi nữa.” anh đảm bảo. “Nào, giờ sao em không đi xem xem Darrelle đã tìm được kho báu gì rồi? Darrelle đã mang về vài món hàng được lấy từ tàu Viking đó. Cô ấy nói đã tìm thấy lông thú để trang trí cho váy của em và cô ấy đấy.”

Meghan vui vẻ đi qua phía bên kia của đại sảnh, nơi những người phụ nữ đang tụ tập. Royce ngồi lại bàn, nhìn vào Alden, thấy cậu ta cũng ngạc nhiên như anh vậy.

“Anh trai ư!” Royce nói một cách ngờ vực. “Làm thế nào cô ta có một người anh giữa đám người đó chứ? Điều đó có nghĩa là anh ta biết tại sao cô ta ở đây và tán thành điều đó.”

“Có lẽ chúng ta đã sai lầm khi cho rằng cô ta là một gái điếm.” Alden giả thuyết.

“Không đâu,” Royce gắt gỏng đáp. “Cô ấy thừa nhận điều đó.”

Alden nhún vai. “Vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ có phản ứng khác đối với mọi chuyện. Anh biết rõ họ là loại người nào à? Có lẽ họ thấy không có vấn đề gì với một người phụ nữ ngủ với nhiều người. Ai nói tất cả phụ nữ của họ không phải là gái điếm?”

Royce nhíu mày, vì anh nhớ lại Kristen đã nói với anh nàng không biết cô gái điếm nào khác. Nhưng anh không đề cập điều đó với Alden vì anh thấy Darrelle sắp cắt ngang họ.

“Royce, anh nhìn này,” Darrelle la lên đầy hào hứng, chỉ cho anh áo đầm cô đã tìm được. “Anh có bao giờ thấy cái đầm nhung tuyệt thế này chưa? Nó chắc chắn đến từ Viễn Đông.”

Anh vô tư nhìn vào chất liệu xanh lá cây sậm màu mà cô đang cầm, cho đến khi cô giũ nó ra và giữ nó phía trước để nó phủ lên quần áo cô đang mặc. Chiếc đầm dài tay và rất sang trọng với những viên ngọc quý được kết nơi eo, hình như là được dùng làm thắt lưng. Một cái móc bằng vàng được dùng để thắt đai lưng.

“Có một cái đầm khác cùng kiểu này,” Darrelle tiếp tục huyên thuyên. “Và một đôi giày cùng tông, với ống tay áo bằng vàng và một dây chuyền bằng đá màu hổ phách. Chúng là cùng một bộ đấy. Anh sẽ tặng nó cho Corliss chứ, Royce? Chị ấy chắc sẽ rất thích món quà sang trọng này. Nếu không thì em sẽ dùng nó nhé. Nhưng kiểu gì thì những cái áo này phải được sửa lại đã. Nối thêm vào tay áo, nhưng phải có cùng loại vải, thế nên phải cắt bớt phần gấu váy. Những cái đầm này quá dài, anh xem. Em thề là những người phụ nữ Na-uy này chắc hẳn là khổng lồ rồi. Chắc phải thế mới mặc cái đầm dài như vậy.”

Royce đang nhìn chằm chằm vào cái áo lạ thường đó... có ít nhất nửa foot

của nó nằm trên sàn tại chân Darrelle. “Cho người mang chúng vào phòng của anh đi, Darrelle.”

“Anh không muốn em sửa chúng sao?” cô hỏi đầy thất vọng.

“Không, chưa cần đâu.”

Lúc Darrelle bỏ đi, mắt Royce bay tới khu bếp và chiếu vào Kristen. Nàng đứng đó, đầu cúi xuống làm công việc của nàng, nhưng nàng vẫn cao hơn những phụ nữ khác ít nhất nửa foot hoặc hơn. Vóc dáng thanh nhã được bao phủ bởi cùng loại quần áo nàng được cho, mớ quần áo quá chật và bó sát người nàng, còn quá ngắn nữa.

“Anh đang nghĩ gì vậy, anh họ? ” Alden hỏi một cách ngờ vực, biết sự chú ý của Royce đi tới đâu rồi.

“Mớ quần áo đó thuộc về nàng nô lệ xinh đẹp của tôi đấy,” Royce đáp lời mà mắt không rời khỏi Kristen.

“Thôi nào, anh không thể thật sự nghĩ thế!” Alden chế giễu. “Điều đó có nghĩa là cô ấy không phải một cô gái bình thường để sở hữu trang phục sang trọng như thế. Thậm chí hoàng hậu Ealhswith cũng không có gì tuyệt đẹp như loại nhung xanh lá cây đậm đó. Và mỗi viên ngọc trên đó đều đáng giá một gia tài đấy.”

Anh liếc lại Alden, nét mặt anh không khắc nghiệt nhưng vẫn còn suy nghĩ. “Tôi cũng cho là không chắc, nhưng tôi sẽ tìm ra sự thật trước khi ngày hôm nay trôi qua.”

“Bằng cách nào vậy? Chỉ cần hỏi là y phục đó có phải của cô ấy không. Cô ấy sẽ nói là phải, dù có thật hay không, người phụ nữ nào lại không nhận mớ quần áo đẹp như thế chứ, khi mà không có ai phủ nhận lời tuyên bố đó.”

“Cứ chờ xem nhé.”

Royce nói điều này quá đáng ngại đến nỗi Alden phải bỏ chút thời gian ra mà tiếc cho cô gái Viking, thắc mắc không biết Royce sẽ dùng cách xử xử khốc liệt nào để có được sự thật.

Anh không muốn biết đâu.

Chương 17

Công việc hôm nay coi như xong, và Kristen đã sẵn sàng để ngã lưng trên tấm đệm của nàng. Cái nóng oi ả của hôm nay đã làm nàng tả tơi lắm rồi. Eda vẫn còn dỗi nàng vì ngày hôm đó. Kristen đã xin lỗi chiều hôm đó nhưng không dễ dành được người phụ nữ lớn tuổi này. Sự hờn dỗi của bà đã chất thêm gánh nặng cho Kristen, vì Eda là người duy nhất nàng cảm thấy thoải mái khi nói chuyện. Với sự im lặng lạnh tanh của bà, ngày của Kristen quá thê lương rồi.

Eda dẫn nàng đi, nhưng không phải đến cầu thang để nghỉ ngơi. Bà cộc lốc bảo nàng phải đi tắm. Đã mệt như vậy rồi nên nàng chẳng phản nản gì. Nàng biết Darrelle tắm thường xuyên, Royce cũng thế, nhưng người hầu thì hiếm khi. Nàng là người có thói quen sạch sẽ, nên thùng nước nhỏ nàng được cho để tắm mỗi ngày thì không đủ đâu vào đâu hết.

Chỉ đơn giản nghĩ về việc được tắm rửa sạch sẽ lần nữa làm nàng phấn chấn đến lạ. Nhưng không phải nàng không có nhiều thời gian để tắm, vì những người hầu khác đang đợi để sử dụng cùng nguồn nước này. Nàng bước vào bồn tắm, tuy nhiên, có sự khác biệt lần này. Nước ấm hơn và sạch nữa, và chỉ có mình Eda trong phòng với nàng.

Trong khi Kristen tắm và gội đầu, Eda giặt bộ y phục duy nhất của nàng. Nàng được cho một chiếc áo choàng như tấm vải lều thô ráp, len mỏng để mặc buổi tối, trong khi đợi y phục của nàng khô. Nó chỉ là một mảnh vải xám hình chữ nhật dài, có một vòng tròn ở giữa để nàng trượt qua đầu. Nó chỉ đủ bao quanh nàng và thắt lại ở eo, quá ngắn là đặc tính của nó rồi. Nhưng nàng khỏa thân bên dưới, cảm thấy trơ trụi. Lý do duy nhất mà nàng không phản đối việc mặc cái áo mà không may hai bên là vì nàng sẽ đi thẳng về phòng ngủ của nàng.

Nhưng Kristen không đang đi thẳng về phòng nàng như nàng nghĩ. Tới cầu thang, Eda đẩy nàng qua khỏi cửa phòng và không ngừng lại cho đến cuối hành lang, đó là phòng của lãnh chúa. Kristen cảnh giác lùi lại.

“Tại sao?” nàng hỏi gặng khi Eda gõ cửa.

Eda chẳng buồn nhìn mặt nàng, nhưng Kristen thấy bà nhún vai. “Ta làm những gì ta được sai bảo. Ta không được ai giải thích lý do cả.”

“Ngài ấy nói muốn gặp cháu sao?”

“Ngài ấy bảo ta mang cô tới. Giờ tới rồi đây.”

Eda mở cửa và đợi Kristen vào trong. Nàng do dự, nhưng chỉ một chốc thôi. Nàng không sợ, nhưng không thể nghĩ ra lý do tại sao nàng được mang lên đây và buổi đêm thế này. Nếu Royce muốn truy vấn nàng lần nữa, anh sẽ

hỏi suốt ban ngày, phải vậy không?

Nàng bước vào phòng, theo thói quen nàng bước những bước nhỏ, dù Eda đã không cùm chân nàng lại sau khi tắm. Vì lần trước nàng được dẫn lên đây sau khi tắm, Eda mang theo nó lên, đặt trên bàn của Royce và rời khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng bà.

Anh đứng bên một khung cửa sổ mở trước mặt nàng, mặt đối mặt. Giờ nàng quen với căn phòng này rồi nên không nhìn ngắm gì nữa, mà nhìn thẳng vào Royce, đợi để nghe xem nàng sẽ làm gì ở đây. Giờ nàng cảm thấy ngượng vì cái áo choàng rồi, lẽ ra nên phản đối việc mặc nó. Nếu cái thắt lưng lỏng ra, nàng sẽ trình diễn một màn khóa thân mắt. Đó không phải là cách trình diễn trước người đàn ông này. Cách đây vài ngày nàng có lẽ vẫn còn ngẫm nghĩ xảo thuật để phá vỡ sự tự chủ của anh, nhưng giờ nàng không chắc liệu nàng còn muốn anh không. Không, điều này không thật. Nàng vẫn muốn anh. Cái nàng không chắc là liệu phải có được điều nàng muốn có phải là một ý tưởng hay không.

“Ta nhận thấy y phục dành cho nàng không vừa vặn lắm.”

Đây là điều cuối cùng mà Kristen muốn nghe anh nói. Việc anh nghĩ đến quần áo của nàng ấy, khi mà nàng cũng vừa nghĩ đến nó, khiến nàng bật cười khúc khích. Nàng cố ngăn mình lại.

“Ngài chỉ chú ý thôi à?”

Royce nhíu mày vì lời chế nhạo của nàng. “Có một bộ đồ trên giường của ta. Hãy xem nó có vừa với nàng không.”

“Ngài muốn tôi thử nó bây giờ à?”

“Phải.”

“Ngài sẽ rời đi, hay là ở đây nhìn?”

Royce căng người vì câu hỏi nhạo đó. Dĩ nhiên nàng không quan tâm liệu anh có nhìn hay không. Nàng chắc hẳn quen với việc đàn ông nhìn nàng khóa thân rồi. Anh cảm thấy cơn giận trào lên và không thể ngăn lại được.

Giọng anh trở nên cay độc. “Ta không muốn nhìn cô cởi đồ, cô gái. Ta sẽ quay lưng đi cho đến khi cô mặc xong.”

Nhát gan, nàng nhủ thầm. Nàng vặn lại với anh, “Ngài đúng là một quý ông.”

Kristen quay về phía chiếc giường để lấy trang phục, nhưng chỉ bước được một bước, rồi đột ngột dừng lại. Chiếc áo nhung xanh lá đang trải ra trên giường nên nàng nhìn thấy rất rõ ràng, cả dải những hạt ngọc trai nữa. Nhưng dù không như vậy, nàng cũng nhận ra chất liệu của chiếc áo đặc biệt này. Nó là bộ y phục nàng thích nhất vì mẹ nàng đã may nó cho nàng, và bà thì ghét việc may vá, đó là lý do tại sao nó đặc biệt đối với nàng. Brenna phải mất hàng giờ lê thê năm ngoái để may chiếc áo tặng cho con gái bà vào

bữa tiệc đông chí.

“Nàng còn đợi gì nữa?”

Kristen nhìn qua vai, thấy anh không quay lưng lại mà đang nhìn nàng. Nàng cảm thấy một cái bầy rõ ràng như thể cánh cửa ẩn giờ đã bật ra rồi. Chỉ có một lý do khiến anh muốn thấy nàng trong bộ áo này. Anh nghĩ nó là của nàng. Và không một bộ áo nào như thế lại thuộc về một cô gái điếm. Anh chắc chắn nghĩ thế.

Nàng có quyền nghi ngờ động cơ của anh. Sẽ thật ngốc nếu giấu đi sự thật rằng nàng biết anh nghĩ gì. Nó quá rõ ràng rồi.

Nàng quyết định tấn công. “Cái này có ý gì vậy?”

“Cái gì có ý gì nào?”

Nàng quay mặt nhìn anh, mắt nheo lại vì sự lảng tránh có chủ đích của anh. “Tại sao ngài muốn tôi thử cái áo như thế, thưa ngài?”

“Ta đã nói tại sao rồi mà.”

“Phải, là để xem có vừa không. Và nếu vừa với tôi, ngài sẽ tặng cho tôi à? Tôi không nghĩ vậy đâu. Thế mục đích là gì vậy?”

“Đây không phải là nơi cô có thể hỏi động cơ của ta, cô gái.”

Cơn giận trào lên thật sự. “Ngài nói nô lệ sinh ra là nô lệ! Ngài đã quên tôi là ai!”

“Ta không quên!” anh hét lại. “Nàng là ai đó mới là vấn đề!”

“Lại bắt đầu nữa?” nàng vờ ngạc nhiên, nhưng thật ra là đang rên thầm trong bụng vì sự nghi ngờ của anh lộ cả ra ngoài. “Một bộ váy có liên quan gì đến việc tôi là ai chứ?”

“Nó là của nàng, phải không?”

Nàng muốn nguyên rửa anh vì sự nhạy cảm đó, thay vì thế nàng mỉm cười. “Đó là những gì ngày nghĩ à? Tiếp theo ngài sẽ nói tôi là một trinh nữ chẳng.”

“Thế có phải không?”

“Ngài có muốn trực tiếp tìm hiểu không, quý ngài?” nàng hỏi khiêu khích, táo bạo diễn vai này, nhưng đang cầu nguyện anh sẽ không gọi nàng trơ trẽn. Sự lẩn lút khiêu khích của nàng đã làm anh tức giận trước đây, và giờ lại tái diễn. Anh quắc mắt nhìn nàng, nàng mỉm cười, nhấn mạnh. “Thôi nào ông chủ của tôi. Làm thế nào ngài lại nghĩ những kẻ như tôi có thể sở hữu thứ trang phục tuyệt đẹp thế này chứ? Nó là đồ dành cho công chúa hay một quý bà của một thương gia giàu có nào đó.”

“Hoặc là một con điếm với một người tình giàu có, người rất hào phóng!” anh cướp lời, không từ bỏ.

Kristen tặng anh một nụ cười vui nhộn. “Ngài đánh giá tôi cao hơn tôi mong đợi đấy, Saxon. Thật ra, ngài đã tặng bóc tôi rồi. Nhưng tôi đảm bảo

vời ngài, nếu tôi có một nhân tình giàu có, tôi không để gã đó thoát khỏi tôi đâu.”

“Tốt lắm, nàng phủ nhận bộ áo này là của nàng. Nào, nhượng bộ ta và mặc nó vào đi.”

Nguyên rủa anh ta vì cứng đầu, ngoan cố... “Tôi không thử. Ngài thật thô lỗ khi yêu cầu tôi làm thế.”

“Tại sao?”

“Nó quá xa xỉ để cảm nhận lớp nhung đó trên làn da tôi sau khi mặc đồng giẻ rách thô ráp dành cho nô lệ. Nhưng tôi sẽ mặc nó trong bao lâu đây? Chỉ đến khi ý nghĩ dị hợm của ngài về tôi được thỏa mãn à,” nàng trả lời luôn. “Sau đó trả lại tôi cái giẻ lau đó. Nó không thô lỗ hả?”

Royce mỉm cười với nàng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy anh cười. Nó làm giảm những đường nét khắc nghiệt trên mặt anh, và làm tim nàng đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Nàng biết cách nói lắm, cô gái, và một câu trả lời cho tất cả. Nhưng bỏ sót một điều. Ở địa vị của nàng, nàng không có quyền quyết định hay chọn lựa. Nàng làm những gì được bảo, không cần biết đó là gì, dù nó có thô lỗ với nàng hay không. Rất đơn giản để hiểu phải không?”

“Phải.”

“Vậy thì mặc nó vào đi.”

Anh nói bằng giọng dịu dàng dễ chịu, nhưng câu cuối cùng này phát ra hoàn toàn chắc chắn. Anh nhất quyết nhìn nàng trong bộ áo đó, mặc cho nàng nói gì đi nữa. Và anh sẽ thấy gì khi nàng mặc nó đây, là việc nó có vừa vặn như là làn da thứ hai của nàng, hoàn hảo rồi. Anh sẽ biết nó là của nàng. Anh sẽ biết rằng nàng nói dối. Nếu tối nay anh hỏi rằng nàng có phải là một trinh nữ, rồi điều gì đó làm anh nghi ngờ việc nàng là một cô gái điếm. Nó sẽ là bằng chứng mà anh muốn có, bằng chứng mà anh làm mọi cách để có, trước khi nàng rời khỏi phòng anh.

Anh sai một điều. Nàng có sự chọn lựa. Nàng có thể mặc nó vào và nhìn anh trở nên thô bạo và muốn trả thù, rồi cưỡng bức nàng một cách đòi bại chỉ vì nguyên tắc, bởi vì đó là những gì anh nói anh sẽ làm nếu nàng còn trong trắng. Hoặc là nàng có thể quyến rũ anh ân ái với nàng trong niềm đam mê vì anh muốn nàng, như nàng muốn anh vậy.

Cách nào đi nữa thì nàng biết đã đến lúc rồi. Nàng sẽ mất đi sự trong trắng của mình đêm nay. Và sự chọn lựa đơn giản thôi. Nàng không thể chịu được việc lần đầu tiên của nàng với một người đàn ông là điều gì đó khiến nàng nhớ lại với sự ghê tởm. Royce muốn nàng dù anh miễn cưỡng thừa nhận. Nàng muốn anh. Sự giao hợp của họ sẽ rất tuyệt. Nàng không chấp nhận để nó xảy ra theo cách khác được, đặc biệt là lần đầu tiên này. Nếu anh

phải biết nàng là một cô gái trong trắng, thì để sau chuyện này đã. Sau cùng thì có sao đâu. Và nếu nàng may mắn, nó cũng không thành vấn đề với anh. Nhưng nếu là vậy, nàng sẽ phải có lời biện hộ khác, và nàng có lợi thế là biết rõ anh rồi.

“Nàng định bắt ta đợi trong bao lâu đây?” Royce cắt ngang suy nghĩ của nàng.

“Suốt đêm, thưa ngài,” Kristen nói dịu dàng. “Tôi sẽ không giúp trong trò ngốc nghếch này đâu.”

Anh băng qua chỗ nàng bằng những bước chân giận dữ. Khi anh dừng lại và nàng ngược lên nhìn anh, nàng có cảm giác anh muốn đặt tay lên và lắc mạnh người nàng.

“Nàng dám thách thức ta?”

Nàng đáp lại tia nhìn giận dữ của anh bằng cái nhìn ngây thơ vô tội. “Chắc chắn ngài không ngạc nhiên đâu? Người Viking chúng tôi táo bạo, liều lĩnh, và ngài đã không gọi tôi trâng tráo là gì? Tôi cũng vậy đấy. Nếu ngài muốn thấy tôi trong bộ áo đó, thưa ngài, ngài sẽ phải mặc nó cho tôi.”

“Nàng nghĩ ta không dám?”

“Không, ngài sẽ không đâu.”

Đó là một thách thức mà anh không thể từ chối. Chỉ với một cái giạt nhẹ, Royce đã mở được thắt lưng của nàng, rồi kéo cái áo choàng qua đầu nàng và ném qua một bên. Anh không nhìn nàng, ít nhất là không dưới mắt nàng. Thời gian trôi đi, mắt anh soi trong mắt nàng. Đoạn anh quay người bước đến bên giường để gom bộ áo nhung trong tay.

Khi anh quay sang để đưa đồ cho nàng, toàn cảnh thân hình nàng đập vào mắt anh. Liệu anh có thể được tha thứ, nếu có thể giữ mắt mình cố định trên mặt nàng, Royce có lẽ sẽ thành công với mục đích của anh. Như thế, anh không thể di chuyển nổi, anh bị mê hoặc rồi.

Nàng đứng đó, kiêu hãnh và không chút xấu hổ khi anh nhìn nàng như thế, không cố gắng để che đậy thân mình bằng mọi cách, và anh, trông thô cứng, cao, và mê mẩn sự có thực của những gì anh chỉ có thể tưởng tượng trước đây. Với anh nàng rất xinh đẹp, được tạo ra quá hoàn hảo với chiều cao này.

Royce không nhận thức được anh đang bước đến chỗ nàng, nhưng anh đang đứng bên cạnh nàng rồi, bộ áo nhung bị bỏ quên, rơi từ những ngón tay anh xuống sàn nhà. Mọi thứ chìm trong quên lãng khi đôi tay anh vươn tới khum đôi má nàng, và anh cúi xuống để ném mật ngọt đôi môi nàng. Anh chậm chậm thưởng thức, dịu dàng nhắm nháp với tất cả nhu cầu.

Trong giây phút đầu tiên đó, anh ham muốn nàng nhiều đến nỗi anh không biết liệu Kristen có từ chối anh hay không. Nhưng nàng không kháng

cự. Cũng như trước, nàng đang hôn lại anh với sự buông thả hoàn toàn. Một phần trong nàng sợ anh sẽ dừng lại như trước đây. Phần còn lại mở ra để khám phá những cảm xúc mới lạ.

Nàng không cần phải lo lắng. Royce không đủ khả năng để dừng những gì anh đã bắt đầu. Anh không biết điều đó, nhưng anh đã thua trong trận chiến của mình để từ chối nàng từ khi nàng bước vào phòng rồi. Anh mất kiểm soát vào hành động của mình cũng không quan tâm. Chỉ mỗi niềm đam mê đang khống chế anh, một cơn điên cuồng không làm dịu đi ham muốn này.

Kristen rên lên khi môi anh rời khỏi môi nàng, nhưng chỉ một khoảnh khắc thôi khi anh khom người nâng nàng lên. Nàng cảm thấy hoảng sợ một chút...không phải vì những gì sắp đến, mà vì chiều cao mới và chênh vênh của nàng. Nàng chưa bao giờ được bế như thế này từ khi còn là một đứa trẻ và phát triển quá cao lớn để cha nàng có thể bồng nàng đến giường khi nàng ngủ gật trong phòng khách. Nhưng trọng lượng cùng với chiều cao của nàng chẳng làm Royce bối rối chút nào.

Anh giữ chặt nàng trong tay và không vội vã để buông nàng ra, mà đứng đó tiếp tục hôn nàng. Cánh tay nàng vòng quanh cổ anh để giữ chặt miệng anh vào nàng, và nụ hôn càng sâu hơn khi anh bế nàng đến bên giường anh.

Rất chậm rãi, anh đặt nàng xuống để môi họ không tách rời nhau. Và rồi anh anh nằm dài bên nàng, chỉ ngực anh tì lên ngực nàng khi anh tiếp tục hôn nàng. Thế này không đủ với Kristen. Nàng quay sang để có thể cảm nhận anh đầy đủ hơn, lấn cả thân hình mình vào anh, cố gắng đến từng inch trên cơ thể. Thế vẫn chưa đủ. Quần áo của anh cản trở nàng, chà xát vào làn da nàng.

Royce chỉ nhận thức sơ sài những gì nàng đang làm. Anh run lên khi tiếp xúc hoàn toàn với nàng, nhưng vẫn không ngừng hôn nàng khi nàng dịch khỏi anh để làm việc một cách sốt ruột với dây thắt lưng của anh. Khi nó rơi ra, anh mới nhận biết hết những gì nàng đang làm, vì nàng đẩy anh xuống và trượt lên người anh, ngồi thẳng dậy để có thể dạm chân trên hông anh.

Anh thấy nàng túm áo choàng của anh và anh nhóm lưng lên để nàng kéo nó ra dễ dàng hơn. Anh không nghĩ đến việc một người phụ nữ cởi đồ cho anh lạ đến thế nào. Anh bị mê hoặc bởi hình ảnh của nàng đang ngồi trên người anh, đôi ngực tròn xoe đầy như muốn anh vuốt ve. Anh chạm vào chúng, mỗi tay chiếm lấy một gò bồng rắn chắc.

m thanh nàng tạo ra kéo mắt anh đến mắt nàng, và anh nín thở khi thấy ánh lửa cháy âm ỉ trong đôi mắt xanh thẳm của nàng. Mắt nàng dán chặt vào mắt anh khi nàng xử lý chiếc quần của anh, không ngừng nhìn anh cho đến khi nàng trượt xuống đùi anh, rồi đột ngột kéo quần anh tuột khỏi hông.

Nàng nhìn chăm chăm vào những gì nàng vừa lột trần, cái vật đàn ông

manh mẽ của anh đã rộn ràng vì nàng rồi. Nàng sẽ làm thế, không nao núng, truyền một dòng huyết quản mới xuyên qua người anh. Nàng ngược lên nhìn anh như thắc mắc chỉ để cúi xuống lần nữa khi những ngón tay xoay tròn quanh bề dày của anh.

Giờ đến lượt anh, hơn là anh có thể chịu đựng. Với một tiếng rên, anh nhanh chóng ngồi dậy và túm lấy đôi vai nàng để ấn nàng xuống giường. Nàng không thỏa mãn ở vị trí đó. Anh vội vã nhích ra để vứt bỏ mớ quần áo còn lại, ngực nàng chà sát vào lưng anh, đôi tay nàng vòng qua bao phủ ngực anh, xoa bóp cơ bắp quanh đó.

Royce chưa bao giờ cởi quần áo nhanh đến vậy. Vừa giải quyết xong mớ quần áo, anh quay lại và nắm chặt mái tóc nàng để giữ miệng nàng khóa vào miệng anh trong nụ hôn cuồng nhiệt với đam mê mà nàng đã khuấy động ở anh.

Anh đẩy nàng xuống, và kết thúc sự tra tấn của anh, ngoại trừ việc nàng đang nằm đó, dâng hiến cho anh, nhắc anh nhớ lại anh thường đau đớn thế nào để biết nàng cảm thấy gì dưới bàn tay anh. Anh giữ nàng quay lưng lại khi nàng áp vào anh, và bắt đầu khám phá một cách chậm rãi, nhàn nhã. Anh nằm nghiêng, chống trên khuỷu tay để anh có thể nhìn thấy những gì anh đang thám hiểm, đôi tay anh khám phá làn da mềm mại như nhung của nàng.

Với Royce đó là khoái lạc. Với Kristen điều này còn hơn thế vì anh mang đến quá nhiều cảm giác tuyệt diệu, nàng cảm thấy mình không thể đón nhận hết tất cả. Nàng không nghĩ nàng có thể muốn anh nhiều hơn trước nữa. Nàng sai rồi. Giờ nàng đang bị bốc cháy vì anh, cơ thể nàng xoắn lại và nhấp nhô theo sự hòa hợp đó, làn da nàng như bùng lên, nài nỉ được anh vuốt ve âu yếm.

Khi những ngón tay anh trượt vào giữa đùi nàng, chạm đến thiên đường ẩm ướt đang đau đớn vì anh, Kristen nghĩ nàng sẽ phát điên mất với sự choáng váng vì khoái lạc thế này. Nó làm dịu cơ thể nàng, làm cho một tiếng hét bật lên từ trong sâu thẳm của nàng. Nó cũng làm Royce dừng lại vì anh không hiểu tiếng hét đó có ý nghĩa gì. Anh không muốn làm nàng đau theo bất cứ kiểu gì, không phải lúc này.

Kristen nhìn bàn tay to lớn của anh di chuyển chậm chậm lên bụng nàng, những ngón tay dài, mạnh mẽ, và nàng nhìn lên anh để biết rằng anh cũng đang nhìn nàng. Anh cúi xuống để hôn nàng, một nụ hôn dịu dàng, như thể anh muốn nói điều đó ồn cả, anh không muốn làm nàng đau đớn. Anh chu đáo chăm sóc nàng dù anh nghĩ nàng là một con điếm. Nàng cảm động vì cử chỉ đó hơn cả nàng có thể tin được. Một cảm xúc ấm áp mới về anh dâng tràn trong nàng.

Nàng nói với anh bằng thân thể nàng, tay nàng chạm vào anh, khuyến

khích anh trượt lên người nàng, đôi chân mở ra để đón nhận anh. Nàng biết anh sẽ làm gì với nàng nhưng không biết cảm giác đó sẽ như thế nào. Nàng muốn biết sẽ cảm nhận ra sao về điều đó.

Royce không cần sự khuyến khích nào khác. Anh ôm siết nàng, kinh ngạc rằng anh có thể làm thế, một lần này thôi anh không phải giữ mình ở bên trên một phụ nữ bởi vì anh quá cao so với cô ta. Người phụ nữ này lại hợp với anh rất hoàn hảo và anh không phải sợ anh sẽ nghiền nát nàng bằng trong sức nặng của anh, vì nàng đang ôm chặt anh vào nàng, nàng muốn cảm nhận sức nặng cơ thể anh, như thể say mê đánh dấu quyền sở hữu anh.

Anh bắt đầu lấp đầy trong nàng, chậm rãi, lầy làm lạ vì anh có đủ kiên nhẫn để kéo dài khoảnh khắc mà anh đã từng mơ ước. Anh cũng kinh ngạc vì lối vào quá chặt nàng dâng tặng anh, miền ẩm ướt nóng bỏng. Rồi anh gặp chướng ngại ngăn lối vào dễ dàng của anh, và toàn thân anh nổi loạn vì nhận biết được điều này có ý nghĩa gì.

Kristen đã chuẩn bị cho giây phút anh phát hiện ra sự thật này. Đầu gối nàng nâng lên và cong lại, bàn chân nàng đặt trên giường để làm điểm tựa. Nàng sẽ không để anh dừng lại lúc này, để mà còn lâu anh mới bắt đầu lại theo cách khác. Khoảnh khắc nàng cảm thấy anh cứng người lại và bắt đầu nhòe lên trên khuỷu tay để có thể nhìn xuống gương mặt nàng, nàng siết chặt miệng anh kéo anh xuống trong khi đó nàng nâng hông mình lên.

Chỉ với một phần đôi vai đưa lên trên, Royce không có điểm tựa để có thể ngăn nàng lại, thật ra là trợ giúp nàng ở vị trí đó. Và anh thì không làm sao mà biết được ý định của nàng, thậm chí anh còn không có thời gian để mà thử. Anh hoàn toàn ngập trong nàng trước khi khuỷu tay anh có chỗ tựa vững chắc để nâng đỡ cơ thể anh. Anh chỉ có thể nhìn thấy nét mặt nàng đúng vào lúc đó, đôi mắt nhắm chặt, sự co rúm lại vì đau xuyên qua mặt nàng. Không có tiếng thét nào, chỉ một hơi thở hỗn hển dụi dụi.

Mặt nàng giãn ra đủ nhanh và nàng mở mắt nhìn anh. Anh không thể tìm nổi cơn giận lóe lên trên mặt mình.

“Nàng sẽ làm nốt luôn chứ?”

“Chỉ khi anh muốn em làm thế thôi.”

Anh rên rỉ vì câu trả lời như thế, rồi anh cười vang và đổ ập xuống người nàng, ôm chặt nàng trong vòng tay anh, âu yếm nàng như thể cuộc đời anh phụ thuộc vào điều đó. Đây không phải lúc cho câu hỏi tại sao nàng làm những việc nàng đã làm. Ngọn lửa bùng lên giữa họ đã ngăn tất cả những việc khác lại rồi.

Chương 18

Một làn gió nhẹ thoảng qua cửa sổ, làn gió đầu tiên khuấy động trong ngày, làm cho ngọn nến trong phòng bập bùng rồi tắt vèo gần như ngay lập tức.

Royce dậy lấy một ngọn nến trong đại sảnh để thắp lại ngọn vừa tắt. Kristen rùng mình vì đột ngột mất đi hơi ấm bên cạnh. Nàng sẵn sàng đi ngủ rồi. Anh rõ là không như vậy.

Nàng xoay người nằm nghiêng để có thể ngắm anh khi anh rời phòng, ánh trăng mờ ảo xuyên qua cửa sổ hơi chiếu sáng lối đi cho anh. Giờ anh đang nghĩ gì và cảm thấy thế nào? Nàng không có cách gì để biết được cả. Nhưng ít ra nàng có lý do để nghi ngờ việc anh sẽ giận, vì anh luôn ôm chặt nàng vào lòng từ khi họ ân ái với nhau lần thứ hai.

Lần thứ hai tiếp theo ngay sau lần đầu, Kristen quay về mặt đất từ điều kỳ diệu của những trải nghiệm mới quá sớm chỉ để bị anh chiếm lấy lần nữa với đam mê. Nàng mỉm cười với chính mình, nghĩ rằng nàng đã biết tại sao cha mẹ nàng trải qua quá nhiều thời gian của họ trong phòng ngủ. Brenna đã cố gắng nói cho nàng biết điều đó là như thế nào, nhưng không có lời nào để diễn tả niềm hạnh phúc kỳ lạ như thế.

Royce quay lại, khum một ngọn nến trong tay. Giờ này đã trễ rồi. Anh còn không thèm có mặc chút đồ nào khi rời khỏi phòng ngủ. Hình như anh chẳng phiền vì tình trạng không quần áo đó, nàng cũng không hơn gì. Nhưng anh như thế thì quấy rầy nàng, dù vậy – không phải là ngưng ngưng, mà là nhìn thấy anh như thế làm nàng lại muốn anh lần nữa, ngay sau khi vừa thỏa mãn cơ đậy.

Thân hình anh là một công trình điêu khắc, làn da săn chắc và đầy cơ bắp. Dáng vẻ oai hùng, từ đôi chân dài vạm vỡ đến phần cổ rắn chắc vươn lên từ đôi vai rộng lớn. Đám lông ngực trải từ cổ xuống ngực, nhưng hẹp dần xuống các núi cơ bụng. Anh không phải một người mảnh khảnh như em họ anh, mà là một người to khỏe, và Kisten biết nàng sẽ không bao giờ chán nhìn ngắm anh.

Những ngọn nến trên kệ bên giường được thắp sáng lại, và Royce quay lại ngồi trên giường. Khi anh không nằm xuống ngay lập tức, Kristen vươn tay chạm vào anh, bàn tay nàng trượt dịu dàng lên lưng, trêu chọc trên hông anh. Nàng rút tay lại khi anh quay đầu nhìn nàng với gương mặt không dò đoán được.

“Sao nàng dừng lại?”

“Em không biết anh có muốn em chạm vào anh hay không,” nàng thừa

nhận thẳng thắn. “Gia đình em thường ôm hôn nhau khi thể hiện sự yêu thương. Nhưng nếu anh không có thói quen đó, anh sẽ nghĩ em trơ trên mặt.”

“Ta đã nghĩ là nàng táo bạo rồi, cô gái,” anh nói nhẹ nhàng khi nằm xuống bên cạnh nàng, gối đầu lên tay để có thể vẫn nhìn xuống nàng. “Thề có Chúa, ta chưa bao giờ biết người nào như nàng, tự do thể hiện tình yêu của mình, không chút xấu hổ nào hết. Nàng làm ta ước gì ta có thể đáp lại tình yêu đó, trao cho nàng những gì nàng tặng cho ta.”

Kristen nhắm nghiền mắt, hy vọng anh không thấy những lời tiếc nuối đó ảnh hưởng đến nàng thế nào, phải, cả đầu đón nữa. Anh nói những lời đó sau khi họ đã cùng nhau chia sẻ hàng giờ yêu đương say đắm. Anh đâu cần nói anh không thể yêu nàng. Anh có thể giữ điều đó lại cho bản thân và để nàng tiếp tục hy vọng cũng được mà.

Nàng mở mắt nhìn anh, nhưng niềm kiêu hãnh đã bị xúc phạm khiến nàng hỏi, “Tại sao ngài lại đề cập đến tình yêu?”

Nàng thấy anh căng ra rồi nhúu mày. Tốt. Anh không thể giấu được niềm kiêu hãnh bị đập nát, cũng như nàng.

“Ta phải đính chính,” anh nói nhẹ. “Nàng chưa từng nói yêu ta, phải không?”

“Không hề. Tôi khá thích cơ thể ngài, thừa ngài, nhưng đó là tất cả giữa chúng ta.”

“Tốt lắm,” anh nhếch môi. “Với một cô gái trong trắng, nàng cư xử như một con điếm.”

Kristen nghiêng thở. Chế nhạo quá đáng. Và nàng không thể chấp nhận sự sỉ nhục hơn nữa, không khi mà lý do cho nó không tồn tại.

“Gọi tôi là điếm một lần nữa, Saxon, tôi sẽ móc mắt ngài ra!”
nàng nghiêng răng điên tiết.

Anh cười toe toét vì cơn giận của nàng. “Hơi trẻ để chống lại những gì nàng đã thừa nhận từ lâu.”

“Không phải thế, tôi chưa bao giờ nói tôi là điếm. Chính ngài.”

“Nàng chưa bao giờ phủ nhận.”

“Ngài biết tại sao mà.”

“Ta không biết,” anh đáp. “Nhưng giờ ta tò mò muốn biết tại sao đây.”

“Vậy thì nhớ lại những gì ngài đã nói với tôi trong chính căn phòng này. Ngài đã nói sẽ cưỡng bức tôi nếu tôi còn trong trắng. Tôi muốn ngài, nhưng không phải theo cách đó.”

Anh mỉm cười, rồi bất ngờ bật cười, tiếng cười nồng nhiệt sâu lắng. “Chúa ơi, cô gái, nàng đề cao lời nói của ta lúc tức giận sao?”

Kristen nhìn trừng anh, tìm kiếm khiêu hài hước đặt sai chỗ. “Ngài đang nói sẽ không cưỡng bức tôi nếu biết tôi là một trinh nữ?”

“Không, sự thật là, nếu nàng từ chối ta đêm nay, ta cũng sẽ chiếm lấy nàng bằng bất cứ giá nào và nàng sẽ không gọi đó là cưỡng bức, khi mà ta coi đó là quyền của ta.”

“Tôi không có ý đó, Saxon,” nàng đáp một cách không kiên nhẫn. “Tôi biết ngài cảm thấy có quyền sử dụng tôi tùy ý, và tôi có lẽ sẽ tranh cãi lúc khác, không phải lúc này. Những gì tôi”

“Oh, nàng sẽ làm vậy à?”

“Để tôi nói xong đã! Ngài có chiếm đoạt tôi vì mục đích trả thù không?”

“Không, Kristen, không phải vì trả thù,” anh nói dịu dàng, bàn tay vuốt lên nếp nhăn trên chân mày nàng. “Đó là điều nàng sợ sao?”

“Phải,” nàng làu bàu.

Anh cười vì giọng điệu đó. “Chúng ta khá hợp nhau trong việc nhằm lẫn về nhau. Ta muốn nàng, nhưng sẽ không chạm vào nàng vì nghĩ nàng là một con điếm.”

“Và là một người Viking,” nàng nhắc anh.

“Đúng, nhưng ta càng nhìn nàng nhiều, thì đó dường như không thành vấn đề. Ta nghĩ nàng quá tự do với cơ thể nàng, làm ta ghét cay ghét đắng.”

Nàng cười khúc khích, nắm lấy tay anh, áp vào má mình. “Em có còn làm anh kinh tởm không, vì giờ em đang quá thoải mái với cơ thể em?”

Anh biết nàng đang chọc anh, nhưng anh không quen với kiểu trêu chọc đó. Anh nằm xuống giường, tránh nàng ra.

“Nàng là ai, Kristen?”

“Câu hỏi này ám ảnh anh nhiều quá nhỉ, em nghĩ vậy đấy.”

“Chiếc đầm là của nàng phải không? Ta nói đúng chứ?”

“Phải, là của em.” Nàng thở dài.

“Vì nàng không thể nào có chồng, ta cho rằng gia đình nàng rất giàu có.”

“Cha em giàu có. Anh sẽ đòi tiền chuộc à?”

“Không,” anh nói cụt lủn, nghiêng qua để nhìn nàng.

Nàng đáp trả sự bức tức của anh bằng cách tương tự. “Một quyết định khôn ngoan đó, thưa ngài, vì ông sẽ bắt ngài cưới tôi đấy.”

“Nàng nói cái quái gì thế! Cưới một người Viking sao?”

“Ngài không cần phải hét kiêu chết còn sướng hơn vậy đâu,” nàng đốp lời.

“Đối với ta nó là thế đấy!”

“Ohh!” nàng nói hỏn hển. “Vì điều nhục nhã đó, Saxon, tôi sẽ chờ xem ngày ngài cưới tôi!”

“Nàng điên rồi!”

“Tôi sao! Tốt, tôi cũng là con gái của người đàn ông, người sẽ giết chết ngài khi ông tìm ra tôi!”

Nàng hồi hận ngay khi nói câu đó, nhưng còn hơn thế khi Royce vươn tới túm chặt vai nàng trong cơn giận dữ. Chúa ơi, làm sao mà họ cắt xéo nhau với những cơn giận nhỏ nhen thế này. Có gì không ổn với nàng tối nay khiến lưỡi nàng sắc bén buông lời như thế?

“Có phải nàng đang nói có nhiều người Viking sẽ đến đây không, Kristen?”

Nàng rên thảm vì giọng nói lạnh tanh đó. Nàng đã làm điều đó. Và anh đã ở trong tâm trạng vui vẻ chỉ cách đây vài giây.

Nàng quyết định thành thật. “Không đâu, Royce, điều đó chắc chắn không xảy ra đâu. Cha em chắc chắn không đồng ý để mọi người đến đây, vì thế họ không nói cho ông biết. Ông là thương gia. Ông nghĩ tàu của ông đi đến các thị trấn mua bán, vì đó là chuyến mậu dịch. Ông không cách nào biết được bọn họ đến đây trước.”

“Vậy thì sao nàng lại nói những gì nàng làm?”

Nàng bắt đầu mỉm cười, nhưng nghĩ nhiều hơn về điều đó. “Anh lẽ ra nên lưu ý đến lời khuyên của anh và đừng quan trọng quá những gì em nói trong lúc tức giận.”

Anh công nhận điều đó, nhưng bám vào những gì nàng đã tiết lộ. “Nàng nói con tàu là của ông ấy? Vậy thì người chỉ huy là Selig, anh trai nàng?”

“Em không kể với anh anh ấy là anh trai em,” nàng nói ngờ vực. “Làm thế nào anh biết được?”

“Meghan kể với ta. Nhưng tại sao nàng không muốn ta biết?”

“Em đã nghĩ anh sẽ cho rằng không bình thường nếu anh biết anh trai em đã ở trên tàu cùng với em, khi anh nghĩ em làm điểm trên tàu.”

“Ta nghĩ nó bất thường, nhưng ta không biết nguyên lý đạo đức của người Viking.”

Kristen không biết tại sao nàng bực mình vì điều đó, nhưng nàng đã vậy. “Chúng tôi có chuẩn mực đạo đức như của nơi này, thưa ngài.”

Anh để nàng tiếp, nhưng vẫn cau mày. “Tại sao nàng ở trên con tàu đó?”

“Tại sao ngài có quá nhiều câu hỏi về tôi vậy?” nàng quật lại.

“Sự tò mò của ta là không bình thường à? Hay là nàng có nhiều thứ phải che giấu?”

Nàng khịt mũi vì sự ám chỉ của anh đến những điều nàng không cho anh biết, vì anh biết tại sao nàng cảm thấy bị bắt buộc đánh lừa anh. Anh tò mò về nàng là hợp lý, đặc biệt là bây giờ. Nhưng nàng có muốn giải tỏa sự tò mò cho anh không? Không đâu. Sao nàng phải thế? Anh không cần thiết phải biết mọi thứ về nàng, và sẽ chỉ cho anh lợi thế mà anh không đáng được có.

Nhưng nàng cũng không muốn tỏ vẻ giấu anh điều gì đó. Anh sẽ nghĩ gì nếu biết rằng một trong những lý do nàng theo anh trai mình là để tìm

chồng? Nàng đã tìm thấy người đàn này thay vào đó, và anh sẽ không bao giờ cưới nàng.

“Lý do tôi ở trên tàu thì nhiều, nhưng không quan trọng,” nàng nói nhỏ. “Sự thật là, tôi lên tàu mà không được cho phép, tôi đã trốn trong đồng hàng hóa cho đến khi đã xa bờ.”

“Nàng muốn đi cướp biển sao?” anh hỏi một cách ngờ vực.

“Đừng có lộ bịch thế, thưa ngài,” nàng đáp với sự tức tối. “Tôi đã nói không ai biết con tàu đang đến đây, ít nhất là tôi. Anh trai tôi đã nổi điên khi phát hiện ra. Anh ấy lẽ ra đã mang tôi quay lại, chỉ là vì sợ tôi sẽ nói cho cha biết những gì anh ấy và bạn anh ấy muốn làm.”

“Nàng tất nhiên bị sốc khi biết họ sẽ tấn công nhà thờ Saxon.”

Đó chỉ là lời nhạo báng và nó châm chích nàng. “Ngài là con chiên Thiên Chúa, và với ngài tấn công một nơi thần thánh là việc làm kinh tởm. nhưng đừng mong những người khác tin ngưỡng giữ nơi linh thiêng của ngài bất khả xâm phạm chứ. Họ là những người chưa bao giờ cướp bóc. Nhưng cha của họ thì có, và họ được nuôi lớn với những câu chuyện về của cải có ở những vùng đất nước ngoài, để mà chiếm lấy. Họ biết người Đan Mạch thèm muốn đất của ngài, rằng bọn chúng sau cùng cũng có tất cả ở cái đảo này. Họ cảm thấy đây là cơ hội duy nhất, trước khi bọn Đan Mạch tuyên bố sở hữu tất cả.”

“Nếu anh trai nàng kể hết tất cả cho nàng, ta sẽ cho rằng nàng nghĩ những gì anh ta hoạch định chỉ là những cái có? Đánh cắp trước người Đan Mạch. Những con chiên cách nào đi nữa thì cũng sẽ mất tất cả, vậy thì ai giết và cướp của họ thì không thành vấn đề chứ gì?”

Sự cay đắng của anh day dứt, vì nó phản chiếu sự chua xót của riêng nàng khi nghe điều đó. “Anh trai em sẽ không nói cho em biết những gì họ định làm, bởi vì... Àh, lý do vì sao không thành vấn đề. Thorolf là người nói cho em biết, và chỉ sau khi chúng tôi bị xích lại trong sân. Em không phải đang biện hộ cho họ. Chỉ là em biết động cơ của họ thôi.”

“Một điều nhỏ chưa được tính,” anh lạnh lùng. “Chúng tôi, người Saxons, sẽ không từ bỏ những gì là của chúng tôi, cho bọn Đan Mạch, hay bất cứ ai khác.”

“Phải, một nửa số người Viking đã biết rồi,” nàng cũng đồng ý lạnh lùng không kém.

“Anh trai nàng chết vì ý đồ của anh ta, Kristen.”

“Điều đó khiến nó dễ chịu hơn chẳng?” nàng hét.

“Không, ta cho là không.”

Cả hai rơi vào im lặng, Kristen bởi vì đang khỏ sở đương đầu với nỗi đau bị khơi lại trước Royce, nàng muốn được anh dỗ dành, và điều đó làm nàng

kinh ngạc. Nhưng nàng biết anh sẽ không bao giờ an ủi nàng vì cái chết của người mà anh căm ghét.

Nàng nghiêng người ngồi dậy. Bàn tay anh vụt tới chộp cổ tay nàng.

“Nàng đang làm gì vậy?” anh hỏi, không lạnh lạnh mà tò mò nhiều hơn.

Nàng lướt mắt xuống những ngón tay, rồi qua anh. “Tôi sẽ về phòng mình.”

“Tại sao?”

“Tôi đã trả lời xong những câu hỏi rồi, thưa ngài.” Nàng thở dài. “Tôi mệt.”

“Vậy thì ngủ đi.”

“Ngài muốn tôi ở lại đây với ngài sao?”

Anh không nói những lời đó, mà kéo nàng nằm xuống giường, một câu trả lời đầy đủ. Nàng không mong đợi điều đó.

Nàng quay đầu sang khi anh trượt cánh tay qua eo, ôm sát nàng vào lòng. “Anh có cả dải vũ khí ở đây. Không sợ em sẽ giết anh trong khi ngủ sao?”

“Nàng có làm vậy không?”

“Không đâu, nhưng em sẽ trốn đi đấy,” nàng nói. “Anh đã không khóa cửa mà.”

Anh cười tủm tỉm. “Nếu đó là kế của nàng, thì nàng sẽ không nói với ta. Yên tâm đi Kristen, ta không mất trí đâu. Ta có người canh gác trong lâu đài.”

Nàng nói hỏn hển. “Anh biết ngay từ đầu là anh sẽ ngủ với em sao?”

“Không, nhưng ta lên kế hoạch cho mọi khả năng. Giờ yên lặng đi nếu nàng muốn ngủ.”

Nàng ngậm miệng, thấy thất vọng. Nhưng không được bao lâu. Anh muốn nàng bên cạnh suốt đêm. Anh đối xử tốt với nàng, vẫn muốn nàng kề cận. Suy nghĩ đó khiến nàng thật sự cảm thấy rất vui, quá tuyệt đến nỗi nàng ngủ mà môi vẫn mỉm cười, và vòng tay của Royce vẫn giữ chặt nàng ở bên.

Chương 19

Kristen ngấm Royce ngủ. Thật là xa xỉ khi nằm đó và ngấm anh, vì lẽ ra nàng nên thức dậy rồi. Eda thường đánh thức nàng sớm hơn thế này. Bà lão đó chắc đang làm việc dưới nhà. Và Kristen chẳng nghĩ gì để nghĩ rằng chỉ vì nàng đã chia sẻ chiếc giường với lãnh chúa, nàng sẽ không phải làm việc nữa.

Nàng thở dài, ghét phải rời khỏi anh, nhưng nàng muốn tìm quần áo trong phòng tắm trước khi những người hầu vào đại sảnh. Nàng trượt khỏi giường và nhanh chóng mặc vào cái áo choàng thô ráp. Nàng nhặt bộ đầm xanh lá trên sàn nhà và ôm vào má một lúc. Rồi thở dài lần nữa, và đặt nó cẩn thận xuống chiếc rương của Royce.

Nàng biết anh sẽ không để nàng mặc những bộ đồ của nàng. Họ đã ân ái thân mật và có thể sẽ tiếp tục thế, nhưng nó không có ý nghĩa với anh như đối với nàng. Với anh nàng vẫn là một nô lệ, và các nô lệ thì không được trang hoàng lộng lẫy.

“Kristen?”

Nàng ngoảnh mặt lại khi tay còn trên nắm cửa, để thấy nàng đã đánh thức anh bằng cách nào đó. Anh đang ngồi trên mép giường, tóc tai rối bù, không quần áo y như tối qua, và trông buồn ngủ nữa. Thật ra anh đã ngáp dài.

Kristen không thể ngăn được nụ cười dịu dàng nở trên môi. “Vâng, thưa ngài?”

“Nàng rời khỏi mà không đánh thức ta sao?”

“Em không nghĩ anh muốn thức sớm như thế,” nàng đáp.

“Đến đây nào.”

Nàng do dự, nhưng không được bao lâu. Nếu anh muốn yêu nàng lần nữa, nàng không tìm được lời nào phản đối. Nàng không thể nghĩ ra cách gì vui thích hơn để bắt đầu ngày mới.

Khi đứng trước mặt anh, anh vươn lấy tay nàng và nắm chúng nhẹ nhàng trong tay anh. Nàng không đọc được ham muốn trong mắt anh khi anh nhìn nàng.

“Nàng đang định đi đâu thế?”

“Xuống dưới làm việc.”

“Thế thì nàng đã quên gì đó rồi.”

“Không, em...”

Nàng ngưng nói, hai mắt tròn ra, vì anh chỉ có ý ám chỉ một điều duy nhất. Và anh biết nàng đã hiểu ra rồi.

“Mang nó vào, Kristen.”

Nàng cố tránh ra khỏi anh, nhưng cái nắm tay quá chặt, giữ nàng lại. Nàng lắc đầu không tin được.

“Anh vẫn bắt em mang sợi xích đó sau khi.... Anh có thể vô cảm thế sao?”

“Ta biết nàng ghét nó và ta rất tiếc vì điều đó,” anh đáp nhẹ. “Nếu có cách nào khác để đảm bảo nàng không thể trốn thoát, thì ta sẽ dùng nó thay vào đó, nhưng không cách nào khác cả. Có quá nhiều nô lệ Wessex đã trốn thoát, chạy đến phía bắc, tham gia vào quân đội Đan Mạch. Ta biết nàng sẽ làm tương tự, cố trốn về nhà.”

Nàng không nghe lời giải thích đó. “Những người đàn ông sẽ, phải, nhưng tôi sẽ không trốn đi mà không có họ.”

“Với tự do của nàng, nàng có thể giúp họ trốn.”

“Nếu tôi nói tôi sẽ không làm thế, rằng tôi sẽ không rời khỏi lâu đài này thì sao?”

“Nàng không thể mong ta tin nàng được.”

“Tại sao không?” nàng gằn giọng tức giận. “Ngài tin rằng tôi sẽ không giết ngài, nhưng ngài không tin rằng tôi sẽ không bỏ trốn sao?”

“Phải, nàng nói đúng!” giọng anh mất kiên nhẫn. “Ta có thể ngăn bất cứ cố gắng nào của nàng chống lại ta, nhưng ta sẽ không liều lĩnh để mất nàng!”

“Ngài sẽ không đề phòng với những người nô lệ khác!” nàng quạt lại.

“Bọn họ sinh ra là nô lệ, là dòng dõi của người Britons mà ta đã chinh phạt cách đây hàng thế kỷ. Wyndhurst là nhà của họ. Nhưng nàng đã bị bắt, mất đi tự do mà nàng từng biết. Nàng không có lý do để muốn ở lại đây.”

Nàng có không? Lạy Chúa, anh phải là một tên ngốc mới không nhìn thấy nàng không muốn rời xa anh. Nhưng anh còn ngốc hơn nếu nghĩ rằng nàng sẽ nhún vai cho qua và mang gông vào chân, cũng là vô tình chấp nhận anh.

Một sự lạnh lẽo trong mắt nàng, sự giá lạnh mà anh chưa bao giờ thấy trước đây. “Rất tốt, thưa ngài. Ngài có thể buông tôi ra rồi. Tôi sẽ mang cái xích đó.”

Anh buông nàng ra, nhưng nhãn mày khi nhìn nàng bước cứng nhắc đến bên bàn và nhặt gông lên, rồi khom người để đóng tách nó vào chân. “Nàng có thể bỏ sợi xích khác, Kristen, nếu nàng hứa không tấn công em họ ta lần nữa.”

Nàng có phải biết ơn vì điều đó không nhỉ? Nguyên rửa anh ta đi, anh không có khái niệm gì về sự nhẫn tâm của anh đối với nàng.

Nàng đứng thẳng lên. “Tôi đã hứa không bỏ trốn, nhưng không hứa về việc này đâu.”

“Việc cậu ta là người thân của ta chẳng hề gì với nàng hết sao?”

“Anh trai tôi cũng là người tôi rất yêu mến.”

“Vậy thì nàng cũng sẽ mang nó cho đến khi vết thương của Alden lành lại và sức khỏe hồi phục hoàn toàn. Nếu nàng không quá mạnh mẽ, cái đó sẽ không cần thiết.”

“Tôi không thấy tiếc vì sức mạnh của mình đâu. Nó giúp ích rất nhiều khi cần mà,” nàng nói bí ẩn. Rồi thì, với niềm kiêu hãnh không nhân nhượng, nàng thêm vào, “Liệu đó là tất cả chưa, thưa ngài?”

“Xong rồi, đi đi!”

Nàng gạt đầu cộc lốc và bỏ đi, để Royce lại với cơn giận đang bốc lên vùn vụt. Nàng mong anh làm gì cơ chứ? Tin nàng sao? Chắc chắn nàng có thể thấy điều đó vô lý thế nào. Anh không chỉ nghĩ cho anh thôi, mà cho những người anh có trách nhiệm nữa. Nàng cũng có thể dễ dàng trợ giúp người của anh nàng trốn thoát. Nhưng làm thế nào nàng có thể ngăn cuộc thám sát diễn ra sau đó? Nàng không thể.

Có quá nhiều tù binh là sự phiền phức. Với khổ người của họ, họ có thể là một đội binh nhỏ hiệu quả. Anh lẽ ra nên giết hết bọn họ khi anh muốn làm lúc đầu. Thì giờ đây chẳng có vấn đề gì nữa. Không được, vì như thế anh cũng sẽ giết Kristen mất.

Cái suy nghĩ nàng có thể đã chết vì mệnh lệnh của anh, mà anh không biết nàng là con gái, làm dấy sự căm giận của anh. Sự oán giận của anh không kéo dài. Nàng đủ thông minh để biết rằng sự đề phòng là bắt buộc cho đến khi anh tin nàng.

Logic không có chỗ trong đầu của Kristen hôm nay. Cảm xúc đã chiến thắng tính công bằng mất rồi. Nàng cảm thấy tổn thương, thậm chí là bị phản bội, và những cảm xúc đó vẫn liên tục day dứt nàng suốt ngày dài. Nàng không nói với ai lời nào. Nàng chìm trong suy nghĩ, và những suy nghĩ đó dần biến thành hơn cả sự tức giận, đầy oán hờn. Không có lối thoát cho sự bùng nổ cảm xúc, nàng đang sôi sục ở cấp độ nguy hiểm khi Eda đi kèm nàng lên cầu thang tối hôm đó.

Eda lại đi qua phòng ngủ của nàng nữa, thẳng tiến tới phòng Royce. Nhưng Kristen không đi xa hơn cánh cửa phòng nàng, và cứ thế nàng đóng cửa lại sau lưng. Eda mở nó ra trong vòng một giây.

“Cháu có ý gì đây? Cháu thấy ta đi tiếp mà.”

“Thế thì sao ạ?” Kristen nói ngắn gọn, nằm xuống chiếu.

“Ngài ấy bảo ta đưa cháu tới phòng ngài ấy, con gái.”

“Thì sao?”

Eda thờ dãi. “Đừng làm khó ta, Kristen. Ý của ngài không thể cải lại.”

“Đó là bác nghĩ thế, ngài ấy cũng cho là thế. Cả hai người sẽ biết là không phải thế.”

Kristen quay lưng với bà. “Bác không cần tháo cùm chân cho cháu, Eda.

Khóa cửa phòng lại và đi đi ạ.”

Kristen không thấy Eda lắc đầu khi đóng cửa, cũng không nghe tiếng khóa cửa. Nàng co gối vào lòng và lằn tay xuống sợi xích, giật mạnh nó đến nỗi da nàng bong ra. Nàng buông ra với âm thanh gầm gừ trong giọng và nằm sấp xuống chiếu trong nỗ lực yếu ớt để giải thoát mình khỏi sự thất vọng. Nó không hiệu quả. Nàng chỉ thành công trong việc xé nát tấm chiếu mỏng tanh đến nỗi dây cói bung ra.

Nàng nằm yên thế với đầu quay ngược hướng cửa khi Royce mở nó ra trong vài phút sau đó. Anh di chuyển qua sàn nhà cho đến khi chân anh gần như chạm vào tấm chiếu ngay hông nàng.

Anh đã không thấy căn này từ khi người hầu chuẩn bị cho nàng. Mọi thứ đã bị dọn đi trừ tấm chiếu mỏng và nhỏ hẹp nàng đang nằm. Một bầu không khí ảm đạm với nàng để quay về đây mỗi đêm. Thậm chí không có một ngọn nến cho nàng.

“Tại sao nàng không đến với ta, Kristen?”

“Tôi mệt.”

“Và vẫn còn giận?” Nàng không trả lời. Royce cúi xuống bên nàng, chạm vào vai nàng. “Ngồi dậy để ta tháo cùm chân cho nàng nào.”

Nàng quay qua nhìn anh, nhưng không ngồi dậy. “Nếu ngài muốn đem bỏ nó đi, thì tháo ra. Còn không thì để nó đó.”

“Đừng có cứng đầu thế, cô gái. Nhận những gì được cho đi.”

“Và biết ơn nữa chứ gì?” nàng nói lạnh nhạt. “Không có đâu. Nếu ngài đối xử với tôi như động vật, thì cứ thế đi.”

Anh lờ đi sự so sánh của nàng, nhắc nhở, “Là nàng chấp nhận sự sắp xếp này trước đó mà.”

“Đó là lúc trước.”

“Ta hiểu. Nàng muốn mọi thứ thay đổi, đơn giản vì nàng chia sẻ giường cùng ta.” Anh lắc đầu. “Ta nói đúng không?” Nàng quay đi, nhưng anh giữ cùm nàng lại, buộc nàng nhìn vào anh. “Có đúng không, Kristen?”

“Phải!” nàng hét lên không những đầy cay đắng, mà còn tổn thương nữa. “Tôi sẽ không đối xử với ngài thô lỗ như thế sau những gì chúng ta đã chia sẻ. Tôi không biết làm thế nào ngài làm thế với tôi.”

“Ta biết nàng hiểu tại sao phải như thế này, Kristen; nàng chỉ là không thích thôi,” anh nói một cách vội vã. “Nàng phải biết ta cũng không thích nó hơn nàng.”

“Có sao?” nàng vặn lại. “Ngài là lãnh chúa ở đây. Tôi bị đối xử thế nào là do lệnh của ngài, không phải của ai khác.”

Anh mất hết kiên nhẫn với nàng, đứng lên, mặt anh lạnh lùng khi anh đóng đinh ánh mắt tối lại vào nàng. “Tốt lắm, ta sẽ nói cho nàng biết giải

pháp thay thế cho cái xích đó. Nàng có thể bị nhốt trong một căn phòng – phòng của ta, nếu nàng – nhưng nàng sẽ được ra khỏi đó. Ta sẽ cho nàng chút thời gian trong ngày, để nàng hầu như ở một mình, ngoại trừ buổi tối. Nàng muốn vậy không?”

“Ngài cũng có thể nhốt tôi vào tù mà!”

“Chúng ta không có nhà tù. Ta đề nghị phòng ngủ của ta, khá hơn cái phòng này. Ta cho nàng sự chọn lựa.”

“Không có sự chọn lựa nào hết, thưa ngài,” nàng bẻ lại. “Ngài cho tôi một sự bó buộc còn tệ hơn. Ngài nói đó là giải pháp thay thế. Vậy thì cho tôi một cái tôi có thể chấp nhận đi.”

“Có một điều khác ta có thể làm, điều đó có thể cho nàng tự do ở Wyndhurst. Ta có thể giết hết bạn của nàng.”

“Ngài nói gì cơ!”

Nàng ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào anh không thể tin được, nhưng anh tiếp tục không nản lòng: “Nàng chỉ có được lòng tin của ta nếu bọn họ không còn ở đây nữa, mỗi đe dọa rằng người của ta sẽ bị tàn sát nếu họ trốn thoát bị loại bỏ. Chính nàng, nàng sẽ không đi xa được nếu vẫn cố trốn thoát. Ta sẽ tìm ra nàng.”

“Ngài đang đùa!” nàng nói với một nửa hy vọng, nửa nghi ngờ.

“Không đâu.”

“Ngài biết tôi sẽ không đánh đổi tự do bằng cái giá đó!” nàng rít lên giận dữ. “Tại sao ngài lại đề cập giải pháp đó hả? Ngài thật sự sẽ giết những người đàn ông không vũ khí phòng vệ đó sao?”

“Những người đó là kẻ thù của ta, Kristen. Họ sẽ giết ta mà không ngừng một giây, cho một nửa cơ hội. Ta chưa bao giờ muốn có họ ở đây, và chỉ muốn sớm dứt khỏi họ. Là Alden thuyết phục ta rằng họ hữu dụng đấy.”

“Vậy thì cũng dứt bản thân ngài khỏi tôi luôn đi, Saxon!” nàng sôi sục. “Tôi là một trong số họ đấy!”

“Phải, nàng cũng là kẻ thù của ta, cô gái,” anh đáp dịu dàng. “Nhưng ta muốn có nàng bên cạnh. Bây giờ, đưa cái cùm chân của nàng đây cho ta tháo ra, hoặc là làm chọn lựa khác.”

Nàng nhìn trừng vào anh, nhưng nàng chìa chân ra trước khi anh tước đi cơ hội đó. Nàng vẫn trừng mắt với anh khi anh đứng dậy, vòng sợi xích quanh cổ và mỗi bản sắt trong một bàn tay.

“Ta muốn làm tình với nàng, Kristen.” Giọng anh khàn khàn. “Ta cho rằng nàng sẽ từ chối vì giận ta, nhưng ta sẽ hỏi nàng dù thế nào đi nữa. Nàng sẽ đến giường của ta chứ?”

“Không,” nàng lăm bằm lạnh lùng, lờ đi giọng nói say lòng người của anh và những lời nói khuấy động sâu trong lòng nàng.

“Ta có thể bắt buộc nàng.”

“Rồi ngài sẽ biết tôi chống lại ngài như thế nào, Saxon.”

Nàng nghe anh thở dài trước khi anh nói cộc cằn, “Ta hy vọng nàng sẽ vượt qua cơn giận nhanh chóng, em yêu.”

Royce bỏ đi, và lần này Kristen nghe tiếng khóa cửa.

Chương 20

“Cô đã làm gì anh họ tôi, cô gái, làm gì mà khiến tâm trạng anh ấy cáu bẳn thế?”

Kristen chỉ bắn cho Alden một cái liếc tò mò. Cậu ta đến đứng đối diện với nàng qua bàn làm việc, lần đầu tiên cậu ta đến gần nàng từ khi nàng tấn công cậu ta. Cậu ta chẳng được hoan nghênh mà.

“Tôi không chịu trách nhiệm về tâm trạng của ngài ấy,” nàng nói gắt.

“Không à?” Alden cười toe. “Tôi thấy cách anh ấy nhìn cô. Cô quả thực chịu trách nhiệm đó.”

“Biển đi, Saxon,” nàng quạt lại, nhìn ghim cậu ta. “Tôi và anh không có gì để nói với nhau hết.”

“Vậy ra cô vẫn muốn giết tôi à?”

“Muốn thôi hả? Đó là điều tôi nhất định phải làm.”

Cậu ta giả vờ thờ dài. “Thật đáng tiếc vì chúng ta không thể trở thành bạn bè. Tôi có thể tặng cô một lời khuyên hữu ích làm thế nào để đối đãi với anh họ tôi, vì có vẻ làm theo cách của cô không hiệu quả lắm.”

“Tôi không cần lời khuyên nào cả!” Nàng ngắt lời. “Và tôi cũng không muốn điều khiến anh ta. Tôi không muốn làm gì với anh ta hết!”

“Có lẽ thế, nhưng tôi cũng từng thấy cô nhìn anh ấy. Những ánh mắt đầy khao khát giữa cô và...”

“Chết tiệt anh đi!” Nàng ngắt lời cậu ta một cách điên tiết. “Tôi thề anh chắc chắn là họ hàng của Loki. Tránh xa tôi ra, trước khi tôi ném đồng bột này vào đầu anh!”

Alden cười lục khục khi bỏ đi. Kristen dồn tức giận vào đồng bột nhào. Sao tên đó dám trêu chọc nàng chứ? Anh ta nghĩ nàng không nghiêm túc trong việc giết chết anh ta chắc? Nàng nghiêm túc. Nàng không quan tâm liệu anh ta có bản tính dễ thương tự nhiên hay không. Cũng không khác biệt gì việc anh ta gián tiếp giúp nàng và những người khác sống sót. Việc anh ta nhắc nàng nhớ đến cậu em trai Eric của nàng với những trò trêu chọc dễ thương và nụ cười trẻ con của cậu. Nàng sẽ giết anh ta – nếu nàng có tự do.

Bím tóc dài và dày của nàng rơi tuột qua vai và nàng bực bời vút nó ra phía sau. Giờ là giữa mùa hè, và là thời tiết nóng nhất mà nàng từng biết. Ở nhà, nàng có thể ra ngoài đi bơi với Tyra, hoặc cười Torden băng qua các cánh đồng với những làn gió nhẹ chải qua tóc. Nàng chắc chắn không bị kẹt ở gần một cái lò lửa suốt ngày dài. Nàng có quá nhiều điều hối hận, nhưng cái sự ‘lẽ ra nên làm’ ấy chỉ khiến nàng nhớ rằng nàng ở đây là do ước muốn của nàng.

Đã một tháng trôi qua từ khi tàu nhổ neo vào buổi sáng bất hạnh đó. Tình cờ Kristen thấy Thorolf và những người khác qua ô cửa sổ khi họ đến làm việc ở tường thành. Họ không thể nhìn thấy nàng từ một góc xa nơi nàng đang ở.

Kristen biết họ có lẽ vẫn lo lắng cho nàng, ít nhất là Thorolf và Ohthere sẽ lo. Cho đến lúc này lẽ ra họ đã trốn thoát. Nàng hy vọng ý nghĩ bỏ nàng lại đây không ngăn cản họ, nhưng rất có thể Royce và sự cảnh giác chết tiệt của anh khiến nó trở thành không thể.

Nàng đang nghĩ đến việc hỏi Royce xem liệu nàng có thể nói chuyện với họ không, nhưng Alden nói đúng. Tâm trạng của Royce cực kỳ tệ tuần qua vì nàng đã từ chối chia sẻ chăn gối với anh, và câu trả lời của anh dành cho nàng trong mọi vấn đề chắc chắn là chữ KHÔNG to tướng. Mệnh lệnh cho người của anh thì sắc bén, tia nhìn thì âm đạm. Em gái anh và người hầu né xa anh và im lặng một cách khác thường, không dám làm anh chú ý. Có phải nàng chịu trách nhiệm về tâm trạng cáu tiết bất chợt này của anh?

Nàng sẽ nghĩ thế, nhưng không tin mình làm anh lay động đến thế. Thật ra anh đến mỗi đêm chỉ để hỏi nàng có đến với anh không, và mỗi đêm nàng đều khư khư sự oán giận của mình và từ chối anh. Không biết làm thế nào đó mà Alden biết chắc điều này. Có lẽ anh ta nghe thấy giọng Royce tức giận ở phòng nàng các đêm trước. Hoặc là anh ta tự suy ra từ ánh mắt của Royce dành cho nàng khi anh nói.

Rõ ràng là Royce đã nói chuyện về nàng với em họ anh. Sao anh làm thế? Nàng chỉ là một cô gái mà anh bị cuốn hút một lúc nào đó, đủ để anh muốn có trên giường anh, nhưng không đủ để đề cập với gia đình anh. Anh sẽ không thừa nhận bị thu hút bởi một nô lệ, đặc biệt là một nô lệ tù binh của kẻ thù mà tất cả bọn họ đều căm ghét.

Eda biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bà trung thành với Royce và sẽ không nói với bất cứ ai việc Kristen chống đối anh và anh thì để nàng làm thế. Bà la mắng Kristen mỗi ngày vì sự cứng đầu đó vì bà có suy nghĩ rằng nếu Royce muốn nàng, anh nên có nàng. Bà cũng biết đêm đó họ ở cùng nhau là tự nguyện của hai người, không có tiếng la hét trong phòng anh đêm đó, không một vết thâm tím nào trên làn da mịn màng của Kristen ngày hôm sau. Nàng im lặng chết người ngày hôm đó, nhưng Eda đoán biết tại sao, bà thấy nàng thường xuyên nhìn trừng vào dây xích của nàng.

Eda nói nàng ngốc nghếch sau đó vì đã không cố xum xuê với lãnh chúa của bà để xin ân huệ theo cách lâu đời này. Kristen đã vịn lại rằng nàng có thể làm mà không có cái ân huệ vẫn mang cùm như động vật.

Nàng bối rối vì Royce vẫn cứ nhường nhịn nàng. Anh cứ liên tục hỏi nàng và liên tục nhận lời từ chối của nàng, dù lần mới đây ít hòa nhã hơn. Nàng

chưa bao giờ mơ anh sẽ làm thế. Thật ra, nàng đã mong anh bắt ép nàng thay vào đó. Điều đó tốt hơn là dung túng nàng trong sự khoan dung của anh. Nhưng anh không làm thế. Và việc anh không làm thế khiến Kristen thất vọng kỳ lạ với bản thân mình.

Nàng vẫn muốn Royce. Và vì giờ nàng biết ân ái với nhau là như thế nào, nàng thậm chí muốn anh nhiều hơn trước nữa. Nhưng kiêu hãnh khiến nàng không bao giờ nói thế lần nữa – với anh, dù thế nào đi nữa.

Đêm đó nàng đã đợi Royce đến phòng mình, một cách lo lắng, nhưng anh không đến. Nàng nghĩ anh đang tìm kiếm khoái lạc ở đâu đó và cố thuyết phục mình rằng nàng không quan tâm. Nàng sẽ ít nhức nhối hơn vào sáng hôm sau nếu biết được anh đã đi đâu suốt đêm.

Như đã định, ngày hôm đó đã là một ngày dài và nàng cảm thấy như một con mèo tự cắn đứt mũi nó để trêu tức khuôn mặt nó. Sự khổ sở nàng đang gánh chịu là do nàng gây ra. Nàng chắc rằng Royce sẽ không bao giờ đến phòng ngủ của nàng nữa, anh đã kết thúc với nàng rồi. Cả ngày không thấy anh càng khẳng định kết luận của nàng.

Vẫn như mọi ngày, Kristen đợi một lúc sau khi Eda tháo xích và khóa cửa, nàng ngồi trên chiếu trong bóng tối, giật giật dây thắt lưng bằng đai đã bị sờn, và hi vọng. Nàng không muốn Royce từ bỏ. Nàng muốn anh bắt buộc nàng nhượng bộ. Nàng sẽ không từ bỏ niềm kiêu hãnh, thế nên anh phải vượt qua điều đó. Tại sao anh không làm thế chứ?

Sau khi đợi đủ lâu, cuối cùng Kristen cũng thở dài và cởi quần áo đi ngủ. Đó là điều nàng đã không làm suốt tuần qua, cho đến sau khi Royce đến và đi. Đêm qua nàng đã ngủ mà không cởi quần áo, không thoải mái. Nhưng đêm nay... anh không đến.

Nàng vẫn còn thức khi cánh cửa mở ra. Có một ngọn đuốc phía sau anh khiến cho khung người to lớn của anh in bóng trên lối cửa. Cơ thể nàng lập tức bùng dậy với cơn rùng mình hồi hộp. Trong nàng tràn đầy niềm vui vì anh đến, vì anh không từ bỏ. Nhưng nàng không có chút biểu hiện vui sướng nào khi nhìn về phía anh, không thể thấy nét mặt anh vì ánh sáng phía sau.

Khi anh chỉ đứng đó mà không nói một lời, nàng nhận ra anh sẽ không. Àh, nàng cho rằng anh có kiêu hãnh riêng anh. Và không cần thiết nói tại sao anh lại ở đây.

Nàng nhượng bộ phá tan sự im lặng. “Ngài có bỏ dây xích đi không, thưa ngài?”

“Không.”

“Không thậm chí tôi thề với cuộc sống của mẹ tôi rằng tôi sẽ không rời khỏi đây?”

“Không, bởi vì theo ta biết, nàng có thể ghét mẹ nàng, hoặc là bà đã chết,

điều đó sẽ làm lời thề của nàng không nghĩa lý gì hết.”

Kristen kiểm soát cơn giận đang châm chích nàng vì điều đó. Nàng nhồm đậy, tựa người vào khủy tay, khiến tấm chăn mỏng tang rơi xuống khỏi ngực nàng. Đây là một thủ thuật không công bằng trên phương diện của nàng, nhưng nàng mệt mỏi với bé tắc này rồi.

Nàng trút giận qua giọng nói khiến anh nghĩ nàng không nhận thức những gì nàng đã làm. “Tôi ngẫu nhiên lại rất yêu mẹ mình và bà chắc chắn còn sống, chắc chắn đang lo phát sốt vì tôi. Ngài nghĩ thế vì tôi là một phụ nữ không có danh dự phải không? Hay là vì tôi là một phụ nữ Viking mà ngài không tin lời tôi?”

Anh đã bước tới nàng một bước, nhưng giờ anh dừng lại. “Em yêu, lời nói, nói ra rất dễ dàng. Hành động nói rõ ràng hơn, và hành động của nàng đã không nói giúp cho nàng nhiều.”

“Tại sao chứ? Vì tôi muốn giết em họ của ngài chẳng?” nàng hỏi, rồi chế giễu. “Hay bởi vì tôi không nắm ngay cơ hội khi ngài cho gọi?”

Bàn tay anh nắm chặt lại, nói cho nàng biết rằng lời chua cay của nàng đánh trúng đích. Ít nhất nàng đang kích động cảm xúc của anh, dù là loại cảm xúc không ổn đi nữa.

“Lạy chúa!” anh thề trong sự cău tiết. “Nàng là người đàn bà tro tráo nhất! Ta biết ta lại lãng phí thời gian ở đây. Nàng chỉ không chịu hiểu thôi.”

“Tôi hiểu, Royce,” Kristen đáp thật thà. “Và tôi đã sẵn lòng thỏa hiệp với ngài.”

“Không phải, nàng muốn tất cả theo ý nàng!”

“Không phải thế,” nàng khẳng khái. “Tôi đã đưa ra yêu cầu của tôi, cái mà đã đòi hỏi rất nhiều ở tôi, vì một nửa trong tôi vẫn muốn rời khỏi đây và về nhà.”

“Và ta không thể tin lời bất cứ ai, đàn ông hay phụ nữ, những người mà ta chỉ biết trong thời gian ngắn. Ta cũng không tin vào phần muốn ở lại đây của nàng, khi nàng ở đây mà không có quyền lợi, không có hy vọng nào hơn là một nô lệ.”

“Phải, ngài nói mới đúng làm sao, thưa ngài,” nàng đồng ý với giọng mỉa mai. “Thật sự thì tại sao tôi lại muốn ở lại đây chứ? Chắc chắn là không vì ngài rồi.”

“Ta sao?” anh giễu. “Nàng muốn ta tin rằng ta là lý do nàng ở đây sao, khi mà nàng quay lưng với ta mỗi đêm sao? Hay là nàng sẽ đến với ta đêm nay, Kristen?”

“Vậy ngài có rút gông cùm này cho tôi không, thưa ngài?” nàng phản pháo nhẹ nhàng.

“Thần thánh chứng giám--”

Anh không nói hết câu, mà quay gót với tiếng làu bàu và rời khỏi phòng. Kristen cảm giác như muốn hét toáng với cánh cửa đóng.

“Ngài chấp nhận thất bại quá dễ dàng, Saxon!” nàng nói trong sự thất vọng, hơi lớn tiếng, vì cánh cửa lại mở ra, khiến nàng thở gấp vì giật mình.

“Ta không nghe nhầm phải không, em yêu?” Royce gặng hỏi bằng giọng quá điềm tĩnh so với cánh cửa đóng sầm đó.

Anh để cửa mở cho ánh sáng ló vào và chậm chậm bước về phía nàng, đầy chủ ý. Kristen kéo chiếc chăn lên đến tận cổ. Nàng muốn đứng bật dậy vì cảm thấy tư thế nằm dễ bị tấn công của mình với anh đang đứng cao vợi bên trên, cạnh nàng, nhưng nàng sẽ không để anh biết nàng bị chi phối vì sự gần gũi của anh. Thay vào đó nàng nằm lật lại để có thể nhìn lên anh.

“Ngài nghĩ ngài đã nghe gì?” nàng đánh liều một cách cảnh giác.

“Một sự thách thức.” Giọng anh vẫn điềm tĩnh, nhưng có tính chất đe dọa rõ ràng trong câu trả lời đó. “Và khi nàng đưa ra một lời thách đố, nàng phải gánh chịu hậu quả đấy.”

“Hậu quả gì chứ?”

Anh cúi xuống và kéo chăn của nàng ra thay cho câu trả lời. Trong lúc cơ thể anh ở trên nàng, cả hai tay anh giữ yên đầu nàng để miệng anh có thể hạ xuống. Nhưng trước khi môi họ gặp nhau, Kristen hất mạnh để đẩy anh qua một bên. Nàng biết nàng làm vậy chỉ là vì bất ngờ, nhưng nàng nhanh chóng tận dụng lợi thế, trườn qua anh và đứng lên. Nhưng anh túm lấy một chân nàng, làm nàng vấp ngã ngay bước đầu tiên qua cánh cửa.

Kristen ngã xuống sàn, quấy chân và đá vào Royce bằng chân kia, lấy lại tự do của nàng. Nhưng anh đã ngồi dậy, và dù nàng đã thu chân về lại để anh không thể túm lấy lần nữa, nàng biết nàng sẽ không bao giờ ra đến cửa kịp lúc.

Nàng đứng dậy với anh, chậm chậm quay đi, đôi cánh tay dịch ra để né tránh anh. Anh di chuyển qua một bên, buộc nàng từ bỏ lối đến cửa. Anh ngừng lại khi đã chặn lối thoát duy nhất đó một cách hiệu quả.

“Quay lại chiếc chiếu của nàng, Kristen.”

Có lời cảnh báo điềm gở trong mệnh lệnh lạnh lùng đó, nhưng nàng lắc đầu ngoan cố, lùi xa anh đến bên kia phòng, dựa vào tường. Không có lối thoát, nhưng nàng thật sự đâu có muốn thoát. Cuối cùng anh cũng ép buộc nàng, và dù nàng sẽ không tặng anh chiến thắng này một cách dễ dàng, nàng muốn chiến thắng là của anh – hoặc giả ít nhất cũng để anh nghĩ nó là của anh. Kiêu hãnh không để cho nàng đầu hàng, nhưng sức mạnh tình ái thì có.

Tim nàng chạy đua khi thấy anh cười thất lưng và áo choàng, ném bạt qua một bên. Anh giận. Có sự nguy hiểm trong đó, vì anh có thể sẽ làm nàng đau. Anh là người quá cao lớn, với sức mạnh vô biên trong tay và đôi cánh

tay. Và vào lúc này anh có thể có suy nghĩ rằng anh cần đánh đẽ nàng khuấy phục. Hầu hết đàn ông sẽ làm vậy. Nhưng nàng đã biết nguy cơ đó khi nàng khiêu khích anh làm vậy.

Anh không di chuyển cho đến khi mớ quần áo còn lại trên người anh rải rác xuống sàn. Anh đứng đối mặt với nàng, nhìn chăm chăm một lúc, ánh đèn chỉ chiếu sáng một bên anh, để một bên trong bóng tối. Nếu nàng không đang đứng đó, khóa thân, anh có lẽ sẽ dịu xuống, hoặc ít nhất cũng xem xét lại những gì anh sẽ làm. Nhưng anh bị khuấy động quá mức do sự trưng bày của nàng.

Nàng không nghĩ anh sẽ rời đi để lấy nển. Nàng sẽ tránh né anh ngay khi cửa đóng lại làm khuấy mất anh sáng. Đó là kế hoạch của nàng, cho đến khi nó còn là của nàng. Chỉ có Royce không hề có ý nghĩ đóng cửa, có lẽ vì lý do bóng tối sẽ cản trở anh cho đến khi anh đặt tay được lên người nàng. Kristen phải nhanh chóng thiết lập lại chiến lược của mình khi anh bắt đầu tiến về phía nàng.

Nàng bật ra khỏi vách tường, tránh xa những góc phòng có thể đẩy nàng vào kẹt. Nàng có thể ở ngoài tầm với của anh chẳng được bao lâu, không lâu gì nếu anh di chuyển nhanh hơn. Nhưng anh đang đuổi theo nàng, khéo léo hướng nàng đến gần chiếc chiếu của nàng hơn, ở vị trí nàng không thể xông tới để chạy ra cửa.

Kristen lại quyết định điều bất ngờ, và với hai tay siết chặt vào nhau, nàng không bước lui nữa mà quay sang Royce và đấm bạt vào anh như nàng đã làm với Alden. Đòn tấn công đã làm choáng váng một người gầy yếu. Nhưng Royce không đưa lưng cho nàng, và Kristen chính là người kinh ngạc khi anh đón lấy cú đánh của nàng bằng một tay. Anh không ngăn đòn tấn công, mà thêm lực của chính anh vào đó để nàng bị xô tới gần vòng tay của anh hơn, làm cánh tay kia của anh có thể trượt qua eo và nhấc bổng nàng lên.

Anh chỉ bước hai bước để đi đến chiếc chiếu của nàng, và đẩy nàng nằm xuống đó. Chiếc chiếu mỏng đến nỗi nàng như bị rơi xuống sàn cứng.

Kristen bị choáng một lúc, hơi thở bật vội ra. Đó là tất cả thời gian Royce cần để định vị cơ thể anh vào giữa hai chân đã bị giang rộng ra của nàng và đi vào trong nàng trước khi nàng có cơ hội tận dụng đôi chân mạnh mẽ đó đẩy anh qua một bên.

Anh nghe nàng hỏn hển vì sự xâm phạm, giờ nàng đã lấy lại hơi thở, và anh cười thầm khi đôi tay nàng trượt vào giữa họ để cố đẩy anh ra. Đó là một nỗ lực vô ích. Anh đã cắm cọc chắc chắn và chuẩn bị cho mọi cách nàng có thể sẽ thử.

“Đầu hàng đi, mèo con.” Anh chòm người xuống gần để thì thầm vào tai nàng. “Nàng đã mất những gì nàng đang đấu tranh để chống lại ta.”

Nàng bật hông lên, cô hát ngã anh thay cho câu trả lời. Điều đó cũng vô dụng nốt, và chỉ giúp anh ấn sâu hơn bên trong nàng thôi. Nàng lại thở gấp, nhưng là cảm giác mạnh mẽ của việc đón được tất cả của anh. Anh cũng thở hổn hển, vì sự rùng mình tuyệt diệu của sự thâm nhập tận cùng bản xuyên qua anh.

“Ah, em yêu, ta rút lại lời đó,” anh thở gấp. “Cứ chổng lại ta như nàng muốn.” Kristen gần như cười khúc khích vì lời cầu xin sôi nổi của anh, nó có thể phá hủy cảm giác nàng đang bị cưỡng bức tuân theo sức mạnh vĩ đại của anh. Nhưng miệng anh đã ngăn nàng lại, phủ qua môi nàng bằng nụ hôn nồng nàn. Nàng bày tỏ chút phản kháng cuối cùng bằng cách quay đầu đi, nhưng miệng anh cứ qua lại theo miệng nàng và nàng cuối cùng cũng bỏ đi sự giả vờ, đón nhận nụ hôn của anh, đáp lại nó với cả trái tim mình.

Sự hài hước của anh, dù rõ ràng xuất phát từ cảm giác chinh phục, cũng đã sưởi ấm nàng. Nàng không quan tâm nó bắt nguồn từ đâu. Miễn là anh không giận dữ nữa, anh sẽ không thô lỗ - dù lúc này nàng nghĩ nàng có thể chịu đựng điều đó, cảm giác của nàng là quá phần nộ.

Đôi tay nàng trượt ra từ giữa họ và ôm chặt đầu anh, giữ miệng anh hòa vào môi nàng khi anh bắt đầu di chuyển theo cách say mê nhất, không rút ra hoàn toàn mà thay vào đó xoáy hông anh vào nàng, bụng anh, ngực anh, tất cả kết hợp trong sự vuốt ve gợi tình nhất.

Kristen đạt đỉnh hầu như ngay lập tức, và trong vô thức nâng toàn bộ trọng lượng cơ thể anh lên khi hông nàng nâng lên khỏi chiếu để đón nhận tất cả anh. Anh cũng rùng mình khi đạt đến góc thiên đường đó, đẩy phịch lưng nàng xuống chiếu và làm tăng khoái cảm của nàng lên, mang đến một tiếng rên từ tận sâu trong cổ họng nàng. Nàng có thể cảm nhận cảm xúc rộn ràng lên đỉnh của anh bên trong nàng, và điều này giữ sự ngọt ngào của nàng vang lên sóng động và kéo dài lâu hơn nhiều so với nàng có thể tin có thể có được.

Nàng quay lại hiện thực với sự hồi tiếc. Anh như trọng lượng chết trên nàng, nhưng nàng không phiền. Đầu anh nghiêng sang một bên, hơi thở nặng nhọc. Những ngón tay nàng mơ màng vuốt tóc anh. Nàng cảm thấy nàng có thể ở đây như thế này mãi mãi. Tuy vậy, điều đó là quá lớn để mà hy vọng.

Anh nghĩ gì về sự khuất phục hoàn toàn của nàng, nàng không thể đoán được. Cứ xem cái cách một người đàn ông tự hào về sự thành thạo của chính mình, anh có lẽ chỉ quy cho sự đầu hàng của nàng với kỹ năng của anh như là một người tình. Mặc kệ anh nghĩ gì đều tốt với nàng cả, miễn là anh không đoán được nàng đã khéo léo dẫn dắt anh đến việc ân ái này. Nàng tưởng tượng anh chắc tức giận lắm nếu nhận ra điều đó.

Tay nàng rơi trên vai anh, rồi trên ngực anh khi anh nhòm dậy để nhìn

nàng. Nàng cảm nhận được nhịp đập trái tim anh bên dưới bàn tay nàng, giờ đã đập đều đặn, nhưng với nhịp đập mạnh mẽ. Nàng nhìn chăm vào anh, cố gắng đoán suy nghĩ của anh qua nét mặt, nhưng anh không tiết lộ gì cả. Thật ra anh có vẻ như đang nghiên cứu khuôn mặt nàng vì cùng một lý do, để xem nàng nghĩ gì. Giá mà anh biết được. Nàng mỉm cười với suy nghĩ đó.

“Vậy là nàng không giận ta?” anh nói.

“Dĩ nhiên em giận.”

Royce mỉm cười hài lòng. “Nàng luôn mỉm cười khi giận à?”

“Không phải luôn luôn, mà thỉnh thoảng thôi.”

Nàng nói quá nghiêm túc. Royce lắc đầu. Chấp nhận mọi thứ nàng nói là thật luôn làm anh kinh ngạc. Tốt hơn anh nên nghĩ nàng đùa.

“Ta cho rằng ta nên xin lỗi nàng.” Anh đề nghị.

“Phải, anh nên thế.”

Anh khịt khịt mũi vì sự đồng ý ngay tắp lự của nàng. Anh sẽ không nói gì về điều đó nữa. Nàng đã thách anh. Có lẽ nàng không đáng bị đáp lại một cách thô lỗ từ anh, nhưng nàng chắc chắn chấp nhận anh và cũng đạt khoái cảm của mình. Tại sao nàng lại cứng đầu từ chối để bắt đầu với... anh biết tại sao, và anh không thể làm gì để thay đổi điều đó.

Anh nhòm cao hơn để rời nàng, nhưng trong một khắc hông của họ vẫn chặc vào nhau. Anh vẫn còn ở bên trong nàng, và Kristen nhắm mắt, quyến luyến cảm xúc về anh trước khi anh rút ra. Ngắm nhìn nàng, Royce thở vào.

“Chúa tôi, em yêu, em cố ý làm thế?”

Mắt nàng mở bừng. “Anh nói gì?” nàng thật sự không biết lần này nàng đã làm gì.

“Khi nàng trông như thế..... đó là vẻ mặt nàng khi chúng ta...”

“Làm sao anh biết? Anh đã quan sát em?”

“Phải.”

Nàng bị kích thích tò mò. “Em đã không nghĩ đến điều đó. Em sẽ phải thử khi em làm tình lần tới.”

“Nhìn vào đôi mắt đáng yêu của nàng trong khoảnh khắc đó sẽ làm một người đàn ông trở nên hoang dại,” anh đoán.

Một cách cố ý, nàng mỉm cười. “Không cần lo lắng, thưa ngài. Tôi không nghĩ tôi sẽ nhắm vào ngài đâu.”

“Ta hy vọng nàng đùa, em yêu,” anh nói nghiêm nghị khi đứng lên, kéo theo nàng. “Nàng sẽ không thích hậu quả nếu nàng không làm thế. Ta không cho phép nàng có người tình nào khác. Chừng nào mà ta còn muốn nàng cho bản thân ta, nàng sẽ phải chung thủy với ta.”

Nàng nhướn mày, cảm thấy sự thỏa mãn nào đó khi có thể trêu chọc anh. “Tôi sẽ làm thế sao?”

Anh không trả lời, mà kéo nàng theo khi anh gôm quần nào của anh và nàng, hướng ra cửa. Kristen cảm thấy má mình hồng lên khi nhận ra cánh cửa đã mở suốt thời gian đó, bất cứ ai đi qua có thể thấy họ. Ai đó có thể đứng ngay tại cửa và nhìn họ suốt khoảng thời gian mà nàng biết, quá bị thu hút vào người tình của nàng.

Người tình của nàng. Nàng thích cách nói đó làm sao. Bây giờ sẽ có sự thay đổi. Phải có. Và anh sẽ không hối hận vì đầu hàng. Nàng sẽ chứng minh cho anh thấy anh thật sự là một nửa trái tim nàng.

Ngay khi đi đến phòng mình và đóng cửa, Royce rút đồng quần áo xuống sàn và kéo Kristen vào vòng tay. “Bây giờ nàng phải bồi thường vì đã từ chối ta lâu như thế. Đêm nay nàng sẽ không được ngủ đâu.”

“Đó có phải là một thách thức không, thưa ngài?” Kristen âm ừ thích thú, hy vọng rằng đó hơn cả một lời hứa.

Chương 21

Bầu trời chỉ là một ánh hồng rực rỡ khi Royce bị đánh thức bởi người của anh. Có náo động ở chỗ tù binh. Nó đã được kiểm soát nhưng Thorolf muốn nói chuyện với Royce.

Royce cho người của anh lui. Nếu sự náo động đã qua rồi thì anh không cần phải vội vã xuống sân làm gì. Nhưng anh cũng không thể xem là chuyện đùa được. Anh thở dài, ghé mắt xuống bàn đồng sàn của anh. Bình minh chỉ lóe chút ánh sáng lờ mờ vào phòng, nhưng anh không thể nhìn thấy nàng rõ ràng từ nơi anh ngồi, cạnh bên nàng.

Kristen vẫn ngủ, không bị làm phiền chút nào bởi những tiếng nói. Royce không ngạc nhiên đâu. Anh đã giữ nàng thức cả đêm – hoặc giả, nàng đã khiến anh thức suốt đêm vì sự hiện diện của mình. Anh chỉ là không thể để nàng cô đơn thôi mà. Anh cười cười hồi tưởng lại, hơi ngạc nhiên là bản thân anh không kiệt sức sáng nay.

Nàng nằm cuộn tròn qua một bên với hai tay kẹp giữa hai chân như thể nàng lạnh, rõ ràng là thói quen hình thành do thường trải qua mùa đông giá rét. Mái tóc buông lơ và bện vào nhau, trải ra như một bể vàng. Tấm chăn mỏng họ đắp trong lúc ngủ đêm qua chỉ cao quá hông nàng, phơi bày vùng eo trắng mịn màng của nàng trước mắt anh.

Anh cảm thấy thích thú lý lạ khi có thể ngắm nàng thế này mà nàng không hay biết. Nàng là người phụ nữ đầu tiên từng chia chăn sẻ gối cùng anh suốt đêm, người đầu tiên anh ngắm trong lúc ngủ. Những nô lệ anh thích anh thường chiếm lấy ngay tại nơi anh phát hiện ra họ. Một vài người anh mang vào giường thì rời đi ngay khi anh xong việc với họ. Với Corliss, anh tự bỏ đi, không muốn trải qua suốt đêm trên giường cô. Cũng tương tự vậy đối với những quý cô trong lãnh địa mà anh đã biết tường tận.

Sao anh không phiền chia sẻ giường ngủ của anh với cô gái Viking này ngoại trừ làm tình với nàng? Phiền ư? Không, anh thích có nàng bên cạnh trong lúc ngủ. Nhưng tại sao lại là nàng chứ? Anh vẫn khinh ghét xuất thân của nàng. Hay là anh? Nàng và đồng loại của nàng đã làm điều tệ nhất có thể đối với anh. Nàng là một phụ nữ, nhưng được nuôi dưỡng bằng niềm tin của đàn ông, những người đến đây để cướp bóc và giết hại người của anh. Nàng là một Viking, một người ngoại đạo, một sự ghê tởm đối với tất cả con chiên kính sợ Chúa.

Nếu anh vẫn không ghét nàng, anh nên thế. Anh lẽ ra cũng nên chống lại sự cuốn hút đối với nàng quyết liệt hơn. Anh kinh tởm chính mình vì điểm yếu mà nàng đã làm anh phát hiện ra trong con người anh, và hơn thế nàng

đã chứng minh ý chí của nàng mạnh hơn anh. Nàng cũng muốn anh. Đêm qua trong căn phòng này đã chứng minh điều đó. Nhưng nàng đã từ chối anh cả tuần qua, và sẽ tiếp tục làm thế nếu anh không ép buộc nàng tuân theo.

Royce chắc lưỡi kinh tởm. Tự xỉ vả mình bây giờ cũng chẳng làm được gì. Chuyện đã rồi, và anh không sẵn sàng để nó lại sau lưng. Đầu hàng một lần cho ham muốn của anh đối với nàng là không đủ. Anh vẫn muốn nàng. Và kháng lại điều đó bây giờ đồng nghĩa với việc cắt đi bàn tay sau khi những ngón tay đã bị gãy, gây ra thêm đau đớn không vì lý do gì cả. Thậm chí ngay lúc này anh cũng muốn nàng. Lý do duy nhất anh không đánh thức nàng là vì anh biết anh sẽ có nàng sau đó.

Đó là cảm giác dữ dội biết rằng người phụ nữ đặc biệt này đang ở trong khả năng quyền hạn của anh. Một nô lệ bị bắt thậm chí có ít quyền lợi hơn những nô lệ Britons được sinh a để làm nô lệ, hay những nô lệ phạm tội hình sự, những người tự do bị bắt làm nô lệ như một hình phạt cho những tội lỗi nào đó hoặc bởi vì họ không thể trả tiền phạt và bồi thường thiệt hại họ đã gây ra. Nhà thờ sẽ đưa ra hình phạt nhất định cho sự ngược đãi những

Nô lệ công giáo. Những người đó bị bắt làm nô lệ do phạm tội có thể được họ hàng chuộc thân sau một năm. Những người được sinh ra là nô lệ có thể mua lại tự do của họ. Họ cũng được phép bán sức lao động của họ lúc rảnh rỗi. NHƯNG những nô lệ kẻ thù lại là chuyện khác. Họ có thể được chuộc thân hay không, bị bán đi hay không, bị giết hay không, quyền quyết định duy nhất thuộc về người chủ của họ.

Điều này khiến Kristen là của anh, chỉ của riêng anh thôi, chắc chắn như thể nàng thuộc về anh với tư cách một người vợ. Anh có thể có nàng bất cứ lúc nào, bất cứ đâu, và nàng không có quyền từ chối anh. Nhưng có thêm một điều thú vị nữa khi biết rằng nàng không khinh ghét ham muốn của anh, nàng cũng thích cơ thể anh như anh thích cơ thể nàng vậy.

Nếu anh tiếp tục tích góp những suy nghĩ thế này, anh sau cùng cũng sẽ đánh thức nàng dậy mất. Đúng như thế, anh không thể chống lại ước muốn chạm vào nàng trước khi rời giường, len bàn tay vào giữa đôi ngực đang ép vào nhau của nàng để khum một bên ngực nàng vào tay. Kristen mỉm cười trong giấc ngủ. Royce mỉm cười khi nhìn thấy điều đó.

Chết tiệt nếu nàng không thể khiến anh cảm thấy rất tuyệt trong lòng theo nhiều cách khác nhau. Anh tự hỏi liệu nàng có biết nàng thật là một phụ nữ hiếm hoi với cảm xúc hân hoan. Anh biết không một ai khác có thể bị khuấy động đam mê như thế - và cũng quá dễ dàng.

Hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời, anh quyết định thế khi mặc quần áo và đi xuống dưới. Thậm chí viễn cảnh phiền toái với những tù binh cũng không thể lay chuyển được tâm trạng vui vẻ của anh sáng nay.

Anh thấy họ trên sân, tụm lại với nhau phía trước mái che được xây cho họ, Waite đang ngăn họ làm việc cho đến khi Royce đến. Anh cho giải tán họ cho Lyman cai quản, chỉ giữ Thorolf lại. Người đàn ông trẻ này rõ ràng bực mình chuyện gì đó, và Royce phỏng đoán từ cái nhìn dành cho anh khi anh gật đầu với Thorolf quay vào trong nhà tạm, nơi đó họ có thể nói chuyện riêng, rằng có gì đó cần nói với anh.

“Có người báo với ta các người đã đánh nhau sáng nay, Thorolf. Có muốn nói với ta tại sao không?”

Thorolf khua dây xích khi di chuyển trong sự bối rối của anh ta. “Điều đó?” anh ta qua loa nó bằng một cái vẫy tay. “Không có gì cả. Bjarni pha trò chọc giận Ohthere.” Nói đến đó anh ta đứng yên và bắt gặp mắt Royce, nheo lại. “Có liên quan đến anh và Kristen.”

Royce cố tiêu hóa cái thông tin đó, nghi ngờ việc anh sẽ hiểu chính xác những gì được nghe. “Có phải người cũng phản đối lời đùa của Bjarni không?”

“Phải. Kristen đã rời chúng tôi quá lâu rồi. Tôi cần nói chuyện với cô ấy....làm ơn.”

Royce cứng người, biết rằng phải có gì đó thì tên Viking to khỏe này mới nói những lời đó. Anh bắt đầu nghi ngờ động cơ của hắn ta. Đây là người mà anh đã quan sát thấy thường xuyên bảo vệ Kristen khi nàng vẫn còn bị coi là một thằng nhóc. Hắn nói chỉ là một người bạn. Nhưng điều đó có thật không?

“Người biết Kristen bao lâu rồi Thorolf?”

“Luôn luôn. Là hàng xóm ở quê nhà. Khi còn nhỏ, bơi lội, cưỡi ngựa, đi săn cùng nhau. Em gái tôi, Tyra, và Kristen là bạn thân, rất thân.”

“Thế thì nàng là bạn của em gái người, nhưng người có vẻ như biến mình thành người chăm sóc nàng. Sao lại thế?” Thorolf vẫn ngậm tăm với câu hỏi đó. Royce đi quanh anh ta cho đến khi anh đứng sau lưng người Viking này. “Đó là vì anh trai nàng ấy đã chết, hay là vì nàng ấy có ý nghĩa với người hơn là một người bạn?”

Thorolf quay lại đối mặt với anh. “Nói chậm hơn đi, Saxon. Hoặc là, tốt hơn hết là gọi Kristen tới để nói cho anh nghe.”

“Oh, thật khéo,” Royce nhếch mép, “nhưng ta nghĩ là không. Nàng đang ở yên lành trong lâu đài và không cần phải bị gọi nhớ cảnh khốn khổ của người. Nàng không có gì để nói với người mà ta không thể kể với người. Nàng khỏe và không bị bắt làm quá sức. Thế, người xem, người không có lý do gì để lo lắng cả.”

“Đó là anh nói. Tôi cần nghe cô ấy nói.”

Royce lắc đầu. “Nếu đó là tất cả những gì người muốn với ta...” anh bắt

đầu bước ra cửa.

“Saxon!” Thorolf gọi một cách giận dữ. “Không được chạm vào Kristen.”

Royce quay lại ngờ vực. “Thật sự có phải người bảo ta tránh xa nàng ra không?”

“Phải.”

Anh bắt đầu cười. “Thật ngạo mạn! Có lẽ người không để ý, nhưng người không có chỗ để mà ra lệnh đâu.”

“Anh sẽ cưới cô ấy chứ?”

“Oh, đủ rồi, Viking,” Royce nói một cách không kiên nhẫn. “Nàng bị bắt làm nô lệ, không phải khách. Chuyện gì xảy ra với nàng tùy thuộc vào người và đồng đội của người, như ta đã nói trước đây. Nàng không bị tổn hại, cũng không bị ép buộc làm bất cứ điều gì nàng không muốn.”

“Vậy là anh chưa chạm vào cô ấy?”

Lần này Royce không trả lời. Thorolf tự có kết luận của anh ta, điều đó làm bùng nổ tính khí của người Na-uy. Royce không chuẩn bị cho việc tấn công, nhưng lúc đó, anh không nghĩ một người đàn ông nhỏ hơn, ít cơ bắp hơn dám làm điều đó. Thành linh anh thấy mình bị tấn xuống sàn, cổ họng bị bóp chặt bởi một đôi tay nghiêm túc chết người. Hơi thở của anh hoàn toàn bị chặn mất cho đến khi mũi dao găm của anh xẹt vào hông Thorolf một inch.

“Bỏ ra, chậm thôi,” Royce ra lệnh cho anh ta.

Thorolf làm theo, rồi đứng lên bỏ đi, một tay giữ chặt vết thương đang chảy máu. Anh ta vẫn còn tức giận, thậm chí còn giận nhiều hơn vì đã bị thất bại. Bây giờ Royce cũng nổi điên lên.

“Người hy vọng làm được gì bằng cái sự ngu ngốc đó hả?” anh gặng hỏi.

“Rằng anh sẽ không đụng vào Kristen nữa.”

“Bằng cách giết chết ta sao? Phải, điều đó sẽ thực hiện được việc đó, nhưng lúc này người sẽ không được ở quanh để mà đau đầu việc đó.”

“Không phải giết”, Thorolf khẳng định. “,Những cách khác khiến anh không chạm vào cô ấy nữa, không bao giờ.”

Royce nhăn mày cho đến khi Thorolf vặn xoắn bàn tay của anh ta. Rồi anh làu bàu. “,Thế ra vậy đây. Từ bây giờ ta sẽ phải nhớ để ngăn chặn người từ xa, bởi vì ta muốn tất cả mọi thứ của ta chỉ ở đúng chỗ của chúng.” Và rồi anh lắc đầu khi bước đi. “,Tên ngốc ngếch ngây thơ. Người sẽ không tin ra nếu ta nói Kristen không hề bị ép buộc, phải không nào? Nàng không có lời ca thán nào khi sống trong lâu đài cả, ngoại trừ dây xích nàng mang.”

Thorolf trừng mắt với anh. “Anh nói dối! Nhiều người muốn Kristen. Là nhiều đây,” anh ta nhấn mạnh. “Cô ấy đã từ chối tất cả.”

“Thật sao? Vậy thì ta cho rằng ta nên nghĩ mình may mắn,” Royce nhận

xét khô khan.

“Nếu tôi nói đúng, Saxon, thì phải kết hôn.”

Royce thở dài vì sự dai dẳng đó. “Ta có vị hôn thê rồi, Thorolf, nhưng dù ta chưa có, ta cũng sẽ không cưới một người ngoại đạo, cũng không cưới người Viking, không cưới nô lệ, mà Kristen là cả 3 loại đó. Nàng đã thuộc về ta rồi. Cho ta một lý do tại sao ta lại muốn cưới nàng đi, và làm cho lý do đó có ý nghĩa với ta, không phải sự công bằng của người.”

“Bjarni quả không đùa. Kristen thích những gì có ở anh. Là thế. Nhưng không kết hôn, không bền vững. Cô ấy đã chọn anh, Saxon. Hãy làm cho điều đó thỏa đáng đi, còn không thì hãy buông tay.”

“Ta không thể để mất những gì thuộc về ta,” Royce nói tự tin và bỏ đi trước khi anh bực mình vì cái tính logic của tên Viking này.

Thorolf di chuyển đến cửa để nhìn lãnh chúa Saxon băng qua sân vào lâu đài. Waite bước lên để hộ tống anh ta đến tường thành, nhưng anh ta không thèm để mắt đến người canh gác. Thế là Bjarni đã nói đúng. Cậu ta nói cậu đã nhìn thấy cách Kristen nhìn vị lãnh chúa này khi nàng còn ở đây với họ, và chưa bao giờ thấy một phụ nữ nào bị mê hoặc hơn thế.

Nếu nàng thật sự đã lựa chọn, thì đó là sự lựa chọn sai lầm. Nhưng nàng bị tách ra khỏi họ, nàng không có bạn để nói cho nàng biết điều đó.

Người Saxon sẽ không bao giờ tôn trọng nàng. Anh ta là một người đàn ông quyền lực, nàng là một nô lệ bị bắt giữ. Là một người đàn ông tự do có nhiều nô lệ trong gia đình, Thorolf có thể hiểu lý lẽ của lãnh chúa Saxon. Nhưng, Kristen không được sinh ra với thân phận nô lệ. Nếu và khi nàng đã chọn chịu đựng như một nô lệ, nàng sẽ toàn tâm toàn ý làm thế.

Thorolf tự hỏi sao mình lại cân nhắc cảnh báo lãnh chúa Saxon đối xử thế nào với nàng. Nàng là con chiên của Chúa, dù rõ ràng nàng không tiết lộ điều đó với những người này. Nhưng nàng cũng là một phụ nữ Na-uy, với niềm kiêu hãnh của Na-uy và sự quyết đoán thắm nhuần trong người. Có lẽ tốt hơn nếu nàng dễ bảo hơn thay vào đó, vì Thorolf biết sẽ không dễ dàng gì cho nàng để chống lại người bắt giữ nàng.

Chương 22

Kristen vươn mình khoan khoái trở dậy. Nàng cười toét miệng với chú chim nhỏ đậu trên bậu cửa đã đánh thức nàng dậy bằng một khúc ca êm ái. Nó vội liệng ra xa khi nàng ngồi dậy.

Nàng đang cô đơn. Nàng tự hỏi không biết cánh cửa kia đang khóa hay không và bật dậy để tìm câu trả lời. Nó không khóa. Nàng lại cười thầm và đóng cửa lại. Vâng, đã bắt đầu có sự thay đổi đây. Royce bắt đầu tin tưởng nàng. Nàng sẽ phải cẩn thận để không làm anh thất vọng.

Quần áo của hai người vẫn còn ở chỗ mà anh quẳng xuống đêm qua. Nàng nhanh chóng ăn vận và gọn gang lại căn phòng. Nàng thấy phấn chấn và hát một bản nhạc của người Celtic mà mẹ nàng đã dạy cho nàng lúc còn nhỏ.

“Vậy là cô còn biết một ngôn ngữ khác nữa?”

Kristen ngược lên nhìn Eda đang đứng trước cửa khi nàng đang chỉnh lại tấm trải giường. Mỉm cười thay lời chào, nàng đáp “Vâng, rất nhiều”

“Vậy thì đừng để cho Royce nghe thấy cô nói thứ tiếng đó, hầu hết những người Celt đều là kẻ thù của chúng ta”

“Hầu hết ư?”

“Một số sống ở Wessex ngay kề với Saxon, ở Devon, và một số khác thậm chí gần với Dorset. Nhưng những người sống ở bờ biển phía tây xa xôi lúc nào cũng là kẻ thù của chúng ta, thậm chí họ đã theo phe Danes để chống lại chúng ta”.

“Thế còn những người Celtic Welsh ở phía Tây Bắc?” Kristen hỏi, nàng đang nghĩ đến mẹ mình.

“Cũng là kẻ thù, mặc dù họ ở quá xa chúng ta. Đã rất nhiều năm rồi kể từ khi họ tấn công Mercia và vua Ethelwulf, cha của Alfred, đã phải cầu cứu để chống lại họ. Ngài đã dẫn quân đội xuống phía bắc và hứa công nộp cho người Welsh. Những người Celts phía tây, họ vẫn tấn công chúng ta. Mới chỉ hai ngày trước, một nhóm nhỏ đã lấy đi một số gia súc của chúng ta. Ngày Royce đã tìm lại được số gia súc, nhưng mặc dù ngài và người của ngài đã đuổi theo lũ trộm cả đêm nhưng vẫn không tìm được chúng. Vì thế ngài không muốn nghe thứ tiếng của lũ người đó phát ra từ cổ họng của cô đâu, và ngài đủ tỉnh táo để nhận ra thứ tiếng đó đây.”

Kristen mỉm cười và không thể dừng lại được tràng cười sau đó. Vậy đó là lí do Royce không đến tìm nàng vào đêm nọ. Nàng đã khốn khổ với ý nghĩ rằng anh đang tìm gặp một người phụ nữ khác, mà thực ra là anh đang đi bắt trộm.

“ Không có gì đáng cười cả” Eda gắt gỏng

“ Bà không hiểu đâu, Eda” Kristen nói thêm “ Nhưng tôi rất tiếc là Royce đã không bắt được lũ trộm. Tôi không biết người Celt là kẻ thù của các người”

Eda cau mày “ Cũng còn những kẻ khác, thậm chí một vài thằng quý tộc Saxon cũng được tính là kẻ thù, và một kẻ đặc biệt sống không xa đây. Lãnh chúa Edred không mong muốn gì hơn là được thấy Royce chết. Họ trở thành kẻ thù của nhau kể từ khi họ sống trong cung điện.”

“ Bà có biết vì sao không?”

“ Có. Lãnh chúa Eldred khó chịu trước sự gần gũi giữa Alfred và Royce. Việc này diễn ra trước khi Alfred lên ngôi vua, khi mà họ có thể đi săn và chơi thể thao cùng nhau trong trang viên của giới quý tộc. Hầu hết những anh trai đều sống tại cung điện. Royce cũng thế cho đến khi bố và anh trai của anh ta qua đời. Giờ đây hiếm khi anh đi đâu, hoặc là khi Alfred triệu anh đến gặp. “ Đây chỉ là mối lo của Danes đã khiến họ tạm đặt lòng thù hận sang một bên”

“ Một quyết định sáng suốt. Tôi không thích với ý nghĩ Royce phải đánh cả kẻ thù ở phía sau lưng mình”

“ Cô quan tâm việc này nhiều đến vậy ư? Hầu hết các lãnh chúa chỉ trả tự do cho lũ nô lệ bằng cái chết, và điều này được cái nhà thờ khuyến khích”

“ Tôi muốn tự do, Eda, nhưng không phải theo cách đó”, Kristen ngắt lời.

Eda khịt mũi, nửa tỏ vẻ nghi ngờ, nửa tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời đó. “ Nào đi thôi. Royce nói rằng hãy để yên cho cô ngủ, nhưng không phải bỏ phí cả một ngày. Cô đã bỏ một bữa rồi”

Kristen cười và bắt đầu mở cửa. Eda lượm lại cái xích mà nàng đã vứt xó trước đó và bắt đầu công việc của mình nhưng Kristen ngăn lại

“ Để đó, Eda. Tôi xong việc với nó rồi.”

“ Ngài đã nói vậy?”

“ chưa, nhưng...”

Eda mặc kệ nàng và bắt đầu nhặt lại cái xích “ cho đến khi tôi được ra lệnh, còn không thì cô phải đeo lại xích vào”

“ không , tôi nói anh ta sẽ không bắt tôi đeo nữa. Đi hỏi đi”

“ Cô có bị mất trí không vậy? Tôi không có gan nào dám tới gần ngài để hỏi những chuyện vặt vãnh đó.” Kristen tỏ rõ thái độ chống đối, nhưng Eda đã giúp chặn trước tràng đả kích đó. “ Đừng khiến tôi gặp rắc rối nữa, Kristen. Nếu ngài sẵn lòng tin tưởng cô, ngài sẽ nói với tôi. Liệu cô có thể đợi cho đến lúc đó chứ?”

Không, nàng muốn hét lên, nhưng để làm gì? Trong vòng vài phút, hay có thể vài giờ nữa , nếu Royce không ở trong tòa nhà- nàng có thể gặp anh để

đính chính về sự đấng trí này. Nàng phải đợi, dù rằng việc chờ đợi thì không bao giờ là thú vị.

Tuy nhiên, nàng đã phải chờ đợi lâu hơn thế trước khi gặp anh, vì anh đã đi ra ngoài cả ngày. Eda nghe được từ người hầu của Meghan, Udele, rằng anh đã đưa cô bé đi cưới ngựa. Meghan trở về tòa nhà vào đầu giờ chiều, đầy hào hứng với bờ má ửng hồng, nhưng không cùng với Royce. Eda nhấn mạnh rằng hiếm khi Royce có thời gian dành cho em gái mình. Nhìn về mặt của Meghan, có thể thấy là cô bé rất vui.

Kristen tìm mình trong một thoáng, nghĩ xem vì lí do gì mà Royce lại bỏ bê em gái mình đến như vậy. Nhưng giữ kiên nhẫn là một việc khó khăn với nàng, nhất là khi nàng còn đang bực mình với thái độ của anh sau lần cuối họ làm tình, và sau chót thì nàng vẫn bị xịch. Phải chăng nàng đã phán đoán sai? Liệu anh có thể quá đổi dịu dàng trên giường rồi thì lại lạnh lùng xịch nàng lại khi rời đi?

Royce trở về vào bữa ăn cuối ngày. Kristen dõi theo anh với ánh mắt khát khao khi anh đi qua sảnh để tới chiếc bàn dài đặt trước lò sưởi. Khi ánh mắt họ gặp nhau, anh mỉm cười với nàng và bao niềm tức giận chợt tan biến. Có Chúa chứng giám, anh quả thật là người đàn ông hủy diệt. Nàng mong anh không bao giờ nhận rằng anh đã hủy diệt mọi giác quan của nàng như thế nào. Anh đủ quyền uy mà không cần ý thức được điều đó.

Darrelle thu hút sự chú ý của anh, và Kristen quay trở lại với việc làm đầy các đĩa thức ăn sẽ được sắp ra bàn. Nàng lại sai lầm một lần nữa. Anh không phải là người có trái tim sắt đá, chỉ là hay quên thôi. Chỉ ngay khi anh nhìn thấy nàng vẫn còn đang bị xịch, anh sẽ hối hận và lập tức sửa chữa cho sự đấng trí của mình.

Trước khi quá nửa người đã rời khỏi đại sảnh và bắt đầu đi ngủ, Royce tiến về phía nàng. Anh đã ăn uống no nê, tán dóc vài câu chuyện với lũ đàn ông, và nước nóng đã sẵn sàng vào lúc này. Nàng đã tự mình đổ đầy hai xô nước từ thùng nước treo trên bếp lửa

Anh dừng lại sát nàng, không quá gần, không nhìn nàng mà nhìn vào đồng bột mì đang để sẵn trên bàn cho buổi sáng ngày mai “ Ngày hôm nay của nàng thế nào?”

Nàng liếc nhìn lên và thấy rằng anh vẫn không nhìn thẳng vào nàng,” Tốt, thưa ngài”

“ Nàng sẽ còn có một đêm tuyệt vời hơn thế”

Anh thì thầm với một giọng khàn đục, khiến bụng nàng run lên. Nhưng ngay sau đó anh đi về phía phòng tắm, và nàng nhìn theo anh với một ánh mắt hoài nghi. Anh không thể không nhìn thấy miếng kim loại vòng quanh mắt cá chân nàng, khi lại gần nàng, vì chúng màu đen và nằm trơ ra giữa

chiếc váy ngắn và đôi giày đều cùng tông màu sáng. Và cũng không thể không thấy sợi dây xích dài nằm dọc sàn nhà từ bờ tường tới chỗ nàng đang đứng. Tất cả những người đàn bà ở đây đều phàn nàn về việc phải bước qua chúng cả ngày.

Nỗi phẫn nộ như phá tan mọi cảm giác cho đến khi đôi bàn tay nàng run lên. Chúa hãy hủy hoại đôi mắt xanh và trái tim đen của anh đi. Nàng không khác gì một con điếm khi cùng chung chăn gối với anh mà không có lấy một chút tin tưởng nào của anh. Nàng bị lợi dụng như vậy là quá đủ rồi.

“tôi đã nói rồi. Còn quá sớm để lấy được lòng tin của ngài. Phải chờ đợi thêm.”

Eda đứng ngay sau nàng, và nàng cũng không buồn quay đầu lại. Nàng nắm chặt hai tay để kìm con chân động của mình. Sự phẫn nộ cũng được kìm lại.

“tôi sẽ còn những vết sẹo ở mắt cá chân nếu tiếp tục chờ đợi. Tốt thôi. Đó là bài học của việc giao du với kẻ thù của mình. Tôi sẽ coi những vết sẹo như một sự hành xác hối lỗi vậy”

“Hành xác ư? Vì Chúa, cô như một người theo đạo. Cô có đi lễ bao giờ, và nếu có thì liệu có bao nhiêu vị thánh đòi hỏi sự hành xác?”

Kristen không trả lời. Nàng chỉ lạnh lùng yêu cầu “Chúng ta đã nói xong chưa hả Eda?”

“Rồi”

Eda tháo khóa chuỗi xích ở chân tường. Bà ta tháo xích để nàng leo cầu thang dễ dàng hơn. Thực tế, nàng cảm giác thật thê thảm. Thật không dễ dàng không được một vị lãnh chúa yêu thích, dù chỉ là trong một chùng mực nào đó.

“Đi nào” Eda nói.

Bà ta tin Kristen sẽ đi theo mình. Nàng làm theo, chỉ bởi vì giành lấy tự do khi trong tay không có một chút vũ khí hay kế hoạch rõ ràng là ngu xuẩn. Tuy vậy, như trước đó, nàng không đi xa hơn cánh cửa của riêng mình, mặc dù Eda đã đi qua. Mặc dù lần này, nàng dừng lại một thoáng khi bước vào căn phòng của mình. Nó vốn đã luôn trống trải thì giờ đây hoàn toàn trống rỗng.

Nàng cảm giác Eda lại ở sau lưng một lần nữa. “Điều này nghĩa là sao?”

“Đức ngài cho rằng cô không dùng căn phòng này nữa. Chiếc giường cô được tùy ý sử dụng là của ngài”

Nàng cười lớn” Thật ư? Vậy thì tôi thích sàn nhà cứng ngắt này hơn những gì anh ta offer”

“ngài sẽ tức giận”

“Bà nghĩ là tôi quan tâm ư?”

Eda rời đi để thông báo cho Royce về sở thích của Kristen. Kristen không di chuyển cho đến khi nàng nghe thấy tiếng ổ khóa chuyển động. Eda không thể quên được nhiệm vụ của mình, nàng có thể động vào những vũ khí trong phòng của anh, mặc dù nàng cũng chẳng chắc sẽ biết làm gì với chúng.

Kristen bước đến bờ tường và ngồi xuống chờ đợi.

Chương 23

Khi Roycece mở khóa cửa bước vào, Kristenten đang ngồi dựa lưng vào tường, đầu gối đặt ở tư thế sẵn sàng bật dậy nhanh chóng khi cần. Nàng nhìn thấy anh chưa đến mức tức giận, nhưng rõ ràng là không hài lòng.

Vừa bước ra từ phòng tắm, anh chỉ mặc một chiếc áo chèn màu trắng với cổ tay áo dài và bên ngoài là thứ áo choàng mà Kristenten vẫn được đưa cho khi đi tắm, mặc dù chất lượng tấm áo choàng của anh tốt hơn, với một đường viền rộng 1 inch bằng lụa xanh chạy dọc theo nếp áo đến tận chân anh. Bao phủ anh là một màu trắng tinh khôi nhưng vẫn nổi bật lên đó mà màu tóc tối và một làn da rám nắng.

Nếu không phải vì đang tức giận thì nàng biết mình có thể chờ đợi đến nghẹt thở để nhìn đôi chân trần của anh khi tấm áo choàng hé mở mỗi khi anh bước đi. Nhưng nàng chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, sáng lên trong ánh nến mà anh cầm theo.

“Eda đã nói với ta rằng nàng lại ở đây thay vì ở chỗ mà nàng nên ở. Ta muốn biết tại sao nàng nghĩ rằng nàng đã có tự do trong ngôi nhà này, khi mà ta chưa hề nói điều này với nàng.”

Kristenten cảm thấy hài lòng về giọng nói của anh, bình tĩnh và tỏ ra không hề nao núng. “Đơn giản thôi, Saxon. Ngài biết tại sao tôi từ chối ngủ chung với ngài trong tuần qua. Cho đến khi ngài đưa tôi tới giường ngài vào đêm qua. Tôi đã quá ngu xuẩn khi giả định rằng nếu ngài làm việc đó, thì hẳn là ngài đã vui lòng và lo lắng về sự cảm tù của tôi.”

“Nàng nói đúng”, anh đáp cộc lốc. “Thực ra đó là một giả định ngu xuẩn. Ta đã nói lí do tại sao nàng phải bị cùm lại. Ta cũng đã nói với nàng về những lựa chọn thay thế”.

Kristenten không thể giữ bình tĩnh được nữa khi nghe anh xác nhận lại những gì nàng tự kết luận “Tôi phỉ nhổ vào những sự lựa chọn thay thế của ngài. Tôi sẽ tiếp tục mang cái cùm góm ghiếc này, nhưng tôi không cần gì ở ngài nữa. Tôi không thể vừa chịu đựng sự vuốt ve dịu dàng vừa chịu đựng những sợi dây xích của ngài.”

Anh chậm chậm tiến lại gần nàng. Một cách thận trọng, nàng nhòem dậy, nhưng anh đã ngăn lại.

“Ta từng nghĩ nàng mạnh mẽ hơn thế”

Nàng thở hắt hên hịu nhíu một cách có chủ đích “Tôi không thể một khi mất đi hứng thú, thưa ngài. Cha tôi đã bị bắt giữ trong suốt tuổi thanh xuân. Mẹ tôi cũng bị bắt làm nô lệ trong thời gian đó. Tôi là tất cả những gì của cha mẹ tạo ra, và tôi không thể trở thành niềm tự hào của họ khi tôi cũng bị

bắt làm nô lệ. Với tôi, đó là một sự trừng phạt thích đáng về việc đã trốn cha mẹ để leo lên chiếc tàu cùng với anh tranh. Tôi có thể chịu đựng, Roycece. Nhưng tất cả chỉ có một giới hạn nhất định trước khi một cuộc chiến xảy ra. Từ giờ hãy mặc kệ tôi và ngài sẽ không phải gặp rắc rối nữa”

“Ta không thể” anh đáp một cách đơn giản “ và nàng cũng không thực sự muốn ta phớt lờ nàng, Kristenten”

“ Tôi muốn thế. Tôi không cần ngài nữa.”

Anh tỏ ra không hề thích thú với những gì nàng nói , với khước miệng nghiêng nghiêng và ánh mắt xanh bùng nổ “ Nàng có thể nói thế sau đêm qua”

“ Đúng”

“ Nói dối. Nàng vẫn muốn ta và ta sẽ chứng minh điều đó”

Nàng khịt mũi khinh khỉnh trước thách thức đó. “ Sự cứng đầu mà một trong những đức tính tôi thừa hưởng của mẹ tôi. Bà từng một lần từ chối nói chuyện với cha chỉ vì một cuộc tranh cãi và hề nói với cha một câu trong suốt cả tháng. Mặc dù họ là hai người yêu nhau say đắm. Có lẽ tôi vẫn muốn ngài, Roycece, bởi vì tôi bị ngài hấp dẫn một cách không cưỡng lại được . Nhưng ngài sẽ không bao giờ nghe được tôi thú nhận điều đó, hoặc một sự chấp nhận ngài một lần nữa, bởi khi ngài xích tôi lại, ngài đã cho tôi thấy tôi chẳng là gì với ngài, rằng ngài chẳng có một chút cảm xúc nào với tôi. Tôi cần nhiều hơn thế ở một người đàn ông mà tôi hiến dâng cả bản thân mình. Tôi cần nhiều hơn thế, không chỉ là đam mê.”

“ Vậy là nàng phủ nhận chuyện giữa hai chúng ta?”

Trong một khoảnh khắc, Kristenten nhắm mắt lại với một nỗi thất vọng ủa vào tâm hồn nàng. Nàng đã muốn anh trả lời như thế nào? “ Ta thực sự quan tâm đến nàng, Kristenten. Tất nhiên là ta có những cảm xúc với nàng, những cảm xúc mãnh liệt. Vì sao em còn hoài nghi về ta?” Thật là ngu ngốc, nàng sẽ chẳng bao giờ được nghe những lời như thế từ anh.

Nàng mở mắt để quan sát thái độ của anh với đôi môi mím chặt. Nhưng bây giờ một đường gân giật giật nơi quai hàm anh và bàn tay đặt ở hông lúc này giờ đã nắm chặt. Đôi lông mày màu tối đã dúm lại và đôi mắt anh ánh lên những tia lửa xanh. Cuối cùng thì anh đã thực sự tức giận.

Tốt thôi. Ít ra thì anh và nàng cùng chung một tâm trạng.

“ Trả lời ta”

“ Vâng, thưa ngài. Tôi sẽ phủ nhận chuyện giữa hai chúng ta”

“ Quý tha ma bắt. Giờ nghe ta nói này. Việc ta có nàng hay không là lựa chọn của ta, chứ không phải của nàng. Ta đã quyết định cho nàng nghỉ ngơi một thời gian, nhưng đó là một lỗi lầm, và giờ ta đã rút ra một bài học. Cho nàng một sự lựa chọn chỉ khiến nàng nghĩ rằng nàng có quyền lựa chọn.

Nàng không có, Kristenten, bởi vì ta sở hữu nàng. Cuộc sống của nàng, cơ thể của nàng, và cả tâm hồn nữa, tất cả đều thuộc về ta”

Vẻ lạnh lùng trong lời nói khiến nàng điên lên “Không bao giờ. Ngài sở hữu tôi, đúng, do đó ngài có thể giết, đem bán hay cưỡng bức tôi, làm bất cứ điều gì ngài muốn. Nhưng không phải lúc nào cũng thế, do đó, nếu tôi bị đem bán, hoặc trốn thoát, hoặc bị tước đoạt khỏi ngài, khi đó, ngài sẽ không sở hữu tôi nữa. Và thuộc về ngài! Nếu điều đó xảy ra, khi đó tôi phải muốn, bằng không thì từ ngữ đó chẳng có nghĩa lý gì. Tôi phải yêu ngài nếu muốn thuộc về ngài theo đúng nghĩa. Tôi phải không bao giờ muốn rời xa ngài.

“ Ta không đòi hỏi nàng tình yêu” anh nói một cách lạnh lùng.

“ Tốt thôi”, nàng đáp lại “ Bởi vì tôi sẽ không dành nó cho ngài. Ngài nói về những sự lựa chọn. Được, ngài có tôi hay không đó là sự lựa chọn của ngài. Còn việc tôi có sẵn lòng có ngài hay không đó là sự lựa chọn của tôi. Và tôi không sẵn lòng, Saxon”

“ Vậy nàng sẽ chiến đấu với ta?”

“ Đúng thế”

“ Nàng đã từng biết rằng việc đó là vô ích”

“ Những gì tôi học được đó là sự tự mãn quá sớm của ngài. “ nàng đã quá tức giận để thừa nhận. Với một nụ cười nhạo báng, nàng tiếp tục chế giễu “ Ngài chưa nếm trải sự bèn bỉ của tôi, Saxon. Ngài đã không làm gì làm đêm qua bởi vì tôi đã muốn ngài. Nhưng nếu ngài ép buộc tôi vào lúc này, và tôi chiến đấu với ngài thực sự, và chắc chắn ngài sẽ không hề cảm thấy dễ chịu đâu”

Lời khiêu khích của nàng càng làm anh điên lên. Anh rít lên tiếng chửi thề, ném cây nến xuống sàn nhà. Trước khi ngọn lửa tắt rụi, hai bàn tay của anh đã đặt lên người nàng mặc dù nàng không nhìn thấy anh lao vào mình.

Một tay trượt xuống cánh tay nàng để khóa chặt lấy cổ tay nàng và nàng bị kéo ra phía cánh cửa. Kristenten đợi cho đến khi họ ra đến ngoài hành lang hẹp để giật mạnh đôi tay mình. Và nàng đã thành công, tận hưởng niềm vui sướng khi nghe Roycece chửi thề lần nữa khi nàng chạy về phía cầu thang. Anh hạ gục nàng xuống sàn nhà trước khi nàng tới nơi, và cơ thể anh đè nặng lên nàng.

Khi cả hai cùng rướn người lên, Kristenten dùng khuỷu tay thọc mạnh ra đằng sau và chạm vào vùng bụng của anh, nghe thấy tiếng cằn nhằn của anh. Với khoảng cách của hai người bây giờ, nàng cuộn mình về một góc và có thể đá anh ra xa nếu anh không đặt cánh tay mình lên hai chân nàng. Lát sau, anh tóm được đôi bàn tay của nàng và nàng cảm giác mình bị nâng bổng lên bởi đôi vai anh.

Roycece gặp chút khó khăn ban đầu với trọng lượng của nàng, nhưng bắt

đầu bước dài về phòng mình. Tuy vậy, Kristenten chưa xong với anh. Bị bẻ quặt người một nửa ra phía sau lưng anh, nàng nắm lấy tóc anh và giật mạnh đến mức có thể làm gãy cổ của một người đàn ông yếu ớt. Roycece mất thăng bằng và lao vào tường.

Hồn hên, Kristenten cảm giác mình đang rơi, và tiếp đất bằng lưng. Nhưng nàng không thôi tóm lấy tóc anh, khiến đầu gối anh ở bên cạnh nàng.

Anh gầm lên giận giữ và kéo tay nàng ra, trên tay nàng là một nắm tóc anh. Lần này khi anh tóm được cổ tay nàng, anh vặn chúng ra đằng sau lưng nàng cho đến khi nàng cảm giác anh muốn bẻ gãy cánh tay nàng. Tuy nhiên, mục đích của anh chỉ là bắt nàng rướn người lên – điều mà nàng làm theo ngay sau đó.

Anh giữ nàng ở phía trước và nếu nàng không đi về phía trước, cánh tay nàng sẽ bị kéo cao hơn. Anh bắt nàng vào phòng mình theo cách đó và khi đã đến nơi, anh xô mạnh nàng ra xa.

Kristenten suýt nữa thì té nhào, nhưng đã kịp đu mình để đối mặt với anh. Một cách bình tĩnh, anh khóa cửa và cũng vẫn thái độ đó khi anh ném chìa khóa ra ngoài cánh cửa sổ đang mở, một hành động còn hơn cả hăm dọa.

Còn nàng thì thấy rùng mình, nhưng anh chưa lại gần nàng vội. Căn phòng đã được thấp sáng, và nàng có thể quan sát cái nhìn lạnh lùng quyết đoán trên gương mặt anh khi anh nhìn liếc qua nàng. Nhưng anh vẫn không lại gần. Thay vào đó anh bước tới giường ngủ, kéo tấm trải giường và dùng dao găm của mình cắt thành những sợi mảnh.

Kristenten mở to mắt dõi theo hành động của anh. Nàng không biết anh định làm gì với những miếng vải này. Đơn thuần nàng chỉ nghĩ anh đang mất trí, vì tấm trải giường đang rất đẹp, được làm bằng da cừu mềm mại và thêu bởi hàng tá chỉ màu khác nhau.

Roycece ngừng lại khi được bốn dài dài. Anh buộc một dải vào cột giường và di chuyển sang cột giường tiếp theo. Theo dõi anh, Kristenten không khỏi choáng váng, nhưng chỉ một chút lát thôi. Nàng có cảm giác như trái tim cô rơi xuống dạ dày, bởi lẽ nàng chỉ hình dung được một lí do cho những hành động của anh.

Từ cổ họng nàng phát ra âm thanh nửa như hét, nửa như rên rỉ và nàng chạy về phía tường có treo vũ khí, giật mạnh một chiếc mã tấu nặng kị. Anh ta điên rồi.

“Đặt nó về chỗ cũ, Kristenten”

Giọng anh nghe thật biết điều. Sao anh có thể tỏ ra biết điều khi mà anh đang chuẩn bị tra tấn nàng?

“không, nàng quay lại nhìn trừng trừng, ngài sẽ phải giết tôi trước khi đối xử tàn bạo với tôi”

Anh gặt đầu và tiếp tục buộc mảnh vải vào chiếc cột giường thứ ba, sau đó đi lại tới cái thứ tư. Anh chỉ nhìn vào công việc của mình đang làm, chứ không phải nàng. Mặc dù vậy, nàng không thể rời mắt khỏi anh, và nhìn thấy một thoáng mỉm cười trên bờ môi anh. Điều này khiến máu nàng đông lại, bởi không có gì hài hước ở đây cả.

Thanh mã tấu thật nặng, nặng hơn nhiều những thứ mà nàng từng thử trước đây. Nhưng đứng đó nhìn anh cho đến khi anh xong công việc khiến nàng có thêm cơ hội tìm kiếm một vũ khí khác. Nàng đã không suy nghĩ thấu đáo. Nàng nhận ra rằng, đã quá trễ, đáng lẽ nàng phải tấn công anh thay vì đợi đến khi anh hoàn toàn chú ý đến mình.

Roycece nhét con dao găm vào bao dắt ở thắt lưng. Anh tiến lại gần Kristenten mà không có vũ khí nào trong tay. Thực tế là anh có thể chọn một trong số những vũ khí ở trên tường, nhưng không, anh tiến về phía nàng mặc dù nàng sẽ không cho phép.

Nàng đè nén trái tim mình tất cả những cảm xúc dành cho anh. Biểu cảm của nàng hiện rõ chủ đích giết chóc của nàng. Nàng hạ thấp thanh mã tấu với tư thế sẵn sàng chiến đấu. Nhưng Roycece dừng lại đủ gần để nàng phải bước tới nếu muốn tiếp cận anh. Thái độ của anh thật khó đoán biết vào lúc này.

“Hãy nói cho ta biết, Kristenten. Liệu tất cả những người phụ nữ Norse đều được huấn luyện để tự bảo vệ mình?”

“Không, “ Nàng đáp lại thận trọng.

“nhưng ta biết nàng đã từng được huấn luyện vì đã hai lần nàng thể hiện tài nghệ của mình với người em họ của ta. Cha nàng dạy nàng, ta đoán? Hay là anh trai Selig của nàng? Tất nhiên, tài nghệ của anh này không tốt như...”

Nàng nấc lên đầy tức giận và vung thanh gươm lên theo một đường vòng cung suýt nữa chẻ đôi vai anh nếu anh không tránh sang bên cạnh. Nhưng thay vì lùi lại để tránh lưỡi đao bổ xuống lần nữa, Roycece lại gần nàng hơn. Cổ tay anh tóm lấy cổ tay nàng trước khi nàng có thể xoay sở để vung lại thanh gươm nặng nề lên để tấn công anh.

Tiếng gươm rơi xuống sàn nhà kêu đến xoảng một tiếng và Kristenten thì đã mệt lử đến mức lưng nàng chạm vào anh khi vòng tay anh đang vòng quanh thắt lưng nàng và ôm cứng lấy hai cánh tay nàng. Dù nàng đã cố gắng nhưng cũng không thể rời lỏng vòng ôm của anh.

“Một cô gái ngốc nghếch. Không ai dạy em phớt lờ nhận xét của đối thủ à?”

Nàng đáp trả bằng một cú huých gót chân vào cẳng chân anh, nhưng chiếc giày mỏng manh của nàng không hề hấn gì với anh, thậm chí nàng chắc rằng nàng tự làm đau mình hơn là khiến anh đau. Cú đánh làm anh nhanh chóng

đưa nàng ra giường. Anh quăng nàng ở đó và ngã vào lưng nàng trước khi nàng có thể giải phóng đôi tay của mình. Anh tóm lấy một bên tay nàng khi nàng đang vùng vẫy, và nàng gằm lên khi cảm giác thấy miếng vải đang siết chặt cổ tay mình.

Anh trói cổ tay trái nàng vào cột giường bên tay phải, nàng nghĩ anh chuẩn bị lật ngửa nàng. Nhưng cổ tay nàng đập vào không khí khi anh nhòມ dậy và nàng lăn người, nhưng thay vì đôi tay còn tự do của nàng, anh tóm lấy cẳng chân nàng và dùng sức nặng của cơ thể nhanh chóng kiểm soát một bên khi cột cẳng chân còn lại của nàng vào chiếc cột. Và đôi tay nàng trải dài gần tầm với của anh.

Kristenten tức phát khóc “ Ngài nên giết tôi khi làm xong việc của mình, Saxon, tôi sẽ gặp lại ngài ở địa ngục vì điều này”

Roycece yên lặng. Đôi chân nàng đang trải dài trên giường, với cổ chân đang bị trói chặt. Anh nhòມ dậy và lại đứng gần chiếc cột cuối cùng chưa được sử dụng.

Kristenten nhìn trừng trừng, giữ chặt cánh tay còn lại tránh xa anh. Khi anh chòм về phía trước để tóm lấy, nắm tay nàng đập vào mặt anh, và lần này thì anh không tránh kịp.

Nàng khá hài lòng, thậm chí khớp tay nàng bị đập mạnh khi chúng chạm vào răng anh. Máu trào ra trên khoeo môi anh, và biểu cảm của anh thì thật khó đoán biết. Đây giận dữ, anh tóm lấy tay nàng và cuộn vải xung quanh cổ tay. Khi anh quay lại, đôi mắt mà nàng từng cho là xanh biếc tuyệt đẹp dường như tràn ngập một mối đe dọa mang tên nàng. Một cách chậm rãi, anh chùi sạch máu từ miệng mình bằng mu bàn tay.

Nàng nhắm mắt lại. Điều này thật quá dễ dàng với anh. Và giờ đây anh có thể đánh nàng bằng roi da, hoặc làm bất cứ điều gì theo kế hoạch, để trừng phạt nàng về tội chống đối. Nhưng, điều mà anh làm sau đó là lột trụi quần áo của nàng bằng con dao găm của mình.

Trong thâm tâm, Kristenten rên rỉ, nhưng vẫn giữ khuôn mặt mình vô cảm và đôi mắt nàng thì nhắm nghiền. Nàng không thét lên khi bắt đầu cảm thấy đau, không khóc, không cầu xin sự thương hại, vì nếu anh đã đối xử với nàng như thế này thì có nghĩa rằng anh không có bất cứ sự thương cảm nào với nàng.

“ Mở mắt ra, Kristen”.

Nàng từ chối. Nàng có cảm giác chiếc giường lún xuống và biết rằng anh đã ngồi cạnh nàng. Cuối cùng, khi anh không còn nói hay cử động nữa, nàng mắt can đảm để không nhìn. Nàng nhận ra đôi mắt anh đang nhìn chằm chằm vào nàng, và một cách đầy chủ đích, đôi mắt ấy quét dọc cơ thể nàng. Nàng dõi theo cái nhìn ấy và cảm giác một cơn nóng xuyên thấu cơ thể.

Nhìn bộ dạng nàng lúc này thì việc về nhà càng trở thành một điều không thể. Nàng có thể cử động đầu gối một chút, cánh tay nàng thì không thể duỗi được và bị quặt vào khuỷu tay. Tay chân nàng đều vô dụng vào lúc này nhưng kì lạ thay, nàng không hề thấy khó chịu khi ở tư thế này. Mảnh vải không cứa vào da thịt nàng trừ khi nàng giật mạnh. Chính sự bất lực không thể tiếp tục cuộc chiến khiến nàng trở nên buồn thảm, và không biết sự trừng phạt nào đang chờ đợi mình ở phía trước.

“Lời hứa của nàng vẫn có hiệu lực, cho tới bây giờ”

Anh cất tiếng khiến nàng quay sang nhìn anh. “Lời hứa nào”? Nàng hỏi

“Rằng ta sẽ không hề kiếm được niềm vui nào từ nàng nếu nàng chiến đấu với ta. Ta có thể đảm bảo với nàng, thấy nàng ở bộ dạng này quả thật là một niềm vui với ta.”

Chúa giúp nàng, anh đang thềm khát nàng vào lúc này. “Hãy mang roi da của ngài lại đây và đánh tôi đi, Saxon”, nàng rít lên.

Anh mỉm cười “**”, nàng có nhắc đến sự bạo lực của ta dành cho nàng. Cảm ơn vì đã nhắc nhở ta.”

Vừa nói anh vừa kéo bím tóc dài sau lưng nàng và tập trung cao độ vào công việc nó khiến nàng thốt lên: “Ngài định đánh tôi bằng thứ này ư?”

“Một ý tưởng không tồi”. Anh cười phá lên, để cho bím tóc của nàng trượt trên bàn tay anh cho đến khi ngón tay anh chạm tới tận đuôi tóc nàng “Có lẽ - như thế này chẳng?”

Hai đuôi tóc của nàng được tung lên như cánh quạt giữa các ngón tay anh và vụt nhẹ vào một bên vú nàng khiến máu dồn lên làm cho bầu ngực nàng trở nên săn lại và đầu vú cứng lên.

Cơ thể Kristen trở nên rối loạn. Nhận thấy phản ứng không mấy hợp tác của nàng, Royce mỉm cười và tiếp tục kéo cánh quạt khám phá vùng gò đồi của nàng, tấn công sang đầu vú còn lại.

Cơ thể nàng phản ứng một kiểu, nhưng anh biết điều gì đang diễn ra bên trong cơ thể ấy. Đó là một nỗi sợ hãi không được thừa nhận đang rung lên ở vùng bụng nàng, và giờ đang nhú lên một niềm khoái cảm. Hoàn toàn bất lực với năng lực của người đàn ông biết rõ cách làm hài lòng nàng ...nàng đã không cần nhắc đến điều đó.

“Ngài, ngài không định đánh tôi ư?”

“Sao nghe giọng nàng ngạc nhiên đến thế?”, anh rử rử, kéo cánh quạt được làm bằng tóc nàng ngang dọc vùng bụng nàng, khiến vùng cơ bụng giật giật và co lại. “Ta thích làn da của nàng lúc này. Thực sự nàng nghĩ ta có thể làm đau chúng ư?”

“Ngài đã rất tức giận...”

“Có lí do. Nàng khiến ta phải thành một kẻ nói dối vào ngày hôm nay. Ta

đã thề với Thorolf rằng ta sẽ không ép nàng phải lên giường với ta, và giờ ta đã phải làm điều đó”

“ Ngài nói với anh ấy...oh”

Royce nhún vai lơ đãng “ Anh ta lo lắng và cần được bảo đảm là ta không lợi dụng quyền lực để làm hại nàng”

“ Ngài không ư?”, nàng ngắt lời với một cái nhìn đầy ngụ ý xuống phía dưới nàng .

Anh cười khoái trá. “ Ừ, có thể ta đang lạm dụng quyền hành. Nhưng nàng sẽ phải thừa nhận rằng đêm qua nàng đã dẫn dắt chứ không phải ta lợi dụng nàng , con cáo nhỏ của ta .

“ Ngài cũng nói cả điều này với Thorolf ư?”

“ Thế nàng thích anh ta lo lắng về nàng à?”

“ Thà thế còn hơn những gì bây giờ anh ý nghĩ đến vào lúc này.” Nàng gào lên

“ Rằng nàng thích ta?”

“ Đồ quỷ tha ma bắt, Saxon. Ta không , không còn...” nàng chữa lại và rồi thở hắt ra khi anh trườn tới hôn lên vùng da bụng nàng “ Không, đừng lại”

Lưỡi anh mơn man trên da thịt nàng và liếm thành một vòng tròn quanh rốn “ Vẫn tiếp tục cưỡng lại ta ư, con cáo nhỏ ? Vì nàng không thể tự ngăn cản ta, liệu nàng có cầu xin ta dừng lại ?”

“ Không”

Anh đứng dậy và dùng đôi tay mình vuốt ve vùng da bụng của nàng, rồi bắt đầu tiến dần lên hai bầu vú nàng . “ Ta không nghĩ nàng sẽ làm thế, vì thực sự nàng không muốn ta dừng lại”

Bàn tay anh ôm trọn lấy đôi bầu vú nàng . Nàng nghe thấy tiếng nói do dự của mình khi vẫn khẳng khẳng “ Không phải như thế. Tôi – tôi sẽ không cầu xin – trong một chừng mực nào đó”

“ Một con điếm đầy kiêu hãnh”

Anh kẹp đầu vú của nàng bằng ngón cái và ngón trỏ cho đến khi nó cứng lại và bắt đầu vuốt ve dịu dàng. Anh tiếp tục ban cho nàng nỗi đau khoái cảm tới những vùng da nhạy cảm nhất cho đến khi nàng nghĩ thực sự mình cần phải cầu xin anh . Nàng không thể kìm lại được nữa. Nàng không thể tỏ ra vô cảm được nữa, mặc dù nàng biết anh đang quan sát từng phản ứng của nàng . Tim nàng đang đập loạn xạ, mạch máu căng ra. Sức nóng tỏa ra từ cơ thể nàng, mặc dù trán nàng vẫn khô.

Royce bị thôi mien bởi vẻ nghiêng nghiêng đầy thu hút từ đôi mắt xanh, và cái cách răng nàng cắn lên môi dưới. Anh không hôn môi cô, chưa thể, vì anh còn hoài nghi với ý nghĩ nàng có thể cắn ngập răng nàng. Nhưng đôi tay

anh cúi cùng cũng tiến tới, ôm lấy mặt nàng và giữ lấy nó khi anh hôn khắp mặt nàng, trừ đôi môi.

Nụ hôn dừng lại ở tai nàng, anh van nài “ Nói với ta rằng nàng muốn ta đi, Kristen”

“ Ngài sẽ không bao giờ nghe thấy điều đó “

Anh tựa người ra sau để nhìn nàng . Một ngọn lửa dường như đang cháy âm ỉ trong đôi mắt nàng . Anh chưa thấy người phụ nữ nào sẵn sàng được yêu hơn nàng .

Anh mỉm cười, lắc đầu “ Nàng cứng đầu như ta dự đoán. Nhưng ta cũng vậy, con cáo nhỏ ngọt ngào . Và ta SẼ nghe nàng nói điều đó “

Anh nhòm dậy và di chuyển ra phía cuối giường. Rồi dừng lại, chậm rãi, với đôi mắt kéo dọc theo chiều dài cơ thể nàng, anh bắt đầu cởi khăn choàng và chiếc áo chèn. Nhìn vào đôi mắt anh đang chăm chăm nhìn mình khiến nàng có cảm giác như anh đang chạm vào cơ thể mình. Và điều này càng làm nàng trở lên điên đảo.

Kristen nhắm mắt lại để trấn tĩnh lại bản thân mình. Nhưng không có mấy tác dụng. Nỗi tò mò rằng anh sẽ làm gì tiếp theo khiến nàng không những làm tiêu tan được niềm khoái cảm mà trái lại, còn gia tăng.

Nàng không phải đợi lâu. Đôi chân nàng làm chiếc giường lún xuống, rồi nàng cảm nhận được tay anh ở mắt cá chân mình. Nàng không nhìn anh. Một cách chậm rãi, đôi tay anh di chuyển lên phía trên – nàng không muốn nhìn – qua đầu gối, chậm hơn nữa khi tiến đến đùi – nàng vẫn không nhìn – cao hơn, gần hơn...

Anh dừng lại, ngần ngại trong khi Kristen nín thở, trái tim cô như sắp nổ tung, và đang đập điên loạn. Và rồi những ngón tay anh chuyển hướng, chạy dọc lên trên bắp đùi và lúi dúi xuống dưới – đến đầu gối nàng . Khi nàng vừa thở nhẹ thì anh bắt đầu di chuyển đôi tay mình lên phía trên với những ngón tay trải rộng.

Anh cứ tiếp tục như vậy dọc theo bắp đùi nàng , mỗi lần một gần hơn vùng nữ tính của nàng , nhưng không chạm vào đó bao giờ, chỉ khiến nàng nghĩ rằng anh sẽ, mong rằng anh sẽ. Nàng như bị lột trụi bởi những khoái cảm . Và nàng bị buộc phải lên tiếng van nài.

“ Hãy nhìn ta, Kristen”

Nàng lắc đầu một cách điên loạn.

“ Kristen”

Nàng úp mặt xuống giường để nếu nàng có mở mắt thì cũng không nhìn thấy anh đang cúi xuống giữa hai chân nàng . Nàng nghe thấy tiếng anh cười nhạo mình, và cảm giác chiếc giường dịch chuyển khi anh nằm ở chân giường . Và rồi anh trượt cánh tay mình dưới đùi nàng, gần ngang tầm bờ vai

anh . Đôi bàn tay anh đùa nghịch trên vùng bụng nàng trong khi cảm anh du ngoạn ở vùng tam giác bí ẩn.

“ Giờ thì nàng muốn ta không, Kristen?”

Nàng không trả lời. Đôi bàn tay anh lại di chuyển lên ôm trọn lấy bầu ngực nàng . Anh nâng cảm lên và nàng có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh ...Chúa giúp nàng – ôi không .

Lưỡi anh chạm vào thớ thịt nhỏ bé nhất của nàng, nuốt trọn cả niềm đam mê của nàng . Kristen bùng nổ với niềm khoái cảm và tên anh vỡ òa trên môi nàng . Hông nàng nhích lên, đòi hỏi . Nếu có thể thì nàng đã ôm lấy anh . Nhưng anh đã không từ chối nàng . Nàng cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ.

Nhưng Royce không dừng lại. Hiện thực không quay trở lại trước khi anh bắt đầu một cuộc tấn công mới lên những giác quan của nàng . Và nàng không còn khả năng chống đỡ. Nàng đã thỏa mãn, và ngạc nhiên về những gì anh làm. Chỉ nghĩ về điều đó khiến khoái cảm lại trào dâng trong nàng.

Anh đang nằm trên đỉnh của nàng , đôi môi anh trượt dài trên làn da nàng. Nhưng anh không đi vào trong nàng , không làm thỏa mãn niềm đam mê cuồng nhiệt của mình. Anh chỉ ở tư thế sẵn sàng, hành hạ nàng với sự chờ đợi.

Anh vẫn giữ tư thế ấy, và thật kì lạ, khi nhìn vào mắt anh, nàng cảm thấy hình ảnh của những viên ngọc lục bảo rực sáng. “ Nàng muốn ta, anh thử dọc bờ môi nàng, nói đi”

“ Tôi sẽ không nói “

Rằng anh cạ vào môi nàng “ Nàng sẽ để ta rời đi vào lúc này?”

Chúa giúp nàng, nàng cảm thấy mình có thể chết đi nếu anh làm điều đó. Nhưng anh có thể ư? Không, anh không thể.

Nàng vẫn tiếp tục im lặng, đôi mắt nàng tràn ngập sự hỗn độn của niềm kiêu hãnh bừng bình và niềm đam mê.

Anh thì rên lên với niềm khao khát. Nhưng niềm khao khát ấy quá là nhỏ bé khi đem so sánh với những gì anh cảm nhận khi anh đi vào nàng , đem nàng đến một đỉnh cao hạnh phúc khác.

Khi Kristen trở lại trạng thái tỉnh táo, Royce bắt đầu cắt những sợi dây trí. Rồi anh vòng tay ôm lấy nàng , để nàng rúc vào ngực mình. Nàng đã thôi chiến đấu vào lúc này, và anh biết điều đó...

“ Nàng biết rằng ta sẽ không rời bỏ nàng “ Có một chút tố cáo trong giọng nói của anh .

“ Vâng, em biết”

Anh lẩm bầm “ Thật là một cô gái cứng đầu”

Nàng thiếp đi với một nụ cười đọng trên môi.

Chương 24

Nụ hôn ngọt ngào đánh thức Kristen . Nàng thở dài và duỗi thẳng người nhưng vẫn chưa mở mắt . Nàng vừa trải qua giấc mơ về nhà nàng giống như thật mà nàng không muốn bỏ qua chưa kể áp lực để lại trên môi quá ấn tượng “chính nghĩa đã rời bỏ nàng rồi à, vixen ?” Kristen mỉm cười, biết rằng Royce đang ngồi bên cạnh giường của nàng “Không đâu, thưa đức ngài” “nhưng ta mong chờ một cuộc so tài khác”

“Oh” mắt Kristen mở to và nàng chụp cái gối liệng vào chàng ngay lúc chàng quay đi về phía cửa .

“Thôi, Kristen – huề nhé ! “ Có nhiều việc phải làm trong buổi sáng hôm nay mà lại còn quá ít thời gian . “Ta đã gọi Eda lấy quần áo cho nàng và“..chàng ngừng lại khi thấy Eda xuất hiện ngay cửa . “Ah, tốt quá! bà giải thích cho nàng ấy đi Eda .” Chàng đi ra khỏi phòng.

Kristen ngồi bật dậy và nhìn chăm chăm vào bà lão với một cái nhìn phẫn nộ “tất cả là về những việc gì? Ông ấy nói là có nhiều việc làm trong buổi sáng này”

“Đúng vậy , Alfred sẽ đến hôm nay .” “Vua của các người đến đây à ?” Kristen hấp tấp hỏi . Eda gật đầu trong lúc bước đến gần . “Người dẫn đầu đã mang tin đến . Chúng ta chỉ có vài giờ để chuẩn bị thôi .”

“Nhưng tại sao nhà vua đến ? “

“Đây là một vinh dự” “nếu cháu không biết thì nên nói như vậy .”

Eda chắc lưỡi . “Phải, cháu biết đó, làm sao bác biết được là tại sao ngài đến đây ? Nó đã là thói quen từ hiệp ước đến thăm các lãnh chúa để giám sát hệ thống phòng thủ của họ , xem họ có sẵn sàng , và nhắc nhở họ rằng thời gian hòa bình như thế này sẽ không kéo dài lâu . Ngài cũng khen ngợi và khuyến khích những chiến binh để họ sẽ ráng tập luyện cho tốt hơn . Đây là lần thứ ba ngài đến Wyndhurst kể từ những năm chiến tranh.” “Cháu xem, cháu đã biết nhiều hơn những gì cháu nghĩ là cháu biết.”

“Kristen mỉm cười “Không , có thể có những lý do khác”

“Ngài cũng đã từng đến thăm các lãnh chúa mà ngài yêu thích , hoặc đơn giản là để quên đi một vài giờ hoặc vài ngày về sự uy hiếp của người Đan mạch . Và Lord Royce luôn luôn là một trong những người mà Ngài yêu thích .”

“Tốt quá vậy !” Kristen mĩa mai đáp trả , Nàng đã không hài lòng với Royce trong buổi sáng hôm nay, vì chàng đã không có bên cạnh để làm rối loạn những suy nghĩ và cảm xúc của nàng .

“Vậy thì bác mang gì đến cho cháu? Có thêm nhiều quần áo không vừa à

? “

“Không phải, những thứ này đã được đặt may riêng cho cháu, vì vậy sẽ vừa vặn.”

Kristen nhướn đôi lông mày, và cau lại khi Eda cầm chiếc áo dài lên, mở ra cho nàng xem xét, chiếc áo được làm bằng vải thô giống như thứ mà Royce đã dùng dao găm xé khỏi người nàng.

“Royce đã đặt à?”

“Không, đó là quý cô Darrele,” Eda trả lời. “Cô ấy nghĩ là nó khiếm nhã, phô bày quá nhiều da thịt phía dưới cổ. Cô ấy đã được nghe về sự phô bày đó rõ ràng là một cám dỗ cho những người đàn ông không được sùng đạo của chúng tôi.” đôi môi của Eda co nhúm lại trong lúc bà nói điều này.

Kristen cười toe toét và rời cả hai đầu phá lên cười.

Niềm vui của Kristen đã biến đi mất khi nàng bất ngờ nhìn thấy cái sự trói buộc máng trên cánh tay của Eda sau khi bà đưa quần áo cho nàng. Nàng không nói gì, và bằng cách nào đó tự sập cái còng vào cổ chân mình. Nàng đã không thực sự làm gì để chống lại Royce. Nàng sẽ tiếp tục không thực sự làm gì để tỏ ra ghê tởm về trang phục. Nếu nàng không bao giờ được tự do ra khỏi chỗ này thì để cứ yên như vậy. Với những điều này cuối cùng đã là sự chán ghét mà nàng cần có để thật sự chống lại khi người Saxon cầm giữ nàng.

Sảnh đường gần như vắng lặng khi Kristen và Eda đi xuống. Hầu như tất cả đàn bà đều đã chuẩn bị sẵn sàng phòng cho nhà vua và các tùy tùng của ông. Royce và những người đàn ông của anh đã đi sẵn để cung cấp đủ lượng thực dự trữ. Những người hầu đều làm việc bên ngoài, di chuyển hầu hết các stabled ngựa để có chỗ cho ngựa của khách. Mang thêm nhiều cỏ khô, nệm ngủ và lăn những thùng bia lớn mới vào sảnh đường.

Hai người đàn bà đang nấu ăn một cách điên cuồng với lò lửa nóng đã rời đi khi Kristen và Eda đến. Kristen cũng không ngạc nhiên và nao núng khi một cái xích sắt khác được còng vào. “Có phải chúng ta được cho là phải đích thân sửa soạn đồ ăn cho mọi người?” Eda gật đầu.

“Họ sẽ trở lại với những người khác ngay khi Lady Darelle làm xong mọi việc. Công nương luôn luôn làm không hết việc với những chuyến thăm viếng của hoàng gia, bận rộn chạy quanh, hối thúc những người hầu gái làm cho xong việc. Thêm nhiều việc sẽ được làm xong và nhanh hơn nếu công nương có thể ra khỏi giường.”

“Eda!” “đúng là thế,” bà lão xác nhận.

Kristen tự cười với mình khi họ bắt đầu làm việc bên cạnh nhau. Trong buổi sáng hôm nay Eda đã để lộ tánh hài hước trong tính cách của bà. Khác với những gì Kristen tự tìm thấy, đó là sự nhẹ nhàng, vui nhộn đã không có

kể từ khi nàng đến miền đất này . Điều này làm Kristen biết ơn và đánh giá cao về Eda hơn nữa , và nhận ra sự đánh giá khờ dại của nàng về bà lão . Với vẻ cộc cằn, những lời khuyên không mong đợi và cả sự chăm sóc , bà làm nàng nhớ về vú Alfreda ở nhà , người đã xử sự quyền hành như một người mẹ, không với Brenna mà là với những bà mẹ của bạn của Kristen , và bà là một người bạn yêu quý

Nhưng chỉ vài phút sau đó , Eda đã trở lại với sự gắt gỏng cố hữu.” “Có phải cô không biết điều đó ! không phải là một cô gái nên đi ra để tiếp đón cả ba bằng một nụ cười sao mà để điều đó cho bà lão này, giống như tôi không có đủ việc khác để làm vậy .”

Kristen nhăn nhó hướng ra cửa , nơi ba người đàn ông trẻ vừa bước vào . “Có phải người đưa tin của đức vua đã đến rồi ?” Không phải , họ đã nhìn thấy những vị lãnh chúa trẻ .

Cả ba người đàn ông đang cười giỡn với nhau vì câu đùa của người cao nhất trong nhóm . Họ cởi áo khoác ngoài, nhưng để nguyên vũ khí và đi thẳng vào nơi để các thùng bia lớn .

Eda vội vàng lau chùi các vại uống bia để mang đến cho quý ông . rồi trở lại với sự nhăn nhó lộ rõ hơn qua đôi lông mày nhíu lại . “tôi nghĩ tôi phải nhận ra phải đối mặt với người thanh niên này . Đó là ngài Eldred. Nàng cô gái, không được nhìn !” Eda cảnh cáo một cách nghiêm nghị . “Cô không muốn anh ta chú ý đâu” nhưng Kristen đã bị anh ta chú ý rồi và cả hai người kia nữa .

Sảnh đường dường như vắng vẻ và tự nhiên là họ nhìn về phía hai người phụ nữ . Và một khi Kristen đã được họ nhìn thấy thì rất khó để họ làm lơ nàng . Nàng quả là quá khác biệt với những gì người Saxon thường thấy : quá cao, quá nổi bật qua vẻ bề ngoài và chắc chắn là quá cao quý đối với một người bình thường .

Kristen giữ cho mắt hạ thấp xuống như lời cảnh cáo nhưng vẫn muốn biết “hắn là ai ?” người tóc vàng .

Nàng biết anh ta có thể là người của nhà vua, nhưng nàng nghi ngờ sự liêu lĩnh dám đến đây trước của hắn mà không có sự bảo vệ của nhà vua . Nàng tự hỏi không biết lãnh chúa Royce có biết hắn ở đây . “Không, chàng không biết,” nàng tự trả lời câu hỏi của mình , “hoặc chàng không tin được sự đơn thân độc mã của hắn trong sảnh đường của chàng” Kristen tự hỏi khi Eda đẩy nàng đến cuối bàn vì vậy chỉ có lưng nàng quay lại phía sảnh đường .

Thật còn quá sớm để nàng quên đi những gì Eda nói về lãnh chúa Eldred . Hắn ta là kẻ thù của Royce . Vậy tại sao hắn lại đi vào thành trì của kẻ thù gần như một mình ? để tỏ ra là hắn không sợ Royce à? Hoặc là hắn tính đến sự thăm viếng của nhà vua sẽ ngăn chặn bất cứ sự đụng chạm nào nảy sinh ?

Eda đã có nói là họ đã đình chiến , cả hai, bởi vì mối đe dọa của người Đan mạch . Nhưng làm thế nào để bảo đảm được sự ngưng chiến khi thù oán đã ăn sâu ? nàng có thể nhìn thấy hình ảnh của hắn trong đầu khi nàng thấy hắn băng ngang qua sảnh đường . Nàng tưởng tượng nếu hắn lại gần , nàng có thể thấy hắn cao giống như nàng . Điều đó xác nhận hắn không phải là người đàn ông nhỏ bé, trừ khi so sánh với Royce.

Hắn có thể một hoặc hai tuổi lớn hơn kẻ thù của mình, nhưng không có thân thể cường tráng bằng . Tuy vậy hắn vẫn đang ở trong tình trạng tốt từ việc tập luyện nghiêm ngặt cho chiến tranh . Và đến giờ hắn là người đàn ông đẹp nhất mà nàng từng biết , ngoài các anh em trai của nàng. Nhưng người đàn ông với thân hình như Royce mới kéo được sự thu hút của Kristen , vì vậy nàng không cảm thấy gì ngoài một ít tò mò về Eldred và những tùy tùng .

“Ngài đã thua cuộc rồi, Ranfwulf, đó không phải là người đàn ông trong trang phục phụ nữ mà là một phụ nữ thật sự .”

Kristen giật mình khi nghe câu đầu tiên và quay lại . Eda nên cảnh báo nàng về sự tiếp cận của họ, nàng hy vọng ba người đàn ông sẽ thay đổi ý định của họ nhưng họ đã không .

“Đây là một cuộc cá cược mà tôi không thua nhiều ,” người tóc đen, Randwulf trả lời . Anh ta búng đồng vàng về phía Eldred, nhưng không rời mắt khỏi Kristen . Đồng tiền vàng rớt xuống sàn nhà . vì Eldred đã bị thu hút quá nhiều vì sự phát hiện của họ .

“Nói cho chúng tôi biết, cô gái, tại sao họ lại xích cô lại ?” Eldred nhẹ nhàng hỏi . “có phải tội của cô rất nghiêm trọng ?” thật không đúng khi khi anh ta đề cập đến việc này , thay vì làm Kristen thận trọng với họ, nó lại làm nàng giận dữ hơn . “Tôi là người đàn bà nguy hiểm . Có phải nhìn tôi giống như vậy ?”

“Oh, vâng ,” một người trong bọn họ trả lời , rồi cả ba bắt đầu phá lên cười .

“Nói cho chúng tôi biết sự thật đi , cô gái,” Eldred cố gắng hỏi .

“Tôi là một Norsewoman” nàng hắn học đáp. “có cần giải thích thêm gì nữa không ?”

“Lạy chúa , một Viking!” Người thứ ba kêu lên . “Tôi có thể thấy sự cần thiết phải xích lại .”

“Thật tệ, cô ta không phải là người Đan mạch,” Randwulf than thở .”

“Tôi biết cách nên đối xử với cô ấy như thế nào .” Eldred cười nhả nhỏ . “Ngài là một gã khờ, Randwulf. Không thành vấn đề cô ấy là ai ? bây giờ cô ta là nô lệ .” hắn vừa nói vừa đưa tay rờ má Kristen.

Kristen quay mặt đi chỗ khác . Nàng có cảm giác thật sự bối rối ,họ đứng

xung quanh nàng , quá gần và cái bàn thì ngay phía sau lưng , ngăn chặn bất cứ sự rút lui nào. Nhưng nàng có thể rút lui được bao xa khi sợi xích dài buộc chặt nàng vào bức tường .

“Thôi đi , các ngài,” nàng nói “Tôi có việc phải làm”

Nàng bạo dạn di chuyển, quay lưng lại phía họ, hy vọng họ chịu để cho nàng rời đi . Nhưng đó là sự di chuyển sai lầm, một cơ thể cứng cáp áp mạnh vào lưng và hai cánh tay vòng quanh xiết chặt vào bộ ngực nàng . Kristen phản ứng nhanh chóng , nàng chỉ cần xoay người một phần để đẩy người đàn ông ra khỏi người mình. Đó là Ranfwulf , và hắn ta ngã ngược ra phía sau với sự ngạc nhiên trong điệu bộ gần như khôi hài .

“Cô dám làm thế à,cô gái ?” anh ta hăm dọa âm ỉ ngay khi anh ta lấy lại thăng bằng . “Cô thiệt cả gan!”

Kristen nhìn từng người trong bọn họ . Eldred thích thú nhưng hai người kia thì không .

Chúa giúp nàng, nếu nàng có vũ khí để đuổi họ đi . Nhưng nàng không , ngay cả một con dao cắt gọt nhỏ nàng cũng không được cho phép xài khi làm việc. Có những người đàn bà khác làm tất cả các việc đó.

“Tôi ở đây không phải để làm vui cho các ngài , tôi đang được dùng làm con tin, và được sự cam đoan bởi hành vi của những người đàn ông đi cùng . Royce sẽ không thích nếu tôi bị lạm dụng .” Nàng đã lừa gạt họ , vì thật ra không cách nào nàng biết được Royce sẽ làm gì nếu người của anh ta cưỡng bức nàng . Có thể anh ta không quan tâm nếu họ làm nhưng cũng có thể anh ta dùng điều đó để thách đấu với Eldred và cảm thấy hài lòng .

Eldred chú ý đặc biệt đến cách dùng từ của nàng . “Royce, cô gọi đức ngài của cô bằng tên à ? tôi thắc mắc tại sao”

“Tại vì cô ta đã ngủ trên giường của hắn, không còn gì nghi ngờ,” Randwulf nói với vẻ khinh miệt .

“ Và nếu hắn có thể có cô ta, chúng ta cũng vậy .”

Không!” Kristen thét lên , nhìn trừng trừng vào Eldred . “ông có dám mạo hiểm để biết ông ta sẽ làm gì ông không ? Ông ấy sẽ giết ông!”

“Cô nghĩ vậy à, cô gái ?” Eldred mỉm cười .

Để tôi sửa lại cho đúng . Royce của nàng sẽ không làm điều vô ích đó , bởi vì Alfred không thích những người quý tộc của ông ta đánh nhau . Và Royce sẽ không bao giờ làm phật lòng Alfred .” Anh ta đã đi lại gần trong lúc nói và hai người kia cũng vậy .

Bởi có tới ba người mà nàng phải đề phòng trong cùng một lúc, nên nàng đã bị Eldred chụp được . Tay hắn kẹp vào cổ tay của nàng và kéo cả hai tay nàng ra phía sau lưng , đẩy ngực nàng tựa vào ngực của hắn . Hắn cố hôn nàng , nhưng hắn không thể giữ yên được mặt nàng khi hắn phải giữ cả hai

tay của nàng . Hấn nghĩ giữ hai tay nàng lại bằng một tay là phương cách hữu hiệu . Nhưng hấn đã sai lầm, nàng mạnh mẽ hơn sự suy đoán của hấn.

Đó không phải là một cái tát nhẹ nhàng khi nàng rút được một tay ra, mà là một cú đấm mạnh mẽ giáng vào đầu làm hấn choáng váng. Hai người còn lại lập tức ra tay chế ngự nàng .

Eldred đã điên tiết lên , cơn thịnh nộ làm méo mó khuôn mặt đẹp trai và biến hấn thành xấu xí ghê sợ. “Cô sẽ phải trả giá cho việc này, cô gái .” Hấn hứa với nàng . “Ta sẽ lấy mạng cô , sau khi ta đã xong việc với cô .”

“Đủ rồi !” Tất cả đều quay lại để thấy Alden đang đi về phía họ , Eda đang theo sát gót anh ta . Kristen muốn hôn cảm ơn Eda vì đã mang ai đó đến cho dù là anh ta .

“Đứng ngoài chuyện này đi, Aden .” Eldred cảnh cáo .

“Cô gái này đánh tôi .” “Cô ấy à? Well, tôi ngạc nhiên đấy vì cô ấy không phải là cô gái thô lỗ .”

Alden đi vòng quanh họ để tới gần cái móc trên tường nơi móc vào cái xích dài xiềng Kristen và dùng mũi kiếm chỉ vào đó . “anh có nghĩ là tại sao cô ta lại bị xích ?”

Eldred không thêm để ý câu hỏi . “tôi cảnh cáo anh , Alden, ý tôi là tôi muốn cô ta .”

“Yes,” Randwulf đồng ý . “Tôi cũng vậy !” “Anh có muốn gây chiến với cả ba chúng tôi không ? Eldred cười nhảu nhở

“Tôi ? “ Alden giả bộ ngạc nhiên . “Tôi sẽ không muốn đâu . Cô gái này đã tự chiến đấu , và cô ta làm rất tốt, để cho công bằng, cô ấy phải được phép tham dự.”

Trước khi họ nghĩ ra anh ta nói về chuyện gì, Alden dùng mũi kiếm chặt đứt sợi xích . Alden hành động mà không quan tâm đến ba người đàn ông dù họ vẫn đang quan sát anh, lưỡi kiếm vẽ lên một đường và chỉ trong gang tấc vì vậy Randwulf bị bất ngờ khi Kristen giật cánh tay ra khỏi hấn và khom người xuống chụp lấy sợi xích .

Người đàn ông thứ ba đã không thể nhanh chóng chụp lấy tay nàng, bây giờ nàng đã có vũ khí trong hai tay . Nàng xoay đầu xích rời và cuộn tròn lại , đẩy lui sự bao vây của họ . Họ không thể tiến lại gần nàng mà không bị thương tổn .

Randwulf đủ mạnh dạn để thử ra tay, dù sao, hấn nghĩ rằng nếu hấn có thể chụp lấy sợi xích rồi quấn vòng quanh cánh tay của hấn , và dùng nó để kéo giật chân nàng trong lúc chân nàng vẫn còn dính với sợi xích . Hấn đã chuẩn bị để chịu đựng sự đau đớn , chắc chắn sợi xích sẽ xiết vào da thịt trên cánh tay hấn và chắc không tệ hơn một cú đánh đau buốt như kim châm . Nhưng hấn đã không chuẩn bị sự sơ sót khi sợi xích tuột xuống bên dưới khi cánh

tay khi hắn đưa tay lên cao và nó đập vào lồng ngực của hắn .

Một cái xương sườn bị nứt vỡ, tiếng của nó đối với Radwulf nghe như tiếng sắt nhọn dùi vào da thịt . Hắn cảm thấy thịt da như bị xé rách, cơn đau chạy thẳng lên đến óc . Thật là quá tệ khi hắn gần như bất tỉnh và không dần được hắn lăn lộn trên sàn nhà và kêu thét lên .

Kristen không cảm thấy một chút hối hận cho những gì nàng vừa làm. Nàng đã chuẩn bị đầy đủ để làm điều đó thêm lần nữa . Eldred là người đầu tiên nhận ra và đẩy người khác tới vì hắn không thể tự giải quyết , và hắn quay qua Alden . “ Đừng phạm sai lầm nữa , nhà vua sẽ biết về việc này . Ngài gọi chúng tôi đến đây”

“Đề lạm dụng một trong những nô lệ của anh họ ta à? Ta nghĩ là không. Và nếu ta là người, Eldred, ta sẽ bận tâm đến những gì Royce sẽ làm, chứ không phải những gì Alfred có thể làm. ”

“Cô ta đã đả thương một người đàn ông . Cô ta phải trả giá cho việc này .”

“Anh họ ta sẽ đền bù thiệt hại.”

Eldred cắn nhần và bỏ đi ra ngoài cho đầu óc lắng xuống . Người đàn ông còn lại đến giúp để mang Radwulf đi .

Kristen không dám buông lời cho đến khi họ đều rời khỏi sảnh đường . Nàng quay qua phía Alden . Giờ đây sợi xích nằm yên trong tay nàng nhưng nó chỉ trong nằm tay nàng .

Anh ta nhìn vào mắt nàng cố đọc những suy nghĩ trong đó “Cô thật sự muốn vậy, phải không cô gái ?” anh hỏi dịu dàng . “Thậm chí ngay sau khi tôi vừa đứng về phía cô ?”

“Tôi không yêu cầu sự giúp đỡ của anh .”

“Nhưng cô cần nó .”

Nàng tự tranh đấu với bản thân mình , sau cùng gật đầu . “Tốt thôi” vì vậy nàng thả sợi xích xuống sàn nhà , để cho biết nàng sẽ không dùng nó tấn công anh ta . “Nhưng những gì anh đã làm trước đây tôi sẽ không bao giờ quên .”

Alden nói với tiếng thờ dài “Tôi biết , cho tôi xin lỗi vì việc đó .” Nhưng Kristen đã quay lưng về phía anh ta .

Chương 25

Khi những phụ nữ bắt đầu quay trở lại đại sảnh , không ai để ý đến Kristen đang được tự do tạm thời. Nhưng mặt khác khi có chút thời gian để nhận ra, họ lại làm bận rộn bằng cách chuẩn bị cho bữa tiệc . Kristen cũng không có thời gian để suy nghĩ về chuyện đã xảy ra . Cô trở lại làm tiếp tục công việc sau khi nhét dây xích xuống dưới gấu áo để tránh tiếng động kéo lê âm ỉ khi cô di chuyển .

Không hơn một giờ đồng hồ sau, dẫu sao, cô lại bị ôm chặt nữa , hoàn toàn sững sốt khi hai cánh tay choàng vòng quanh người từ phía sau và khóa lại ngang eo , xiết nhẹ nhàng . Cô cảm thấy hoảng hốt , nhưng đã không là gì so với sự tủi nhục sau đó , họ sẽ dám ngăn chặn cô lần nữa . Lần này có mặt tất cả các người hầu , cả Darrelle, người đang cau mày thối mồm.

“Nàng có ổn không ?”

Kristen cảm thấy lạnh và nóng cùng lúc và sau đó là sự mơ hồ bắt đầu. Đó là Royce đang ôm cô, Royce, với giọng không nhằm lẫn được . Chính người đàn ông này mới có thể lấy đi sự đau đớn như thế để làm có vẻ như là không nhận thấy cô . người đã thậm chí giả vờ phải làm điều gì đó khác khi anh ấy nói về tối hôm qua của cô ngay trong lúc đột xuất này, bây giờ ôm chặt cô cho mọi người thấy .

Cô không thể hiểu được “Có phải Ngài đã mất tất cả cảm giác ?” “Cô quay lại để xem liệu có phải chàng đang say vì quá chén . Chàng không có vẻ gì như vậy . Chàng đang cau mày khó chịu với cô , có vẻ mập mờ về tình trạng của cô . “ Ta hỏi nàng câu hỏi hoàn toàn phù hợp , và nàng trả lời không thỏa đáng. Tất nhiên là ta không mất tất cả cảm giác , nàng có không ?” Tôi đang bắt đầu thối mồm,” cô bực bội đáp trả. “Ngài tìm kiếm tôi , ở đây và bây giờ , trong khi trước đây ngài chưa bao giờ làm như thế . Ngài không nhận ra mọi người đang quan sát à ?”

Royce nhìn qua đầu cô để lướt mắt qua khắp sảnh đường . Mắt chàng chiếu thẳng vào Darrelle trong một tíc tắc , ghi nhận sự bất đồng với hành vi của chàng , nhưng không để nó ảnh hưởng đến, chàng nhìn lại Kristen và tiếp tục ôm chặt lấy cô .

“Ta làm vậy để tránh cho nàng khỏi những lời xì xầm bàn tán,” chàng nói đơn giản . “Nếu Eda không ở với nàng trong buổi sáng nay ...không ai khác có thể làm giống như bà đã làm . Bây giờ tất cả mọi người đều biết nàng có ý nghĩa như thế nào đối với ta . Nếu ta có thể đặt nàng dưới sự bao bọc của ta, nếu những nhà quý tộc của Alfred có thể đọc thì ta sẽ đặt ấn hiệu lên nàng. Không ai sẽ nhằm lẫn là nàng được sự che chở của ta” Nếu ta có phải dẫn

chứng bằng hành động, ta sẽ làm .”

Cô không thể tin nổi là chàng đang nói như vậy . “Tại sao ? tôi chỉ là một nô lệ của ngài thôi mà .”

Đừng nhún nhường, cô gái ,” chàng cúi kính . “Nàng biết nàng là đặc biệt đối với ta .”

“Trong một thời gian ?”

“Trong một thời gian .”

Nếu chỉ có hai người họ , cô có thể sẽ xô chàng ra ngay khỏi cô vì câu trả lời đó với không một chút do dự .

Nhưng Kristen hiểu biết rõ tất cả mọi con mắt đều đang chiếu vào họ . Không nên có thái độ xác xược với người mà nàng coi là “Đức ngài” của nàng .Điều này không phải vì lợi ích của nàng mà là của chàng .Cô cũng không biết tại sao cô lại quan tâm đến thể diện của chàng .

Lạnh lùng cô nói “Tôi chắc là ngài có nhiều việc phải làm, tôi cũng vậy .”

Chàng nhận ra nàng muốn rút lui nhưng vờ đi . “Ta thề là ta không bao giờ hiểu được nàng . Bất cứ một người phụ nữ nào khác lẽ ra đã khóc lóc và kêu thét lên với ta vì bị sỉ nhục và yêu cầu sự trừng phạt . Nàng thậm chí đã không đề cập đến mà lại còn cho là ta ngớ ngẩn khi hỏi nàng có ổn không .

“Kristen mỉm cười và không gượng được nàng cười phá lên .

“ Về những điều gì vậy ? , Đã xảy ra chuyện gì sáng hôm nay ? Nàng không có một chút khó chịu vì nó? nhưng tại sao ?”

“Tôi không bị tổn hại gì”

Thái độ cô rất khác với những gì chàng mong đợi và chàng trở nên bức tức với cô . Chàng đã hỏi hỏi quay về để an ủi cô, để thề sẽ trả thù cho cô mà cô lại tỏ ra thờ ơ với vấn đề này . Chàng đã muốn xiên Eldred để treo lên trên bức tường khi Aden kể cho chàng nghe những gì con chó dữ đó đã từng cố làm, và có lẽ sẽ xảy ra chuyện đó nếu Eldred có trước mặt chàng trong lúc chàng nghe kể lại sự việc .

Nhưng đến nhanh và mạnh hơn cả cơn thịnh nộ của chàng là sự lo lắng cho Kristen, lo ngại cô bị khinh rẻ .

“Có thể nàng không nhận ra là đã phạm tội ác” lúc này chàng nói một cách cay nghiệt .

“Chống lại nô lệ ?” cô chế giễu, nhớ lại chàng đã nói là cô không có quyền gì .

“Chống lại người bị nàng đả thương .”

Cô cứng đờ, đôi mắt màu sáng xanh biếc bây giờ chuyển sang xanh thẫm . “Tội ác ? đó là sự tự vệ , mà ngài dám gọi là tội ác ?”

Không phải ta mà đó là luật pháp . Nô lệ không được dùng vũ khí ngoại trừ để giúp đỡ chủ của mình, không được tấn công bất kỳ ai, nhất là một nhà

quý tộc . Tấn công một nhà quý tộc bị phạt tiền rất nặng ngay cả người tự do cũng không được , huống hồ gì là một nô lệ .”

“Đó có phải là lý do khiến ngài nghĩ là tôi phải tức giận ?” Cô nói với vẻ khinh miệt . “Tôi sẽ bị treo cổ vì đã tự bảo vệ mình ?”

“Đừng ngu xuẩn vậy, wench, là đức ngài của nàng ,ta có bốn phần nộp tiền phạt cho nàng và chắc chắn là ta sẽ .Ta chỉ muốn nàng nhìn vấn đề nghiêm trọng hơn những gì nàng đã coi thường , như là không có vấn đề gì .”

“Tôi sẽ không cảm ơn ngài” cô ngoan cố đáp . “Tôi không thích ý tưởng phải bồi thường cho con heo đó Khi tôi còn ở nhà, những người đó sẽ bị giết chết vì những việc họ đã làm với tôi .”

“Nàng không thể mong chờ mọi thứ ở đây giống như ở quê hương nàng, Kristen .” Giọng chàng trở lại dịu dàng, cơn phẫn nộ đã biến mất khi nhớ là nàng không phải luôn luôn là nô lệ , nàng đã quen được tôn trọng .

“Ta cũng không thích thấy Randwulf được khen thưởng hoặc thiệt hại thêm một chút cho wergild của ta.”

Wergild là sự đánh giá về đẳng cấp của những người tự do, lượng si-ling theo giá trị hay tầm quan trọng của người đó trong xã hội tùy theo thời điểm họ đăng ký của cải theo luật pháp . Đó định mức phải bồi thường khi làm thương tổn cho một người, hoặc bị người đó đả thương . Chỉ có ba cấp bậc cao quý trong Wessex : một ngàn hai trăm si-ling cho Đức vua và hoàng tộc , sáu trăm si-ling cho những nhà quý tộc của nhà vua và hai trăm si-ling cho người tự do . Nô lệ thì không có wergild nhưng được định giá tám bò . Đó là định mức bồi thường .

Kristen đã biết tất cả các điều này nhờ Eda . Cô biết mức wergild cao nhất có thể đòi hỏi là cho án mạng, và số lượng ít hơn cho bị thương tật , và số lượng chính xác tùy theo mức độ chấn thương theo luật phát quy định . Cô đã thấy rằng bị nứt vỡ xương sườn sẽ giới hạn khả năng của con người trong một thời gian . Tiền phạt sẽ rất cao, như Royce đã nói, đặc biệt cho nhà quý tộc với wergild cao nhất là sáu - trăm si - linh, con số này gây choáng váng cho hầu hết mọi người .

Kristen phát hiện ra rằng Royce chẳng hề lấy làm phiền là chàng sẽ phải bồi thường giùm cho cô. Chàng chỉ bị bực mình vì nàng đã chế giễu sự lo lắng của chàng. Và bây giờ chàng đang nói rằng chàng sẽ đích thân làm sao để thấy Randwulf bị trừng phạt nhiều hơn nữa. Chàng đang nói là sẽ trả thù cho nàng.

Ai là người mà nàng đã biết, ngay cả người dân của nàng, trả thù cho nô lệ ? Lạy chúa ! Tại sao người đàn ông này không thể làm những việc trước sau như một ? Tại sao chàng làm nàng cảm thấy thấp kém nhất trong một

lúc, rồi sau đó lại nâng niu như đối với một người yêu dấu ? Kristen nhìn xuống, cảm thấy ân hận vì sự bướng bỉnh của mình trong những giây phút vừa qua .

“Tôi rất cảm kích về những gì ngài định làm , thưa đức ngài , nhưng nó không cần thiết như tôi đã nói rồi, không tổn hại gì ..” Cô chưa kết thúc được câu nói

Những người trẻ tung bừng tràn vào đại sảnh , hai người nhỏ nhất trong số họ vui mừng la to rằng Đức vua đã tới rồi .

Royce quay đi, dường như đã bỏ cô ra ngoài suy nghĩ của chàng với tin vừa nhận được . Nhưng chàng không phải như vậy, chàng đã quay lại và gọi Eda .

Mở cùm ra cho cô ấy , Eda .”

Quay sang Kristen, chàng nhìn cô với ánh mắt sắc bén , và nhẹ nhàng nói “Chúng ta ký kết thỏa thuận nhé , nàng và ta, nhưng ta không có đủ thời gian để nói về vấn đề ấy . vì lòng khoan dung của Chúa, Cô gái, hãy ngoan ngoãn ..”

Kristen nhìn chàng di chuyển một cách nhanh nhẹn phía lối vào đại sảnh . Cô thấy quý cô Darrelle vội vàng đến để cố nói chuyện với chàng, nhưng chàng vẫy tay ra hiệu cô im lặng và không chậm bước vì vậy cô ta có thể bước theo kịp chàng . Tất cả các người khác vội vã nhập vào đám đông hướng về phía cửa sổ để xem nhà vua đến .

Kristen ngồi yên không nhúc nhích ngay cả khi cái cùm tuột ra khỏi mắt cá của cô và Eda kéo sợi dây xích dài ra khỏi cái đai .

Cô cong môi và nở một nụ cười tươi tắn . Royce sắp phải đối phó cô, chấp nhận lời của cô cho dù cuộc thương lượng sẽ ra sao . Chàng cuối cùng đã tin cô . Cô cảm thấy phấn khởi , muốn hét to lên cho thỏa sự vui mừng , nếu không có Eda ở đó và đang nhìn cô.

Bà lão lúc nào cũng đúng . Cô chỉ cần chờ cơ hội tốt đến . “Được rồi , tôi có thể thấy cô quá hài lòng .” Eda không cười một mình . “xin nhớ lời cảnh cáo của đức ngài, wench, đừng làm những việc mà nó sẽ đưa cô trở lại với cái còng này.” Và bà thấy sợi dây xích vào góc nhà .

Kristen gật đầu một cách lơ đãng vì tâm trí bị choáng ngợp vì hình ảnh của Royce . Và sự tin tưởng chàng có ý nói đến . Đó là niềm hy vọng chứng minh cô đã không sai khi chọn Royce của Wyndhurst là người đàn ông của mình . Chàng vẫn nghĩ về nàng như là kẻ thù của chàng , nhưng Garrick và Brenna cũng có lúc từng là kẻ thù , và mặc dù vậy họ vẫn chung sống bền chặt bên nhau .

Những người khách lạ đã bắt đầu tràn vào đại sảnh , trong lúc tinh thần thoải mái , Kristen hòa vào niềm vui mừng, phấn khởi của mọi người khi

được phép nhìn thấy vị vua vĩ đại của Saxons . Nhưng chỉ có cô là người duy nhất cảm thấy ngạc nhiên , vì mọi người đã từng gặp nhà vua trước đó rồi .

Ông ta còn rất trẻ , chắc chắn là trẻ hơn cả Royce ! trước tiên cô nghĩ như thế và cô đã sai . Đây không thể là người đã dẫn Saxon chống lại những người Đan mạch hung tàn . Người đã giành được hòa bình tạm thời cho dân của mình . Sau hết tất cả, là sự khác biệt của đám quý tộc vô tích sự vây quanh ông ta. Họ đều trong trang phục sang trọng , có vài người còn lộng lẫy hơn ông ta . Có vài người khác , người cao tuổi đằng kia với ánh mắt dữ tợn, xem giống một vị vua hơn .

Người trẻ tuổi đó là Đức vua . Cô không cần có Eda để xác nhận điều này . Rõ ràng là ông ta có những phẩm cách mà những người khác không có . Cũng giống như ngày đầu tiên cô gặp Royce , khi tư cách chứ không phải trang phục đã nói lên con người của chàng.

Người đàn ông này đã quen chỉ huy , những người khác, tất cả lãnh chúa cũng đều là người quen chỉ huy , nhưng họ phục tùng ông . Trao quyền lực cho ông ta bất chấp sự non trẻ . Với cái nhìn đầu tiên, Alfred của Wessex không phải là người nổi bật . Ông ta quá cao đối với người Saxon, da hơi trắng, với cặp mắt xanh lạnh lợt , đã nói lên con người ông ta mà không cần vẽ bề ngoài .

Ông ta cũng không có vẻ giống một chiến binh , và Kristen đã biết ông ta thật ra là một học giả uyên bác .

Cô cũng nhận thấy rằng dù ông không đáng chú ý qua vẻ bề ngoài , nhưng ông ta đã gây ấn tượng với sự nỗ lực và nghị lực phi thường, và nhất là đơn phương quyết tâm giữ gìn vương quốc của mình và cai trị với luật lệ Saxon . Trong lúc này, ông có vẻ giống như bất cứ một người đàn ông nào khác, hơi mệt mỏi vì chuyến du hành, cảm kích nhận ly rượu từ tay quý cô Darrelle mang đến, và ân cần giới thiệu để Royce quen biết với một số người của ông trước khi họ di chuyển đến những dãy bàn đã được chuẩn bị sẵn sàng cho buổi yến tiệc .

Kristen dâng cao niềm tự hào khi nhìn Royce , sự tự hào không dính dáng gì đến cô, vì cô không là gì của chàng , nhưng cô lại cảm thấy giống như vậy .

Cô có thể thấy ra Eda lại nói đúng nữa : Royce đã được sự ưu ái của nhà vua, không có nghi thức trịnh trọng giữa họ .Họ nói chuyện với nhau như những người bạn , chung một tầng lớp . Cô còn thấy một người khác có vẻ lạ lẫm khi thấy nhà vua cười vui vì cái gì đó Royce nói , và tự hỏi liệu Royce có biết là chàng bị những lãnh chúa khác ghen tị . Hầu hết những người tháp tùng với nhà vua là những thanh niên cùng tuổi với ông ấy , và những người trai trẻ . Cũng có khoảng nữa tá phụ nữ , là vợ và con gái của các lãnh chúa ,

nhưng không có hoàng hậu giữa những người này .

Chỉ có duy nhất một phụ nữ kêu gọi được tước hiệu kỳ của Kristen , một quý cô thật xinh đẹp , với tóc vàng được búi cao và bao lại trong một lưới bao tóc kết ngọc trai . Cô ta trẻ , với thân hình cân đối nẩy nở gọn gàng trong chiếc áo lông vừa vặn mà Kristen có thể cảm thấy ghanh tị , ngoại trừ cô nghĩ là áo nhung xanh của cô đẹp hơn. Nhưng dù sao cô cũng không mặc áo nhung xanh, và cô cũng không nhận thấy là quý cô tóc vàng này đã không thể rời ánh mắt khỏi nhà vua và Royce, và chia đều sự chú ý của cô ta cho cả hai người .

Kristen quay đi thôi không nhìn những người quý tộc , lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác ghen tuông . Nhưng vì cô chưa hề ghen trước đây, nên cô không nhận ra những gì cô đang cảm nhận . Cô chỉ biết nó đang làm phiền cô khi cô nhìn quý cô đó , quá rục rờ trong trang phục lộng lẫy, cố gắng làm Royce chú ý. Kristen chỉ cảm thấy an ủi là chàng quá bận rộn với nhà vua nên đã không nhận ra .

Chương 26

Bữa yến tiệc được tiếp tục từ buổi chiều cho đến tối . Lò nướng đã được thiết lập trong sân ngay sau đại sảnh để nướng những con thú lớn, không ít hơn ba loại thịt , trườn , bê, và nai do những người thợ săn mang đến lúc sáng . Những thức ăn gọn hơn thì được chuẩn bị ngay bên bếp lò bên trong đại sảnh . Rau tươi được lấy từ vườn rau của trang viên . Những bánh phô mai mang ra từ hầm chứa dưới nhà , cùng với trái cây . Cũng ở đó họ làm bánh tart và bánh nhân thịt cùng với nước sauce .

Kristen ăn những khi nàng có thể , trong bất cứ lúc nào nàng có vài giây rảnh rỗi . Yến tiệc như thế này không lạ đối với nàng . Trước đây nàng đã từng giúp chuẩn bị thức ăn cho gia đình , trong giữa mùa đông ở nhà, không có gì lạ khi một hay nhiều người hầu ngã bệnh và cần phải có thêm người phụ giúp cho công việc nấu nướng .

Nhưng đây có sự khác biệt chính: nàng chưa bao giờ trợ giúp cho những yến tiệc trong những tháng hè ở nhà . Vào mùa đông khi căn bếp đóng kín trở thành quá nóng , cửa sau có thể mở ra cho hơi lạnh tràn vào cho thoải mái .

Nơi đây, ngay cả khi cửa sổ gần lò sưởi được mở, Kristen vẫn cảm thấy nàng như ở trong lò nướng cùng với những ổ bánh mì mật ong . Sức nóng dường như tệ hơn bất cứ ngày nào trước đó . Vì có quá đông người trong sảnh đường và quá đông đúc trong suốt cả ngày .

Đó cũng vì cái áo mới dài tay của nàng, cọ xát vào cánh tay . Cả áo lót lẫn áo dài đều dính sát vào lưng và hai bên hông . Tóc rút ra khỏi bím và dính ướt vào khuôn mặt của nàng . Tuy vẫn đang sung sức và khỏe mạnh , Kristen

trông có vẻ như đây là ngày cuối cùng của đời nàng .

Những phụ nữ khác kiếm mọi cơ hội để vội vã đi ra ngoài cho khỏe khoắn . Nàng không thể . Nàng không bị xiềng xích, nhưng nàng bị canh chừng bởi Eda , những người phụ nữ khác , và cả một số người của Royce, thường trực . Dần dần nàng nhận ra rằng những người đàn ông , mặc dù họ chỉ ngồi chơi cho vui, đã được lệnh phải canh chừng nàng . Quá nhiều để thấy Royce thật đã tin tưởng nàng hoàn toàn !

Nàng có thể đã không nổi giận như vậy nếu không vì sự nóng nực . Nhưng bởi vì vậy, Kirsten cảm thấy cáu kỉnh như những phụ nữ khác . Những phụ nữ lớn tuổi trút khó chịu vào sự khiển trách và đánh, đập vào người các cô hầu trẻ . Ngay cả Eda cũng bạt tai một cô gái đơn giản chỉ vì cô ta đứng yên không làm gì trong một lúc cho mát người . Với những người hầu bận rộn bực bội còn nhiều hơn .

Tại bàn tiệc , tất cả khách đều trong tâm trạng vui vẻ càng lúc càng dâng cao, họ đã khiêu vũ với nhau một lúc ở ngay trung tâm đại sảnh giữa những dãy bàn tiệc , và Kristen buồn bã nhìn, nhận ra là người Saxon khiêu vũ cũng không khác mấy với những điệu khiêu vũ của dân tộc nàng . Một thi sĩ kể những câu chuyện về rồng và phù thủy , người khổng lồ và tí hon . Một người hát rong chơi đàn thụ cầm hát về những anh hùng của thời xa xưa , nhưng hầu hết là về vua Egbert, ông nội của Alfred , người đã thay đổi lịch sử của vương quốc của ông từ việc xác nhận ưu thế của Mercia , như là lãnh chúa Wessex . Để sau đó hai lần đánh bại Mercia và cuối cùng lập nên vương quốc của ông từ sự cai trị của Mercian .

Có bao nhiêu phần trong câu chuyện cổ tích này là sự thật ? Kirsten tự hỏi , nhưng nàng cũng đã nghe kể về cách nào mà ông của Alfred đã đánh bại người Welsh , người ở phía bắc Humber, và người khổng lồ Celts ở Cornwall, người đã kiên trì chống lại luật lệ của ông ta . Mọi người đều thích thú về những câu chuyện cổ tích và người hát rong buộc phải hát thêm nhiều hơn .

Trong suốt ngày những người quý tộc được giải trí và chiêu đãi thức ăn và đồ uống hảo hạng , trong khi những người hầu phải tất bật để phục vụ . Trong lúc đó Kristen được lệnh gọi bởi hai lãnh chúa đặc biệt muốn cô phục vụ riêng cho họ . Eda đã cho nàng hay nàng không phải phục vụ , mặc dù bây giờ nàng được tự do đi lại . Điều đó cũng tốt . Chuẩn bị thức ăn trong trong khu vực bếp tối tăm cũng đã là việc quá sức.

Thật ra phục vụ cho các lãnh chúa và các phu nhân mà nàng cho rằng không hơn gì mình lại là một việc hoàn toàn khác . Với hai lãnh chúa kia nàng chỉ cần đơn giản là lờ họ đi cho đến khi họ từ bỏ ý định và gọi một cô gái khác đến phục vụ nhu cầu của họ .

Nàng đã không bị chú ý gì hơn ngoài những chuyện đó . Hay là đó chỉ là ý nghĩ của nàng .

Nàng lẽ ra cảm thấy khá bối rối nếu biết nàng là nguyên nhân làm cho mọi người hiếu kỳ, bao gồm cả đức vua . Trong số những quý tộc, nàng đã bị chỉ trích, bàn tán nhưng không ai thực sự muốn hạ mình để hỏi thăm về một nô lệ, như nàng đã được coi là như vậy, qua trang phục và công việc của nàng . Chỉ có Alfred là người không cảm thấy ngại ngùng khi hỏi Royce để xoa dịu sự tò mò của anh ta .

Kristen sẽ nổi giận nếu nàng có thể nghe được cuộc đối thoại . Như nàng đã nổi giận thường xuyên như thế nào khi nghe họ bàn thảo về chuyện người Viking bị bắt giữ . Royce đã được tán dương trong yến tiệc và vì cách dùng “những người man rợ” trong đội quân canh phòng của ông. Hôm nay những người man rợ này bị nhốt trong những trại lính không có cửa sổ , vì toàn bộ dinh thự đang có yến tiệc . Những người man rợ này đã là bạn và hàng xóm của Kristen .

Nếu nàng không cúi kính vì nóng, nàng đã nghe được một trong những nhận xét xúc phạm nhấn mạnh đến những người bạn của nàng, đủ để đẩy cơn giận dữ của nàng đến mức độ bùng nổ, theo đó một chút sai sót trong ánh mắt hay lời nói sẽ hủy hoại nàng .

Cái nhìn sai lệch đó đã đến từ bản thân Royce . Trong điệu ca ru ngủ của bài hát Minstrel, Kristen thận trọng di chuyển đến ngồi trên bệ cửa sổ và dùng cả hai tay quạt cho mát người . Những người canh chừng nàng không thể nhìn thấy nàng ở đó, kể từ khi những phụ nữ khác ngồi vây quanh bàn che tầm nhìn và làm cho họ không nhìn thấy nàng và việc này phù hợp với tâm trạng cúi kính của nàng . Nhưng Royce vẫn có thể thấy nàng một cách rõ ràng , và nàng bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của chàng, chính xác chuyển đến những gì chàng muốn nói : cảnh cáo nàng phải rời xa khỏi cửa sổ, có phải chàng đã nghĩ là nàng có thể trốn thoát qua lối cửa sổ ? tất nhiên, chàng nghĩ vậy . Nàng đã bị từ chối ngay cả chút thời gian nghỉ ngơi cho bớt nóng nực .

Điều đó quả là quá sức chịu đựng . Nàng đứng dậy giận dữ , từ từ, với đôi mắt không rời khỏi chàng, nàng giật rách hai ống tay áo như nàng đã từng làm một lần trước đây, và hất nó ra ngoài cửa sổ . Ngay lập tức nàng cảm thấy sự mát mẻ khác biệt . Nàng cũng nghe Royce phá lên cười sảng khoái khi thấy những gì nàng vừa làm .

Tiếng cười đó đã tránh cho nàng làm thêm những điều quá quắt hơn . Nó làm nàng thoát ra khỏi sự khó chịu và thấy khôi hài về sự hờn dỗi của mình . Sự cúi kính mà nàng cảm thấy trong suốt ngày đã biến đi mất . Nàng thậm chí đã cười khi Eda bắt đầu la rầy và kéo nàng trở lại bàn .

Đó là chuyện đã xảy ra non một giờ trước đây . Bây giờ đại sảnh đã im lặng, thức ăn đã được dọn sạch sẽ khỏi bàn, và buổi điếm tâm đang được bắt đầu chuẩn bị

Kristen thấy rằng còn nhiều giờ nữa mới đến lúc nàng được vào giường nhưng nàng đã làm . Royce đã đứng dậy và đến bên nàng . Không một lời, chàng đưa tay nắm chặt lấy tay nàng và bắt đầu đưa nàng đến cầu thang . Nếu không quá kiệt sức , nàng có thể đã chống lại sự thô lỗ của chàng , vì nàng biết chính xác chàng đang làm gì .

Chàng đã nói rằng qua những hành động của chàng mà những nhà quý tộc của Alfred sẽ biết rằng nàng được chàng bảo vệ . Có cách nào tốt hơn là tuyên bố nàng là người bạn chung giường ? không ai nhìn thấy mà có thể làm lẩn ý định của chàng . Chàng đã chân chừ thậm chí dừng lại chân cầu thang một chút để hôn nàng .

Kỳ lạ, Kristen không thấy một chút xú uỉ nhục với những gì chàng đang làm . Như nàng là vợ chàng vậy, đó họ là cách họ rời đi sau một buổi tối . Nhưng điều làm nàng im lặng và bằng lòng là Royce đã để lại nhà Vua và tất cả khách của chàng cho người em họ Alden chăm sóc, vì vậy chàng có thể rút lui cùng với nàng. Sự che chở cho nàng đối với chàng rất quan trọng .

“Nàng đã không chống lại ta, Kristen .” chàng nói ngay sau khi chàng đóng cửa phòng ngủ của chàng và bỏ tay nàng ra . Qua giọng nói nàng biết chàng cảm ơn đã cho phép chàng chơi trò chơi đồ nhỏ này .

Nàng di chuyển về phía chiếc giường, không nói lời nào cho đến khi chàng ngồi xuống bên cạnh xoa dịu sự mệt mỏi của nàng .

“Tôi sẽ không chống lại Ngài trước mặt người khác, thưa đức ngài .”

Chàng đến đứng trước mặt nàng, trán hơi nhăn lại “ Có lẽ nàng không ý thức được những gì--”

Nàng cắt ngang lời chàng với nụ cười nhẹ nhàng . “ Phương pháp của ngài khá thô thiển , nhưng tôi không nhằm lẫn những cử chỉ đó – không đâu, Tôi nghĩ, khách của ngài cũng biết, Ngài đã dán nhãn hiệu lên tôi như ngài đã dự định .

“Và nàng không có quan tâm ?”

“Tôi phải không, hoặc tôi sẽ nổi giận . Hoạc có lẽ tôi chỉ là quá mệt mỏi để có thể tức giận . Tôi không biết. Nhưng tại sao ngài lại băn khoăn ? Nó có thích hợp với mục đích của ngài hơn là bồng tôi lên đây trong lúc tôi đầy đập và la hét ?”

“Ta đã lường trước rồi” chàng làm bầm .

Nàng lắc đầu, cười với chàng . “Như tôi đã nói, tôi không chống lại ngài trước mặt người khác .”

“Và tại sao như vậy ?” Chàng muốn biết . “ Nàng đã không ngần ngại với

những việc khác .”

“Tôi đã được bao quanh bởi nhiều người đàn ông trong suốt cuộc đời và tôi biết sự kiêu hãnh của họ . Ngài sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi khi tôi làm mất mặt ngài trước mặt người nào đó . Nhưng ở đây , một mình, nó sẽ không thành vấn đề .”

“Chàng phá lên cười “Ta nghĩ rằng điều này cũng áp dụng luôn cho nàng , vixen .”

Nàng nhún vai trước khi nằm lên giường và nhìn chăm chăm vào chàng với mắt khép hờ . Royce hít một hơi . Sự chào mời của nàng thật quá rõ ràng trong cách nàng nằm dài trước mắt chàng, thoải mái, chờ đợi . Hơi nóng chạy xuyên qua thân thể , nhưng chàng vẫn bất động, lo sợ nếu chàng hành động nàng sẽ trở lại . Điều này đã là quá nhiều sau những gì đã xảy ra . Sự ngần ngại của chàng làm cho nàng phá lên cười vui vẻ, thoải mái . “Tôi hiểu, thưa đức ngài” .

Chàng cảm thấy kích thích tăng lên trộn lẫn với sự đòi hỏi . Chàng đã phải luôn đem hết trí óc để liên tục đối phó với Kristen .Nàng không bao giờ làm những gì bình thường hoặc trong dự kiến .

“Nàng hiểu những gì?” giọng chàng chất chứa khó chịu ngay cả cho chính tai chàng . Nàng chống khuỷu tay nâng người lên. Một phụ nữ khác sẽ phải co rúm lại vì giọng của chàng . Kristen mỉm cười . “Tôi đang tắm trong mồ hôi của tôi” “Tôi không có thắc mắc là ngài đã không thấy tôi hấp dẫn”

Một lần nữa không khí lại nén chặt trong phổi chàng . “Không hấp dẫn? ” Chàng gần như hét lên .

Nàng vẫn bỏ qua sự kích động của chàng . “Vâng, tôi nên hỏi xin được đi tắm, ngoại trừ tôi phải đi xuống dưới nhà để làm điều đó, và điều đó sẽ là quá rõ ràng cho các vị khách của ngài . họ sẽ nghĩ : Tôi đã được ngài gọi và ngài sẽ không muốn tôi như thế này . Tôi có sự tự trọng .”

Chàng nhìn nàng chăm chăm trong ngạc nhiên khi thở hơi thứ hai sau đó đặt đầu gối lên giường và cúi xuống nàng . “Đàn bà`...” Chàng bắt đầu .

Nàng chống hai tay lên giữa ngực chàng để ngăn chàng lại . “Không, tôi hơi háo hức, sao ngài lại có thể?”

Chàng tặc lưỡi . “Ta có thể, với sự vui thích. Nhưng nếu nàng thật sự muốn tắm, có một cái hồ nhỏ gần đây.” Mắt nàng sáng lên . “Ngài sẽ mang tôi đến đó à ?”

“Vâng” Chàng nghiêng xuống trên áp lực của hai tay nàng và nhanh chóng hôn nàng , một cảm giác kỳ lạ vui vẻ thỏa thích được biểu hiện rõ qua nét mặt của nàng .

Vì vậy một lần nữa chàng lại bị bất ngờ khi nàng rên rỉ “Oh, không công bằng! Dù đổ tôi bơi trong dòng nước mát, đến khi tôi mệt đừ tôi sẽ khó có

thể nhấc tay lên khỏi cái giường này !”

“Chúa nhân từ!” Chàng gầm gừ tựa người ra phía sau .

“Nàng làm ta nổi điên , wench!” “Tại sao ?” Chàng nhìn cô qua đôi mắt nhú lại .

Sau đó hiểu ra rằng nàng không đùa với chàng . Nàng nói nghiêm chỉnh . Chàng đã thấy tất cả hành động của nàng kể từ khi nàng đi vào phòng trong ánh sáng khác bây giờ. Đó thật là sự thất vọng thật sự làm nàng khóc trong lúc mất tinh thần.

“Nàng thật sự quá mệt có phải không ?”

Nàng mỉm cười yếu ớt . “Tôi sợ là sức nóng của sảnh đường đã rút cạn kiệt hết sinh lực của tôi . Công việc thì tôi có thể làm, nhưng quá đông người`”

Nàng ngã lại xuống giường với tiếng thở dài . “ Do đó ngài cũng không muốn tôi lúc này . Tôi cũng không nghĩ là chúng ta sẽ chơi đùa nổi .”

Chàng đã bắt đầu nói, “Nói cho chính nàng,” nhưng ngừng lại . Nhiều tuần trước đây một tuyên bố tro trên như vậy có thể làm chàng sốc . Có lẽ chàng đã quen với cách nghĩ gì nói nấy của nàng, nếu đó không phải là sự mâu thuẫn của nàng .

“Nàng có còn muốn đi tắm không ?”

Nàng nhắm mắt , nụ cười còn trên môi , “Nó sẽ rất tuyệt , nhưng tôi sẽ không đi xuống dưới đó . Tôi không muốn ngài khiến tôi tự khuấy lên để tranh cãi về điều đó .”

Một âm thanh nắc nhen vang ra từ cổ chàng . Nàng sẽ tự khuấy động mình lên để tranh cãi, nhưng không làm tình . Và chàng vẫn còn muốn nàng, không cần quan tâm đến tình trạng và sự mỏi mệt của nàng . Nhưng chàng phải thừa nhận rằng nàng chắc chắn có quyền đó. Chàng sẽ cảm thấy bị đối gạt nếu nàng hưởng ứng chàng một cách uể oải , Khi sự đam mê nồng nàn cháy bỏng của nàng là những gì chàng thích nhất .

Kristen mở mắt đủ để nhìn chàng qua đôi mi khép hờ khi nghe âm thanh phát ra từ chàng . Tâm trí cũng mỏi mệt như cơ thể của nàng . Nàng giả định dựa trên những gì nàng cảm giác được . Đó không phải là những gì chàng cảm giác, như là nàng có thể thấy qua cách chàng nhìn xuống nàng với vẻ đau đớn . Chàng đã tỏ ra chàng thật sự ham muốn nàng ngay lúc này .

Với những nhận thức này cũng không đủ thổi bùng cháy được ngọn lửa bên trong nàng . Nàng có thể nghi ngờ bất cứ điều gì vào lúc này . Nhưng nó đã làm cho nàng cảm thấy trong lòng một niềm vui không diễn tả được .

“Nếu điều đó làm Ngài vui lòng, đức ngài .” Nàng thấy chàng căng thẳng vì sự dưng hiến của nàng, nhưng khi chàng buông lỏng, nét mặt chàng cũng dần ra nhẹ nhàng .

“Yes, nó làm vui lòng ta, cô gái, nhưng thay vào đó ta sẽ làm những gì để nàng thấy vui lòng. Đến đây, nàng sẽ được tắm.”

Nàng rên rỉ khi chàng nắm lấy tay và kéo nàng lên. “Royce, không” “Tôi rất vui lòng nếu được cho ngủ thêm.” Nàng thật sự quá mệt mỏi nên đã buột miệng thốt lên tên chàng, khi chỉ có người Saxon hoặc một nhà quý tộc xấu xa mới làm từ này thoát ra khỏi đôi môi nàng trước đây.

Chàng thấy vui thích. Chàng chưa từng nghĩ là sẽ thấy nàng như thế này. Sự kiệt sức đã làm nàng hoàn toàn mất cảnh giác. “Nàng chỉ cần đứng yên vài phút,” chàng cười toe toét và nói với nàng. “Ta sẽ làm phần còn lại.” “Đúng?” “Đúng vậy, ở đây.” Chàng mang nàng sang bên thùng chứa nước được đặt trên bàn của chàng.

Ở đó có sẵn một cái khăn vải xếp lại, một miếng bọt biển và cả một miếng xà bông. “Điều này là không bình thường,” nàng nhăn mặt nói. “Ngài luôn luôn tắm rửa ở dưới lầu.”

“Phòng tắm sẽ được để cho khách dùng. Khi chúng ta có khách, nước luôn luôn được mang lên đây cho ta.” Nàng không phải là người duy nhất bị ảnh hưởng vì sự nóng nực bởi sảnh đường đông đúc, mặc dù ta có thể tưởng tượng nó tồi tệ hơn với nàng.

“Ngài có thể tưởng tượng,” nàng nói. “Nhưng thực tế nó thậm chí là rất tồi tệ.”

“Có phải khí hậu của chúng tôi thật sự là khắc nghiệt đối với nàng, vixen?” Chàng hỏi và bắt đầu cởi quần áo cho nàng.

“Cho đến lúc này dù sao nó đã không thể làm cho nàng xuống tinh thần” chàng đã hồi tiếc vì đã trêu nàng ngay sau lúc chàng nói. Biết rằng niềm kiêu hãnh của nàng có thể sẽ tự lên tiếng và nàng sẽ thấy chán nản, với suy nghĩ là chàng cho sự đau khổ của nàng một tia sáng.

Thay vào đó nàng làm chàng ngạc nhiên bằng tiếng cười khúc khích. “Ngài biết, nếu ngài đã không cười tôi khi tôi xé ống tay áo của tôi, tôi nghĩ tôi sẽ làm thêm nhiều việc điên khùng, sự nóng nực đã làm tôi điên một cách buồn cười như vậy.

“Tại sao ngài lại thấy những cử chỉ đó buồn cười?” Chàng không trả lời, và nàng cười toe toét. “Có phải tôi gọi cho chàng nhớ về đứa trẻ hay hôn dỗi?”

“Ngay sau nàng cười ta đã thấy con người ta ra sao.” Chàng lau bầu, nhận ra con người nàng rất sâu sắc.

Nhưng bây giờ chàng đương nhiên là không thấy nàng giống một đứa trẻ hay dỗi hôn. Không đứa trẻ nào như vậy, và chàng đã phạm sai lầm trầm trọng khi nghĩ là tự mình tắm cho nàng. Ngay khoảnh khắc nàng hoàn toàn khỏa thân chàng đã biết. Nhưng nàng sẽ không tự làm điều đó. Nàng nhắm

mắt , nàng đã nói xong và thực tế là nàng đã ngủ trong lúc đứng .

Chàng đã do dự quá lâu, nhìn ngắm nàng . “Ngài không cần phải làm việc này đâu, đức ngài .” Mắt nàng vẫn còn nhắm . Royce cảm thấy sự thách thức trong lúc này .

“Ta biết .” Chàng vờ tay lấy xà phòng, hài lòng vì nàng đã không nhìn thấy tay chàng đã bị run lên như thế nào . Chàng cố gắng làm thật nhanh việc đung chạm vào người nàng, và cố giữ mắt không nhìn theo xem tay chàng đang di chuyển đến đâu. Điều này không dễ dàng và cũng không có gì khác biệt . Vì những gì chàng không thể nhìn thấy chàng vẫn cảm giác được .

Chàng đã thật là điên khi đặt mình trải qua việc này, khi sau đó chàng không có ý định ân ái với nàng . Và chàng vẫn sẽ không ân ái với nàng . Chính sự việc nàng đứng đây và để chàng tắm cho nàng đã xác nhận việc nàng quá kiệt sức . Và đó là lỗi của chàng . Chàng đã không nghĩ là thêm nhiều công việc nặng nhọc hôm này đã rút cạn sức của nàng .

Các người hầu của chàng là để gánh vác các công việc nặng nhọc bất thường . Nhưng họ cũng được sử dụng ở Wessex trong những mùa hè . Kristen thì không được dùng trong cả hai trường hợp . Chàng dùng một miếng bọt biển khoác nước lên người nàng, để nước chảy xuống thấm vào quần áo vừa cởi ra dưới chân nàng . Royce nhìn thấy vệt thoải mái sung sướng tỏa ra trên khuôn mặt của nàng khi dòng nước mát chảy qua cơ thể, Royce thấy quyết định của chàng rất là xứng đáng để phải chịu cực hình này. Chàng đã thậm chí để cho nước chảy chậm hơn nữa để kéo dài sự sung sướng của nàng .

Sau cùng chàng dùng khăn vải lau khô người cho nàng – mà , vì bản thân chàng, chàng quấn nàng lại trước khi đặt nàng lên giường . Chàng lẽ ra nên bông nàng ra đó, nhưng điều đó sẽ hủy hoại chàng . Cũng như tiếng thì thầm mãn nguyện khi nàng đuổi người thẳng ra trên giường đã làm cho chàng phải rên rỉ.

Giọng của chàng không có ý gay gắt như khi chàng liệng tấm trải giường mỏng lên người cô, để nó bao phủ đến tận chân giường . “Nàng có thể ngủ đến chừng nào nàng muốn cho đến tận sáng mai .”

“Ngài nuông chiều tôi quá ,thưa đức ngài .”

“Không, ta đơn giản là ích kỷ .”

Nàng khẽ hí mắt . “Có điều gì để làm như thế -“

“Ngủ đi , wench!”

“Ngài không đi ngủ à ?” Royce nguyên rủa một cách hung dữ rồi quay đi xa khỏi nàng . Chàng quơ lấy quần áo của nàng mà chàng đã bỏ trên sàn nhà . Chàng sẽ mang đến cho Eda giặt . Sau đó chàng sẽ đi ra hồ để làm cho chàng dịu lại . Nhưng chàng nghi ngờ , không tin là chàng sẽ có thể ngủ

trong giường của chàng đêm nay .

Chương 27

Dường như lãnh chúa Eldred đã cố ý chờ sự xuất hiện của Kristen . không sớm hơn lúc nàng đến tới khu vực nấu bếp và Eda đẩy tô cháo vào tay nàng, hấn ta rời chỗ ngồi băng ngang qua đại sảnh và tiến gần nàng . Nàng không cảm thấy lo lắng, nhìn hấn tiến đến, nàng ngồi vào ghế đầu cao ở cuối bàn làm việc gần cửa sổ và bắt đầu ăn .

Đại sảnh dường như đã trở lại bình thường, những người hầu lặng lẽ làm việc, một số người của Royce đi quanh quẩn . Nó lẽ ra đã được bình thường, ngoại trừ thêm nhiều phụ nữ bao quanh quý cô Darrelle trong khu vực của cô ấy trong đại sảnh . Những người khách phụ nữ . Nàng đã nghe lóm được họ trò chuyện về một cuộc đi săn , và cho rằng đó là nơi mà nhà vua và các nhà quý tộc đã đến - tất cả trừ lãnh chúa Eldred .

“Cô đã xuống làm việc trễ, wench.” Hấn ngồi xuống phía cuối bộ chân ngựa kê bàn , những cái chân này sẽ không được đẹp đi cho đến khi tất cả khách đã ra về .

Từ phía cuối bàn đến cách nơi bàn Kristen ngồi khoảng năm sáu bước chân . Có hai người phụ nữ đang làm việc ở đó, nhưng nàng biết hấn nói nàng . Họ nhìn hấn ta; nhưng Kristen thì không . Nhưng nàng trả lời “Tôi cũng nghĩ vậy .” Sau một lúc im lặng, rồi hấn nói , “Ta thấy cô không còn bị trừng phạt .”

“Đó không phải vì bị phạt mà tôi bị xích lại” Nàng trả lời nhẹ nhàng rồi tiếp tục ăn .

“Đúng rồi, cô đã nói vì cô là người nguy hiểm .” Giọng hấn chứa đầy sự chế nhạo .

“Tôi thậm chí đã tin rằng sau buổi sáng hôm qua, ngoại trừ rằng cô sẽ không được tự do trong lúc này nếu đúng như vậy .”

Nàng nhún vai . “Có lẽ ngài Royce cảm thấy có những nguy hiểm to lớn hơn ở đây hơn là bản thân tôi .”

“Những nguy hiểm nào ? khốn kiếp , nhìn ta khi ta nói chuyện với cô !”

Nàng chậm chậm ngược mắt lên , dừng lại trên nét mặt giận dữ của hấn . Mặt hấn đang đỏ . Miệng hấn trông thật xấu xí . Hấn nhìn không còn đẹp trai khi hấn trong cơn phẫn nộ . Nàng nhìn hấn ghê tởm , như là hấn không đáng cho nàng chú ý hơn là một con chó rangy .

Nàng quay lại ăn trước khi trả lời . “Ngài là sự nguy hiểm, thừa đức ngài . Tôi có sự tự do để tự bảo vệ cho chính tôi . Đức ngài Royce biết tôi đã làm rất tốt .” rồi nàng lại lờ hấn đi một lần nữa .

Chưa bao giờ trong đời hấn bị phụ nữ đối xử theo cách này . Phụ nữ nịnh

bợ hấn, họ yêu hấn, đánh nhau để giành ân huệ từ hấn. Người con gái này đã đối xử với hấn giống như là hấn không đáng cho cô ta quan tâm, và cô ta là một nô lệ! Hấn có thể giết cô ta vì điều này. Nếu họ ở một mình, cô ta sẽ không đáng gì đối với hấn -- ở nơi đó cô ta phải trả giá đắt cho sự khinh miệt này.

“Royce đã xích cô lại,” hấn cười khinh bỉ, “giống như hấn xích loại người man rợ trong sân để xây tường thành cho hấn. Nói cho ta biết, wench, có phải hấn cũng xích cô vào giường hấn như vậy?”

Hấn nghe được người đàn bà ngồi bên cạnh thở hổn hển kinh ngạc vì sự thô lỗ của hấn, nhưng người mà hấn nhắm nói đến thì không phản ứng gì. Cô ngồi đó bình tĩnh, ăn đồ ăn của mình, và hấn muốn bóp cổ cho nàng chết nghẹt vì điều đó. Làm thế nào mà cô ta lại làm cho hấn mất kiểm soát? Hấn chỉ muốn trêu chọc và nhạo báng cô, để cô trả giá cho những gì cô đã làm sáng hôm qua.

Sẽ có lời xàm xì, bàn tán nếu hấn không bỏ qua, chuyện bàn tán giống như hấn đã nghe được sáng nay: thậm chí Royce đã không chờ cho đến khi hấn còn một mình mới cho gọi cô ta vào giường, mà hấn đã hộ tống cô từ sảnh đường. Hiển nhiên hấn muốn thông báo về sự ưu ái dành cho một nô lệ -- một nô lệ! – và ngay trước mặt đức vua của hấn!

Eldred đã ước là hấn có mặt để xem trò ngu ngốc đó. Nhưng hấn đã phải miễn cưỡng giáp mặt với Royce trong lúc có Alfred hiện diện sau khi Alden đã cho hấn biết rõ rằng người nô lệ này là đặc biệt đối với Royce. Nó giống như Royce đặt vấn đề với Eldred cho những gì hấn đã cố làm, và Eldred sẽ không bao giờ thắng được điều gì nếu điều đó có Royce liên quan. Hấn đã cố hết sức để đạt được sự nể trọng của Alfred rồi lại để mất tất cả trong cuộc gây gổ với Royce chỉ vì một nô lệ.

Nhưng hấn vẫn không thể bỏ qua. Con nóng giận của hấn quá khủng khiếp. Nó chỉ có thể được giải tỏa bằng việc làm bẽ mặt cô ta. “Mang bia đến cho ta, wench,” hấn cay nghiệt ra lệnh.

Khi một trong những người hầu khác di chuyển để làm việc đó, hấn cúi kính nói, “Không, cô gái viking sẽ làm việc đó.”

Trong lúc này nàng đang nhìn hấn, lạy Chúa. Nhưng Eldred cảm thấy một chút thỏa mãn trong chốc lát khi cuối cùng đã làm nàng hoàn toàn chú ý. Khi mắt nàng lấp lánh ánh hài hước. “Nếu ngài thật sự muốn bia, thưa đức ngài, tốt nhất là ngài để Edrea mang đến. Nếu cô ta không, ngài phải tự lấy cho chính ngài.”

“Cô từ chối hầu hạ ta à?” Kristen ráng ép lòng không cười. “Không, thưa đức ngài,” nàng trầm tĩnh nói. “Tôi làm theo lệnh của đức ngài Royce – khi điều đó cũng làm vui lòng tôi. Và nó làm tôi hài lòng vì ngài Royce đã

không cho phép tôi hầu hạ những vị khách của ngài .” Nàng đã đẩy hẳn đến hết mức chịu đựng.

Hắn chỉ tốn một giây để vươn đến nàng . Hắn kéo giạt nàng đứng lên trên hai chân với chỉ một tay , trong lúc tay kia vung lên để đánh nàng nhưng nàng đã không cho hắn cơ hội và xô hẳn ra khỏi nàng .

Eldred lại nhào vào nàng, nhưng lần này bị chặn lại bởi một giọng gay gắt vang lên ngay sau hắn . “Không được chạm vào cô ta, đức ngài .” Hắn quay ngoắt lại, nhìn trừng trừng giận dữ vào Seldon ,người cận vệ của Royce , người tùy tùng khác thì ngay sau lưng anh ta . Cả hai đều đặt tay lên cán gươm của họ . “Không đâu, lần này tôi sẽ không dừng lại !” Eldred gầm gừ . “Cô gái này sẽ phải bị trừng phạt”

“Không phải do ngài . Mệnh lệnh của Đức ngài Royce là không ai được chạm đến người phụ nữ này .”

Đột nhiên, Kristen lại cảm thấy tức giận vì điều này . “Với tên vô lại này, tôi không cần sự giúp đỡ . Tôi sẽ xẻo hẳn ra từng mảnh nhỏ với chính vũ khí của hắn .”

Trước khi họ biết nàng định làm gì , nàng chộp lấy dao găm của Eldred từ thắt lưng hắn . Thay vì dùng nó để đuổi hẳn đi, nàng lại cắm phập dao vào bàn với vẻ rõ ràng khinh thường hẳn . Với sự mất mặt đó , hẳn đã lờ đi lời cảnh cáo đã được đưa ra và hẳn lại châm chọc nàng . Krisen trả đũa bằng cách nắm hai tay lại và giọng vào quai hàm của hắn . Cú đánh này đã tống hẳn bay đến cái bàn, hẳn té lăn qua nó . Những người của Royce đến giúp hẳn đứng lên , nhưng họ không thả hẳn ra , mặc dù hẳn đang vật lộn và nóng nảy .

Qua tiếng động âm ã do Eldred gây ra, Kristen có thể nghe thấy Darrelle la hét lên và nhìn theo cô ta vội vã tiến tới phía lối đi vào . Sau đó nàng than thầm ,vì Royce đứng đó – không phải một mình, nhưng với Alfred bên cạnh chàng . Và Royce trông có vẻ khớp với việc muốn giết người . Chàng đuổi Darrelle ra ngoài với lời lẽ sắc bén .

Eldred nghe tiếng Royce và ngừng dẫy dựa . Hai người đàn ông bây giờ đã thấy chàng và thả Eldred ra . Không một ai di chuyển khi Royce và Đức vua băng ngang qua sảnh đường để đến gần họ . Kristen không để lộ một chút xiu cảm giác nào trên nét mặt . Bề ngoài nàng rất bình tĩnh , trong khi bên trong nàng đang run rẩy .Tất cả đều là lỗi của nàng . Nàng đã cố tình chọc tức ông vua nhỏ . Nàng hy vọng sẽ làm hẳn giận dữ và hẳn đã . Và bây giờ nàng sẽ phải trả giá cho sự trêu chọc đó . Royce nhìn có vẻ rất giận dữ đủ để chàng làm điều tệ hơn là đơn thuần xích nàng lại lần nữa .

Eldred nhìn thấy cơ hội trả thù và hẳn chộp lấy nó, hẳn van nài Alfred trước khi Royce có thể mở lời . “Bệ hạ, tôi yêu cầu trừng phạt tên nô lệ này .

Cô ta đã hai lần giơ cao tay lên chống lại các nhà quý tộc . Lãnh chúa Randwulf nằm trên giường với xương sườn bị vỡ vì cô ta sử dụng sợi xích chống lại ông ấy . Bây giờ cô ta dám đánh tôi và---

Seldon cắt ngang sự kể lể để nói với Royce, “Ông ta đã được cảnh báo, đức ngài, rằng lệnh của ngài là không ai chạm đến cô ấy .”

“Có phải đúng vậy không , Eldred?” Alfred trầm tĩnh hỏi .

“Cô ta chọc tức tôi !” Eldred nhấn mạnh

“Vấn đề không phải là tại sao ,” Alfred đáp “Cô ta không phải của người để đánh đập, và người đã được cảnh cáo về việc này . Làm rối loạn vượt quá giới hạn trong nhà của chủ nhà như thế này là quá đủ rồi . Người sẽ rời khỏi chúng tôi, và không trở lại cho đến khi được lệnh triệu hồi bởi tòa án .”

Eldred tái xanh khi nghe mệnh lệnh . Hắn dường như muốn phản đối, nhưng thay đổi ý kiến , hắn gật đầu dứt khoát và rút lui .

Royce nhìn hắn đi ra khỏi đại sảnh, siết chặt nắm tay hai bên hông . “Tôi mong ngài không xử như vậy bệ hạ .”

Alfred đủ khôn ngoan để không cười . “Ta biết . Người thích dùng gươm để chống lại hắn . Nhưng hãy kiên nhẫn, bạn tôi . Wessex cần tất cả mọi đàn ông trong lúc này, ngay cả loại cùng giuộc như Eldred . Khi chúng ta có hòa bình thật sự, bạn có thể giải quyết tranh chấp với hắn .”

Royce gay gắt nhìn nhà vua, và rồi chàng cảm thấy không còn căng thẳng nữa và chàng gật đầu .

Chàng đưa mắt nhìn Kristen . Chàng bước tới phía trước , để bàn tay to lớn của chàng lên vệt đỏ trên má nàng . “Nàng có ổn không ?” Kristen có thể sụp đổ ngay tại chân chàng , nàng cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân. Cơ thịnh nộ kinh khủng đó không phải dành cho nàng . Nhưng không may, trong khi cảm thấy khuây khỏa , Sự tức giận của Kristen lại dâng cao lên tột cùng . Không còn sợ bị trả thù, nàng đã nhớ lại điều gì khiến nàng mất bình tĩnh nhanh như thế .

Nàng đưa tay chỉ thẳng vào hai người đàn ông của Royce . “Tôi không cần mấy con chó giữ nhà của ngài đâu, thưa Đức ngài .” Chàng bỏ tay ra khỏi má nàng .

“Chúng tôi cũng thấy vậy .”

Họ thấy ? sự tức giận của nàng dịu lại . Rất tốt, họ đã thấy, nhưng họ đã không nghe được chuyện gì đã xảy ra. Nàng liếc nhìn hai người hầu cận để xem nếu họ có thể nói thêm điều gì . Họ cũng đang nhìn nàng . Seldon đang toét miệng cười với nàng . Họ không lên tiếng bây giờ nhưng sau này họ có thể . Và những gì họ sẽ nói với Royce là nàng đã trêu tức Eldred với cái lưỡi của mình, vì với những lời sỉ nhục nàng đã nhận được cái tát của hắn .

Nàng đã bớt nóng giận . Chỉ còn lại sự oán hờn, và nàng lặng lẽ nói . “Tôi

biết tại sao ngài để họ canh chừng tôi, thừa đức ngài .” “Đó không phải là bảo vệ tôi, vì ngài biết tôi là người bảo vệ của chính tôi . Họ chỉ là thể thân cho những gông cùm để cho tôi không thể bỏ trốn được. Đây là cách ngài tin tôi ?”

Royce cau có lúc này vì Alfred đang tham gia vào cuộc đối thoại, chàng không thể làm nàng nguôi giận . Chàng không thể . Bây giờ chàng quá hiểu Kristen để biết sự tức giận của nàng đối với chàng sẽ làm quan hệ của chàng và nàng khó khăn hơn , và chỉ có chàng là người lãnh đủ trong chuyện này .

“Cho đến khi chúng ta đồng ý sự thỏa thuận của chúng ta, vixen, đừng chất vấn về những gì ta đã làm.” Giọng của chàng gay gắt, và màu xanh lục của mắt chàng thẫm lại nói lên điều đó .

Đã quá trễ khi Kristen nhớ ra sự hiện diện của Alfred . Nàng liếc trộm ông ta, thấy ra rằng ông ấy buồn cười vì sự tranh cãi giữa một nô lệ và một lãnh chúa . God’s teeth ! Làm sao nàng lại ngu ngốc đến nỗi đi thách thức Royce ngay trước mặt đức vua của chàng ? Và nàng đã quên mất thỏa thuận mà Royce vừa đề cập .

Nàng đã không quá kiêu căng để thừa nhận lỗi của mình . Nhìn Royce cười do dự . Nàng sẵn sàng làm hơn để đền bù cho chàng. "Tha thứ cho tôi, đức ngài . Lưỡi của tôi luôn luôn không theo ý tôi . Tôi xin lỗi vì đã làm rối loạn . Đức ngài Eldred có ý chọc tức tôi ---và tôi cũng chọc tức ông ấy . Cả hai chúng tôi đã thành công, nhưng tôi hối hận vì ngài đã chứng kiến chuyện nực cười này .”

Royce đã bị sững sốt bởi lời xin lỗi của nàng hơn là lời thú tội . Nhưng đó là lời thú tội làm cho nhà vua của Wessex mất đi vẻ nghiêm nghị và phá lên cười . “Chúa khoan dung , Royce . Tính trung thực như thế này thật đáng sợ . Và ta ganh tị với chiến lợi phẩm của bạn .”

“Không đâu, bệ hạ, cô ấy quá thẳng thừng cho một phiên tòa với sự quý quyết khôn khéo và những lời tâng bốc giả tạo .” Royce khịt mũi (có ý khinh bỉ) “Cô ta không được đề xuất đâu, bệ hạ .”

Kristen kinh ngạc với lời tuyên bố mạnh mẽ đó , nhưng Alfred không thấy méch lòng . Thật ra ông ấy còn cười lần nữa . “Ta thấy tính thẳng thừng của cô ta dễ lây lan . Ta sẽ giữ những nhà quý tộc khác xa khỏi cô ấy, hoặc ta sẽ không bao giờ được nghe lại rằng ta là một người đi săn tuyệt vời như thế nào .”

Bây giờ đến Royce cười thích thú . “Ngài sẽ không thiếu sự ca ngợi như vậy hôm nay đâu bệ hạ , sẽ không, khi chính ngài đã cung cấp thực phẩm cho bữa ăn tối của chúng ta .”

Trước lúc họ đi khỏi, Royce nhìn Kristen một cách kỳ lạ, và sau đó mỉm cười . Nàng đã làm chàng lảng diu như nàng dự định . Sau đó, chàng sẽ phải

làm nàng lắng dụ .

Chương 28

Kristen nhận được lệnh gọi lên lầu từ Eda . Nàng đã được gọi lên một mình, không có Eda hoặc hai người vệ sĩ đi kèm, điều này đã cho thấy Kristen được sắp xếp khá hơn .

Nàng đã thậm chí không nghĩ đến chuyện đi bất cứ nơi đâu ngoài phòng ngủ của Royce . Chàng vẫn còn dưới lầu . Đã quá muộn . Hầu hết khách đã đi nghỉ . Nhưng nhà vua vẫn còn uống bia và kể những câu chuyện cổ xưa để phù hợp với bất cứ bài hát nào của người hát rong . Nó sẽ là việc bất lịch sự nếu lần thứ hai Royce đi nghỉ sớm trước hơn nhà vua .

Kristen biết rằng nàng phải kiên nhẫn . Eve vừa qua nàng đã quá mệt mỏi để không nhớ về sự thỏa thuận mà họ đã bàn với nhau . Tối hôm nay sẽ không phải như vậy . Công việc của nàng hôm nay đã giảm đến mức tối thiểu , rất nhiều việc thường ngày của nàng đã được người khác làm . Nàng đã được cho phép ngồi nghỉ trong những giờ còn lại bên cạnh cửa sổ .

Eda thậm chí đã mang nàng ra khỏi sảnh đường nóng bức trong nhiều giờ trước để xếp dọn phòng ngủ cho khách ở tầng trên . Kristen nhớ lại ngày lễ vừa qua và biết việc giảm nhẹ công việc cho nàng là mệnh lệnh của Royce . Nàng biết rằng bây giờ những điều đó đã chỉ rõ ra là chàng ích kỷ , nhưng nàng đã không phản đối chuyện đó . Nàng đã đoán biết khi nằm trong tay chàng cả đêm sẽ mang lại nhiều lạc thú như thế nào .

Điều này không có nghĩa là bây giờ chàng không từ chối bất cứ điều gì . Chàng đã cho nàng sự tự do và chàng cũng đã trong nhiều trường hợp cho thấy chàng để ý và chăm sóc nàng .

Chàng đã bắt đầu tỏ ra dễ chịu, người đàn ông Saxon của nàng . Cuối cùng chàng sẽ phải thừa nhận nàng là người yêu dấu của chàng . Khi chàng làm điều đó, chàng sẽ kết hôn với nàng . Chàng cũng sẽ trả tự do cho bạn bè của nàng , và nàng sẽ nhận được tin tức từ cha mẹ của nàng qua họ . Tất cả mọi việc sẽ kết thúc và việc còn lại chỉ là con đường khó khăn để đi đến kết thúc .

Kristen mỉm cười khi thấy hai thùng lớn chứa nước để trên bàn tối hôm nay, cũng như thêm nhiều khăn để tắm và để lau khô người . Nàng tắm thật nhanh , rồi khóa thân chui vào tấm khăn phủ mỏng trên giường để chờ đức ngài của nàng . Đúng rồi, bây giờ nàng có thể nghỉ về chàng như là đức ngài của nàng , có thể cho là nàng thật sự kết hôn với chàng rồi .

Không đến 15' sau đó Royce lên đến phòng . Thật là vui thích nếu Kristen biết rằng chàng đã bị phân tâm như thế nào bên dưới lầu sau khi nàng rời khỏi , và Alfred thấy thương hại chàng như thế nào để cho phép chàng rút lui

. Vì vậy nàng được sưởi ấm bởi ánh mắt hài lòng ngạc nhiên của chàng khi tìm thấy nàng đã ở trên giường .

Nàng nằm nghiêng uốn cong người, với hai tay gập lại và đầu gối trên bàn tay để phía dưới đầu vì vậy nàng có thể dễ dàng nhìn chàng khi chàng tiến đến gần . Chúa nhân từ, nhưng nàng thích những gì nàng nhìn thấy .

Có thể nàng muốn chống lại sự ham muốn của chàng trong những lúc này , nhưng ở đó không một thứ nào trên cơ thể chàng mà nàng không thấy ham muốn .

Kể từ khi phái đoàn của nhà vua đến, Royce đã ăn mặc trang trọng hơn lúc bình thường . Chàng mặc một áo choàng phủ lệch bên vai phải giống như các vị lãnh chúa khác , màu nâu đậm với lớp lót vàng bằng tơ quý hiếm .

Áo trong của chàng cũng bằng loại tơ quý như vậy viền màu ngà ở gấu và cổ áo, và hai tay áo dài đến cổ tay . Màu của đất thích hợp cho chàng một cách hoàn mỹ, làm cho cặp mắt xanh thẫm của chàng đáng chú ý hơn . Chàng cũng mang một dây đai bản rộng khảm những viên ngọc lớn màu hổ phách . Ngay cả con dao găm bên thắt lưng của chàng cũng được khảm đá quý .

Chàng đã không nói chuyện với cô kể từ khi có sự xô xát với Eldred . Bây giờ chàng làm nàng ngạc nhiên khi nói rằng, “Nàng đã đưa cho ta một lời xin lỗi hôm nay mà ta không chắc là ta muốn nó .”

“Dù sao ngài cũng có nó rồi, thưa đức ngài, cứ đối với nó theo ý ngài muốn ” Nàng đề nghị .

“Vậy thì ta trả nó lại .” Chàng ngồi xuống trên giường bên cạnh nàng, đầu gối gập lại để có thể đối mặt với nàng . Tay chàng di chuyển đến phía hông của nàng, do dự, sau đó rút về . “Ta đã biết Eldred lâu rồi . Ta biết hẳn chỉ dùng tâm trí suy nghĩ để gây ra khó khăn .

“Kristen nói nhẹ nhàng, “Tôi đã không nói dối, thưa đức ngài . Thực tế tôi đã thật sự có ý định khiêu khích hẳn .”

“Nhưng hẳn đã tìm đến nàng, không phải nàng tìm hẳn .”

Nàng toét miệng cười . “Điều này thì tôi không thể tranh cãi rồi .”

Chàng lại di chuyển tay về phía nàng lần nữa, và lần này để yên một chút trên hông của nàng . “Ta đã chưa cảm ơn nàng đã làm theo ý ta trước mặt Alfred .”

“Không, ngài đã làm,” nàng trả lời nhẹ nhàng . Chàng đã lo sợ nàng không hiểu ý về nụ cười chàng trao cho nàng khi chàng rời đi với Alfred, nhưng nàng đã hiểu . Nàng biết chàng nhiều hơn chàng nghĩ , và chàng hài lòng vì điều đó .

Chàng cười với nàng trước khi chàng đứng lên khỏi giường . Họ sẽ không thể bàn thảo xong nếu chàng còn ngồi gần nàng , và chàng muốn những yêu

cầu của chàng được đồng ý . Nó sẽ không phải là những đòi hỏi quá đáng cho nàng . Nhưng nó cũng nhiều như nàng yêu sự tự do của nàng , chàng không nghĩ là nàng có thể chối từ .

Chàng bắt đầu cởi áo choàng, nhưng những ngón tay vẫn để trên cán dao bằng vàng khi Kristen ngồi bật dậy ngay chính giữa giường . Tấm khăn đắp tuột xuống ngang eo và nàng không buồn cử động để kéo nó lên. Nàng nhìn chàng và chờ đợi , rất thoải mái trong tình trạng tự nhiên như là nàng không ngại chàng quan sát nàng như thế nào .

Chàng thực tế là bị thôi miên , mắt chàng dán lên đường cong mềm mại của ngực nàng và không thể nhìn đi chỗ khác .

“Những yêu cầu của ngài, thưa đức ngài ?”

“Cái gì ?” Điều này có lẽ là điều khó khăn nhất mà chàng từng làm, nhưng mắt nhìn lên để đối diện với nàng . Và khi bắt gặp ánh mắt chờ đợi ngạc nhiên của nàng, choáng váng chàng trở lại với suy nghĩ của mình. Chàng quay ngoắt lại , cảm giác được sức nóng tỏa ra lên đến tận cổ chàng . Quyền lực của nàng làm tâm trí chàng bối rối và kiểm soát cơ thể của chàng . Nếu mà nàng biết được . Cầu chúa phù hộ cho chàng.

Chàng nuốt xuống một cách khó khăn , bây giờ chàng giữ lưng quay về phía nàng cho đến khi chàng cởi xong quần áo .

Cho đến lúc chàng làm xong việc, việc bàn thảo của họ sẽ đạt được sự tốt đẹp hơn , hoặc là nó sẽ phải đợi nữa .

Chàng đặng hắng . Nghe như tiếng gầm gừ nho nhỏ . “Điều khó khăn mà nàng trải qua ngày hôm qua đã làm ta thấy rõ ràng là nàng không thể tự bảo vệ bản thân một cách hiệu quả khi nàng bị xích lại . Ta lấy làm tiếc rằng nàng thấy việc tự bảo vệ là cần thiết .”

Chàng liếc nhìn qua vai để xem nàng có tập trung tư tưởng để nghe chàng không . Và nàng vẫn không che đậy cơ thể . Chàng di chuyển đến bên bàn để khoát nước lạnh lên mặt và ngực chàng . Chàng đã phải hắng giọng lần nữa rồi tiếp tục. “Ta không thích điều đó nếu nó làm nàng bất lực”

“Ta có thể bố trí người để canh chừng nàng như ta đã từng, nhưng nó sẽ không giống như trước vì nàng có thể tự lo cho nàng khi ta không có ở đây để chăm sóc cho nàng .”

“Ngài không cần phải giải thích tại sao ngài lại không cùng tôi nữa, thưa đức ngài .”

Không cần quay lại để thấy , Royce vẫn biết là nàng đang mỉm cười với chàng . Chàng ngồi trên bàn để cởi giày và vớ da . “Rất tốt . Những gì ta muốn từ nàng là lời cam kết rằng nàng sẽ ngưng, không tấn công chống lại em họ ta lần nữa cho đến khi Alfred và đoàn tùy tùng của ông ta rời đi .”

“Ngài đòi hỏi quá nhiều,” nàng nhẹ nhàng đáp .

“Hãy nghĩ đến những gì mà việc đó sẽ mang lại nếu nàng cố ý làm hại đến Alden khi Alfred có mặt ở đây. Đức vua là người công bằng, nhưng như nàng tự nhận thấy hôm nay ông ta đã bảo vệ những nhà quý tộc của ông như thế nào trong lúc đó. Đúng ra ta đã có thể thách đấu với Eldred. Alfred đã biết ta muốn điều ấy đến mức như thế nào. Vì vậy ông ta đẩy tên vô lại đó đi xa khỏi cơn cuồng nộ của ta. Tất cả những người mà ông ta đang có trong lúc này, ông ta muốn có họ khi người Danes quay lại. Vì vậy ông ta đối xử khắc khe với bất cứ ai làm suy yếu quân đội của ông ta.”

“Tôi hiểu ý ngài, thưa đức ngài. Nhưng tại sao ngài lại bắt tôi cam kết chỉ cho đến khi nhà vua rời đi?” Chàng đáp dễ dàng. “Khi tất cả quý tộc của ông ấy đi khỏi, nàng sẽ lại được an toàn.”

“Và sau đó?”

“Sự nguy hiểm sẽ biến mất. Chúng ta trở lại như trước đây. Vì vậy nàng sẽ chịu hứa chứ?”

Kristen vẫn tiếp tục ngồi yên ở đó sững sờ thêm một lúc lâu, nhìn chăm chăm vào tấm lưng to lớn của chàng. Sau đó nàng rời khỏi giường, mang theo tấm khăn mỏng. Nàng đến sau lưng chàng rất nhẹ nhàng đến nỗi chàng cảm thấy một chút bất ngờ và căng thẳng khi nàng vòng cánh tay quanh cổ chàng, vì chàng đã không biết nàng tới gần.

“Vâng, tôi hứa với ngài tôi sẽ không đụng đến Alden quý báu của ngài,” nàng rót từng lời vào tai chàng. “Nhưng để cho những người...” nàng giật mạnh cánh tay lại lật đổ người đàn ông và chàng rớt xuống té ngược ra ghế phía sau. Nàng nghe chàng rít lên vì đau đớn, sau đó nguyên rửa sự bạo lực của nàng, nhưng nàng đã bỏ chạy ra để mở khóa cửa.

Khi đã ra đến hành lang, tuy nhiên nàng lại đối diện với sự phát hiện đầy thất vọng rằng nàng không thể chạy xuống tầng dưới như nàng muốn. Thay vì vậy nàng lẩn vào sau cánh cửa gần nhất, dự định sẽ trốn ở trong phòng cho dù người nào đang dùng phòng ngủ đó.

Đó là một kế hoạch tốt trong thời gian cấp bách như vậy, nhưng nàng đã không ngờ được người đang thật sự ở trong phòng này. Cây nến vẫn đang cháy trên bên cạnh giường ngủ, làm cho nàng ngay lập tức nhận ra nhà vua của Wessex vì ông ta bật dậy, với gươm trong tay. Cả hai đều bị choáng váng, nhưng chỉ một giây với ông ta. Ông ấy mỉm cười, và nhìn thấy vẻ thiếu kín đáo của nàng: mái tóc màu hung đậm đổ xuống như một dòng thác chảy qua vai của nàng, còn tấm khăn chỉ đơn giản là máng lên phía trước thân của nàng, vì nàng đã không có thời gian để quán nó quanh mình mà không may, vì kinh ngạc Kristen đã đứng ở đó quá lâu.

Nàng đã đóng cửa phòng ngủ, nhưng bây giờ chàng đã mở nó ra. Nàng không thể tự nhốt mình vào trong phòng này. Nàng không thể hy vọng giữ

được cửa đóng lại hoài để chống lại Royce , nhà vua của chàng sẽ không để nàng làm như vậy . Và nàng không có nơi nào khác để chạy trốn lúc này nếu chàng nhanh chóng bắt được nàng .

Nàng bận suy nghĩ đến tất cả mọi điều trước khi nàng quay lại đối mặt với Royce, mà không nghĩ đến việc là nàng đã để Alfred nhìn thấy nguyên phía sau mảnh mai trần trụi của nàng . Nhưng Kristen đã không để cho nhà vua có thêm ý nghĩ nào khác, nàng chưa từng một lần nhìn thấy vẽ cuồng nộ trên khuôn mặt Royce như lúc chàng đuổi theo nàng. Chàng không nói với nàng một lời nào, nhưng chụp lấy tay khi nàng đưa tay đẩy chàng ra , Nàng bỏ tay đang giữ tấm khăn ra để đánh chàng , nhưng chàng cũng chụp được , kéo cả hai tay ra phía sau lưng nàng, nhấn ngực nàng ép chặt cứng vào ngực của chàng .

“ Thưa bệ hạ, xin ngài tha thứ.” Royce nói với đức vua của chàng .

Alfred cười khúc khích “Không sao , đây là màn giải trí thú vị nhất.”

Kèm chế , Royce gật đầu và đóng cửa lại.

Chàng kéo kéo Kristen trở lại phòng ngủ của chàng . Chàng đã không tin chính mình có thể nói gì lúc này. Chàng cảm thấy muốn bóp nghẹt nàng và hầu như đang nghiêm túc xem xét việc này . Chàng đá vào cánh cửa phòng để đóng nó lại và kéo nàng theo với chàng đến giường . Chàng ngồi xuống, đẩy mạnh nàng nằm ngang qua lòng chàng . Chàng giữ nàng trong cách thức mà nàng không thể xô dịch ngay cả hai tay, và cả hai chân một chút xíu nào . Trong một lúc lâu chàng chỉ ôm nàng, cố gắng chế ngự cơn cuồng nộ của mình ,trong khi nàng uốn éo, vặn vẹo người để thoát ra . Cuối cùng , Kristen đuối sức và nàng nằm yên . Nhưng mắt nàng vẫn ánh lên những tia lửa xanh . Royce đã không thấy được điều đó. Chàng nhắm mắt chống lại hình ảnh nàng đang trần truồng quần quai trên lòng của chàng .

“Tôi ghét ngài!” Câu nói làm chàng choáng váng, âm của nó rít lên thật ai oán . chàng có cảm giác ngực bị thắt lại , cơn giận của chàng hầu như được xoa dịu . Không dự đoán được Kristen nói như vậy, và chàng cũng chưa từng nghĩ là nghe nàng nói như thế .

Chàng nhìn vào mắt nàng,thăm dò . “Tại sao?” chàng trầm tĩnh hỏi .

Giọng nàng nóng nảy hơn nữa “Ngài lừa gạt tôi! Ngài biết những gì tôi nghĩ, và ngài để cho tôi nghĩ như thế!”

“Ta không biết được tâm trí của nàng, Kristen .”

“Kẻ dối trá !” nàng bốc khói . “Tại sao tôi đến phòng ngủ của Ngài mà không có sự chống cự ? Ngài bỏ không xích tôi và ngài nói chúng ta sẽ làm thỏa thuận .Ngài đã không nói nó chỉ là thỏa thuận tạm thời .”

Chàng thật sự bị bất ngờ vì sự phục tùng của nàng, nhưng đã quá hài lòng để tự vấn thêm về điều đó .

“Nàng nói oan cho ta, wench .” Royce thở dài . “Làm thế nào ta biết những gì nàng cho là, khi những cái còng được vĩnh viễn tháo bỏ không bao giờ là ý ta định làm ? Nếu ý niệm đó không thoáng qua tâm trí của ta , làm thế nào ta biết nàng đã nghĩ như thế ?” “vì vậy ta lại là kẻ ngu ngốc . Ta thấy qua nàng những gì không có ở đó, những gì không bao giờ có ở đó .”

Chàng bị đau đớn bởi những lời cay đắng của nàng . “Nàng thấy điều gì ?”, Chúa nhân từ, Kristen, nàng muốn ta phải làm gì ?”

“Tôi không muốn gì nữa , ngoại trừ tôi muốn được ở một mình .” Chàng lắc đầu, chậm chậm ,ánh mắt chàng hầu như tiếc nuối . “Ta sẽ nếu ta có thể làm được .”

“Nếu ngài có thể ?” cô khinh bỉ nói . “ Ngài không cứng rắn hơn được sao, Saxon ?”

“Không phải trong việc đối phó với nàng .” Điều này đã là một cái gì đó, để chàng phải thừa nhận . Nhưng nó không làm nguôi cơn oán giận sâu sắc mà nàng đang cảm thấy trong lúc này .

Chàng lại lên tiếng dụi dàng . “Nàng không ghét ta , Kristen . Nàng chỉ nổi giận với ta, nhưng nàng không ghét ta .”

Đó là sự thật . Nàng không có ghét chàng . Nàng ước là cô có , nhưng nàng đã không . Tuy vậy nàng vẫn mím chặt môi không nói.

“Nếu như nàng không muốn nói ra , thì hãy tỏ ra với ta,” chàng thầm thì nói trong lúc cúi gập người lại để hôn nàng . Kristen ước điều này ngược lại , nhưng nàng không muốn cho chàng biết .

Chương 29

Có thêm những người khách mới đến Wyndhurst . Lãnh chúa Averill đến để diện kiến đức vua . Ông ta mang theo người con trai duy nhất, Wil-burt, và ba cô con gái của ông. Kristen ít có quan tâm đến những người khách mới, ngoại trừ tiểu thư Corliss của Raedwood , và Edrea, làm việc bên cạnh nàng, đã nhanh chóng nhận ra . Kristen có thể tự mình đoán ra từ việc Darrelle ra sức chuẩn bị công phu để đón tiếp quý cô này . Vì đây là vị hôn thê của Royce . Kristen đã không ngạc nhiên khi thấy rằng Corliss cực kỳ xinh đẹp, nhưng thật sự nhận ra điều này đã làm nàng cảm thấy khốn khổ. Corliss nhỏ nhắn, thanh tú, và duyên dáng, đó là tất cả những thứ mà Kristen không có được . Và nàng lại nghĩ là đã chiếm được Royce từ người con gái nhỏ nhắn này ? God 's bones, nàng đã ngu ngốc hơn là nàng tưởng!

Kristen có thể sẽ xin cảm ơn chỉ vì một điều : rằng Royce đã không có mặt để chào đón vị hôn thê của chàng . Điều đó sẽ là quá sức chịu đựng của nàng nếu phải chứng kiến chàng dành cho người phụ nữ này tất cả sự chăm sóc và chiều chuộng đã dành cho nàng, mà không có thời gian để chuẩn bị cho điều này trước . Như nó đã như vậy, nàng phải nhìn thấy sự đối xử tôn kính dành cho Corliss của Darrelle , của những người hầu, và của Alden, người đến sau đó .

Điều này thật sự ghê tởm, nhưng rất điển hình . Thậm chí cho dù vị tiểu thư này không thích, cô cũng sẽ được chăm sóc với sự thận trọng chu đáo, bởi vì cô sớm muộn cũng trở thành Công nương của Wyndhurst, thay thế Darrelle, người đang thích thú ở ngôi vị là người phụ nữ duy nhất có liên hệ họ hàng với Royce .

Cũng có một người trong số những người trong nhà, tuy nhiên , là người đã không cố dành sự ưu ái của tiểu thư . Meghan . Dĩ nhiên cô bé sẽ không dự kiến để hiểu rằng người phụ nữ này sẽ một ngày hoàn toàn có mọi quyền hành đối với nó , và nó phải có nhiệm vụ tỏ ra dễ thương với Corliss ngay từ bây giờ . Nhưng Kristen âm thầm tán thưởng khi nàng thấy Meghan lắc đầu với Corliss khi cô ta bảo nó đến gần và cô bé còn thực sự đưa mặt trêu tức cô ta trước khi rời khỏi khu vực dành cho phụ nữ.

Kristen gần như phá lên cười nhưng lập tức dần xuống sự mong muốn đó, vì không muốn những người hầu thắc mắc điều gì làm nàng thấy vui như vậy . Nàng biết Darrelle sẽ gọi Meghan quay trở lại và trừng phạt nó nếu cô ta thấy những gì nó đã làm . Corliss lúc này đang mím chặt môi với một vẻ không hài lòng, nhưng cô ta không gọi Meghan quay lại ,

Có thể Kristen không thể nín cười, nếu nàng để ý rằng Alden cũng đã thấy

sự tác động giữa những việc này và anh ta lại giữ sự chuyện khô hài đó cho riêng mình . Kristen ngạc nhiên vài giây sau đó khi cảm thấy váy của nàng bị kéo giật mạnh. Nàng nhìn xung quanh và thấy rằng Meghan đã đi vòng quanh sảnh đường theo cách của nó để đến được sau lưng nàng .

Cô bé không nên tìm đến cô, dù vậy . “ Có---có phải chị vẫn còn giận em ?” Kristen cau mày, tự hỏi điều gì dẫn đến câu hỏi này . “Tại sao ta lại giận em, cô gái bé nhỏ ?”

“Em đã nói với anh của em những gì chị đã nói với em trước đây, nhưng Alden đã nói “đó là chuyện bí mật và em lại tiết lộ” Meghan liếc trộm nàng .

“Chị thật sự không biết” “Và em nghĩ là chị nên tức giận ?”

“Chị đã,” Meghan nói “Em đã thấy chị ngày hôm sau và chị đã rất tức giận .”

Kristen mỉm cười, nhớ lại . “nhưng không phải vì em, cô bé đáng yêu . Những gì em đã nói với anh của em về chị cũng không làm nên chuyện gì khác biệt .” Đó là một lời nói dối, vì những điều đó đã dẫn anh ta đến việc làm tình với cô lần đầu tiên, nhưng Kristen có thể sẽ không thật sự hối tiếc về điều đã xảy ra.

Meghan tự thấy ghê tởm mình . “Sau đó cháu trốn vì việc đó.” Kristen chặc lưỡi, làm Eda chú ý đến họ.

“Làm gì ở đây vậy, bé con ?” bà lão muốn câu trả lời “Nói,”

Meghan bướng bỉnh chống lại . Eda khắt khe nhìn Kristen . “Cô có việc phải làm, wench .”

“Và tôi đang làm đây .”

“Em có thể giúp gì không ?” Meghan hỏi . Nghe vậy, Eda lắc đầu và trở lại với công việc của bà .

Kristen đã không biết phải nói gì với Meghan, người đang đứng chờ câu trả lời của nàng với một vẻ đầy hy vọng . Nàng nhìn về phía nhóm phụ nữ phía xa tận cuối sảnh đường, rồi nhìn lại Meghan . Nàng thở dài “không biết em có nên ở đây không, Meghan ?”

Meghan cũng nhìn về hướng các quý cô, rồi bướng bỉnh nói “Em thà là ở đây hơn là ở bên đó .”

Kristen kềm nén nụ cười . “Tại sao em không thích công nương Corliss?” Meghan ngạc nhiên nhìn lại “Làm thế nào chị biết vậy ?”

“Chị thấy những gì em đã làm .”

“Oh .” cô gái nhỏ đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống thấp và rồi cô bé tự thanh minh, giải thích cho bản thân mình , “Cô ta không thật sự muốn em lại gần , cô ta nói và làm những việc mà cô ta không thật lòng muốn . Cô ta có đầy những lời ngọt ngào lúc này, nhưng cô ta không phải như vậy trước khi cô hứa hôn.”

“Chị hiểu rồi .”

“Chị hiểu à ?” Meghan liêu lĩnh hy vọng . “Chị có nghĩ là em đã sai khi em không thích cô ta ?”

“Cảm xúc của em là thuộc về một mình em và không thể bị sai khiến bởi người khác . Nhưng vì anh của em thích cô ta, có lẽ em thử cố gắng xem sao .”

“Em đã .” Meghan thừa nhận. “Cho đến khi Royce mang em đi cùng với anh ấy đến Raedwood và cô ta đã ngắt nhéo em, vì vậy em phải biến mất để cô ta lại một mình với anh ấy .”

“Thế anh ấy đã làm gì ?”

“Anh ấy đã không thấy .”

Kristen cau mày . “Em nên nói cho anh ấy biết .”

“Không được, anh ấy sẽ không hài lòng .”

Và Meghan sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì khiến cho chàng phải buồn lòng . Kristen thở dài cho chính mình . Đứa trẻ tội nghiệp này phải được cho biết là những cơn tức giận của người anh không phải là điều gì khủng khiếp, hay ít nhất là không nên xảy đến với cô bé . Tự Kristen cũng đã nhìn thấy cách chàng đối xử với Meghan với sự chăm sóc dịu dàng như thế nào . Có một buổi tối nàng đã nhìn thấy chàng bỗng đưa trẻ lên tầng trên khi nó ngủ gục ở sảnh đường . Điều này làm nàng nhớ đến cha của nàng, và cách Garrick đã thường đối với nàng tương tự như vậy . Royce hết lòng yêu quý cô bé này, nhưng Meghan vẫn sợ hãi chàng .

Kristen lắc đầu lúc nàng đang suy nghĩ . Meghan nghi ngờ nhìn nàng . “Chị muốn em đi à ?”

“Cái gì ? Oh không em gái , ở lại đây nếu em muốn .” Kristen nhận ra trong lúc này nàng có lẽ đỡ tệ hại hơn trong hai cái tệ hại trong tâm trí của cô bé .

“Nhưng em có chắc là em sẽ không bị trách mắng nếu em vẫn còn ở lại đây ?”

Meghan nhanh chóng lắc đầu . “Có rất nhiều khách, không ai sẽ để ý là em đang ở đâu .”

“Vậy thì ngồi xuống ghế này, và chị sẽ chỉ cho em làm sao để làm loại bánh mì hạt mà ba chị yêu thích nhất”

“Ông ấy thích trong bánh mì của ông ấy có nut à ?”

“Đúng vậy .” Kristen nháy mắt khi nàng nhón tay vào trong áo , nơi nàng làm một cái túi trong lớp áo, và lấy ra một nắm đầy hạt “Và chị đã gom được chúng ngay lúc trước khi Eda vãi chúng ra cho đàn gà mái của bà ta . Chúng ta sẽ làm hai ổ bánh mì đặc biệt , chỉ cho chúng ta thôi . Em sẽ thích chứ ?”

“Oh, vâng , Kristen!” khuôn mặt Meghan sáng lên với niềm vui thích trẻ

con “Đây sẽ là bí mật của chúng ta .”

Meghan đã không chính xác trong sự dự đoán rằng không ai để ý cô bé đang ở đâu . Royce đã chú ý ngay lập tức khi chàng bước vào sảnh đường, vì mắt chàng luôn luôn nhìn thấy Kristen trước nhất . Và chàng không thể cưỡng lại được, nhưng khi thấy Meghan ngồi bên cạnh nàng, và hai mái đầu chụm lại với nhau, và họ đang vui cười vì điều gì đó, lãng quên mọi việc khác xung quanh họ .

Chàng ngừng lại trông chốc lát, cảm thấy niềm vui âm áp khi nhìn họ -- em gái của chàng và người đàn bà của chàng . Khi mọi người khác đều đi phòng Kristen, chàng lẽ ra đã nghĩ đến Meghan, người luôn sợ hãi tất cả những người lạ, vì vậy sẽ càng sợ nàng hơn . Nhưng dường như là không, rõ ràng là họ thích nhau, và chàng cảm thấy hài lòng vì điều đó .

Chàng có lẽ sẽ tiến về phía họ, nếu Darrelle không gọi chàng . Sau đó chàng thấy Corliss, và người chàng cứng đờ. Làm sao mà chàng lại có thể quên là cô ta sẽ ở đây ? Lãnh chúa Averill đã trải qua trường thực tập nơi Alfred thách thức các nhà quý tộc của ông qua một số một số cuộc thi vấn đáp về kỹ năng . Và bất cứ lúc nào Averill đến Wynd-hurst, con gái của ông đều đi cùng . Điều đó là hiển nhiên để có thể hy vọng lần này sẽ khác trước . Nó sẽ không khác được . Chàng nghiêng rặng và tiến đến để chào hỏi vị hôn thê của chàng .

Kristen nhìn Royce và Corliss suốt cả buổi tối, nơi họ ngồi với nhau ở bên chiếc bàn dài. Nàng dường như không thể điều khiển mình, và đơn giản chỉ cần bỏ qua cơn đau thắt nơi ngực nàng . Mặc dù tự nói với bản thân mình là điều đó không quan trọng, rằng dù sao chẳng nữa Royce không phải là của nàng , nhưng vẫn còn phần nào trong nàng cảm thấy bị phản bội, cảm thấy chàng là của nàng.

Chỉ có điều là nàng không thể chiến đấu để giành chàng, không thể mắng nhiếc chàng, có thể chẳng làm được gì để tách rời chàng với này người phụ nữ này . Điều này làm nàng đau đớn, và cho đến hôm nay nó làm nàng nhận ra đầy đủ về vị trí của mình ở nơi này hơn . Nàng đã vô tình vượt qua được thử thách này với giả định cho rằng cuối cùng nàng sẽ có được những gì nàng muốn . Và vì thế mỗi sự thất bại sẽ làm nàng mất kiên nhẫn – và cả sự bình tĩnh –mà hoàn toàn không có hy vọng nào .

Nàng đã quá khờ dại ! chỉ vì cha nàng đã yêu say đắm và kết hôn với nô lệ của ông , điều này không có nghĩa là việc giống như vậy sẽ xảy ra ở đây, nơi Wessex này . Ở nhà, gia đình nàng đã có luật của riêng họ bởi vì họ sống cô lập tách biệt với phần còn lại của đất nước . Chú Hugh của nàng đã là một Jarl (nhà quý tộc có nhiều quyền lực, chỉ sau nhà vua) có đầy đủ quyền hành mạnh mẽ tại Na uy giống như vua Alfred ở đây . Nhưng ngay cả như vậy,

mẹ của nàng đã phải được giải phóng trước khi Garrick có thể cưới bà .

Na uy có luật lệ riêng liên quan đến nô lệ rằng tình yêu không thể đi qua một bên . Và ở đây, có rất nhiều lãnh chúa, vì thế có rất nhiều luật lệ ! Và liệu Royce có cho là nàng điên khùng khi nàng đề cập đến việc kết hôn với chàng ?

Nhìn thấy chàng và vị hôn thê làm Kristen nhận ra nàng đã bị điên khi nghĩ rằng nàng đã từng có thể cho là chàng là của riêng nàng . Không phải chỉ một lần nàng nhìn sự việc qua quan điểm của Royce . Một khi chàng đã coi nàng thấp hơn người nô lệ hạ cấp nhất --trong lúc nóng giận, thật sự-- Nhưng làm thế nào để biết chàng thật sự cảm thấy về nàng ra sao ? nàng là một nô lệ . Chàng có rất nhiều nô lệ . Nàng chiếm hữu cái giường của chàng lúc này, nhưng không lâu nữa chàng sẽ có một người vợ cũng làm như vậy . Sự quan tâm chàng dành cho nàng đã không nhiều hơn chàng dành cho bất cứ một vật gì chàng sở hữu .

“Đang mơ mộng à, phải không ?” phải mất một thời gian mắt Kristen mới tập trung nhìn Eda . “Yes, hình như tôi đã như vậy .” Eda nhìn cô với cái nhìn thông cảm, cảm thấy sự đau khổ trong giọng của cô .

“Cô đã mong đợi quá nhiều, wench .”

“Tôi biết .”

Eda lắc đầu . “cô phải nên xin cảm ơn về những gì cô đang có . Cô vẫn còn sống , trong khi ông ấy có thể đã giết chết cô và những người cô gọi là những người bạn . Ông ấy đã thấy được nhu cầu của cô. Chúa nhân từ, ông ấy thậm chí đã bảo vệ cô tránh khỏi những người đàn ông khác ! một nữa các cô gái ở đây sẽ bị làm rối tung, hỗn loạn bởi những vị lãnh chúa tối hôm nay, nhưng cô thì không .”

“Bà không cần nói cho tôi biết tôi đã được may mắn như thế nào .”

“Oh, ho” Eda cười khúc khích, nhận ra sự mỉa mai châm biếm khi nghe những lời đó .

“Nếu cô không thích cách này, dù sao cô cũng có thể kiếm người đàn ông khác từ bây giờ . Tôi có mắt và tôi đã từng thấy cách các vị lãnh chúa nhìn cô ra sao . “Có lẽ nếu bạn hỏi đức ngài một cách dễ thương, ông ta sẽ bán bạn khi ông ấy kết hôn. ” “Được rồi, có lẽ tôi sẽ. ”

“Cái gì ! Không đâu, wench, tôi đã nhưng nói đùa thôi. cô mà làm điều đó, tất cả chúng tôi sẽ khốn khổ vì cơn bão mà cô sẽ bắt đầu mang đến. ”

“Bà không có lý lẽ, Eda. ”

“Tôi nói cho cô biết sự thật, ông ấy sẽ không bao giờ bán cô. Cô không ngu ngốc, ” Eda nói với cô với vẻ thiếu kiên nhẫn

“Cô biết là những gì cô đã làm có ảnh hưởng trực tiếp đối với ông ấy. ”

“ Không phải thế, ” Kristen phản kích.

“Oh ? và cái tuần khi mà cô không làm ông ấy hài lòng, tuần lễ cô giữ ông ta tránh xa khỏi phòng của cô –cô cho rằng đó là cái gì, wench ? Mọi người ở đây đều biết cô là nguyên nhân gây ra tình trạng u ám của ông ấy, mặc dù chỉ có tôi biết nguyên nhân .” Eda lại tắc lưỡi . “Nhưng ngay sau khi ông ta có cô lại trong giường, ông ấy trở lại vui nhộn, hài hước .”

Kristen nhìn xuống và tránh chỗ khác, cảm thấy gò má nóng rực . “Vì vậy bây giờ ông ấy muốn tôi, nhưng sẽ không kéo dài”

“Người đàn ông này sẽ luôn luôn muốn cô, wench . Tôi thấy điều đó trong cách ông ta đối xử với cô .Tôi có thể cho cô biết những điều khác để thuyết phục cô tin, nhưng tôi không muốn làm điên đầu cô thêm với những ý tưởng vô vọng . Không , ông ấy sẽ không bao giờ bán cô, hoặc để cô có người khác . Nhưng ông ta sẽ kết hôn với vị tiểu thư của ông .”

Kristen chờ người “ Và rồi tại sao bà lại nói cho tôi biết những điều này?”

“Bởi vì ông ấy cũng sẽ giữ cô lại .Bởi vì tôi không muốn thấy cô đau khổ . Bởi vì cô phải bắt đầu chấp nhận những gì cô có và đừng có với cao hơn . Nếu cô không hài lòng, thì ông ấy cũng sẽ không hài lòng, và tất cả chúng ta đều bị ảnh hưởng .”

“Đủ rồi, Eda . Tôi không tin tôi có nắm giữ quyền lực với ông ấy như vậy . Nếu tôi đã có--”

“Nếu cô đã, cái gì ? Aye , tôi biết . Cô sẽ bỏ qua tất cả những gì tôi đã nói . Cô vẫn muốn với cao hơn, wench .”

“Không, tôi hiểu rõ ý bà lắm . Những gì bà không biết là tôi sẽ không bao giờ chấp nhận mọi việc theo cách của này . Mẹ tôi đã từng là một nô lệ , bị bắt giữ giống như tôi . Bà ấy là con gái của một lãnh chúa đầy quyền lực trong vùng lãnh thổ đầy tự hào của mình . Bà ta đã không bao giờ thừa nhận rằng bà là một nô lệ với người sở hữu mình, hoặc với chính bản thân bà . Tôi không quá buồn bực . Tôi biết vị trí của tôi trong lúc này . Tuy nhiên tôi là con gái của mẹ tôi . Tôi vẫn không thể là một nô lệ , Eda .”

“Cô không có sự chọn lựa .” Kristen nhìn ra chỗ khác, qua sảnh đường, lúc này đã tối đen ngoại trừ vài ngọn đuốc còn cháy sáng . Trong khi nàng vẫn còn ngồi lại đó với những ý nghĩ chán nản, hầu như mọi người đã đi nghỉ . Những tấm nệm rơm trải ra khắp nơi, không chỉ cho những tùy tùng và người hầu của Royce ngủ ở đó mà cả cho những người khách nữa . Nàng đã không nhìn thấy lúc Royce rời đi

“Cô ta có ở lại đêm không ?” Kristen hỏi Eda .

Bà lão làm bầm , biết chính xác cô ám chỉ người nào .

“Aye, họ không thể đi xe về nhà trong đêm tối . Và tôi đã nói quá đủ để lời của tôi lọt vào lỗ tai bị điếc . Đến đây, cô sẽ ngủ với tôi đêm nay .” một sự đau đớn chảy tràn trong Kristen , nhưng cô che dấu chúng sau một vẻ mặt

cam chịu .

“Rồi cô ta ngủ với ông ấy à ?”

“Những ý nghĩ thật xấu hổ !” Eda quở trách .

“Cô biết chúng ta chỉ có sáu phòng ngủ trên tầng trên . Tất cả các quý cô đều được chung phòng với tiểu thư Darrelle và Meghan . Đức ngài Alden đã nhường phòng riêng của ngài cho đức vua và các vị lãnh chúa còn lại thì chen chúc trong hai phòng ngủ kia .

“Vậy thì tại sao---”

“Shush,” Eda rít lên “Đức ngài không thích điều này, nhưng vì lãnh chúa Arerill và con trai ông ta đến hôm nay , ông ấy không cách nào giữ phòng ngủ lại cho riêng mình . Chỉ là không còn phòng nào ở trên đó cả .”

Kristen hình dung Royce ngủ chung giường với nhạc gia tương lai , và nàng gằn như mỉm cười . Nhưng không cười nổi .

Chương 30

Ngon đuốc nổ lèo xèo, mỗi cầu thang chỉ còn một ngọn đuốc đang cháy. Những tiếng ồn lác đác trong sảnh: những tiếng ngáy to nhỏ, một tiếng ho, vài tiếng cầu nhàu và rên rỉ. Eda là một trong những người ngáy nhẹ nhẹ.

Bà để Kristen về chỗ của nàng trước thêm mát mẻ của lò sưởi, một nơi đáng thêm muốn vì chôn này mát mẻ vào mùa hè nhưng lại ấm áp vào mùa đông. Không còn nệm rom cho Kristen, tất cả những tấm nệm dư đều được dành cho các vị khách. Một tấm chăn mỏng và nền nhà cứng làm nên chiếc giường cho nàng, sự bất tiện của nó giúp cho nàng tỉnh thức. Nhưng dù sao đi nữa thì nàng cũng sẽ không ngủ tối nay.

Kristen từ từ ngồi dậy và nhìn xung quanh nàng. Chỉ có vài phụ nữ ngủ gần nàng, nhưng không đủ gần để nàng có thể làm họ thức giấc. Nàng đã đợi cho đến khi Eda ngủ thiếp đi. Nàng muốn đợi thêm một chút e lỡ chẳng may còn có ai đó vẫn còn thức, nhưng nàng không còn đủ thời gian để phí phạm.

Nàng đang bỏ trốn. Quyết định này thật dễ dàng vì đây là cơ hội duy nhất nàng có thể có. Đêm qua, nàng đã hỏi Royce rằng Đức vua của anh sẽ nán lại đây bao lâu. Đó là điều duy nhất nàng nói với anh sau khi anh ân ái với nàng, và anh đã không thể đưa cho nàng nổi một câu trả lời. Có thể là vào ngày mai, hay một một tuần tính từ lúc này, nhưng khi Vua Alfred thực sự rời đi, Kristen sẽ lại bị cùm. Nàng cũng có thể bị giữ thu lu trong phòng của Royce, và khi đó sẽ khó khăn hơn và rủi ro nhiều hơn để thoát khỏi anh, thậm chí ngay cả khi anh để cửa không khóa, khó hơn là trốn đi từ cái sảnh đông nghẹt người này.

Đây rồi, cửa sổ để mở, và chỉ một cú nhảy nhẹ để đứng bên ngoài cửa sổ. Và nàng sẽ có dư thời gian để trốn đi xa trước buổi sáng khi họ phát hiện nàng đã biến mất.

Quyết định quả thật là dễ dàng. Kristen chỉ không tính đến cái cảm giác nặng nề của nỗi buồn đến kèm với nó. Mặc dù nàng đã biết nàng chẳng có chút hy vọng nào nơi đây, nàng vẫn thấy thất vọng khi nghĩ đến việc sẽ chẳng bao giờ gặp lại Royce nữa.

Nàng nhìn Eda lần cuối. Bà đang nằm thẳng cẳng trong giấc ngủ mệt lử. Nàng cũng sẽ nhớ đến người phụ nữ lớn tuổi này, với tính khí gàn dở và cộc lốc. Và cô bé Meghan, sự tò mò và sự nài nỉ lặng lẽ cho một tình bạn của cô bé đã làm Kristen tạm quên lãng những rắc rối của nàng trong một lúc ngày hôm nay.

Tuy vậy, những suy nghĩ này không ngăn được Kristen tiến đến cánh cửa sổ kế bên khu vực bếp ăn. Không có một tiếng gọi nào vang lên khi nàng

quăng hai chân, ngồi lên gờ cửa. Nhưng có một bằng chứng cho sự thất vọng của nàng khi nàng do dự trong vài khắc dài. Và cuối cùng thì chính lòng kiêu hãnh đã cho nàng sự quyết tâm cuối cùng.

A nearly full moon bathed the yard on this side of the hall. Kristen landed on her feet and jumped back immediately to the shadows by the wall. Cautiously, she worked her way behind the hall and over to the side where the stable was, and the storehouse, and the hut that housed her cousin and the others.

Ánh trăng sắp vào rằm tắm trên mảnh sân phần bên này của sảnh. Kristen chạm chân xuống đất và nhảy lùi lại ngay lập tức vào cái bóng đổ xuống của bức tường. Thật cẩn thận, nàng lần ra đằng sau của sảnh và tiến về phía chuồng ngựa, và nhà kho, và căn chòi nhốt các anh em họ của nàng và những người khác.

Nàng chưa từng nhìn thấy nơi họ ở từ khi nó được dựng xong, nhưng biết rằng đó chỉ chỉ là một căn phòng nhỏ, không có cửa sổ. Thật khôn khéo khi phải nằm ngủ trong đó khi cánh cửa dày bị khóa lại vào buổi tối. Nhưng vẫn không khổ sở bằng nằm ngủ ngoài trời mưa như họ đã từng chịu trận trước đây.

Nàng ước chi tối nay trời mưa để cản tầm nhìn và giúp giấu đi tiếng nàng chuyển động. Nhưng chỉ có vài đám mây trên cao, và chúng thậm chí chẳng nằm gần vầng trăng sáng vằng vặc. Mặc dầu vậy, điều này không hề làm nàng nhụt chí. Mọi người đang ở trong nhà, ngủ say. Không một ai nhìn thấy nàng.

Từ phía sau của chuồng ngựa, nàng có thể nghe tiếng hí nho nhỏ của một trong những con ngựa, nhắc nàng rằng nàng cần có ngựa. Nhưng không phải là những con ngựa này. Cánh cổng gỗ lớn đã bị đóng và khóa lại vào ban đêm, và chắc chắn là có một người lính gác canh chừng. Ngay cả nếu không có lính canh thì việc mang đi bất cứ con ngựa nào trong tàu cũng gây ồn ào quá mức. Mặc dầu vậy, không có vấn đề gì về điều này, vì nàng biết rằng hầu hết ngựa của Royce đã được mang đến đồng cỏ. Nàng chỉ phải tìm đến đồng cỏ.

Nàng vấp phải khó khăn khi đang đi vòng xung quanh căn chòi của những người bị giam giữ và nhìn thấy một người lính gác đang ngồi trước cánh cửa duy nhất của căn chòi. Nàng lùi thật nhanh về phía sau của tòa nhà, tim đập thình thịch. Liệu anh ta có nghe tiếng bước chân của nàng? Có nhìn thấy nàng? Nhưng nàng không nghe thấy anh ta dịch chuyển, và một lúc sau nàng có lại can đảm lén nhìn qua góc tòa nhà.

Người lính gác vẫn đang ngồi đó, lưng dựa vào cửa, đầu ngửa ra phía sau và ghé qua một bên. Nhận ra anh ta đang ngủ, nàng thoát ra một hơi thở

nãy giờ bị kềm nén. Nàng đã không tính đến điều này, vì cửa khóa thì không cần phải có người gác. Nhưng điều này chỉ là chuyện nhỏ so với khó khăn mà nàng biết mình phải đối mặt: mở cánh cửa khóa đó. Nhưng ngược lại, sẽ thật may mắn nếu người lính gác giữ chìa khóa của cánh cửa nặng nề đó.

Kristen lùi lại phía sau của tòa nhà để tìm một cục đá đủ lớn để có thể làm tay lính canh bất tỉnh. Thay vào đó, nàng có thể cướp con dao găm trong khi gã ngủ và giết gã, nhưng nàng không thể để cho mình làm điều đó. Thật không may, chẳng có hòn đá nào trong sân đủ lớn cả, cuối cùng, nàng phải lần mò đến nơi bức tường đá đang được xây dựng. Ở đó phải mất thời gian để tìm được một hòn đá không quá lớn. Cuối cùng thì nàng cũng tìm được một cục đá và xoay xở quay về chỗ tên lính gác mà không gặp phải rắc rối.

Mạch nàng đập nhanh hơn khi đến gần gã. Nếu gã gây tiếng động khi nàng đập gã, điều đó có thể xảy ra. Nếu nàng đập thật mạnh.... Chúa cứu giúp, nàng không muốn làm gã thực sự bị thương, nàng chỉ muốn làm cho gã ngủ say thêm thôi.

Hòn đá trúng gần thái dương gã lính gác và hấn gục sang một bên. Hấn vẫn còn thở. Như vậy là đã đủ cho lương tâm của Kristen yên ổn trong lúc này, và nàng tiến hành một cuộc lục soát thật nhanh khắp người hấn để tìm chìa khoá. Vận may của nàng không kéo dài đến vậy. Nàng chắc phải tốn nhiều thời gian để cố nặn ổ khoá. Nhưng chí ít thì gã lính canh không mong đợi này còn có con dao găm cho nàng dùng.

Nàng nhanh chóng bắt đầu công việc, thấp giọng gọi gấp gáp, "Othere. Thor -- "

Một bàn tay to lớn bịt miệng, làm nàng im lặng, trong khi đó bàn tay còn lại kẹp chặt cổ tay đang nắm con dao găm. "Buông con dao ra. Ngay bây giờ"

Nàng làm theo, một cảm giác lạ lùng lẫn lộn giữa sợ hãi và vui mừng khi nàng nhận ra giọng nói đó. Anh thả cổ tay nàng ra ngay khi con dao găm rơi xuống nền đất, bàn tay anh chuyển sang ôm eo nàng. Vòng tay ôm của anh không chặt, nhưng nàng biết nó sẽ là vậy nếu nàng chống cự.

Và sau đó nàng không còn cảm thấy gì nữa ngoài cảm giác tiếc nuối khi nghe tiếng Thorolf ở bên kia cánh cửa – vẫn đang khoá. Anh đã nghe tiếng nàng gọi. Anh nghĩ nàng ở đó để giúp họ trốn.

"Kristen? Kristen, trả lời anh đi. Nói với anh rằng anh không nằm mơ."

"Hắn ta nói gì vậy?" Royce thì thầm bên tai nàng.

"Anh ấy biết đó là em."

"Vậy thì nói cho hắn biết điều gì đã xảy ra."

Nàng nuốt một cách khó khăn. Điều gì đã xảy ra? Bằng cách nào? Nàng đã đi quá xa. Không hề có một tiếng la cảnh báo nào cả. Mặc dầu vậy nàng

đã dừng lại, và bên cạnh người đàn ông duy nhất nơi đây, người mà nàng không thể thay đổi và chống trả một cách nghiêm túc. Nếu đó là một người nào khác....

“Em xin lỗi, Thorolf. Em gần như đã thành công, nhưng tên lãnh chúa Saxon đã tìm thấy em. Anh ta đang ở đây.”

Một sự im lặng kéo dài phía sau cánh cửa, và rồi: “Em không cần phải đến vì bọn anh, Kristen. Em phải biến ngay khi em có thể”.

"Bây giờ điều đó không thành vấn đề."

"Hắn ta sẽ làm gì em?"

Làm sao nàng có thể trả lời câu hỏi đó được? Nàng nói với Royce, “Anh ấy muốn biết Ngài sẽ xử em ra sao.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng mở được cánh cửa đó?”

Giọng anh trầm tĩnh một cách đáng sợ. Chúa ơi! Tại sao anh lại không la mắng nàng? Anh phải giận ghê lắm. Mặc dù nàng chưa nhìn anh để biết sự thể, nhưng anh chắc phải vậy thôi. Nhưng nếu anh có thể giấu cơn giận của mình, thì nàng cũng có thể giữ kín nỗi sợ hãi của nàng.

Nàng trả lời với sự điềm tĩnh cân xứng, “Nếu em mở được cánh cửa, bọn em sẽ chạy đến hàng rào đằng kia và đi khỏi đây.”

"Sau một cuộc tàn sát hả?"

“Ngài đùa à, thưa ngài. Họ chỉ có 16 người. Ngay lúc này, ngài có một nhóm những thủ lĩnh chiến binh trong sảnh của ngài, và những người tùy tùng của ngài, và cả cận vệ của họ nữa. Ngài có cả một đội quân được huấn luyện tốt. Người Viking liều lĩnh chứ không ngu, thưa ngài.”

“Vậy thì nói với hắn rằng nàng sẽ không bị gì cả, vì tất cả những gì nàng đã làm là trừng phạt tên lính gác, người đáng bị phạt vì đã ngủ trong lúc thi hành nhiệm vụ.”

Nàng không thể tin rằng anh đã nói như vậy. Hơn thế nữa, nàng càng không thể tin anh sẽ làm thế. Anh sẽ làm một điều gì đó. Anh phải làm. Nàng là một nô lệ đang cố tìm cách trốn và giúp những người khác trốn theo. Nhưng nàng không muốn Thorolf biết điều này, không nhiều hơn Royce muốn.

Nàng giải thích thật nhanh, nhưng Thorolf cũng ngạc nhiên như nàng. “Anh ấy không tin ngài, thưa ngài.”

“Vậy hãy nói với hắn rằng nàng sẽ mang thức ăn cho cả nhóm vào ngày mai, và lúc đó nàng có thể kể cho hắn nghe chính xác điều ta đã làm với nàng.”

Một cơn lạnh lướt dọc xương sống nàng. Nàng lập lại những lời anh nói với Thorolf, và điều đó làm anh hài lòng, thật tốt, vì Royce luôn làm những điều mình nói. Anh dẫn nàng đi, tay anh vẫn vững chắc bên hông nàng. Nỗi

sợ hãi của nàng tăng lên. Nghe thật đáng ngại: chính xác điều ta đã làm với nàng. Nàng đang tính tới việc sẽ xem xét lại chuyện chống lại ngay khi anh dừng lại.

Họ đang ở trước chuồng ngựa. Anh xoay nàng vòng quanh cho tới khi nàng đứng trước anh, đối mặt với anh. Cả hai cánh tay bây giờ đang ở trên eo nàng, nhưng anh không áp chặt vào nàng. Đầu anh ngả ra sau, anh nhìn bầu trời sáng, trong, ánh rực rỡ của vàng trắng sắp đến rằm. Nàng nghe anh thở dài.

“Ta đã nói sẽ ban tặng một buổi tối khác đưa nàng ra ngoài hồ, nơi nàng có thể tắm” anh nói một cách lặng lẽ. “Nàng có muốn đến đó bây giờ không?”

"Đề Ngài có thể dìm chết em à?"

Anh nhìn xuống nàng, dấu vết hiếm hoi của một nụ cười hằn trên môi. “Nàng không tin vào điều ta đã nói ngoài kia lúc nãy à?”

“Em đã cố chạy trốn. Ngài đã ngăn em lại, nhưng em sẽ vẫn cố trốn. Luật lệ của ngài sẽ yêu cầu trừng phạt gì trong trường hợp này?”

“Nàng là một tù nhân nô lệ, không phải một người Anh. Luật lệ về tù nhân có nhiều điều còn chậm trễ. Nhưng luật lệ chả ăn nhập gì ở đây cả, vì chẳng có ma nào biết việc nàng đã làm ngoài ta”/

"Và tên lính canh."

“Tên lính sẽ nghĩ rằng hấn ngủ mơ thấy cục u trên đầu mình. Có thể hấn sẽ không ngủ khi đang gác nữa.”

Mắt nàng mở to. “Ngài nói thật. Ngài sẽ không làm gì em chứ?”

“Con sói sẽ nhai đứt bàn chân của nó để thoát khỏi cái bẫy. Nó thoát, nhưng với một cái giá rất đắt. Nếu nàng trốn thoát với những người khác, mà không có một sai sót nào, ta sẽ tìm ra nàng. Bàn bè của nàng sẽ chống trả và sẽ có đổ máu. Trừng phạt nhiều đó đã đủ cho nàng. Nhưng nàng đã không thành công. Và như ta có thể hiểu được con sói, ta cũng có thể hiểu sự quyết tâm buộc nàng phải vậy. Nàng muốn có tự do. Ta không thể trừng phạt nàng vì điều đó. Nhưng ta cũng không thể để nàng ra đi.”

“Ngài có thể,” nàng lạnh lùng đáp. “Những người khác xây tường cho ngài. Điều họ làm là cần thiết cho Wyndhurst. Nhưng việc em làm trong sảnh chẳng quan trọng. Ngài chẳng có lý do gì để cầm giữ em nơi đây.”

"Em cần thiết cho tôi, Kristen!"

Sự tác động mạnh mẽ của những từ này làm nàng câm lặng. Anh thực sự có ý đó, và nàng xúc động khi biết thế. Nhưng nàng không còn khờ khạo nữa. Nàng sẽ không để tâm đến những lời này. Anh bị nàng ám ảnh, vì anh chưa từng gặp ai giống nàng. Nhưng sự ám ảnh rồi sẽ tàn phai với thời gian và anh sẽ chẳng cần nàng nữa – có thể đó là khi anh có người nâng khăn sửa

túi. Rồi nàng có thể thuyết phục anh để nàng ra đi.

Vào lúc này, Chúa giúp nàng, nàng phải tiếp tục chịu đựng và mong mỏi và nguyện cầu cho nàng giữ lại được chút lòng kiêu hãnh. Chẳng dễ chút nào.

Royce kéo nàng vào gần hơn và cảm nhận nàng đang cứng người lại. “Nàng vẫn còn nghi ngờ ta sao?”

“Không, nhưng vì ngài đưa em đến hồ, sau những gì em đã làm.... Điều này giống như ngài ban thưởng cho em vì đã bất tuân. Người Saxon, ngài làm em bối rối.”

Anh cười phá lên, và kéo nàng lại gần hơn. “Ta vui khi nghe nàng nói vậy. Ta đã bối rối một mình lâu rồi, thật vui khi bây giờ có người đồng hành. Không, đừng hờn dỗi với ta,” anh đỡ dành khi nàng cố lùi lại. “Ta sẽ giải toả niềm bối rối của nàng, điều mà nàng đã gây ra cho ta còn nhiều hơn.”

“Hử?” nàng thúc dục khi thấy sự hóm hỉnh của anh biến mất, biểu hiện của anh lại trở nên nghiêm nghị.

“Ta đơn giản chọn cách quên đi điều nàng đã làm. Ta bước xuống sảnh để đưa nàng đến hồ. Khi ta phát hiện ra nàng đã bỏ đi –“ Anh không thể nói với nàng điều anh đã cảm thấy. Anh không bao giờ muốn có cảm giác đó một lần nữa.

Anh kéo nàng dựa thật chặt vào mình, áp má vào má nàng trước khi tiếp tục. “Chưa có tổn hại nào xảy ra, Kristen. Ta có thể bỏ qua sự chú ý và hy vọng rằng bây giờ nàng nhận ra thật vô vọng khi cố rời bỏ nơi đây. Ta sẽ luôn ngăn cản nàng.”

Nàng thở hắt ra. “Ngài đã biết! Đó là lý do tại sao có lính gác ở đó.”

“Và một chọn lựa sai lầm của những tên lính canh,” anh cầu nhàu. “Nhưng ta đã không biết. Ta chỉ không dám liều ở những nơi nàng quan tâm.”

Trực giác mách cho nàng biết anh sẽ không liều, hoặc, anh sẽ cản trở với nàng chừng nào anh còn khao khát nàng. Nàng thực sự không có hy vọng thoát khỏi nơi đây, không cho tới khi anh tìm được niềm vui ở nơi khác.

“Chừng nào ngài thành hôn, thưa ngài?”

Nàng biết câu hỏi đã làm anh ngạc nhiên. Nàng cảm thấy anh căng thẳng. Anh không thể thấy việc đó thì liên hệ gì đến điều họ đang nói.

"Nàng đang nghĩ gì vậy, cô em?"

"Việc đó chẳng lẽ không liên quan đến em sao?"

"Không, chẳng chút liên quan."

"Nhưng em muốn biết, thưa ngài."

“Ta nghĩ nàng tinh quái nhiều hơn tò mò. Nàng đang cố chọc giận ta phải

không?”

Bây giờ thì đến Kristen ngạc nhiên. “Sao ngài lại nghĩ vậy? Đó là một câu hỏi đơn giản, thưa ngài, điều đó thực sự liên quan đến em. Khi phu nhân của ngài sống ở đây, sẽ có những thay đổi. Phu nhân sẽ chung chăn gối với ngài, chứ không phải em.”

Nếu nàng nghĩ làm cho anh nguôi ngoai, nàng đã làm. “Và nàng đang mong tới lúc đó!” Anh bùng lên. “Được lắm, ta phải làm nàng thất vọng thôi, vì điều đó còn lâu mới đến. Thời điểm hôn lễ chưa được bàn tới.”

Không suy nghĩ, Kristen đáp trả từ đáy lòng, “Thật ra, điều này chẳng làm em thất vọng.”

Vài lời này thực sự làm Royce nguôi ngoai, hoàn toàn khuây khỏa. Khi nghe anh cười lục khục, Kristen ước gì nàng có thể rút lại những lời nói vừa rồi. Nàng không định để anh biết nàng vẫn khao khát anh. Giờ thì nàng bực mình, vì nàng lỡ lời, và thế nào mà điều này lại làm cho anh trở lại tâm trạng vui vẻ.

And she blundered further by letting him hear her annoyance when she snapped, "Your amusement is misplaced. Your betrothed can have -- "

Và nàng phạm sai lầm nhiều hơn khi để lộ cho anh biết mình đang bực mình khi đáp trả, “Sự vui thích của ngài không đúng chỗ rồi. Phu nhân tương lai của ngài có thể sẽ --“

"Shush. Say no more of her," he warned. Then, softly: "I still do not wish to return to my chamber, where Averill makes noises in his sleep like a lion. Do you come with me to the lake?"

"Suỵt. Không nói thêm về nàng ấy nữa," anh khuyến cáo. Rồi nhỏ giọng nói: “Ta không muốn quay về phòng mình, chỗ đó bây giờ Averill đang âm ỉ trong giấc ngủ giống như một con sư tử vậy. Nàng có muốn ra hồ với ta không?”

Ồ, thật không công bằng, khi dùng điều này chống lại nàng lúc này! Nhưng nàng cũng không quá giận đến mức tự trêu mình.

Nàng lấy giọng hòa hoãn. “Vâng, em muốn đi với ngài.”

Giọng anh sâu lắng đến mức trầm khàn. “Và nàng sẽ để ta ân ái với nàng ở đó chứ?”

Kristen thở dốc. “Ngài đã nói là vô điều kiện mà!”

Royce cười thâm. “Vậy thì ta sẽ dành liều một phen vậy.”

Chương 31

Royce và Kristen đã ân ái với nhau đêm hôm đó. Họ đã ngủ suốt đêm trên thảm cỏ bờ hồ. Chỉ ít là Kristen đã ngủ suốt đêm.

Trong niềm vui thú hưởng thụ làn nước mát lạnh, nàng thực sự thoải mái và an bình trong một lúc, nàng gần như quên hẳn mất một lúc rằng Royce đang ngó nàng từ bờ hồ. Anh không xuống bơi. Anh thú nhận mình không biết bơi. Nhưng Kristen mãi miết nô đùa với niềm vui thú tận tâm can. Giống như lại được tự do, giống như đang ở nhà, trừ một điều là nước không lạnh như vậy. Và ở nhà, nàng không có một người yêu đang chờ nàng bên bờ hồ.

Khi nàng cuối cùng cũng đi lên từ dưới nước, Royce thậm chí cũng không cho nàng thời gian để lau khô người. Anh túm lấy nàng ngay lập tức, ôm nàng vào tay và bắt đầu hôn những giọt nước từ đôi môi, má và ngực nàng. Nàng chẳng còn ý chí để từ chối anh nơi đây, dưới ánh trăng. Nàng không thể có lấy một chút dấu hiệu chống cự. Nàng khao khát anh, nàng cũng muốn trao lại cho anh một phần của niềm vui mà anh đã ban cho nàng khi đưa nàng đến hồ.

Anh không thể biết điều đó có ý nghĩa nhiều như thế nào với nàng. Nhưng có thể bây giờ anh đã biết, vì nàng hoàn toàn yêu anh, phóng thích niềm đam mê của nàng cho tới khi nó thậm chí trở vượt trên niềm đam mê của anh. Anh chẳng thể sớm quên khoảng thời gian nghỉ ngơi bên hồ này.

Nhưng anh đã không vui sướng chìm vào giấc ngủ sau đó như nàng. Bây giờ nàng đã thấy, khi thức giấc trong tiếng ríu rít đầu tiên của lũ chim trên cành báo hiệu bình minh, rằng Royce hoàn toàn tỉnh thức. Nàng cũng nhận thấy trông anh mệt mỏi thế nào.

Anh vẫn giữ chặt nàng. Nàng đã ôm lấy anh mà ngủ để tìm hơi ấm, vì cả hai không mặc áo và nơi đây, bên bờ hồ khí trời ban đêm se lạnh. Họ chỉ che mình bằng tấm áo mỏng của nàng.

Kristen ngồi lên, vươn người, rồi nhìn ra phía sau và lắc đầu với Royce đang nhìn nàng. “Ngài nên ngủ mới phải, thưa ngài.”

“Với ngựa của ta để sẵn cho nàng dùng á?”

“Thật bất công. Ngài sẽ không trách em làm ngài mất ngủ chứ. Ngài có thể đưa em về và sai người canh chừng em.”

“Á à, nhưng như ta nhớ nàng đã vất vả phản đối việc bị canh chừng.”

“Và suốt đêm nay, ngài đã làm gì vậy?” nàng phẫn nộ vặn lại.

Anh ngồi lên, cười với nàng. “Nhưng ta phải ôm nàng, cô gái ạ. Đây là một nhiệm vụ mà ta chẳng thấy phiền.”

“Ngài thật quá quắt.” Nàng cười phá lên, rướn về phía trước hôn nhẹ lên môi anh. “Nhưng em thật cảm kích. Nơi đây trên cổ mềm thật thoải mái, thích hơn là ở trên cái nền cứng ngắt trong sảnh của ngài.”

“Và ta là một cái gối êm chứ hả?”

“Đúng vậy.”

Ngón tay anh lần dọc theo xương quai xanh của nàng, rồi đùa giỡn vòng xuống thung lũng giữa hai bầu ngực nàng. “Ta sẽ lại có nàng trên giường của ta tối nay.”

Nàng làm nghiêm nói “Và điều gì làm ngài nghĩ rằng em muốn ở đó?”

“Chính là nàng vừa làm đó thôi.”

Nàng lúc lắc đầu. “Chúng ta có một cuộc đình chiến ở đây, nhưng khi chúng ta quay về --“

“Suýt.” Anh chồm tới trước, đôi môi nhẹ nhàng dụi vào cổ nàng. Và rồi đột ngột làm nàng ré lên kinh ngạc, Royce làm nàng nằm duỗi dài phía dưới anh. “Giờ thì thú nhận đi. Nàng thích giường của ta.”

Sáng nay, anh thật không thể uồn nấn được. Và nàng cũng không có tâm trạng để nghiêm túc được.

Nét cười tinh nghịch nhảy nhót trong mắt nàng. “Em thích cái giường đẹp đẽ của ngài, chàng Sason ạ. Nó là cái giường êm ái nhất.”

Giọng nàng chẳng có vẻ gì cho thấy nàng đang chỉ đề cập về cái giường. “Ta sẽ không để nàng ngồi lên” -- Anh bắt đầu nhay nhay đôi môi nàng -- “cho tới khi nào nàng thừa nhận” -- giờ thì lưỡi anh chònh gheo nàng -- “rằng nàng khao khát ta.”

“Vậy thì, thưa ngài...” Đôi tay nàng vòng quanh cổ anh, ngón tay trượt vào những lọn sóng mềm mại của tóc anh. “Chúng ta sẽ ở đây một thời gian dài đấy.”

Trời đã sáng bạch khi họ quay lại sảnh. Họ đã không ở suốt buổi sáng bên hồ, mặc dù Kristen đã bơi thêm lần nữa trước khi mặc quần áo. Nhưng khi Royce đặt nàng lên lưng ngựa của anh, phía trước anh, anh không đi về phía sảnh.

Anh đưa nàng đi xuyên qua những cánh rừng, qua những cánh đồng lúa mì, qua những bãi cỏ đầy hoa dại và qua những bãi chăn thả gia súc. Anh chỉ cho nàng lãnh địa của anh, người của anh, những làng mạc. Nàng nhận ra trên thực tế số người làm việc tại trang viên chỉ là số nhỏ. Có rất nhiều người làm việc trên đồng, họ chăn thả gia súc của lâu đài và ngựa, họ săn bắn trong rừng. Và nàng cảm nhận được niềm tự hào của Royce qua những điều anh chỉ cho nàng.

Buổi sáng trở nên vui thú. Cảm giác ấm áp của sự thỏa mãn Kristen có được lúc thức dậy kéo dài vì Royce thực sự hài hước. Hầu hết đàn ông trở

nên cúi kính khi họ quá mệt mỏi. Royce thì lại trêu ghẹo và chơi đùa, đến mức kỳ cục. Anh không thèm đếm xỉa đến bất cứ thứ gì nàng làm hay nói. Anh có thể buông dây cương cho nàng cầm, trong khi anh tóm lấy hai bầu ngực nàng. Hai bàn tay anh liên tục trượt xuống chân nàng, vì nàng ngồi duỗi chân hai bên mình ngựa, nên áo dài của nàng cuốn cao lên trên đùi. Anh chẳng để cho làn da trần của nàng được yên, bất kể bao nhiêu lần nàng phát vào tay anh. Anh cù vào nàng cho đến khi nàng phải xin anh tha cho mình, rồi anh rúc vào cổ nàng mà hôn. Anh thích thú cười vang với nàng. Anh đơn giản là không để cho nàng yên.

Và Kristen thích thú với mọi thứ. Trong một thoáng, nàng cảm thấy tự do. Và thấy mình được yêu, ngay cả khi cảm nhận của anh không sâu đậm như vậy. Vì vậy, thật tự nhiên nàng thấy tiếc nuối khi quay về phía sảnh và về với thực tại. Nàng sẽ làm công việc của mình trong nhà bếp. Anh chắc chắn sẽ đi thẳng vào giường vì Alden đã đưa Nhà Vua và tùy tùng đi săn trong lúc Royce vắng mặt. Hai người thậm chí nghe tiếng họ trong rừng, mặc dầu vậy, Royce đã không ruổi ngựa về phía họ. Và sự vắng mặt của mấy con ngựa trong chuồng cho thấy họ chưa trở về.

Anh đỡ nàng xuống ngựa, nhưng đôi tay vẫn nấn ná nơi eo nàng. Anh đang cố nén biểu hiện của mình. Có thể anh quá tiếc nuối phải chấm dứt thú điền viên của hai người. Nàng thích nghĩ như vậy. “Đôi má nàng đang ửng hồng.” Kristen cười nhẹ, ướm lời, “Nhờ khí trời trong lành.” “Có thể, thế nhưng điều đó đâu thể làm nên ánh lấp lánh trong đôi mắt nàng. Ta muốn được nghe rằng nàng cảm thấy vui thích.”

“Nàng có thấy vậy không?” Ngựa của anh đã được mang đi, có ít nhất là ba người đàn ông khác đang đứng gần đó, và anh vẫn đang ôm nàng. “Ngài sẽ giữ em ở đây cho đến khi em thú nhận với ngài điều đó sao?”

Anh cười toe trước lời nhắc nhở, và rồi cười phá lên, nhắc nàng lên cho một nụ hôn mãnh liệt trước khi đặt nàng xuống với một cái vồ vào mông nàng. “Cô nàng phù thủy. Ta không quá thô lỗ, cục mịch đến mức giữ nàng lại chuồng ngựa. Nhưng chút nữa...”

“Những lời dọa dẫm!” nàng vui thích la lên. “Em nghĩ là rồi em sẽ phải thú nhận thôi. Thực tế là em đã rất thích thú.”

“Thế thì chừng nào nàng còn đang ở trong tâm trạng thú nhận...” “Không, thưa ngài Saxon, em chỉ xưng tội có một lần trong ngày thôi.” Anh nuốt vội tiếng cười, cố gắng ra vẻ thất vọng. “Cô em à, nàng sẽ không nhận được ân huệ nào đâu,” anh đáp khi lời nàng ra khỏi chuồng ngựa ra ngoài sân.

“Em tin rằng sự bèn bỉ của ngài đáng được khen ngợi.” Nàng thở dài.

Lần này thì anh phá lên cười. “Ta chịu thua thôi, từ bây giờ.” Tay anh đặt

trên lưng nàng khi đưa nàng vào sảnh. Và rồi anh lưỡng lự thêm vào, “sẽ không thường xuyên, nhưng khi ta có thể, nàng có muốn lại ra hồ với ta nữa không?”

Kristen quay sang nhìn anh. Nàng hoàn toàn không mong đợi điều này. Anh đang đưa cho nàng điều gì đó để mà đợi mong, cho dù anh có biết điều đó hay không. Và đó là điều nàng cần ghé góm vào lúc này.

“Em rất thích, thưa ngài. Nhưng lần sau, liệu em có thể có riêng một con ngựa?”

“Không.”

Nàng nhướn lông mày. “Em biết cưỡi ngựa mà.”

“Thorolf cũng nói với ta như vậy.”

“Và ngài nói không vì ngài không tin em.”

“Dĩ nhiên là ta không tin nàng.” Anh cười nhơn nhơn vào vẻ mặt nàng đang mang. “Nhưng trên hết, ta thích nàng ngồi trong lòng ta, nơi mà ta có thể --“

"Royce!"

“Cô gái, em đỏ mặt à? Chúa ơi, em ửng hồng!”

“Dừng ngay, thưa quý ngài Saxon, hay là em sẽ --“

Anh không được nghe điều nàng muốn nói. Anh dõi theo ánh mắt của nàng để tìm xem điều gì đã làm nàng ngưng lại, và nhìn thấy Corliss đang đứng ở ô cửa của sảnh, bên cạnh một trong những chị em gái của nàng. Họ đứng đó không phải để chào đón anh, chắc chắn rồi, vì chẳng có ai trong hai quý cô nhìn có chút xiu về mừng đón anh.

“Ngài đã quên băng là cô ấy đang ở đây, thưa ngài,” Kristen thì thầm bên anh.

Anh rõ ràng là có cố gắng, nhưng anh không nói ra thành lời. Một ánh nhìn về phía Kristen đủ nói cho anh biết nàng không hề thương cảm cho anh trong cuộc đối đầu này. Đôi mắt nàng sáng lên với vẻ hóm hỉnh kín đáo. Cô nàng nhăn tâm, nàng muốn thấy anh xoay sở vì đã bỏ bê vị hôn thê của mình.

“Tiểu thư,” Royce khó nhọc chào hỏi.

“Thưa ngài,” Corliss đáp lời cũng khó khăn. Cô ta không xich qua một bên để Kristen vào trong sảnh. Sự thực là cô ta nhìn thẳng vào Kristen khi tìm hiểu, “Cô nàng to lớn quái đản này là ai?”

Cầm Royce nghiêng chặt. Các bắp thịt nơi cổ anh giựt giựt một cách báo động. Kristen ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh ấy, mặc dù nàng cho rằng cơn giận của anh bắt nguồn từ sự ghen tuông cay đắng từ thái độ của quý cô này. Nhưng lúc này Kristen không nhìn Royce. Nàng đang nhìn xuống quý cô, và nàng thực sự là phải nhìn xuống, vì đỉnh đầu của Corliss's không cao hơn

cầm nàng.

Nếu Kristen không quá thoải mái với tầm vóc của nàng, nàng có thể đã bị tổn thương bởi những lời gièm pha cố ý của vị tiểu thư. Thay vào đó, nàng cảm thấy thích thú, khi nhận biết được sự ghen tuông, vui thú với những gì hàm ẩn sau đó.

And as was her nature, she did not mince words or appear subservient in any way. Brazenly she said, "If your question is asked of me, lady, I must tell you that where I come from, babies of puny size are more times than not left to die, because they cannot survive our harsh clime."

Và với bản chất của mình, nàng không hề nói toạc ra hoặc tỏ ra khúm núm. Nàng trâng tráo nói, “Nếu câu hỏi của cô là nhắm vào ta, thưa tiểu thư, ta phải nói với cô rằng nơi ta ở, những trẻ sơ sinh có tầm vóc nhỏ thó thường bị bỏ rơi cho đến chết, vì chúng không thể sinh tồn với thời tiết khắc nghiệt của nơi đó.”

“Man rợ!” Corliss thở dốc.

“Dạ phải, ta có thể thấy tại sao tiểu thư lại nghĩ vậy,” Kristen đáp lời, mắt nàng nói lên nhiều điều khi chúng lướt xuống chiều cao khiêm tốn của vị tiểu thư.

“Thưa ngài...” Corliss bắt đầu rên rỉ, những đốm đỏ nhạt nhuộm hồng đôi má cô ta.

Kristen nhanh chóng ngắt lời, đôi môi giần giật. “Thứ lỗi cho ta, thưa tiểu thư. Ta nhận thấy câu hỏi của nàng hoàn toàn không dành cho ta. Thế nhưng, Lãnh Chúa Royce đây chỉ có thể cho nàng biết rằng ta là tù nhân của ngài ấy, bị bắt làm nô lệ do ý muốn của ngài. Ngài ấy chỉ biết về ta theo những gì ta đã nói với ngài, những điều ít ỏi. Phải thế không, thưa ngài?”

Nàng chỉ nhận ra phần cuối cơn giận của Royce khi liếc nhìn anh. Biểu hiện của anh gần như là dịu dàng, nhưng nàng không lầm rằng anh không vui, vì bàn tay anh trên lưng nàng đẩy nàng đi qua Corliss, và anh ra lệnh cho nàng làm việc của mình bằng giọng cọc lốc, dứt khoát.

Vậy là, nàng phỏng đoán, theo ý anh, nàng đã vượt qua vai trò của mình. Nhưng nàng cóc cần quan tâm, và ánh nhìn nàng ném qua vai mình cho anh khi nàng bước qua anh đã nói lên điều ấy.

Royce phải tránh nhìn Kristen thật nhanh trước khi anh phá lên cười, nhưng khi làm thế, mắt anh chạm phải Corliss. Ngay lập tức, anh trở nên nghiêm túc và bật lên một tiếng chửi thề cọc cằn trong cái kính. Điều đó đủ cho em gái Corliss co giò chạy biến, và Corliss phải quay lưng đi.

Bàn tay anh đưa ra ngăn cô lại. “Không, thưa tiểu thư, cô phải tự giải thích.”

"Royce, ngài làm em đau!"

Anh lại chửi thề khi nước mắt tràn mi cô. Ngay lập tức, anh buông tay ra khỏi cổ tay cô. Cô giống như một đũa trẻ mỏng manh. Anh đã không nhận ra điều ấy cho đến tận bây giờ. Thế nhưng sau khi biết Kristen, nàng cho đi nhiều như đã nhận, nàng không nghĩ suy khi chống chọi lại anh, và nàng chưa từng khóc khi anh làm tổn thương nàng, Corliss chỉ làm tăng thêm sự chán ghét tất cả những phụ nữ mau nước mắt nơi anh.

“Lau nước mắt ngay,” anh nói cộc cằn. “Ta biết sức mình, và ta biết ta không hề làm đau nàng. Thế thì tại sao nàng khóc?”

Cô ngừng khóc ngay, tuy vậy biểu hiện của cô nàng vẫn còn tấm tức. “Ngài đã lừa dối em”.

“Ta! Thế thì nàng gọi sự lẳng mạ tũn mủn mà nàng làm với cô gái Viking là gì vậy?”

“Sự lẳng mạ nào? “ cô thủ thế đáp trả. “ Em chỉ nói lên sự thật mà thôi. Chiều cao của cô nàng làm cho ả thành một con quái.”

“Corliss, Cô ấy không cao bằng ta, thế thì điều ấy làm ta thành cái gì vậy?”

“Ngài ư? Nhưng ngài là đàn ông,” cô chỉ ra vấn đề thừa thãi. “Ngài nhìn thật tự nhiên như vẻ ngoài của mình. Nhưng ả ta cao hơn hầu hết đàn ông. Và như thế là trái tự nhiên.”

“Không phải hầu hết đàn ông,” anh sít giọng lại. “Mà là hầu hết đàn ông Saxon, thực thế, nhưng có 16 gã Viking đang ở đây là những người đã dong buồm ra khơi cùng với cô ấy, và ai cũng cao hơn cô ấy. Nàng có muốn nhìn thấy họ không?”

“Ngài đùa à!” cô thờ dòn.

“Phải, ta đùa.” Anh thờ dài. “Ta xin lỗi, Corliss. Ta luôn cúi kính khi mệt mỏi, và ta đang quá mệt.”

Cô bỏ qua lời gợi ý. “Nhưng ngài đã làm gì với ả ta hả Royce?”

Anh nghiêng chặt răng để tìm một tiếng chửi thề khác. “Nàng chưa phải là phu nhân của ta, để tự đặt mình vào những quan hệ tình ái của ta.”

“Và khi nào thì em sẽ thành vợ chàng?”

Lương tâm cắn rứt, làm anh đáp trả, “Nàng sẽ học rằng không nên đặt câu hỏi cho ta.”

Corliss không cảm thấy bị xúc phạm với thái độ của anh, vì nó chẳng khác gì thái độ của hầu hết đàn ông đối với phụ nữ. Nhưng cô ghét cái giọng của anh và nước mắt lại ngập mi cô lần nữa để anh biết sự trách móc của cô. Royce, người ghét cay ghét đắng nước mắt và chưa từng để chúng ảnh hưởng đến mình ngoài trừ việc làm anh giận dữ, đã quay ngoắt đi trong sự kinh tởm với tội lỗi mà anh cảm thấy với những giọt lệ của cô.

Chương 32

Tối hôm đó, thức ăn cho tù nhân được mang đến trễ. Eda, người đã nấu thức ăn, và Edrea, người thường đưa thức ăn cho tù nhân với sự giúp sức của Uland, cả hai đều không tin Kristen khi nàng nói với họ rằng hôm nay nàng được phép đưa thức ăn cho tù nhân. Nhưng Eda đã đủ cẩn thận để không mang thức ăn đi cho đến khi có sự xác nhận của Royce.

Vì vậy họ đợi đến khi Royce ra khỏi phòng anh, và anh lại ra khỏi phòng rất trễ. Anh đã ở trong phòng suốt buổi trưa, sau khi bỏ mặc Corliss ngoài cửa. Từ góc nhìn của mình, Kristen đã thấy anh nói chuyện với vợ chưa cưới của anh. Anh thì giận điên lên còn Corliss thì khóc. Rồi anh bỏ đi trong tức tối. Nước mắt của Corliss khô ngay khi Royce quay lưng lại với cô, và biểu hiện của cô rõ ràng là sự thất vọng chứ không phải nỗi đau đớn.

Kristen lắc đầu kinh tởm khi tấn tuồng chấm dứt. Nàng quá kiêu hãnh đến nỗi chưa từng dùng đến thứ mách khéo này, nhưng nàng biết vài cô nàng tìm thấy niềm vui trong quyền lực của những giọt lệ. Darrelle là một trong số đó. Corliss rõ ràng cũng là một cô nàng khác trong nhóm này, và Kristen thấy tội nghiệp cho Royce, vì anh sẽ chẳng có lúc nào yên với một cô nàng như thế làm vợ.

Kristen không dành cả buổi chiều trong những suy nghĩ sâu khổ như nàng đã làm ngày hôm trước. Dư âm của sự thỏa mãn trước đó vẫn còn, và nàng cố không tự vấn về lý do của nó. Nàng đã thành công trong việc đó khi cố giữ cho mình bận rộn làm thêm bánh mì hạt quả hạch.

Eda đã ném ổ bánh mì Kristen làm cho nàng và Meghan và bà thích nó đến nỗi đã làm một cuộc thương lượng với Kristen. Bà sẽ đưa hạt quả hạch để Kristen làm nửa tá bánh mì cho những tù nhân, nếu nàng làm số bánh giống như vậy cho các vị khách của Royce. Kristen không thể từ chối, và thậm chí còn có Meghan bầu bạn để giúp nàng.

Thế là khoảng thời gian còn lại trong ngày của nàng diễn ra vui vẻ. Nhưng nàng không thể không bức bối khi Eda bắt đầu cảm râm vì đã muộn mà Royce vẫn chưa chịu xuống. Món hầm của tù nhân đã đặc quánh lại. Edrea lúc này đang có những nhiệm vụ khác phải đảm đương khi những vị khách đang chờ được phục vụ, vì thế cô không thể mang thức ăn đến cho tù nhân được. Và Kristen biết Thorolf sẽ nghĩ gì nếu nàng không xuất hiện hôm nay.

Cuối cùng Kristen nói với Eda, “Hãy đánh thức ngài ấy và hỏi xem. Dầu sao đi nữa ngài ấy cũng không muốn ngủ lâu thế này đâu.”

“Cô gái, cô cứ nói mãi rằng ngài đang ngủ. Tại sao ngài lại đi ngủ lúc ban

ngày?”

Kristen nhìn tránh đi, nhún vai. “Cứ làm thế đi mà Eda. Ngài sẽ không nổi giận nếu bà đánh thức ngài đâu.”

Eda nghe lời, và quay lại sau vài phút, lắc đầu. “Y chóc, ngài đang ngủ và đã quất lên sao không ai đánh thức ngài dậy sớm hơn.” Kristen cười hờ hờ vì điều này, Eda nhìn thấy và nhìn nàng một cái sắc lém. “Cuối cùng thì cô nói đúng, nhưng tôi không thể nghĩ ra tại sao ngài lại để cho cô.... Cô có thể đưa thức ăn, nhưng cô phải đi với hai người lính gác. Và Uland sẽ giúp cô mang thức ăn.”

Eda gọi mấy người đàn ông đến và hướng dẫn họ. Kristen không thể phản đối. Nàng quá trông mong được nói chuyện với Thorolf và những người khác đến nỗi không thể ngưng mỉm cười trên suốt đoạn đường đến khu trại giam.

Cả nhóm đều đang ở trong căn chòi dài. Cửa chòi đang mở. Hai tên lính gác đang ở phía trước chơi trò thi tung ném dao một cách bất cẩn, họ chẳng thèm nhìn nàng lấy một cái khi nàng tiến lại với Uland và những tên lính canh áp giải nàng.

Nàng nhận ra nguyên nhân của sự xao nhãng ngay khi nàng nghe tiếng xiềng xích khua loảng xoảng. Nàng hơi nản chí khi biết rằng, không giống như nàng, họ vẫn luôn bị xiềng xích. Nhưng khi đến trước cửa, nàng phản chấn trở lại.

Mắt nàng sáng lên, trước hết chú mục vào người anh họ, và nàng thả rơi giỏ bánh mì và trái cây trên sàn và bay vào đôi tay giật bắn lên của Ohthere. Nàng nghe nhiều tiếng la ngạc nhiên kêu tên nàng đến nỗi nàng biết rằng Thorolf đã chẳng báo cho ai biết điều gì đã xảy ra tối qua, có thể vì anh ngờ rằng nàng sẽ không tới. Ohthere nhanh chóng buông nàng ra khi hết người này đến người khác trong nhóm những người bạn thân thiết ôm lấy nàng. La ré và cười phá lên, nàng nhận lấy những cái ôm siết đến gãy xương và những lời chào hỏi và chòng gheo.

Đứng nơi ngưỡng cửa nhìn cảnh đón chào tung bừng này, Uland không thể tin vào mắt mình. Edrea đã tuyên bố rằng ít nhất một trong số những tên Vikings, cái gã mà luôn đến nhận thức ăn từ cô, không thể nào cũng man di mọi rợ giống như những tên kia, vì anh ta thường mỉm cười với cô. Uland đã tìm ra nguyên nhân, những lời nói ngốc ngếch tuôn ra từ cô gái đã bị cái gã đẹp trai mê hoặc. Nhưng cái màn tình cảm thắm thiết và nồng ấm giành cho cô gái to lớn này... Chúa ơi, điều này làm cho họ giống con người hơn, không phải như những quái vật ngoại đạo giống như mọi người thường nghĩ về họ. Thật đáng ngạc nhiên, Uland đặt cái vạc thịt hầm lớn xuống ngưỡng cửa và vội vã chạy về để nói với bạn mình những gì anh ta vừa thấy.

Bước hẳn vào trong chòi, cuối cùng Kristen cũng đến gặp Thorolf. Ngay khi nhìn anh, niềm hớn hở của nàng nhạt đi vì biểu hiện gần như là nghiêm khắc của anh khi ngó nàng, và ngay lập tức nàng nhớ đến điều Royce đã thừa nhận với Thorolf. Một nỗi thẹn thùng tràn ngập làm nàng cực kỳ khó chịu do nàng hiếm khi e thẹn vì bất cứ thứ gì trên đời.

Sự trầm lặng của nàng làm Thorolf choáng váng, và anh đỏ mặt nhận ra anh chính là nguyên nhân làm nụ cười nhạt đi trên bờ môi nàng. Anh đã trải qua cả ngày trong đau khổ, lo lắng cho nàng và đã nhẹ nhõm biết bao khi thấy nàng thực sự đã tới, và điều đó có nghĩa là mọi việc vẫn ổn với nàng, và anh ráng kiềm chế cơn giận của mình. Anh vẫn đang tìm kiếm xem nàng có bị vết thâm tím nào không nhưng chẳng có lấy một vết bầm, chỉ khi đó anh mới tỏ vẻ mừng vui như những anh em khác khi thấy nàng.

Anh đưa bàn tay ra, những ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. “Tha lỗi cho anh, Kristen. Tên Saxon đã từng quất roi vào em. Anh chắc rằng--”

“Rằng anh ta sẽ đánh em lần nữa?” Nàng ngắt lời anh với nụ cười nửa miệng. “Em cũng đã nghĩ vậy, nhưng anh ta không đánh em.”

“Anh ta vẫn có thể sẽ đánh em?” Anh phải hỏi cho rõ.

Nàng suy nghĩ trong một khắc về đêm qua. Royce đã đưa nàng đi bơi, một niềm vui cho nàng. Anh đã để nàng đến đây gặp bạn về, thêm một niềm vui. Và anh đã ân ái với nàng dưới bầu trời đầy sao...

Hoàn toàn tự tin, nàng lắc đầu trả lời câu hỏi của Thorolf. “Không, anh ta đã quên việc đó rồi.”

Anh chàng Viking cười phá lên, ngả đầu ra sau và giật mạnh nàng về phía trước cho một cái ôm chặt đến vụn xương. “Lạy trời, nghe mới tuyệt làm sao!”

Ohthere tò mò. “Cái gì vậy, quên cái gì vậy?”

Ohthere và một nửa nhóm bạn đứng xung quanh Kristen. Nàng suy nghĩ thật nhanh để đưa ra vài lời nói dối, vì các anh không thể được biết điều mà nàng và Thorolf đang nói. Nhưng nàng không thể nói dối họ. Thật không dễ dàng cho nàng đưa ra lời giải thích cho việc nàng cố gắng tẩu thoát và tại sao nàng lại không bị trừng phạt vì bỏ trốn, vì nàng phải lược bớt nhiều phần và lướt thật nhanh trước khi các anh kịp đưa ra câu hỏi. Nhưng rồi nàng tiếp tục kể cho họ nghe những gì nàng biết về Wyndhurst và Wessex, chẳng nhiều nhận gì, nhưng nhiều hơn những gì họ biết cho tới lúc này. Nàng bảo cho họ biết có thể tìm thấy ngựa ở đâu, binh đoàn Đan Mạch có thể đóng quân ở đâu, điều này, thật không may lại ở rất xa về phía bắc. Nàng cũng báo cho các anh biết về nhóm người Celt khổng lồ mà nàng nghe đồn là thù địch với người Saxons, những gì họ có thể giúp nếu nhóm người Viking quyết định tẩu thoát về phía tây thay vì về phía bắc. Chỉ ít thì điều này cũng cho họ một

chọn lựa đề lên kế hoạch.

Đào thoát không phải ý tưởng xa xôi gì trong trí họ. Nàng nghe những tiếng cầu nhau nối tiếp nhau về sự cần trọng của nhóm người Saxon. Chợt nhận thấy tất cả các anh em họ trông mạnh mẽ và đầy năng lực, nàng cười tươi và trượt các ngón tay trên những bắp tay đã nở nang hơn, Bjarni cười phá lên và chứng tỏ sức mạnh mới của anh bằng cách nhắc bổng nàng lên quá đầu anh. Nàng trừng mắt nhìn anh khi anh đặt nàng xuống, nhưng anh chẳng có vẻ hối lỗi tí nào.

Nàng nhận xét, “Chí ít, các anh đã sẵn sàng cho cuộc đào tẩu”.

“Ày dà, vác mấy tảng đá chẳng làm tụi anh trầy vi tróc vảy,” Odell trả lời. “Khi quay về, việc cày bừa trên mấy mảnh ruộng của anh chỉ là trò trẻ con.”

“Kristen, những bức tường này chẳng thể cầm giữ bọn anh” Ohthere nói nghiêm túc. “Nhưng chẳng ích gì để hạ nó xuống khi mà chẳng có một chiếc rìu để chặt đứt các xiềng xích này trước.”

“Suốt mấy tuần nay, em chẳng thấy lấy một chiếc rìu,” nàng thận trọng nói. “Mọi thứ vũ khí khác ở trong sảnh đều trong tầm tay, nhưng chẳng có lấy một chiếc rìu. Anh Ohthere à, em chẳng ngạc nhiên nếu chúng bị khóa kín riêng ở đâu đó vì mấy người Saxon này rất cần trọng trong việc này.”

“Thế thì chúng ta cần chìa khóa mở cửa và những sợi xích này.”

Nàng hỏi, “Anh có biết ai giữ chìa khóa không?”

“Tay đốc công xây tường, cái gã được gọi là Lyman.”

Nhớ ra gã, nhưng đã không gặp gã từ khi nàng bị tách ra khỏi các anh nàng. “Hắn ta không vào trong sảnh. Hắn phải sống bên ngoài thái ấp.”

Nàng có thể thấy tin này được đón nhận thế nào. Sự thất vọng của các anh cũng là của nàng. Trời ạ, chẳng có chút công bằng nào trong mấy chuyện này!

Ohthere day nhẹ cầm nàng. “Thôi nào, em họ, đừng bực bội vì chuyện này. Bằng cách này hay cách khác, chúng ta sẽ tìm ra giải pháp thôi. Bọn họ quen dần với tụi mình rồi. Sớm hay muộn cũng sẽ có ai đó sai sót thôi, và chúng ta sẽ có cơ hội của mình.”

“Họ cũng đã quen dần với em vậy, thế nhưng họ vẫn đâu có thềm tin em.” Nàng cau mày. “Hôm nay là lần đầu tiên em được phép rời sảnh.”

“Có một một cô nàng tên Edrea mà Bjarni đang gù. Em có nghĩ rằng cô nàng có thể bị thuyết phục nếu Bjarni chiếm được tình cảm của cô ta không?”

Mắt Kristen mở to và sau đó nàng cười phá lên. “Lạy chúa, anh đã lo liệu mọi bề. Nhắc đến em mới nói, cô ấy rất bực bội vì không được mang thức ăn cho các anh lần này.” Nàng nhìn Bjarni chằm chọc. “Làm sao anh tán tỉnh một cô gái khi mà anh không thể nói ngôn ngữ của cô ấy?”

Anh tinh nghịch cười toe. “Thorolf đang dạy anh vài từ mà anh cần biết.”

Nàng cũng nghịch ngợm cười theo “À, những từ đó.”

Lúc đó Ohthere mới cất tiếng hỏi “Liệu cô ta có được tự do đi lại không vậy?”

“Theo chỗ em biết thì được. Nhưng em biết rất ít về Edrea, thế nên em không thể nói liệu cô ấy sẽ giúp hay không -- ngay cả khi vì Bjarni. Tất cả những người hầu vẫn e ngại em và hiếm khi nói chuyện với em, ngoại trừ người phụ nữ lớn tuổi tên Eda, nhưng bà ấy rất trung thành với chủ. Mặc dầu vậy, em sẽ cố bắt chuyện với Edrea, và thử xem cô ấy có cảm tình với Bjarni nhà ta hay không. Chí ít, em có thể nói với cô ta rằng anh ấy là một anh chàng tốt tính, trung thành và rất mực chung tình.”

Kristen nói với nụ cười toe toét khác, vì mọi người, kể cả nàng đều biết rằng anh chàng Viking trẻ này lãng nhăng như thế nào. Mặc dầu vậy, sự thật là anh đẹp trai nhất trong đám. Nếu ai đó trong nhóm họ có thể chiếm được trái tim của cô gái trẻ và làm cho cô nàng phản bội lại người của mình thì người đó chỉ có thể là Bjarni.

Họ tiếp tục hỏi nàng dồn dập. Họ muốn biết mấy vị lãnh chúa trẻ đến gặp họ hôm trước là ai. Họ ngạc nhiên khi biết rằng một trong số đó là Vua của những người Saxons và ông ta đang ngụ lại Wendhurst trong một thời gian. Nàng phải tả ông từ mái tóc trở xuống, vì ông phải là một con tin hoàn hảo nếu ông lại đến gần họ đủ để họ có thể túm lấy ông. Với Alfred xứ Wessex trong tay họ và sự dọa dẫm, họ có thể yêu cầu tự do cho họ và cho cả nàng nữa. Đây là cách làm dễ dàng.

Mặc dù Kristen buộc lòng phải nói với các anh tất cả những gì nàng có thể, nhưng nàng nghi ngờ việc anh chàng Saxon của nàng sẽ để cho vị Vua của mình đến gần những tù nhân cũng chỉ vì cùng một lý do. Anh không chú ý đến người của mình, nhưng với Alfred anh sẽ không thế.

Sau rốt, nàng rầy rà mấy anh vì đã để thức ăn nguội lạnh, và họ đến lấy những chiếc tô gỗ đẽo gọt cầu thả mà họ phải dùng, những chiếc tô đã bị bỏ mặc cùng với thức ăn – tất cả đều đến ngoại trừ Thorolf. Anh kéo Kristen ngồi xuống dựa vào tường bên cạnh anh, anh đan những ngón tay mình vào bàn tay nàng đang đặt trên đầu gối gập lại của anh.

Anh không nhìn nàng, mà nhìn ra ngoài căn chòi. Ohthere quyết định không hỏi xem nàng có khỏe không, vì bằng mắt mình, anh có thể thấy rằng nàng ổn cả về tâm trí lẫn thể xác. Thorolf thì không ngần ngại đề cập thẳng đến chủ đề nhạy cảm.

Anh đi thẳng vào vấn đề. “Vậy điều đó có thật không, điều mà gã Saxon đã nói với anh? Em thích hẳn ta hả?”

Royce là kẻ thù của họ. Anh đã bắt cả nhóm làm nô lệ. Nàng biết điều

Thorolf đang nghĩ. Làm sao anh có thể hiểu được khi mà bản thân nàng còn không hiểu?

Kristen cũng không rào đón, nàng trả lời thẳng thắn, “Khi em nhìn anh ấy, trong lòng em cảm thấy tuyệt vời. Thorolf, điều này chưa từng xảy ra với em trước đây.”

“Em sẽ có anh ta làm chồng mình chứ?”

Nàng cười thâm nảo, dù anh không nhìn thấy. “Em thì có, nhưng anh ấy sẽ không chịu đâu.”

Những ngón tay anh dịu dàng xiết lấy tay nàng. “Anh e rằng em đã không biết rằng em mong anh ta tôn trọng em.”

“Em không loạn trí hay vô lý với...của em. Em biết chính xác điều gì để mong đợi. Hiện tại, anh ấy thích em đủ nhiều, nhưng--”

"Hiện tại?"

“Đầu tiên, anh ấy đã nghĩ em là một ả điếm. Đừng, Thorolf.” Nàng mỉm cười khi mắt anh đảo nhìn nàng giận dữ. “Anh phải cười mới đúng. Em đã cười vì chuyện đó. Và em để anh ta nghĩ vậy. Anh ta thấy kinh tởm và điều đó giữ anh ta tránh xa em được một thời gian. Thế nhưng em lại cảm thấy hối tiếc khi anh ấy không ngó ngang đến em. Em hầu như tự nguyện khi cuối cùng anh ấy... Như em đã nói, lúc này anh ấy rất thích em, nhưng anh ấy sẽ không tin em hơn anh ấy có thể thấy ở em. Và mặc dù vậy, anh ấy bắt những gã đàn ông khác tránh xa em ra. Anh ấy thậm chí còn tháo xích cho em khi những vị lãnh chúa trẻ khác đang trú ngụ tại Wyndhurst, vì thế em có thể tự bảo vệ mình khi anh ấy không ở gần.”

“Vậy em đã có hẳn toàn vẹn, hay chỉ một nửa con người hẳn ta?”

“Vâng, chỉ một nửa của anh ấy, và em sẽ mất nốt một nửa ấy khi anh ấy thành hôn. Và mặc dầu vậy...”

Thay vì nói cho hết câu, nàng thở dài. Thorolf xiết chặt tay nàng lần nữa cho nàng biết rằng anh đã hiểu. Anh sẽ không làm một tên đạo đức giả và nói rằng nàng đã sai vì yêu một gã Saxon. Anh biết anh sẽ làm y như nàng nếu họ đảo vị trí cho nhau và anh thấy mình cũng sẽ khát khao kẻ thù của mình mà thôi. Anh cũng sẽ nhận lấy niềm vui sướng ngay cả từ kẻ thù của mình, khi anh có thể. Chẳng phải vì nàng là phụ nữ mà có thể mong đợi nàng cảm nhận khác đi về điều này. Nàng còn là con gái của mẹ nàng, và Brenna Haardrad là một người táo bạo, sẽ nghĩ về bản thân bà trước khi nghĩ đến điều gì là đúng mực cho một phụ nữ.

“Thôi đừng buồn về điều đó nữa, Kristen.”

“Đừng buồn á?” giọng nàng dịu đi, đầy vẻ bối rối. “Lý lẽ nói với em rằng đúng ra em phải ghét anh ấy. Em đã mong vậy,” nàng miễn cưỡng thừa nhận. “Nhưng lúc này càng rối hơn khi em thấy vị hôn thê của anh ấy. Vậy

mà, Chúa cứu con, Thorolf, anh ấy đã đưa em đi bơi sau khi anh ấy bắt gặp em đang cố trốn đi. Sao anh ấy lại làm thế?”

“Anh đoán là hẳn chẳng vui về gì trong việc này?”

“Anh ấy có thể tìm niềm vui ở bất cứ đâu, đâu cần phải đưa em ra hồ.”

“Đây rồi, chuyện là thế này. Tên này đã bị em bỏ bùa và khó mà thay đổi được.

“Bỏ bùa á? Còn khuya, em mới là đứa bị bỏ bùa. Em biết rồi đây em cũng sẽ ghét anh ấy thôi, nhưng em muốn ghét anh ấy bây giờ hơn là đợi sau này mới ghét. Em mong anh ấy cưới quách đi và buông tha em ra.”

Nghe cái giọng rầu rĩ ủ rũ của nàng, Thorolf toét miệng rồi phá lên cười lớn khi nàng quắc mắt nhìn anh. “Em gái à, anh lại thấy tội cho cái gã Saxon này ghê đó, thiệt tình mà. Buông tha em hả? Xin Thần Odin phò trợ, ngược lại thì có. Khi mà em buông tha hẳn ta, mong là hẳn không bị thất tình.”

Kristen cười khúc khích với ý niệm không tưởng về Royce bị thất tình, và rồi nàng cũng phá lên cười to. Thật quá là ngớ ngẩn, nhưng nàng cảm kích sự cố gắng của Thorolf nhằm vớt vát chút lòng tự trọng cho nàng.

Đó là cái cảnh Royce nhìn thấy nàng khi anh bước qua cánh cửa để ngỏ: nàng gằn như là ngồi trên lòng gã Viking, tay đan tay và họ cười với nhau. Trước hết, anh nôn nóng muốn tách họ ra khỏi nhau và đập gã Viking trẻ vụn ra thành bột, nhưng anh ráng kìm nén. Anh đã quên bẵng đi tình cảm của những gã Viking này dành cho nàng.

Căn chòi đột nhiên yên ắng làm Kristen nhìn quanh xem sao, và rồi nàng rên thầm. “Mình đã ở lâu quá.”

Tay Thorolf xiết chặt tay nàng khi nàng dợm đứng lên. “Hắn sẽ vào đây đón em chứ, Kristen?”

Câu hỏi của anh làm nàng thất kinh. “Nhìn anh ấy mà xem. Em có thể đảm bảo với anh đó không phải là cái nhìn hài lòng của anh ấy. Anh muốn anh ấy lôi em ra khỏi đây à?”

“Anh tự hỏi chẳng biết điều gì sẽ đến nếu hẳn cố làm vậy.”

Thoáng chốc, ý nghĩ của nàng bắt kịp điều anh nghĩ và nàng la lên, “Thorolf!”

“Kristen, chúng ta có thể bắt hắn,” anh lặng lẽ nói, mắt anh khóa chặt vào gã Saxon khi anh nói. “Hắn sẽ thế vai Vua của hắn làm con tin. Trong này, chúng không thể bắn tên vào chúng ta ở khoảng cách từ xa để buộc chúng ta thả hắn ra.”

Tâm trí và cơ thể nàng muốn hét lên không, nhưng nàng phải nói giọng lý lẽ. “Thorolf à, em biết rõ anh ấy. Nghe kỹ những gì em nói đây. Anh ấy nghĩ đến người và bọn phẫn của anh ấy trước tiên. Anh ấy đã định ninh rằng sẽ có một cuộc chém giết xảy ra nếu các anh tự do. Anh ấy không thể tin khác đi

được. Anh ấy sẽ hy sinh bản thân mình trước khi ra lệnh thả tự do cho các anh.”

Thorolf có lý lẽ riêng của mình. “Cận vệ của hấn sẽ không nghe lệnh nếu tính mạng của hấn bị đe dọa.”

“Em nói với anh rồi, việc này không thành đâu!”

“Anh họ của em không đồng ý đâu. Kristen, nhìn anh ấy kia. Ohthere đã có cùng ý nghĩ như anh. Nếu gã Saxon của em đủ ngu để bước vào đây đưa em đi thì hấn đáng nhận những gì xảy đến.”

Chúa thương con, nàng gần như là ghét Thorolf vì buộc nàng phải chọn một trong hai bọn họ. Nếu nàng chạy ào ra ngoài lúc này, sẽ không ai cản nàng, nhưng như thế nàng đã chối từ cơ hội giành tự do của bạn bè mình, và chẳng có gì đảm bảo họ sẽ có một cơ hội khác. Nhưng nếu nàng ở yên đó.... nếu nàng ở lại, Royce sẽ chết chắc.

Thorolf đoán được suy nghĩ của nàng, có thể là từ vẻ ngoài khổ sở của nàng. Anh lỏng tay nắm trên bàn tay nàng, thứ đang giữ nàng lại bên anh. Anh đang để nàng chọn lựa, để mặc cho mình nàng quyết định. Nhưng anh nói thật nhỏ nhẹ, “Kristen, bọn anh sẽ không giết hấn. Làm vậy đâu có được gì.”

Lời nói của anh cũng chẳng làm khác đi điều gì. Lựa chọn không còn là của nàng nữa rồi, vì sự kiên nhẫn của Royce đã cạn kiệt. Thay vì đóng cửa lại và buộc nàng ra ngoài bằng những cách khác, sự kiên cố của anh – sự kiên ngạo ngu ngốc, đáng nguyên rủa của anh – đã mang anh tiến lên phía trước. Cứ như thể là anh đang bước trong sảnh của mình, nơi chỉ có những người hầu của anh ở quanh. Anh rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ với vẻ thoải mái và dễ dàng đó.

Ohthere rõ ràng là không tin nổi điều này có thể xảy ra. Anh đã chờ xem Royce sẽ làm gì, nhưng lúc này điều Royce đang làm là không thể, Ohthere đứng đó, nghi ngờ những gì mắt anh trông thấy. Lúc này Thorolf cũng có những ngờ vực, vì anh nhòm dậy, kéo kristen đứng lên với anh, biểu hiện của anh kém hấn sự tự tin hơn nhiều. Dầu vậy, nàng cảm thấy sự căng thẳng trong tay anh, bàn tay vẫn đang giữ chặt tay nàng. Anh vẫn giữ kế hoạch và cố gắng áp đảo Royce. Và nàng không thể cảnh báo Royce được, vì điều đó chỉ thúc đẩy mọi việc diễn ra sớm hơn, bây giờ anh đang ở giữa bọn họ.

Về bản chất, người Vikings rất mê tín. Đàn ông sẽ không bao giờ đặt chân lên một con tàu họ biết tường tận mà lại không dâng lễ hiến tế lên cho các vị thần của họ trước. Sự gan dạ của Royce, đã vượt quá lằn ranh mong manh của sự điên khùng, đã làm họ mất tập trung. Điều này cho phép anh bước ngang qua họ mà không bị một ai dịch chuyển để ngăn anh lại. Trước đây anh đã từng làm thế và họ đã không thể tin được điều ấy, ngay cả khi đó các

cận vệ của anh đang bao quanh với cung tên dương cao sẵn sàng. Nhưng lúc này, đơn thương độc mã, với gươm vẫn đang tra trong vỏ, với hai bàn tay không binh khí....

Anh tiến đến Kristen và Thorolf, dừng lại trước họ. Thorolf buông tay nàng ra. Nàng chờ đợi sẽ cảm nhận được bàn tay của Royce sau đó, những ngón tay dài của anh sẽ bấu chặt vào cổ tay nàng để kéo nàng ra. Biểu hiện của anh gần như là dịu dàng, mặc dầu vậy nàng biết anh đang cố kìm nén cơn thịnh nộ khủng khiếp để làm điều anh phải làm.

Nàng che dấu sự xúc động, bụng nàng xoắn lại, các dây thần kinh tê liệt, chết chóc, chờ đợi.... chờ đợi.

Bàn tay Royce vươn ra, nhưng người anh tóm lấy lại là Thorolf. Với một chuyển động nhanh như cắt trước mắt nàng, Royce đã ở phía sau Thorolf và xoắn lấy cổ anh chàng tù binh trong một góc kỳ quặc với cánh tay anh vòng quanh cổ Thorolf, bàn tay kia của anh giữ chặt lấy đầu của anh chàng Viking. Sẽ không mất quá một giây để vặn một vòng làm gãy cổ Thorolf.

“Royce –“ nàng bắt đầu.

Không ngoái nhìn nàng, anh cắt ngang, cái giọng của anh làm nàng kinh ngạc, nó khô không khóc. “Cô em, liệu cô có thể rời khỏi đây ngay không?”

Thorolf phát ra một âm thanh trong cổ họng làm nàng quay nhìn anh lo lắng, nhưng điều nàng nhìn thấy làm cho xúc cảm của nàng bình thường trở lại còn hơn cả mong đợi. Anh đang nhe răng trong một cơn cười! Chúa ơi, chắc anh nghĩ thật tức cười khi kế hoạch của anh bị phản pháo và được dùng để chống lại chính anh...

Nàng quay lưng lại với hai người và nhảy đến bên Ohthere. “Anh sẽ để anh ấy đi, hay anh để anh ấy giết Thorolf? Thorolf có thể thấy buồn cười khi thấy mình bị lừa, nhưng anh chàng Saxon kia không chia sẻ tâm trạng hài hước đó với anh ấy đâu. Anh ta sẽ giết anh ấy mất.”

“À, anh thấy rồi,” Ohthere trả lời, thế rồi bằng cách nào đó anh lại thấy điều này tức cười. Với nụ cười nhăn nhó, anh đế thêm, “Anh nghĩ anh chàng Saxon sẽ đi khỏi đây mà không có sự giúp sức của bọn anh. Thế có thần Thor, hẳn ta là nguồn để giải trí đây, cái vụ này. Để bọn anh vui thêm một chút xem anh ta làm thế nào. Đi đi nào bé cưng, tự ra khỏi đây đi. Anh bảo đảm hẳn ta sẽ theo sau em ngay thôi mà.”

Anh ghì lấy nàng trước khi để nàng ra đi vì chắc nàng khó mà được phép gặp lại họ sau cái vụ lùm xùm này, cả hai đều biết thế. Rồi anh đẩy nàng về phía cửa. Nàng rời bước, đón nhận những lời từ biệt và những cái phát nhẹ vào mông khi bước ngang những anh em khác, giống hệt như hồi nàng ở nhà vậy. Bộ cả đám khùng hết rồi hay sao mà lại cảm thấy vui nhộn thay vì thất vọng với những gì đang xảy ra.

Tốt thôi, sau này trong khi cả đám các anh vui vẻ cười đùa vì chuyện này, nàng sẽ phải đối mặt với Royce, và nàng có lý do chính đáng để tin rằng điều này chẳng vui tí nào. Nàng sẽ không đứng đó và đợi cho anh trút cơn giận lên đầu nàng đâu. Anh đã bảo nàng rời khỏi đó. Thì nàng làm, tự mình quay về sảnh vậy.

Chương 33

“Tự hỏi, nếu mình trốn ở dưới cái bàn này, liệu anh ấy có tìm thấy mình không?”

Eda ném cho Kristen một ánh nhìn sắc lẹm. “Cô gái, hỏi cái kiểu gì thế?”

“Cái kiểu kỳ cục,” Kristen trả miếng khi thả mình phịch xuống chiếc ghế.

Sau những thời khắc chờ đợi đứng tim như thế, bây giờ nàng có quyền bực bội, nhưng đó không phải là lý do tại sao nàng cáu kỉnh. Nàng không thích bị trách mắng vì những lỗi không phải của nàng, vì thế phòng thủ là trạng thái đúng đắn để đối mặt với cơn giận của Royce. Tốt hơn là nàng nên tránh nó đi. Thực ra thì nàng đã ước có một nơi nào đó nàng có thể trốn trong một chốc, chỉ cho đến khi anh hạ hỏa. Nhưng chẳng có xó xỉnh nào cả, chẳng có nơi nào trong nhà của anh cả.

“Cô quay về có một mình thôi sao?” Eda xen vào những suy nghĩ của nàng. “Ngài Royce đâu?”

Kristen tùy tiện phẩy tay. “Có vài rắc rối nhỏ với tù binh. Ngài ấy sẽ về ngay.”

Anh về thật, ngay sau đó, và mắt anh chiếu vào nàng từ bên kia sảnh. Nhưng có vẻ như anh chưa sẵn sàng để xử nàng, vì ánh nhìn của anh chỉ một thoáng và anh tiến đến chiếc ghế trống của anh ở chiếc bàn dài, không phải về phía nàng.

Thế là, anh chỉ quay lại với việc chè chén và vui chơi của mình, cứ như thể anh chưa hề gần như mất mạng. Tại sao việc này lại làm nàng cáu kỉnh hơn?

“Tôi lại ngủ chỗ bà được không, Eda?”

“Cô biết là không được mà. Cô thấy đó, Ngài Averill và gia đình sẽ rời đi hôm nay.”

“Phải, nhưng tôi thích ngủ với bà.”

“Cô á? Thế mà tối hôm qua cô cự nự vì không được ngủ ở cái giường mềm mại của cô?”

“Tôi đâu có cự nự!” Kristen cắn càu.

“Ồ, hờ, cái gì làm cô hờn dỗi thế?”

Câu hỏi không đáng để được trả lời. “Sao ngài ấy lại đi theo tôi hả Eda? Tôi đi đâu có lâu đâu.”

Eda nhún vai trả lời. “Ngài ấy thấy Uland bước vào rào mấy vòng với vài câu chuyện làm cậu ấy vện lên. Ông chủ liền gửi Edrea đi xem có chuyện gì. Thành nhỏ ngờ nghệch nghĩ thật kinh ngạc khi cô được mấy gã Viking của cô chào đón như thể em gái thất lạc lâu ngày, và cô có thể sẽ chẳng còn chiếc

xương lành lặn nào sau khi được chuyển quanh và ôm chặt bởi mây cái gã khổng lồ ấy.”

“Điều đó làm ngài ấy đi tìm tôi à?”

“Không, ông chủ tiếp tục ăn. Nhưng tôi dòm chừng ngài ấy.” đến đây thì Eda rúc rích. “Và ngài ấy ngó ra cửa, đợi cô quay về. Tôi đoán cuối cùng thì ngài quyết định rằng cô đã đi quá lâu.”

Và Kristen đoán rằng vào lúc đó, Royce không muốn nhà Vua thấy anh cơn giận của anh. Nhưng chẳng chút nghi ngờ rằng nàng sẽ cảm nhận được cơn giận ấy chốc nữa. Anh sẽ chẳng để vụ lùm xùm này chìm xuống mà không bị trừng phạt như anh đã từng bỏ qua việc đào tẩu của nàng.

Nàng nhìn về phía anh, nhưng chẳng thể thấy anh vì Alden đang ngồi bên cạnh anh và che khuất anh khỏi tầm nhìn của nàng. Alfred ngồi phía bên kia Royce, và từ góc ngồi của mình, nàng cũng không thể nhìn thấy nhà Vua.

Edrea đến bên Kristen, đặt lên bàn một chiếc khay gỗ. Tất cả những gì còn lại trên đó chỉ là vài mẫu vụn bánh mì.

“Họ rất thích, cô biết không, bánh mì cô làm đó,” Edrea bảo cô. “Ngay cả ông chủ cũng khen và hỏi ai đã làm bánh.”

“Rồi cô có nói cho ngài biết không?”

“Không hề, tôi e rằng hơn một nữa các vị lãnh chúa sẽ nhờ bánh đi, họ sợ rằng cô sẽ đầu độc họ.”

Đôi mắt nâu sẫm của Edrea hấp háy. Ất hẳn cô ta đang đùa. Kristen khó mà tin được câu chuyện, để xem cô ả đang thực sự nói với nàng về món bánh của nàng.

“Sau khi họ dùng xong, lúc đó nói cho họ biết cũng được mà”, Kristen trả miếng.

Giờ thì Edrea vỡ ra cười. “Uland nói đúng. Cô rất khác lạ. Eda cũng nói thế, nhưng Eda lại thích cô. Điều này thật kỳ lạ.”

Kristen đành cười mặc dù chẳng thấy vui tí nào. “Tin sao nổi, bà già đó quá ư là ác nghiệt.” Giọng nàng cao lên vào phần cuối để Eda có thể nghe được.

Nhận xét của nàng được đáp trả bằng cái khịt mũi từ Eda và nụ cười nhăn nhó từ Edrea. “Phải rồi, với tính khí của mình, Eda có thể nhầm lẫn. Có lẽ mấy gã Viking cũng không quá rụt rè.”

Kristen ướm lời “Anh ấy tên Bjarni,”

“Ai cơ?”

“Anh chàng mê cô đó.”

Cô gái tội tình không hề biết phải làm sao để che dấu niềm vui sướng. Khuôn mặt xinh xắn của cô sáng bừng lên với sự kinh ngạc. “Anh ấy nói thế thật à?”

Kristen không biết chính xác tình trạng sâu xa của động cơ Bjarni và những người khác vào lúc này, nhưng chí ít là phải nói chuyện với cô gái đang phân tâm. “Anh ấy bực mình vì anh ấy không thể tự nói với cô được. Anh phải nhờ Thorolf dạy anh ngôn ngữ của cô, nhưng xin chớ ngạc nhiên nếu cô chẳng hiểu gì hết khi nghe họ nói, vì bản thân Thorolf cũng không rành tiếng của cô.”

Suốt một tiếng đồng hồ sau đó, Edrea không ngừng hỏi về anh chàng Viking trẻ, và Kristen đã tô vẽ một bức tranh rục rĩ mà chẳng nghi ngờ gì sẽ dẫn đến một kết cục thất vọng tràn trề, vì Bjarni không phải là mẫu người hoàn hảo đầy đức tính như nàng đã nhào nặn. Anh là một gã đàn ông hưởng thụ, chẳng chút nghiêm túc. Nhưng nếu Edrea đủ góc gác để tin bất cứ điều gì anh nói để anh có thể tranh thủ sự trợ giúp của cô trong cuộc đào thoát, thì Kristen không thể tội nghiệp cho cô nàng được.

Bạn bè của nàng và tự do của họ phải được đặt lên trên tình cảm của một cô nàng Saxon. Nếu Kristen có thể tiếp cận Lyman và chiếc chìa khóa đó, nàng sẽ tự làm. Nhưng nàng sẽ bị bắt trở lại phòng ngủ của lãnh chúa.

“Cô cứ ngồi không đó mà chẳng thèm làm việc,” Eda đi ngang qua căn nhà Kristen khi Edrea được gọi đi chuốc thêm rượu vào mấy chiếc sừng. Cô cũng đi nghỉ đi để mai còn có thể làm việc sớm. Tiểu thư Darrelle đòi thêm bánh mì quả hạch do cô làm cho riêng cô ấy. Cô ấy nghĩ tôi đã giấu công thức làm bánh cho riêng mình trong suốt ngàn ấy năm trời.”

“Và đương nhiên là bà đã để mặc cho cô ấy nghĩ vậy.”

“Dĩ nhiên.” Eda cười hình hịch. “À mà cô và Edrea túm tụm vì chuyện gì thế?”

“Cô ấy thích một tù binh.”

Nghe vậy, Eda nhướn một bên mày khó chịu. “Tôi mong là cô đã bảo cô ấy đó là chuyện không thể.”

“Thế tại sao lại không? Họ là đàn ông, giống như Royce vậy thôi. Chắc ngài ấy sẽ không độc ác đến mức không gửi phụ nữ đến để thỏa mãn những nhu cầu tự nhiên của họ. Nếu không, sự thất vọng sẽ gây kích động. Rắc rối sẽ theo sau. Điều này dễ hiểu mà --”

“Chúa gìn giữ chúng con!” Eda cắt lời nàng trong kinh ngạc. “Thoạt đầu, cô đòi đem thức ăn cho họ. Bây giờ cô muốn đưa đám chị em ta đến cho họ. Đi ngủ đi cô gái, trước khi cô nảy ra ý nghĩ tiếp theo là họ được phép cưới vợ và ở luôn đây.”

“Nhân tiện bà đề cập đến vấn đề này....”

Kristen phóng vội đi trước khi Eda có thể lên tiếng. Nàng vẫn còn mang nụ cười trên môi cho đến khi lên đến những bậc trên cùng của cầu thang. Rồi việc chòng ghẹo Eda cũng xao nhãng khi nàng bận nghiêng ngó quan sát

cánh cửa phía cuối hành lang. Nàng thở dài, chậm chạp đi về phía đó, lòng tự hỏi nàng sẽ có bao nhiêu thời gian trước khi Royce đến gặp nàng.

Nàng có không đến nửa phút. Ất hẳn anh đã rời sảnh ngay lúc nàng đi. Nàng đang đứng bên chiếc bàn, lưng quay về phía cửa. Nàng định cởi quần áo và tận dụng số nước trên bàn. Khi cánh cửa bật mở, nàng thậm chí còn không kịp tháo đai lưng ra.

“Cái quái gì xảy ra với đám tù binh vậy hả Kristen?”

Nàng quay ngoắt lại, đôi mắt trong veo mở to nhìn Alden, chứ không phải Royce. Nàng mất một lúc để trấn tĩnh lại với sự bất ngờ; rồi nàng nhìn về phía đám khí giới treo trên tường.

“Thôi mà,” anh nói, như đi guốc trong bụng nàng. “Nghe tôi nói đã trước khi cô cắt cổ tôi một lần nữa. Tôi rành anh họ tôi quá mà. Khi ảnh giận, ảnh sẽ thét lác, khi điên tiết, ảnh sẽ đập đầu mọi người lại với nhau. Khi nổi cơn cuồng nộ, ảnh im lìm chết người, và khi đó thì chỉ có Chúa mới giúp được linh hồn bất hạnh của kẻ phá vỡ sự calm lặng đó. Giờ thì ảnh đang thịnh nộ. Điều gì gây nên nó vậy?”

“Sao anh không đi mà hỏi Ngài ấy?”

“Hỏi anh ấy hả?” Alden rùng mình, và Kristen tự hỏi không biết đó là thật hay anh ta làm bộ nữa. “Khi nào anh ấy như thế, tôi chẳng dám lảng vảng xung quanh anh ấy đâu.”

“Và tôi thì chẳng muốn ở gần anh, chàng Saxon ạ. Anh không cần sợ rằng tôi sẽ tấn công anh. Tôi đã hứa với anh họ của anh rằng chừng nào nhà Vua của các người còn ở đây, tôi sẽ tránh xa anh ra.”

Một nụ cười nửa miệng cong lên đôi môi anh. “Ý cô là lúc này tôi sẽ an toàn nếu đến gần cô hả?”

“Tôi chẳng đề nghị điều đó đâu,” nàng mơ hồ đáp trả.

“Chí ít thì cô cũng sẽ cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra chứ? Biết đâu sau đó tôi có thể biết làm cách nào để hạ hỏa cho ảnh chứ.”

Nàng nhún vai không chút ngại ngùng, thế nhưng lời nói thì ngược lại với vẻ lãnh đạm của nàng. “Ngài ấy cư xử như một tên ngốc không nào vậy. Ngài đi vào giữa những tù binh để đưa tôi ra ngay trong sào huyết của họ.” Giọng nàng bắt đầu vút cao, nàng quay lại cúi kính. “Thorolf đang giữ tôi, nhưng thay vì Royce khôn ngoan bỏ đi lúc đó, vì tôi cũng xe đi nếu ngài ấy làm thế, thì ngài lại bước vào để đưa tôi ra. Đây là điều ngu ngốc, kiêu ngạo nhất mà ngài ấy từng làm. Đó chính là điều họ mong ngài ấy làm!”

“Thế nhưng chẳng có gì xảy ra.”

Biểu hiện của Kristen cho thấy sự kinh tởm của nàng. “Vấn đề không phải ở chỗ đó. Ngài ấy đã xoay chuyển tình thế và đã ở thế thượng phong. Ngài ấy có thể dễ dàng thấy mình đã nằm trong tay bọn họ.”

“Điều này làm cô không vui à?”

Nàng trừng mắt nhìn anh. “Tôi đã cho anh điều anh muốn biết. Giờ thì để tôi yên.”

Anh gật đầu, nhưng anh để thêm trước khi quay gót ra đi, “Cô gái, có một lời cảnh báo cho cô đây. Đừng nói với anh ấy những gì cô vừa nói với tôi. Tôi không nghĩ lần này anh ấy sẽ dung thứ khi bị gọi là một tên ngốc không não đâu.”

Anh mở cửa bước ra, và gặp ngay Royce đứng đó. Alden rên trong lòng, thầm cầu nguyện rằng Royce đã không nghe được bất cứ thứ gì trong câu chuyện. Kristen đã rèn luyện nhiều mặt tính cách, nàng nhận thấy Alden đã nói đúng. Bề ngoài Royce nhìn thật trầm tĩnh, nhưng đó chỉ là cái nhìn sơ đầu tiên. Một cái nhìn gần hơn sẽ thấy đôi môi anh mím chặt, ánh mắt nguy hiểm của anh.

“Em làm gì ở đây vậy, em họ?”

Alden đưa cọt, “Đang giúp cô nàng chuẩn bị cho một cuộc vây hãm.”

Royce không thấy vui tí nào. “Giúp đỡ cô ấy, đó là một thói quen không khôn ngoan mà em đang hình thành. Cuối cùng rồi cũng dẫn đến việc em lãnh đủ một dao vào lưng thôi. Biến đi, để chúng tôi yên.”

Những lời này được nói rất nhẹ nhàng, nhưng Kristen nhận thấy mối đe dọa ẩn dấu bên dưới. Nàng quay lưng lại phía cánh cửa đóng, lo lắng cắn môi dưới. Duy nhất có một lần nàng thấy Royce giống như vậy trước đây: đó là lần đầu tiên nàng thấy anh. Anh đã nói thật lạnh lùng rồi sẽ giết cả đám. Lần này thì sao? Nàng không quá sợ hãi, chắc chắn rằng anh sẽ không giết nàng. Điều mà nàng e sợ là phải đối mặt với điều mà nàng không biết.

“Lúc này tôi buộc phải tự hỏi, có điều gì nàng từng nói mà không phải là dối trá.”

Kristen cứng cả người. Chúa giúp nàng, nàng chắc chắn là không thể tự giúp mình nếu nàng không thể hiểu được anh. Có gì liên quan giữa điều đã xảy ra với nhận xét thất thường vừa được thốt ra?

“Em phải cho rằng ngài có lý do để nói thế, thưa ngài. Liệu ngài sẽ nói cho em biết hay em phải tự đoán ra?”

Anh tiến đến phía sau nàng khi nàng đang nói, vì vậy nàng không thể nghe tiếng anh bước đến, và nàng thở dốc lên khi những ngón tay anh nắm chặt lấy vai để xoay nàng lại. Nhưng biểu hiện của nàng lúc này cho thấy sự sứt đá nàng nhìn thấy trong đôi mắt tối sầm của anh. Nàng không nên đùa với chúng, giống như mèo và chuột vậy. “Cứ việc đưa ra lời kết tội của ngài và thực hiện nó luôn đi!” Kristen trả treo.

“Hắn ta còn hơn là một người bạn đối với nàng nữa, cái gã Thorolf của nàng ấy.”

“Ngài nói vậy vì em đã để anh ấy cầm chân mình lâu sao?” nàng kinh ngạc hỏi. “Phải, em đã để anh ấy làm thế vì em không hề nghĩ rằng ngài lại có thể quá ngạc nhiên đến nỗi rơi ngay vào tròng của anh ấy.”

“Ai là tên ngốc vậy?”

Mắt nàng vụt mở to. “Thế ra ngài đã biết! Ngài biết điều anh ấy định làm, thế mà ngài vẫn bước vào! Ngài điên rồi!”

Giờ thì anh nắm chặt lấy hai vai nàng và lắc. “Có là gì chẳng nữa thì ta cũng không phải là người kiên nhẫn đâu. Nàng yêu hẳn phải không?”

Nàng hất tay anh ra, đôi tay đang giữ chặt lấy nàng, cho thấy sự mất kiên nhẫn của nàng. “Lại thêm một câu hỏi chẳng dính dáng gì đến những gì đã xảy ra! Dĩ nhiên là em yêu anh ấy. Anh ấy như là anh trai của em vậy. Giờ thì ngài cho em biết đi, cần làm gì cho phải đạo hả! Ngài tự đặt mình trong tầm tay của họ. Thorolf nói các anh sẽ không giết ngài, nhưng ngài đâu thể biết điều đó. Ngài chỉ cần quay lại sảnh thôi, Ông tướng Saxon ạ, và em sẽ tự mình theo sau thôi.”

“Liệu ta có biết điều đó không?”

Chợt lóe lên trong đầu nàng rằng anh đang quát lên, thế có nghĩa là anh không còn nổi cơn lôi đình nữa -- chỉ còn giận thôi, nếu nàng có thể tin những gì Alden nói. Nàng tự hỏi liệu những gì nàng nói đã làm anh khuây khỏa đủ để đem lại sự đổi thay này?

Nàng xuống giọng. “Tự ngài cũng biết thôi mà. Bên ngoài căn chòi, ngài kiểm soát tình thế. Ngài có thể buộc em ra ngoài bằng nhiều cách. Em biết điều đó. Và lại em đâu có định ở lại đâu,” nàng thậm chí còn thú nhận. “Em không định ở lại lâu như thế, nhưng lâu quá rồi em không nói chuyện với họ.”

“Hay đừng chạm vào họ -- vào gã ta thì đúng hơn! Ta có mắt mà cô em. Nàng gần như ngòì lọt thỏm trong lòng hẳn!”

“Ồ, thật không công bằng!” nàng la lên. “Em ngồi cạnh anh ấy. Anh ấy nắm tay em. Làm sao ngài đọc ra được nhiều hơn những gì thực sự xảy ra hả? Em đã bảo với ngài từ lâu rằng em được nuôi dạy không che dấu tình cảm thực của mình. Rất tự nhiên khi em chạm vào những ai em yêu thương.”

“Vậy thì hãy chạm vào ta đi, Kristen.”

Những lời này đánh mạnh vào nàng như một tia sét, chúng lan khắp người nàng như bị tích điện. Thật đột ngột, cách diễn đạt của anh tràn ngập khát khao, không chút giận dữ, và nó chạm vào sự hồi đáp trong Kristen. Nàng hoàn toàn bị khuấy động cảm xúc. Ánh nhìn của anh chỉ đơn giản cho thấy cảm xúc ấy, xoáy nó vào các giác quan của nàng, chúng đang gào thét rằng nàng hãy ném mình vào đôi tay anh.

Nàng gần như đã ở trong tay anh. Nàng nhón bước cuối mang hai cơ thể

họ lại gần với nhau. Chỉ còn một chút ý chí nàng làm chủ còn sót lại bảo rằng không. Chúa giúp con, nếu anh chỉ nói điều ấy với ý khác, nếu tình yêu không phải là điều anh nói tới...

"Kristen?"

"Không!" ngôn từ bật ra khỏi miệng nàng, quá nhiều cho bản thân nàng cũng như cho anh. "Em không yêu ngài!"

Nàng biết lời chối từ quá mạnh mẽ, dứt khoát. Chẳng chút nghi ngờ anh đã làm lơ nó. Anh lấp đầy bước chân mà nàng muốn thực hiện, nâng nàng lên cao dựa vào cơ thể cứng cáp của anh. Lại một tia sét khác, hông chạm hông, ngực dựa ngực và đôi môi anh là niềm an ủi làm dịu đi cơn sốt đang lan khắp người nàng. Thiêu đốt, không cho phép bất cứ sự chối từ, anh áp môi mình lên miệng nàng, rút hết đam mê từ sâu thẳm tâm hồn nàng.

Anh cúi xuống, ôm nàng để cơ thể nàng cong áp vào anh, thật chặt, khi đôi môi anh cháy bỏng bên tai nàng. "Ta chịu thua, Kristen. Hãy chạm vào ta không phải vì nàng yêu ta, nhưng vì ta cần nàng. Đi nào, hãy chạm vào ta!"

Một tiếng rên van nài phát ra từ sâu thẳm trong anh như thể anh đang trong một cơn đau cùng cực chết người. Tim nàng không còn chút sức lực để kháng cự lại lời cầu khẩn. Cơ thể nàng cũng đã thua trong cuộc chiến này. Đôi tay nàng khum lấy khuôn mặt anh, buộc anh nhìn vào nàng, và ánh nhìn của anh mang nhiều uy lực hơn bất cứ sự vuốt ve đơn thuần nào.

Vâng, chàng Saxon của em, em sẽ chạm vào anh. Em sẽ chạm vào anh cho đến khi em với được tới tim anh. Nàng không nói điều ấy ra thành lời, nhưng nó in trong mắt nàng để cho anh nhìn thấy: mong muốn của nàng, khát khao của nàng -- tình yêu của nàng. Nhưng nàng lại hôn lên đôi mắt anh để chúng nhắm lại, nàng không muốn anh nhận biết quá nhiều. Và rồi nàng kéo đôi môi anh lại với đôi môi nàng và bắt đầu làm anh trở nên hoang dại với những gì anh đã hỏi xin. Nàng đã chạm vào anh với tất cả nhiệt thành của con tim.

Chương 34

Sáu ổ bánh mì nóng được đặt trong rổ và mang ra xe đẩy hành lý đang đợi bên ngoài. Eda đã đánh thức Kristen dậy từ sớm để làm chúng cho nhà vua. Ngài và tùy tùng cuối cùng cũng rời đi.

Những người hầu lại tập trung ở cửa sổ để ngắm các quý tộc cưỡi những chú ngựa tốt của họ. Bầu trời xám xịt mây. Họ có thể sẽ bị mắc mưa trước buổi sáng. Nhưng không có lệnh dời ngày đi. Alfred không trông chờ thời tiết.

Trái với khi những quý tộc này đến, Kristen có thể cùng những người khác nhìn họ rời khỏi. Nàng thấy Đức vua ôm Royce. Nàng thấy họ tươi cười với nhau về điều gì đó Alfred đã nói. Và lúc đó nàng ngắm vị vua trẻ của Saxon cưỡi ngựa ra khỏi Wuyndhurst.

Nàng không luyến tiếc khi đức vua rời đi, nàng không thích sự biến đổi mà chuyến viếng thăm của đức vua gây ra. Và vì nàng biết sự rời khỏi của ngài có ý nghĩa gì với nàng: mặc cả giữa nàng và Royce kết thúc.

Nàng đi chậm chậm lại khu vực bếp, Eda ngay bên cạnh nàng. “Royce có nói gì với bác sáng nay không?” nàng đánh bạo.

“Có, ngài ấy có nói.”

“Oh.”

“Oh? Thật không giống cháu khi rào đón thế, cô gái,” Eda nói một cách gắt gỏng. “Nếu cháu muốn hỏi về dây xích, hãy hỏi ta. Không, đừng hỏi. Ta có lệnh của ngài ấy, không hơn những gì cháu nghĩ đâu.”

“Phải, cháu mong là không hơn thế.”

“Nếu có bất cứ điều an ủi nào, ngài ấy cũng không vui thích gì hơn cháu đâu.”

“Không đâu.”

Eda trừng mắt vì sự thờ ơ của nàng. “Cháu đã mặc cả với ngài ấy. Hãy làm thế một lần nữa đi. Cháu có cảm xúc, cô gái à. Dùng những gì cháu có để đạt điều cháu muốn.”

Bà lão cuối cùng cũng cố chọc vào cơn giận của nàng, cơn giận đã lộ ra trong lời châm biếm mỉa mai. “Bác đang chống lại lãnh chúa của bác khi đề nghị thế đấy. Bác quên là cháu được tin tưởng ít đến thế nào rồi. Cháu có thể trốn thoát giữa ban ngày.”

“Phải, đừng nghe lời ta. Cháu không bao giờ nghe lời ta. Ta thì biết gì nào? Ta chỉ biết người đàn ông đó từ khi cậu ta là một đứa trẻ. Ta có...”

“Chúa tôi!” Kristen bực mình quạt lại. “Nếu bác không thôi cần nhân cháu, bà lão, cháu sẽ...”

“Chúa giúp nàng à?” Royce hỏi sau lưng nàng. “Đức chúa nào cơ?”

Nàng quay ngoắt lại, quá bức bối để mà chú ý đến sự kinh ngạc của anh. “Ngài muốn gì đây, Saxon? Ngài không đi săn hay đi huấn luyện hay thứ gì khác để làm à? Tôi ghét khi ngài cứ lén lút sau lưng tôi!”

Anh biết điều gì khiến nàng như thế. Anh đã liệu trước sẽ khó mà bắt nàng mang xích lại. Đó là lý do tại sao anh ở đây, để chắc không có rủi ro nào xảy ra. Nhưng nàng đã làm anh mất cảnh giác khi dùng một câu chửi rủa mà chỉ người của Chúa mới dùng.

“Nàng đã khấn nài vị thần nào?” anh lặp lại.

Nàng mím môi bướng bỉnh. Nàng sẽ không trả lời anh. Anh túm lấy hai cánh tay nàng và lắc cho tới khi nàng vùng vẫy đẩy anh ra trong cơn giận bùng bùng.

“Làm răng tôi va vào nhau lần nữa, Saxon, tôi thề tôi sẽ đâm thẳng vào mặt ngài.!”

Anh hẳn là sẽ bùng nổ trong cơn giận. Thay vì thế anh bật cười. “Đó chỉ câu hỏi đơn giản, Kristen. Sao nàng quá phòng thủ như thế?”

Tiếng cười của anh ảnh hưởng đến nàng như ma thuật, xoa dịu cơn giận của nàng.

Sao nàng vẫn cứ giữ bí mật này? Ban đầu là có lý do, nhưng bây giờ thì không nữa.

Kristen tự cười vào sự xấu tính của mình. Eda quay đi, lắc đầu vì sự thay đổi tâm trạng nhanh chóng như thế. Royce bị làm rối tung. Cái cách nàng làm chủ cảm xúc xáo trộn một cách dễ dàng thật là phi thường.

“Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài,” Kristen nói, dù trông nàng chẳng có chút hối lỗi nào. “Tôi không cố ý đẩy ngài...à, tôi đã, nhưng tôi xin lỗi vì điều đó.”

“Điều này không có nghĩa nó sẽ không xảy ra lần nữa.”

“Thật mà.” Nàng cười với anh bằng mắt.

Royce cũng cười, lắc đầu. “Giờ nàng có trả lời câu hỏi của ta không nào?”

Nàng nhún vai. “Em theo đạo của mẹ em.”

“Vậy sao không gọi tên Người?”

“Em đã” nàng giải thích khi anh nhướn mày. “Mẹ em tin vào Chúa.”

Anh cứng người, tính khí bùng nổ. “Sao có thể thế được chứ?”

“Rất dễ, thưa ngài. Người Viking xâm chiếm những vùng đất khác trong nhiều năm. Các chiến binh mang về những tù binh là người Thiên Chúa. Mẹ em là một trong số đó. Bà nội của em cũng là con chiên của Chúa. Cha em và các anh em trai...” đến đây nàng mím cười—“ họ không ứng xử liều lĩnh hay tôn sùng vị thánh nào cả”

“Còn nàng?”

“Em tin vào Đức Chúa trời.”

Anh nhăn mặt, gay gắt nhắc nàng, “Nàng đã ủng hộ ý định tấn công tu viện của bạn nàng!”

Nàng cũng nhăn nhó lại với anh. “Tôi không ủng hộ. Tôi biết, cái mà ngài còn hơn cả sẵn lòng làm thế. Tôi đã nói với ngài anh trai tôi đã không cho tôi biết ý định của họ. Tôi đã không nói tại sao, nhưng lý do là anh ấy biết rằng tôi sẽ làm tất cả để ngăn cản anh ấy. vì thế anh ấy không cho tôi biết. Vì thế anh ấy đến đây và chết! Trong thâm tâm, tôi biết đó là ý của Chúa, nhưng một nửa dòng máu viking trong người tôi và trái tim tôi gào thét phải trả thù. Ngài có nói rằng những con chiên Thiên Chúa ở Saxon này không trả thù cho cái chết của người thân không?”

Anh không thể nói với nàng điều đó. Nhà thờ căm ghét những mối thù truyền kiếp, nhưng không thể ngăn lại.

“Tại sao nàng chưa bao giờ nói với ta nàng là con chiên của Chúa?” anh gặng hỏi.

“Điều đó có thể tạo ra khác biệt gì chẳng? Những nô lệ khác của ngài cũng theo Chúa, nhưng họ vẫn là nô lệ.”

“Điều đó tạo ra khác biệt, Kristen. Nó cho chúng ta mối ràng buộc chung, và cho ta cơ sở mà ta thiếu để mặc cả với nàng. Nó cho ta điều gì đó để tin cậy.”

Nàng liếc mắt nghi ngờ. “Ngài đang nói gì, Saxon?”

“Ta có thể chấp nhận đề nghị của nàng nếu nàng thề trước Chúa. Thề rằng nàng sẽ không bao giờ bỏ trốn, và nàng sẽ có tự do như những người hầu khác.”

“Không mang xích nữa?” Nàng hỏi một cách ngờ vực.

“Không.”

“Vậy thì em thề...”

Nàng ngừng lại. Điều này quá vội. Nàng đang cam kết mà không suy xét trước.

“Kristen?”

“Lạy Chúa!” nàng quạt lại. “Cho em một phút.”

Không bao giờ, anh đã nói. Không bao giờ là mãi mãi. Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh không muốn nàng nữa, khi anh có vợ đáp ứng cho nhưng nhu cầu của anh? Lúc đó nàng sẽ chán ghét nơi này, rồi không nghi ngờ là sẽ ghét cả anh nữa. Và vì lời thề của mình, nàng sẽ phải ở lại đây, tiếp tục làm người hầu trong lâu đài này – mãi mãi.

Nàng tặng anh cái nhìn nhiều ý nghĩa. Anh sẽ thích điều đó. Sao anh phải quan tâm đến cảm nhận của nàng? Nhưng lúc này đây, anh phải để ý nhiều thứ, hoặc là anh sẽ không sẵn lòng mặc cả với nàng.

“Rất tốt, thưa ngài. Em thề với danh dự của Chúa rằng em sẽ không cố

gắng bỏ trốn khỏi Wyndhurst – cho đến khi anh kết hôn.” Mắt anh nheo lại, và nàng thêm vào một cách hợp lý. “Em rất tiếc phải nói điều đó, nhưng em không thích vợ hứa hôn của anh. Em không nghĩ là em sẽ có thể chịu đựng được nơi này một khi cô ta cai quản nơi này.”

“Xong.” Anh nói vội.

“Anh có ý gì vậy?” nàng hỏi vì bất ngờ. “Anh đồng ý những điều kiện đó sao?”

“Phải. Đó chỉ có nghĩa là nàng lúc đó nàng sẽ lại mang xích.”

Nàng nghiêng rặng trèo trẹo, chán nản. “Cứ thế đi. Nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể thề.”

“Không đâu, nàng cũng sẽ phải thề rằng nàng sẽ không giúp bạn nàng bỏ trốn.” anh miết tay lên môi nàng để ngăn tiếng hét tức giận của nàng. “Cho đến khi ta kết hôn.”

“Được rồi!” nàng trả miếng chua chát. “Nhưng tôi sẽ không thề sẽ từ bỏ việc trả thù đâu.”

“Không, ta biết nàng sẽ không thề đâu,” anh nói buồn rầu. “Alden đã hỏi phục đủ để tự vệ trước nàng rồi. Ta tin tưởng khả năng của cậu ấy, miễn là nàng không tấn công cậu ta trong khi ngủ thôi.”

“Tôi trả thù, không phải ám sát,” nàng đáp trả với sự khinh miệt.

“Rất tốt. Vậy thì ta chỉ cần cảnh cảnh báo nàng rằng nếu nàng giết Alden, ta sẽ buộc phải bắt nàng đền mạng.”

Đó là những lời cuối cùng của anh. Anh bỏ đi, bỏ lại cơn giận đang sủi tăm biến thành lôi đình của nàng. Làm cách nào đó mà nàng không cảm thấy mình là người chiến thắng trong cuộc mặc cả này.

Chương 35

Sau khi hoàn tất việc luyện tập cho người của anh trên sân tập, việc mà họ đã không làm cả 5 ngày qua, Royce quay trở lại lâu đài. Ngôi nhà đã trở lại bình thường, bàn ghế đã bị dẹp qua một bên suốt những ngày qua, và giờ Darrelle cũng quay lại với công việc may vá của cô. Cô chỉ nói với anh những gì cần nói vì việc anh ngủ với Kristen trở nên quá rõ ràng với cô.

Cô tỏ ra phản đối bằng cách hờn dỗi, nhưng thường là chả có tác động nổi tới anh. Nhưng Royce phát hiện mình lại so sánh cô với Kristen, nàng không dỗi, không giữ điều bực mình trong lòng mà nói huých toẹt ra. Lạ lùng, nhưng sự thẳng thắn không gây bực tức như vô số những cái nhìn sủa suốt cả tuần qua.

Có lẽ anh nên tìm chồng cho Darrelle, dù cô khẳng định chắc chắn là không muốn.

“Em gái cậu có chú ý đặc biệt tới bất cứ vị khách nào của chúng ta không Alden?” anh hỏi.

Họ đang ngồi chơi cờ, ván cờ đang trong giai đoạn chiến lược quân sự. Alden chẳng chú ý mấy đến câu hỏi vì đang đến lượt cậu ta triển khai binh lực.

“Em không để ý nhiều lắm.”

“Tìm hiểu đi.”

Lúc này Alden mới nhìn lên, môi bắt đầu mỉm cười. “Em thề là anh có những suy nghĩ lạ lùng trong đầu. Nhưng vì anh đã đề cập, con bé dường như hoạt bát hơn khi Wilburt ở đây.”

“Em trai của Corliss à?” Royce ngạc nhiên, nhưng sau khi thẩm thấu được tin đó, anh hỏi, “Cậu có nghĩ con bé có muốn lấy anh ta không?”

Alden huýt sao nho nhỏ. “Con bé có biết anh đang nghĩ đến việc này không?”

“Làm thế nào con bé biết được tôi suy nghĩ gì khi mà nó không nói gì với tôi chứ?”

“Phải rồi, con bé đang giận anh, mà anh thì theo đó gả chồng cho nó?”

“Tôi không thể nói tôi thích hơn khi có người nào đó chịu đựng những cơn hờn giận của con bé, nhưng cậu không nghĩ con bé đã đến lúc phải lấy chồng sao?”

“Phải, thời điểm đó đã tới lâu rồi. Nhưng con bé sẽ không cưới đâu, cho tới khi anh lấy vợ.”

“Việc đó thì liên quan gì chứ?” Royce gặng hỏi.

“Thôi nào, anh họ. Tại sao con bé lại từ chối tất cả trong những năm qua

đề anh sắp xếp hôn nhân cho nó chứ? Con bé sợ không có phụ nữ trong lâu đài, căn nhà này sẽ trở nên nhếch nhác luộm thuộm, một sự thật không thể chối cãi.”

Royce làu bàu. “Nếu cậu biết đó là lý do của con bé, em họ của tôi, với tư cách là anh trai, cậu nên nói cho tôi biết sớm hơn.”

“Và phải chịu đựng với con bé vì tiết lộ tâm sự của nó à?” Alden ra vẻ kinh hoàng. “Anh đùa chắc, anh họ. Nhưng nói về kết hôn, khi nào anh cưới thế?”

“Khi tôi có thời gian,” Royce nói cộc lốc. “Và cậu đừng nói bây giờ tôi có thời gian, vì tôi sẽ nói là không có.”

Alden lắc đầu. “Nếu anh không muốn cưới cô ấy...”

“Tôi không bao giờ muốn cưới cô ấy, Alden. Chỉ có điều đó dường như là điều hợp lý phải làm sau khi... à, hợp lý.”

“Vậy thì cắt đứt đi.”

“Phải, lời nói thoát ra từ miệng người chẳng có liên quan gì mới dễ làm sao,” Royce nói chua chát.

Alden cười một cách hiểu biết. “Cuộc sống ở đây chắc chắn đơn giản hơn trước khi người Viking đến.” cậu ta chịu một cái nhìn tối tăm vì cậu nói đó và càng cười bạo hơn nữa.

Sự chú ý của hai người đột ngột hướng ra cửa trước lâu đài, hai người của Royce đang áp giải một người lạ mặt. Anh ta là một người cao to, bề ngoài của người Celt, cả hai nhân vật đều làm anh chú ý, đặc biệt là người sau, sau vấn đề gần đây anh đã gặp với người Celt xứ Cornwall.

Anh ta được dẫn đến trước mặt Royce sau khi được báo là anh ta bị phát hiện ở hướng tây lãnh thổ Wyndhurst. Một cuộc truy quét diện rộng được thực hiện đảm bảo rằng anh ta liệu có đi một mình như anh ta nói, hay là còn có ai khác. Anh ta đã cưới một con ngựa nhỏ ốm yếu mà lẽ ra đã nên tống khứ lâu rồi. Anh ta không có tài sản gì, chỉ có một thanh kiếm gỉ sét, cán kiếm là kiểu của người Celtic cổ.

Royce chấp nhận tất cả những điều đó khi anh nhìn xuyên thấu người đàn ông đó. Anh không thấy gì khác ngoài một người đàn ông hết sức đẹp trai, vì tất cả bề ngoài bản thiêu của anh ta. Tóc anh ta dài và được buộc lại bằng một dây da. Và anh ta ăn mặc chẳng khác hơn một người hầu nghèo khổ nhất, với một chiếc áo chần dài tay rộng thùng thình được thắt lại bằng sợi dây thừng sơ xác, và cái ao sơ mi cũ rách tả tơi. Nhưng chẳng có vẻ quy lý nào trong thái độ của anh ta. Đôi mắt xám của anh ta nhìn vào mắt Royce một cách táo bạo. Không có sự tham chiến, không đề phòng, không quý quyết, không căng thẳng. Đó là ánh nhìn mà Royce còn hơn cả quen thuộc, và nó châm chích sự tò mò của anh.

“Người là ai?”

“Tôi không hiểu.”

Royce căng thẳng khi nghe giọng Celtic. Hầu hết người Celt ở phía tây nói giọng Saxon khi họ sống lân cận với người Saxon. Không phải như người Celt xứ Cornwall, bọn người thường tấn công lãnh thổ của anh.

Anh lặp lại câu hỏi bằng giọng của người lạ mặt.

“Tôi là Gaelan.”

“Người Cornwall?”

“Devon.”

“Người tự do?”

“Phải.”

Royce nhăn mày. Anh không nói nhiều, người đàn ông tự do này thuộc xứ Devon. “Làm thế nào ta biết những gì người nói là thật?”

“Thế tại sao tôi phải nói dối?”

“Tại sao, thật thế,” Royce làu bàu. “Nơi này cách quá xa nhà của người. Người đi đâu mà đi ngang qua đất của ta?”

“Tôi đi tìm một vị lãnh chúa để phục vụ, người sẽ chống lại bọn Đan Mạch. Có phải tôi đã tìm thấy ngài rồi chẳng?”

Alden bật cười vì sự bất ngờ của Royce. “Đó là điều cuối cùng anh muốn nghe nhỉ, anh họ?”

Royce ném cho cậu ta cái nhìn đàn áp, rồi nheo mắt nhìn người Celt kia. “Có nhiều lãnh chúa giữa nơi này và Devon sẵn sàng chống lại bọn Đan Mạch. Sao phải đi xa đến phía đông?”

“Không có nghiêm chỉnh làm chuyện đó cả. Tôi muốn chắc rằng tôi sẽ có cuộc chiến đúng nghĩa.”

“Tại sao?”

“Ở phía bắc không có nhiều người Đan Mạch cố giành lấy đất liền, họ vẫn làm cướp biển. Tôi sống ở một làng chày miền duyên hải phía nam. Nó đã bị phá hủy trong một trận chiến Viking. Tôi mất vợ, hai con và gia đình, cả bạn bè tôi. Không ai còn sống sót.”

“Chúa tôi. Tại sao lại như thế.”

“Tôi đang đi săn trong đất liền. Tôi quay lại chỉ kịp nhìn thấy con tàu đang rời đi.”

Đó là câu chuyện mà Gaelan lặp đi lặp lại trong suốt cuộc tìm kiếm của anh ta. Nó giúp ích cho anh nhiều với các lãnh chúa Saxon. Và hai người trước kia hầu như là rất bối rối. Phải chăng cuộc tìm kiếm của anh sẽ kết thúc?

“Chuyện xảy ra khi nào?” Royce hỏi.

“Vào đầu mùa hè.”

“Tại sao người nói bọn Đan Mạch đã tấn công làng của người?”

“Còn ai khác quấy nhiễu vùng đất này lâu đến thế?”

Royce và Alden trao đổi ánh mắt với nhau, trước khi Royce liếc xuống nắm tay mình, ghì chặt trên bàn. Câu hỏi không có lời đáp.

Alden bảo Gealan, “Nếu bọn Đan Mạch tới Wessex lần nữa, chúng tôi sẽ ở đó để ngăn chặn chúng. Anh có ý chí chiến đấu, đúng không nào?”

“Tôi—tôi cần được huấn luyện.”

“Và nếu anh họ tôi đồng ý huấn luyện anh, anh có báo đáp anh ấy thế nào?”

“Tôi sẽ phục vụ với tư cách cận vệ - vì khổ người của tôi.”

“Cứ cho là anh có thể chiến đấu, nhìn vào ta đi,” Royce xen vào. “Trông ta có cần được bảo vệ không?”

Đôi mắt xám nheo lại khi một nụ cười thoáng qua trên môi Gaelan. “Những lãnh chúa khác mà tôi đã thỉnh cầu không khéo sắp đặt như ngài, thừa ngài. Tôi sẵn lòng phục vụ ngài theo bất cứ cách nào ngài yêu cầu, nếu ngài nhận tôi.”

Alden chuyển sang giọng bản xứ của mình để hỏi Royce, “Này, anh họ? Chúng ta có thể dùng một người khác, và một người với kích thước này được huấn luyện tốt sẽ là một người đáng giá.”

“Tôi không thích,” Royce đáp.

“Anh nghĩ anh ta sẽ quên mất việc báo thù khi gặp các tù nhân của anh à?”

“Là thế đấy.”

“Nhưng họ được canh gác chặt chẽ, anh ta sẽ không đến gần bọn họ được”

“Kristen thì không,” Royce nói ngắn gọn.

Alden đảo mắt lên trời. “Dĩ nhiên, bây giờ cô ấy được tự do ở Wyndhurst, cô ấy không bị canh giữ gì cả. Anh lúc nào cũng có thể giới hạn mức độ tự do của cô ấy ở lâu đài, và cấm người Celt này.”

“Tôi đã mặc cả với nàng rồi. Giờ không thể thay đổi nữa.”

“Em chỉ đùa thôi, Royce. Với tất cả lý do đó, anh ta sẽ không hại cô ấy. Anh ta muốn máu của người Viking, không phải mạng của một phụ nữ. Nếu anh nghi ngờ điều đó, kiểm tra anh ta đi. Nhưng đừng để anh ta đi vì lý do như thế. Điều đó sẽ đẩy sự cẩn trọng của anh đối với cô gái đó đi quá xa, đặc biệt khi không thể có bất cứ phụ nữ nào sinh động, tự lo cho sự an toàn của mình như người phụ nữ đó. Và nếu điều đó còn chưa đủ, thì mục tiêu của anh cũng như của anh ta, nhưng anh không tổn hại gì cô ấy hết.”

Môi Royce mím lại căm phẫn. Tất cả đều là thật. Anh đánh mắt qua người Celt đang đứng đó, một mẫu người kiên nhẫn.

“Chúng tôi cũng bị người Viking tấn công hồi mùa hè,” Royce nói, nhìn thật gần vào mắt anh ta. “Chúng tôi may mắn hơn làng chài của anh là đánh bại họ.”

“Ngài đã giết tất cả bọn họ rồi?”

Thậm chí Alden cũng nhướn mày vì câu hỏi đó, và anh nói, “Họ không phải là những người Viking như thế. Họ là những người Na-uy khổng lồ, giàu có. Tôi không tin là họ sẽ tấn công làng chài để cướp bóc ít của cải đó.”

“Nhưng ngài đã giết họ rồi sao?”

“Không. Những người bị bắt đang làm tù binh ở đây. Họ phải xây tường thành cho chúng tôi.”

“Họ làm việc dưới sự bảo hộ của ta,” Royce thêm vào, không thích cái cách người đàn ông này dạn dĩ căng thẳng ngay khi Alden đề cập rằng họ có tù binh.

Gealan nghe thấy sự đe dọa và đáp lại. “Nếu ngài đã bắt họ làm nô lệ thì công lý đã được đền đáp. Họ sẽ không cướp bóc được nữa. Tôi muốn những kẻ đang tự do ở phía bắc, vì có thể đó là nơi mà con tàu tấn công làng chài của tôi đã đến đó.”

“Nếu tôi nhận anh, Gealan Devon, anh sẽ làm việc ở hàng rào phòng thủ cùng với những tù binh kia chứ?”

Người đàn ông căng thẳng. “Tôi sẽ không tìm kiếm sự trả thù nơi họ, nhưng ngài đừng yêu cầu tôi làm việc bên cạnh họ.”

“Ta yêu cầu điều đó. Đó là công việc duy nhất ta có dành cho một người đàn ông to lớn vào lúc này. Người đã nói người sẵn lòng làm bất cứ gì ta yêu cầu.”

“Tôi đã nói thế.” Có một khoảng im lặng dài, rồi thì anh ta nói: “Thì thế vậy.”

“Anh có thể chống lại cảm dỗ không?” Royce vẫn tiếp tục.

“Vậy thì chào mừng anh. Anh sẽ bắt đầu làm việc sáng mai. Buổi trưa anh sẽ tập luyện với người của ta. Seldon, lo liệu cho tiện nghi của người này.”

Alden chồm tới gần Royce khi Seldon dẫn Gaelan đến thùng rượu mật ong. “Anh chắc chứ?”

Royce nhướn mày. “cậu hỏi điều đó sau khi nói giúp anh ta à? Phải, tôi chắc thế.” Nhưng anh thêm, “Đủ chắc để anh ta được giám sát cho đến khi tôi chắc hơn kia.”

Chương 36

Chiều muộn, khi Kristen quay về sảnh với Eda sau khi đã dọn dẹp gọn gàng các phòng ngủ của khách, nàng vẫn miên man tự hỏi làm cách nào nàng có thể trả thù Alden mà không phải trả giá bằng mạng sống của chính mình. Nàng loay hoay tính toán về điều này cả ngày. Nàng lên danh sách trong đầu những cách nàng có thể làm anh chàng bị thương -- hoặc, tốt hơn là làm cho anh ta bị thương tật vĩnh viễn, để anh ta không chống chọi nổi với sự buồn thảm và tự kết liễu cuộc đời mình. Vấn đề duy nhất ở đây là sẽ thế nào nếu bị xi cà que cũng không làm anh chàng tự vẫn? Một gã đàn ông vô tư lự và lúc nào cũng vui hơn hớn sẽ hành xử thế nào khi chán nản nhỉ?

Nàng không định bỏ cuộc và để Alden sống nhớn nhỡ. Hoàn toàn ngược lại. Quay quắt vì chuyện này cả ngày làm nàng càng nghĩ đến anh mình nhiều hơn, và đó là điều duy nhất củng cố quyết tâm của nàng.

Nhưng có lẽ Selig chiếm hữu đầu óc nàng quá mạnh mẽ làm nàng phản ứng quá tộ khi bắt gặp một người lạ trong sảnh. Anh ta ngồi xoay lưng lại phía nàng, mặc dầu vậy nàng vẫn trở nên bệch bạc, quên cả thở, không nhấc nổi chân, thậm chí hết nhìn thấy đường trong khoảng khắc của một nhịp đập tim khi nàng nghĩ anh mình đã trở về từ cõi chết.

Eda thúc vào nàng làm Kristen quay về với cuộc sống, cuộc sống hiện thực, vì nàng đã phản ứng tộ tộ trong cơn điên thoáng chốc. “Trời ạ, cái bà này! Nhìn xem bà đang đi đâu vậy!”

“Tôi á!” Eda quay lại. “Tôi à? Tôi hỏi cô, ai là người chết sống ở đây vậy?”

Kristen merely glowered at her and stalked on toward the cooking area. Once there, her eyes were drawn back to the stranger again and again. It was the cursed hair, blackest black. It was the cursed breadth of shoulder, just the exact width. It was the cursed long-muscled back, just like the one she used to ride on when she was so much younger. No wonder she had thought she looked at Selig, despite every sense that told her it was impossible. From behind, the stranger was his double.

Kristen chỉ quắc mắt nhìn bà và đi về phía bếp ăn. Khi đã yên vị ở đó, mắt nàng vẫn cứ ngoái lại phía người lạ hoài. Đó là mái tóc đáng tộ, đen nhay nháy. Đó là bề rộng đáng nguyên rửa của bờ vai, chính xác với cùng cỡ rộng. Đó là tấm lưng dài, đầy cơ bắp đáng chết, giống hệt phiến lưng nàng từng nhong nhong cười khi còn tấm bé. Chẳng trách sao nàng nghĩ mình đã nhìn thấy Selig, mặc dù ý thức cho biết đó là điều không thể. Nhìn từ sau, kẻ lạ mặt giống hệt anh nàng.

Nàng không thể ngừng ngắm anh ta. Nàng không thể dừng nhu cầu phải thấy mặt anh ta. Mặc dầu vậy, anh ta không hề quay mặt lại lấy một lần. Anh ta ngồi với Seldon và Hunfrith nốc rượu mật ong, thảng hoặc tròng cười đến từ một người hay cả đám khi bọn họ lặng lẽ truyện trò với nhau, quá xa tầm để nàng có thể nghe tiếng họ.

Khi Royce bước vào trong sảnh, cơn bối rối của Kristen phần nào tĩnh lặng. Anh có thứ quyền lực đó trên nàng. Mặc dầu vậy, nàng vẫn bực mình với anh vì lời dọa dẫm của anh và chỉ liếc anh một cái thật nhanh. Alden đang ngồi với anh, và với người em họ này của Royce, nàng ném cho một cái nhìn giết chóc làm anh ta cười khùng khục. Không đầy 10 giây sau, mắt nàng quay sang người lạ. Anh ta là ai?

“Tên anh ta là Gaelan.”

“Cái gì?” Kristen quay sang nhìn Edrea đang cười cợt với nàng.

“Gaelan,” Edrea lập lại. “Anh chàng người Celt đến từ Devon. Tôi thấy cô cũng ngó anh chàng.”

" 'Cũng'?"

Giờ thì Edrea cười rúc rích. “Nhìn xung quanh cô mà xem.” Cô nàng chỉ thẳng vào khu may vá. “Ngay cả Tiểu thư Darrelle cũng chòng chọc nhìn anh ta.”

"Sao thế?"

“Sao thế? Giỡn chơi hả Kristen. Khuôn mặt của anh ta chỉ có ở trên thiên đường mà thôi. Thế vì cái quái gì khác cô lại chăm chăm nhìn anh ta?”

“Tôi chỉ tự hỏi anh ta là ai và anh ta làm cái quái gì ở đây,” Kristen cau kinh nói. “Tôi nghĩ chúng ta đã xong việc với đám khách khứa ở đây rồi chứ.”

“Về lý do anh ta ở đây, ông chủ đã giữ anh ta lại. Anh ta sẽ làm việc tại khu tường thành với những người khác.”

“Phải rồi, anh ta có một cơ thể để làm những công việc như vậy.”

“Thực thế.” Edrea thở dài.

“Tôi tưởng cô để ý Bjarni chứ.”

“Thì tôi để ý anh ta đấy chứ.” Edra đỏ mặt mỉm cười. “Nhưng nếu anh chàng người Celt để ý tôi...” Cô ả thở dài lần nữa. “Thế nhưng tôi có cùng vấn đề. Anh ta không nói tiếng của chúng tôi, dẫu thế có nhiều người ở đây có thể nói tiếng của anh ấy lắm, tôi không nằm trong số đó.”

Eda bước đến mắng: “Edrea, nhanh lên và giúp Aethel dọn bàn ăn. Tám chuyện không làm cho công việc xong được đâu. Cả cô nữa, Kristen, lột cho xong cái đám đậu đó đi.”

Kristen túm lấy cánh tay người phụ nữ trước khi bà có thể quay đi lần nữa. “Eda, bà có để ý thấy người Celt đó không?”

Eda nhìn băng qua sảnh đến chỗ Gaelan ngồi. “Có. Cô chẳng thể làm việc gì ngoài chuyện để ý đến anh ta, anh ta bự con ghê.”

“Nhưng tôi nghĩ chỉ có người Celts Cornish là kèn càng thôi, và bà đã nói họ là kẻ thù của Royce.”

"True, but this one is not from the Cornish coast. And there are exceptions everywhere as to the size of a people. Look at Lord Royce in comparison with other Saxons, but he is a Saxon true."

“Thì đúng vậy, nhưng gã này không đến từ vùng duyên hải Cornish. Và ở đâu cũng có ngoại lệ về khổ người. Hãy nhìn Lãnh chúa Royce so với những người Saxon khác thì thấy, nhưng ngài ấy thực sự là người Saxon đấy thôi.”

"I suppose."

Mắt Eda nheo lại. “Ta thấy cô quan tâm đến anh chàng ấy đấy, nhưng cô phải dẹp ngay cái mối quan tâm ấy đi. Ông chủ sẽ không thích nó chút nào đâu.

“Royce không --”

Kristen toét miệng cười, mấy từ “sở hữu tôi” tắt lịm trong cổ nàng. Royce thực sự sở hữu nàng và nàng nên quan tâm đến những thứ anh thích và không thích -- chừng nào nó còn liên quan đến nàng. Nhưng nàng không thực sự quan tâm đến gã người Celt, không phải theo cái cách Eda nghĩ. Nàng chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt gã.

“Eda, tôi sẽ lưu ý lời nhắc nhở của bà.”

“Tốt. Và giờ thì đến những hạt đậu, trước khi chúng không kịp để nấu.”

Nhưng chỉ năm giây sau khi Eda quay lưng về phía lò sưởi, Kristen cố ý chuyển cái vạc nặng nề chứa những quả đậu đến rìa bàn, nơi nó bấp bênh chỉ trong nửa giây. Khi nó rơi ầm ĩ xuống nền nhà, những hạt đậu lăn tròn như một cái thảm xanh lá trải dài về phía lò sưởi, mắt nàng không hề nhìn vào đám lộn xộn nàng gây ra mà vẫn gắn chặt về phía gã người Celt.

Đầu anh ta không phải là cái đầu duy nhất quay về phía âm thanh loảng xoảng. Nhưng mái đầu anh là thứ duy nhất Kristen nhìn thấy.

“Hồng ân Chúa, cái cô này!” Eda kêu lên từ sau nàng. “Cái gì làm cho hôm nay cô vụng về thế?”

Kristen thậm chí không nghe thấy gì cả. Mắt nàng khóa chặt vào đôi mắt xám nàng những tưởng sẽ không bao giờ gặp lại. Một âm thanh bị bóp nghẹt lại trong họng nàng, vượt khỏi bàn tay đang che miệng nàng. Bàn tay còn lại ép chặt vào ngực nàng, vì tim nàng đập dồn đến đốn đau. Điều này là không thực! Chúa giúp con! Selig! Còn sống!

Nàng nhóm lên từ ghế của mình để đến với anh. Anh rời ghế mình để gặp nàng giữa chừng. Chính xác trong cùng một khoảnh khắc, nhận thức quay về với cả hai và họ dừng lại.

Kristen quay ngoắt lại, hai tay nàng giờ bám chặt lấy chiếc bàn phía sau để kìm giữ mình ở lại nơi đó. Còn sống! Mắt nàng nhắm nghiền. Thực sự còn sống! Nàng thở sâu, thật nhanh và mạnh, cố gắng để không la lên, không cười to và không khóc nức nở.

Nàng không thể đến với anh. Chúa giúp nàng, nàng không thể ghi chặt anh trong tay mình. Nếu làm thế, anh sẽ bị nhốt cùng với những người khác. Thế nhưng niềm vui ngập tràn trong nàng và nàng nghĩ nàng có thể nỗ lực lên vì nó.

Cuối cùng thì nàng cũng nhận ra Eda đang nhìn nàng kinh ngạc. Trong cơn bốc đồng, nàng nhảy bổ về phía trước, túm lấy người phụ nữ, nhấc bổng bà lên và quay bà vòng vòng, rồi cười ngặt nghẽo. Nàng có thể cười vì điều này. Nàng phải dùng nó để giải thích cho cơn cười của mình. Ôi, Chúa ơi, anh nàng còn sống!

“Cô điên rồi, cái nhà cô này! Thả ta xuống!”

“Tôi xin lỗi!” Kristen cười rạng rỡ. “Vì tôi đã không chú ý đến những lời dặn dò của bà. Eda, tôi xin thừa nhận bà rất khôn ngoan với tuổi đời chồng chất. Ôi, Eda, tôi quý bà lắm lắm!”

Kristen quay người phụ nữ thêm một vòng nữa trước khi đặt bà xuống để bà bắt đầu càu nhàu và chửi rủa những lời tàn tệ nhất mà Kristen chưa từng nghe trước đây. Với những lời chửi rủa, nàng vẫn cười khi vội vàng thu lượm những hạt đậu rơi vãi, không dám nhìn qua phía bên kia sảnh lần nào nữa.

Nhưng ở phía bên kia sảnh, Selig cũng đang mỉm cười. Cuộc tìm kiếm của anh đã thực sự kết thúc. Anh đã tìm thấy Kristen, nàng đã vui sướng chào đón anh và tự làm cho mình trở nên ngớ ngẩn để tránh không chạy đến với anh. Anh biết tình cảm chan chứa của nàng. Đã hơn một lần nàng vật anh thẳng cẳng xuống sàn khi anh trở về từ chuyến ra khơi, và nàng đã quăng mình vào vòng tay anh để mừng anh trở lại. Làm sao nàng có thể tự kềm chế mình lúc này quả là một kỳ công, nhưng đó cũng là một lời cảnh cáo mà anh đã biết trước. Anh không thể gặp nàng, không thể nhận nàng bằng bất cứ cách nào. Trong suốt cuộc tìm kiếm, anh đã khổ sở với ý nghĩ rằng nàng đã chết. Nhưng nàng còn sống. Còn sống!

“Royce, anh đã làm gì trong chuyện này?” Alden tò mò.

Cả hai nhìn Kristen đang hành xử một cách kỳ quặc. “Ta còn có thể nói được gì? Nàng đã hét gáy cho ta ngạc nhiên với những điều lạ lùng nàng làm. Không, nàng vẫn làm ta kinh ngạc, nhưng bây giờ ta đã dần dần quen với nó.”

“Ngộ ghê, lạ là nàng ta thực sự thấy vui khi vãi đậu ra đất.”

Royce cười to với cái giọng càu nhàu của Alden. Cách đó nhiều bước,

Selig căng thẳng nhìn hai vị lãnh chúa đang quan sát Kristen.

Anh huých Seldon đang ngồi bên cạnh. “Họ đang nói gì thế?”

“Họ đang nói về cô nàng Viking.”

“Cô ta cũng là tù binh ở đây hả?”

“Ừ, nhưng chính xác hơn phải gọi cô ta là nô lệ riêng của Lãnh chúa Royce, nếu anh hiểu ý tôi muốn nói gì.” Seldon cười khùng khục. “Đó là một người Viking đã được ông chủ thuần hóa.”

Selig nhắm nghiền mắt lại. Hai tay anh siết chặt thành những nắm đấm dưới bàn. Anh đã chỉ sợ rằng nàng chết. Nhưng anh chưa từng nghĩ đến việc nàng bị cưỡng hiếp bởi những gã Saxon này.

Mắt anh chậm chậm mở ra, nó thăm lại với một cơn bão dữ dội trong đó. Anh sẽ phải giết chết tên lãnh chúa Saxon này.

Chương 37

Kristen đến với Royce ngay khi anh bước vào phòng ngủ của mình, vòng tay buông lơi trên cổ anh, khi những ngón tay nàng đùa nghịch những món tóc ở gáy anh. Anh nhướn mày đặt dấu hỏi cho cái màn trình diễn chào đón khác thường này.

“Alden nói với ta rằng hồi sớm nàng gửi cho cậu ta một cái nhìn có thể đôn một tay đàn ông gục ngã trên đầu gối hắn, và rồi chưa đầy hai giờ sau, nàng lại cười với cậu ta.”

“Dạ phải, thưa ngài, em đã để sự căm ghét của mình bộc lộ ra, đây là lần cuối, trước khi em gạt nó qua một bên.” Nàng cười phá lên khi thấy anh nhíu mày ngờ vực. “Em đã ghi khắc lời cảnh cáo của ngài vào trong tâm. Như thế nghe lạ lắm sao?”

“Phải, từ nàng thì lạ thật.”

“Thời gian sẽ trả lời ngài.”

Một ngón tay nàng xoáy tròn những vòng nhỏ dần về phía tai anh. Đôi mắt nàng mềm mượt, gọi mời, thế nhưng tâm trí nàng chẳng để vào những việc nàng đang làm. Nàng nghĩ nếu nàng không có chút tò mò về người tùy tùng mới của anh, anh cũng sẽ lấy làm lạ.

Lấy giọng tự nhiên, nàng nói “Em thấy Ngài có một tùy tùng mới. Ngài vẫn thường dùng những người lạ à?”

Câu hỏi của nàng có hiệu ứng ngược với những gì nàng tìm kiếm, thay vào đó, nó làm anh nghi ngờ. “Nàng đã chẳng chút quan tâm đến Vua xứ Wessex, hay các vị quý tộc của Ngài, đâu thế, nàng lại hỏi về gã người Celt này. Sao lại thế hả?”

“Em chỉ tò mò thôi mà, thưa Ngài. Mọi phụ nữ đều bàn tán về anh ta.”

“Họ có thể bàn tán,” anh cộc cằn nói. “Nhưng nàng sẽ phải tránh xa hắn ta ra. Gã ghét cả đám Viking nhiều như ta ghét họ vậy.”

Đã đến lúc chỉnh lại những ý nghĩ của anh. Mắt nàng khép hờ. Ngón tay nàng dần xuống cạnh hàm anh, rồi chuyển ngược lên, trượt ngang môi dưới của anh.

“Ngài có vậy không, Ngài Saxon?” nàng trầm giọng rì rầm. “Ngài vẫn ghét tất cả những người Viking hả?”

Anh trả lời nàng bằng cái ôm ghì chặt nàng vào anh trong một tiếng rên rì. Và Kristen chẳng còn một ý nghĩ nào trong tâm trí nữa. Thế nhưng niềm vui vì anh nàng đã trở về từ cõi chết được thể hiện qua mọi việc nàng làm. Ngay khi nàng tóm lấy Eda hồi sớm cũng bởi vì nàng phải chia sẻ niềm vui của mình với ai đó hoặc sẽ bị nổ tung lên, nàng sẽ chia sẻ điều này với Royce tối

nay.

Nàng nghịch ngợm và đam mê, thẹn thùng và dạn dĩ. Nàng biến đổi thành cô ả chuyên quyền rũ, nàng trinh nữ, người phụ nữ lẳng lơ hoang dại. Nàng là tất cả những hình ảnh đó với anh, cho đến khi Royce không còn ngạc nhiên về những biến đổi này nữa. Tiếng cười thầm trong cổ của nàng, anh chưa từng được nghe trên giường mình trước đây, đã nhen lên đám lửa làm máu anh sôi lên. Anh yêu nàng hết lần này đến lần khác, và chỉ mơ hồ ngạc nhiên sao mình lại có thể làm điều đó. Nhưng khi nàng thì thầm rằng nàng muốn anh thêm nữa, nàng đã thực sự cảm dỗ linh hồn anh. Nàng đã vắt kiệt anh, và cuối cùng khi anh ngủ thiếp đi, anh thực sự đã ngủ như chết.

Kristen cũng ngủ thiếp đi. Nhưng cảm xúc của nàng vẫn đong đầy, vì thế giấc ngủ của nàng chập chờn, do đó nàng có thể thức dậy sớm, rất lâu trước khi bình minh ló dạng.

Nàng chỉ dành một khắc để đắm chìm trong cảm giác được ôm trong vòng tay Royce. Rồi nàng cẩn trọng gỡ mình khỏi vòng ôm của anh và lặng lẽ mặc đồ trong bóng tối.

Trực giác mách bảo rằng nàng sẽ thấy Selig đang đợi nàng. Quả thật, anh đang đợi nàng ở chân cầu thang. Anh đã đợi suốt đêm, ngòai dựa lưng vào tường và hướng về phía cầu thang, chìm vào những giấc ngủ ngắn, tỉnh thức ngay với mỗi tiếng động nhỏ mà anh nghe được. Vì thế anh nghe tiếng bước chân nhỏ nhẹ của nàng và đứng lên khi nàng đến chân cầu thang. Anh vòng tay đỡ lấy trọng lượng của cơ thể nàng, nàng thực sự đã lao mình vào anh.

Họ ôm chặt lấy nhau trong những khoảnh khắc hoàng kim thật lâu. Và rồi Kristen ngả người ra sau để lướt đôi bàn tay trên khuôn mặt yêu dấu của anh. Nàng không thể nhìn thấy anh. Tất cả những ngọn đuốc đã tàn lụi, và chỉ còn ánh trăng mờ ảo xuyên qua những ô cửa sổ mở. Nàng không phải nhìn thấy anh.

“Selig, em những tưởng anh đã chết.” Giọng nàng cho thấy lệ đã đong đầy đôi mắt.

“Anh lại nghĩ là em đã chết.” Tay anh vuốt ve tóc nàng, và rồi anh kéo nàng lại gần, áp đầu nàng lên vai anh. “Khóc lóc không đáng mặt nam nhi chút nào.”

“Em biết mà.” Nàng khịt mũi, cho rằng anh nhạo những giọt nước mắt của nàng, cho đến khi nàng cảm thấy nước mắt anh rớt trên má nàng. Nàng mỉm cười, nhóm lên hôn vào má anh. “Đi nào. Nói chuyện ở đây không an toàn đâu.”

Kristen nắm tay anh và đưa anh vòng quanh cầu thang ra phía cửa sau. Giống như cửa sổ, cánh cửa này không khóa. Selig lưỡng lự khi bước ra ngoài, e ngại sẽ gặp lính canh.

Kristen nhận thấy sự cẩn thận của anh. “Em không nghĩ là lính canh sẽ đi tuần tra. Trước đây, em đã từng ra ngoài vào ban đêm và em chẳng thấy ai trong sân cả. Nhưng thế không có nghĩa là những người Saxon này bất cẩn đâu. Có thể có những nhóm tuần tra bên ngoài tường thành.”

“Rồi chúng ta sẽ đối phó với chúng khi mình gặp chúng. Anh em mình biến đi Kristen.”

Nàng lôi ngược anh lại khi anh bắt đầu kéo nàng ra khỏi bóng khuất của đại sảnh. “Selig à, em không thể bỏ đi được.”

“Không thể?”

“Em đã thề là em sẽ không bỏ đi.”

“Lạy Thần Odin! Sao lại thế?”

Nàng nao núng khi nghe giọng anh nói. “Để em khỏi bị xiềng lại lần nữa.”

Anh rơi vào thình lạng, và rồi lặng lẽ nói: “Lần nữa?”

“Từ lúc bọn em bị bắt, em bị xiềng lại giống những người khác. Em--”

“Kristen, mình còn lại những ai?” anh ngắt lời nàng.

Nàng nêu tên của từng người cho anh nghe, và dừng lại chờ đợi trong khi anh tưởng nhớ tới những người đã mất mạng. Trong khi chờ đợi, nàng cảm nhận một cơn gió thoảng, đùa nghịch những sợi tóc nàng. Nàng nghe tiếng nỉ non của côn trùng trong đêm. Nàng cảm nhận được nỗi đau trong anh, nhưng nàng biết rằng nó không thể tệ hơn được nữa, vì anh đã nghĩ rằng tất cả đều bỏ mạng.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, “Em nói tiếp đi.”

“Xiềng xích của em chỉ được tháo bỏ hồi đầu tuần này khi Vua của người Saxon và các cận thần của ông ta đến đây. Em bị vài tên lãnh chúa quấy rầy, và Royce đã tháo xiềng cho em để em có thể tự bảo vệ mình trong khi họ ở đây. Nhưng khi họ rời đi vào sáng nay -- hay, đúng hơn là sáng hôm qua -- em sẽ lại mất tự do trừ phi em thề sẽ không cố trốn khỏi đây.”

Ngôn từ anh ngập trong thất vọng. “Em tự kết án mình sẽ không bao giờ rời khỏi đây sao?”

“Không, em chỉ thỏa hiệp. Khi Royce kết hôn, em sẽ thoát khỏi lời thề của mình.”

“Khi nào thì điều đó xảy ra?”

“Sẽ sớm thôi mà anh.”

Thấu đáo vấn đề, anh nhẹ nhõm hẳn. Nàng cảm thấy điều đó qua bàn tay đang nắm giữ tay nàng.

Nàng bảo, “Giờ thì nói cho em nghe trước khi em nổ tung lên. Làm sao anh thoát được? Em thấy anh bị thương.”

“Em thấy hả?”

“Khẽ nào!” nàng sực khi anh cao giọng. “Đương nhiên là em thấy. Em không thể ở yên trong tàu sau khi em nghe tiếng của trận đánh. Em phải ra giúp.”

“Em, giúp đỡ á?”

Nàng làm ngơ sự xem thường đó. “Thế thì em đã giúp nhiều đó nha. Chỉ ít là em đã hạ được gã Saxon đã làm anh bị thương.”

“Em làm được sao!”

"Selig!"

“Ôi Thần Odin! Em có thể đã bị giết chết!”

“Nhưng em đâu có bị giết. Ôi chao, hấn ta cũng chẳng chết được. Em chỉ làm gã bị thương thôi. Gã đã hồi phục và từ đó cho em một vó đích đáng, mặc dầu vậy, em vẫn cố giết gã. Giờ thì em mừng là em không phải làm thế nữa.” Selig lắc đầu với nàng, và nàng nôn nóng nói thêm, “Thôi nào, nói em nghe đi. Lần cuối em thấy anh, anh nằm bất động trên đất, ngập trong máu của chính mình.”

“Ừ, vết thương của anh nặng lắm. Anh tỉnh lại khi đoàn xe đã bỏ đi, đem theo những người bị bắt. Anh bị bỏ lại với những người chết, và vì bọn anh bị cho là đã chết hết, không ai ở lại để canh chừng nữa. Nhưng anh không biết liệu họ có quay lại để chôn xác hay không, vì thế anh cố lê mình ra khỏi bãi chiến trường để phòng họ quay trở lại. Anh định trốn trong rừng chỉ vài giờ, rồi sẽ đi theo và xem em bị đưa đi đâu. Nhưng như anh đã nói, anh bị thương nặng quá.”

“Anh đã bất tỉnh lần nữa và không tỉnh lại cho đến khi đêm xuống. Anh thấy mình quá yếu để có thể ngồi lên ngay tại nơi ấy. Anh không biết anh đã ở đó bao lâu. Vết thương chết tiệt lại mưng mủ. Cơn sốt điên cuồng kéo đến, nhưng anh nhớ rất ít về nó. Anh biết mình đã rời nơi trú ẩn đến một nơi khác. Anh nhớ mình đã lang thang, tìm kiếm những người Saxon.”

“Cứ như thể anh sẽ làm được gì hay ho lắm nếu anh tìm thấy họ vậy,” nàng rầy rà.

“Tâm trí anh có hiểu được chút lập luận nào đâu.” Anh mỉm cười với nàng. “Anh chỉ biết tiếp tục di chuyển, cố gắng tìm em và mọi người trước khi quá trễ.”

“Quá trễ ư?”

“Anh không nghĩ có ai trong nhóm mình sẽ được giữ mạng sống. Anh nghĩ em sẽ được đưa đến cho tên lãnh chúa của nhóm người Saxon đã phục kích bọn mình, để hấn ta có thể giết em.”

“Anh ta gần như đã làm thế, “ Kristen nhỏ nhẹ thừa nhận. “Nơi đây, tại Wyndherst này, trước đây đã bị những người Viking tấn công. Ngài ấy hầu như đã mất cả gia đình trong cuộc cướp bóc ấy, và đã căm thù người Viking

từ ấy.”

Selig cười lục khục. “Chả trách sao hấn để anh ở lại. Anh kể hấn nghe câu chuyện y hệt đã xảy ra cho anh. Hấn ắt hấn đã thương hại.”

“Sao anh có thể kể câu chuyện như vậy?” nàng gay gắt hỏi. “Chúa ơi! Ngài ấy sẽ xé xác anh thành từng mảnh nếu phát hiện thực ra anh là ai. Em lo lắng muốn chết khi nghĩ anh sẽ bị xiềng và giam cùng với những người khác nếu ngài ấy biết!”

Anh cười toét trước sự cáu kỉnh của nàng. “Hấn ta sẽ không phát hiện ra. Ohthere và những người khác đủ tinh táo để không chào đón khi họ nhìn thấy anh.”

“Nếu họ không lặn quay bất tỉnh ngay lập tức, như em gần như là thế,” nàng trả miếng.

“Anh thấy em tinh trí nhanh đấy chứ.” Anh cười phá lên.

Kristen huých vào ngực anh bực tức. “Anh sẽ kể nốt câu chuyện của mình chứ!”

Selig ráng kèm một tràng cười khác. “Kris à, cái máu tiểu lâm của em đâu mất tiêu rồi.” Anh chào thua khi nàng huých cho anh thêm một cái nữa. “Thôi được, anh đã nói là anh lang thang khắp chốn. Thậm chí bây giờ anh cũng không biết đã đi bao lâu, hay anh đã nằm gần chết bao lâu trong lần cuối cùng anh bị mất ý thức. Anh đã tỉnh dậy trong căn lều của một bà cụ người Celt. Chính bà và người con gái đã nhìn thấy anh trên đường họ trở về nhà từ phiên chợ ở Wimborne. Phải mất hết một ngày đi ngựa từ nơi họ tìm thấy anh để về đến nhà họ ở xa về phía bắc.”

“Chỗ đó ở đâu vậy anh?”

Anh nhún vai. “Anh không nghĩ mình có thể tìm thấy họ lần nữa. Thần Loki đã phù hộ anh. Em không thể tin được anh đã bị lạc như thế nào đâu.”

“Anh chỉ phải đi theo dòng sông thôi mà,” nàng chỉ ra.

“Ừ, thì anh cũng nghĩ vậy,” anh nói với giọng điệu chán ghét. “anh đã ở với bà cụ gần 2 tuần. Bà ta đã nghi ngờ anh vì cách phục sức của anh, và anh đã làm nhảm tiếng nước ngoài khi anh mê sảng. Nhưng vì anh cũng nói ngôn ngữ của Mẹ chúng mình, đó cũng là ngôn ngữ của bà ta. Bà đã nuôi anh cho đến khi anh khỏe lại và thậm chí dẫn anh đến gặp một tay lái buôn, người đã lấy dây thắt lưng và băng tay vàng của anh và đổi lại cho anh những thứ áo quần mà em thấy và một con ngựa ốm yếu. Bà thậm chí còn chỉ đường cho anh đến con sông gần nhất.”

“Thế rồi sao?”

“Thế rồi con sông ấy nằm quá xa về phía tây so với nơi này đến nỗi anh gần như là đã đi đến cuối của vùng đất rồi. Rắc rối là ở chỗ anh không biết mình đã đi lang thang về phương nào, hay liệu anh có đã cố xoay xở để bằng

cách nào đó vượt qua con sông trong cơn mê sảng. Anh chẳng có cách nào để biết liệu những người Saxon anh tìm kiếm ở phía đông hay phía tây của anh. Và khi bà cụ chỉ anh đi về hướng tây, anh đoán anh đã lang thang về hướng đông. Vì thế anh đã đi về hướng tây, mất bao nhiêu là thời quý báu.”

“Và khi anh tìm thấy dòng sông đó, anh liền biết mình đã đi sai đường hả?”

“Ừ, Nhưng rồi anh cũng không biết nơi em và những người khác bị đem đi cách dòng sông anh tìm thấy bao xa. Vì vậy anh buộc lòng phải dừng lại tại mỗi điền trang trên đường anh quay ngược lại con đường này. Anh đã kể cùng một câu chuyện cho từng vị lãnh chúa, chuyện này làm cho anh được xem trọng. Nhưng anh lại sớm rời đi khi biết chắc họ chẳng biết chút gì về nhóm người Viking đến từ khơi xa. Khi đến đây, anh không hề biết rằng mình đã tìm đến đúng nơi, cho đến khi tên lãnh chúa thừa nhận họ cũng bị tấn công vào mùa hè vừa rồi.”

“Và vết thương của anh đã lành hoàn toàn rồi chứ?”

“Ừ, nó không còn làm anh khó chịu nữa.”

“Thế là tốt rồi, thật may là anh đã nói mình đến từ Devon chứ không phải Cornwall, nếu không thì anh đã không được chào đón ở đây đâu.”

Anh cười rich rich. “Anh đã biết sự thù địch giữa đám người Celt xứ Cornwall và bọn Saxon ngay tại lâu đài đầu tiên anh đến. Anh mém chút nữa là bị xiềng ở đó, thế nhưng em biết cái lưỡi dẻo quẹo của anh rồi mà.”

“Phải rồi, em biết nó quá mà. Ôi Selig, giờ thì em mừng quá chừng --”

Mấy ngón tay anh đặt trên môi nàng chặn bớt cơn sóng cảm xúc chứa chan của nàng. “Kris à, anh cũng mừng muốn chết. Kể cho anh nghe em không bị đám Saxon này cưỡng bức chứ.”

“Cưỡng bức á? Không hề, em không bị làm nhục.” Nàng không hề cho anh một cơ hội để cảm thấy nhẹ nhõm. “Nhưng lãnh chúa Royce đã thực sự ăn nằm với em.” Tiếng gió rít lên qua kẽ răng của anh, nhưng nàng vội chặn mấy ngón tay lên đôi môi anh như anh đã làm với nàng. “Selig à, anh đừng nói bất cứ điều gì làm em cảm thấy hối tiếc vì đã chẳng úp mở chuyện này với anh. Em nghĩ em yêu anh chàng Saxon này. Em chắc chắn là em khao khát anh ấy. Em đã muốn có anh ấy ngay từ ban đầu... thôi được, có lẽ không mau đến vậy. Nhưng em đã bị anh ấy mê hoặc ngay từ những phút ban đầu, khi anh ấy cưỡi ngựa tiến vào mảnh sân nơi bọn em bị trói, và nhìn cả đám với vẻ phẫn nộ. Anh ấy đã ra lệnh giết chết tất cả bọn em. Thế nhưng ngày hôm sau anh ấy đã đổi ý và đến nói rằng bọn em phải ra làm việc để xây tường thành bằng đá cho anh ấy.”

“Bọn em? Hẳn ta bắt em làm công việc ấy sao?”

Nàng cười to. “Dạ. Thorolf và những người khác giúp em nguy trang.

Mọi người nghĩ em là con trai, việc đó kéo dài hơn một tuần. Nhưng các anh ấy không thể giữ mọi việc tự nhiên như em đáng lẽ phải làm như một đứa con trai. Họ cứ giúp em, và em nghĩ rằng điều đó làm em bị phát hiện, hay chí ít nó đã thu hút quá nhiều sự chú ý vào em. Anh chàng Saxon kết luận rằng các anh ấy bảo vệ em vì em là đầu đảng của cả bọn. Dù sao đi nữa, việc này đã làm anh ấy phát hiện ra em là con gái, và rồi em được chuyển vào trong sảnh.”

“Và vào giường của gã Saxon luôn?”

Nàng đánh mạnh vào bụng anh vì câu nói đó. Anh gập đôi người trong tiếng la úi cha.

“Lạy cốt thần Thor, Kristen! Nhẹ tay chứ!”

“VẬY thì anh phải cẩn thận với giọng lưỡi của mình,” nàng giận dữ cảnh cáo. “Em là một phụ nữ đã trưởng thành. Em không phải trả lời trước anh vì những gì em làm. Và em đã không hề đi thẳng lên giường của anh ấy.” Nàng sẽ không nói cho anh biết tất cả những gì nàng kể với Thorolf. Nàng lặng lẽ kết thúc, “Sự thực là, anh ấy đã kháng cự lại em.”

“Cái gì?”

Sự kinh ngạc của anh làm nàng bật cười mặc dù nàng đang bực anh. “Chúa chứng giám. Em biết anh ấy khao khát em, nhưng anh ấy chống cự lại việc đó. Trước đây chưa từng có người đàn ông nào cưỡng lại em.”

“Được rồi, anh biết mà, anh đã khổ biết bao nhiêu cái đầu vì chúng thiếu sức kháng cự?”

Nàng không thể ngăn được mình cười khúc khích vì điều đó. “Nhưng anh chàng Saxon này thực sự cố gắng tránh không để bị em cuốn hút, anh ấy càng làm thế, em lại càng muốn có anh ấy. Em đã cố tình quyến rũ anh ấy đó Selig à.” Thật khó để một cô gái có thể thú nhận điều này với anh trai của mình, nhưng nàng sẽ không để anh kết tội Royce đã cám dỗ nàng, trong khi sự thực hoàn toàn ngược lại. “Cách đây hai tuần, em đã hạ gục anh ấy -- anh ấy đã đưa em lên giường. Em đã ngủ trong phòng của anh ấy từ khi đó. Em vừa từ đó ra đây.”

“Em thực sự yêu hẳn hả Kris?”

“Em phải thế thôi. Em không đồng ý với mọi thứ anh ấy làm. Em đã nổi điên với anh ấy nhiều lần. Nhưng em không thể ghét anh ấy, không thể ngay cả vì anh ấy đã cho xích em lại, khi mà em ghét cay ghét đắng những sợi lòi tói ấy hơn bất cứ thứ gì trên đời.”

“Và tình cảm hẳn ta dành cho em thì sao?”

“Em không biết. Anh ấy bảo bọc em. Anh ấy tỏ ra quan tâm đến em. Nhưng điều đó không khá gì hơn sự quan tâm anh ấy dành cho những gì anh ấy sở hữu. Dầu thế anh ấy chẳng làm gì em khi em cố chạy trốn. Và em biết

anh ấy thực sự không muốn xiềng xích em. Em thực sự không biết anh ấy cảm thấy thế nào về em,”

“Hắn vẫn muốn có em chứ?”

“Vâng, điều đó không hề thay đổi.”

“Rồi sao nữa --”

“Anh ấy vẫn sẽ cưới một ai đó.”

“Ừ, em đã đề cập đến điều đó,” anh đáp, rồi đột nhiên nổi tam bành lên.

“Nhân danh thần Odin, không được! Hắn sẽ cưới em.”

Nàng lắc đầu với anh. “Selig, em là nô lệ của anh ấy. Trong suy nghĩ của anh ấy, tại sao anh ấy phải cưới em khi anh ấy đã có em trong những gì anh ấy chiếm hữu?”

Anh càu nhàu. “Cha có thể sẽ nói một đôi điều về việc này.”

Ánh cười lấp lánh trong mắt nàng. “Dạ, cha có thể, nhưng cha đâu có ở đây đâu.”

“Thế thì anh có thể --”

“Nhưng anh sẽ không làm thế đâu, vì Royce sẽ không biết anh là anh trai em, bằng bất cứ giá nào.”

“Vậy thì em định thế nào hả Kris?”

Cầm nàng rắn lại. “Em sẽ vui vẻ với người đàn ông này chừng nào em còn có thể. Khi anh ấy kết hôn, em sẽ rời khỏi đây.”

“Chỉ thế thôi sao? Ngay cả khi em yêu hắn ta?”

“Em còn có thể làm gì khác chứ? Chí ít thì anh đang ở đây để giúp em trốn thoát khi em sẵn sàng. Và nếu anh có thể giúp những người khác đào thoát sớm hơn thì cứ thế mà làm. Anh có thể quay lại đón em.”

“Quyết định vậy đi.”

Nàng khum lấy khuôn mặt của anh trong đôi bàn tay và hôn anh. “Cảm ơn anh, Selig, vì đã không mắng em.”

Anh siết nàng thật chặt. “Thì em đã nói là em không phải trả lời trước anh mà. Nhưng hãy cầu Thần Odin giúp em khi em cố giải thích tất cả mọi chuyện với cha.”

“Ôi, thật bất công, khi nhắc em về điều ấy!” nàng la lên.

Anh đùa nghịch phát vào mông nàng. “Đi nào, chúng ta ở ngoài này lâu quá rồi đó.”

Trời bắt đầu sáng, sáng bảnh. “Dạ.” Nàng quay lại phía cửa, nhưng rồi lưỡng lự nơi đó, khẽ chạm vào má anh lần nữa. “Em sẽ không được nói chuyện với anh trong một thời gian. Và đừng có ngạc nhiên nếu em hoàn toàn làm ngơ anh khi ở trong sảnh. Anh ấy đã cảnh cáo em tránh xa anh ra.”

Anh lịch rích cười. “Có lẽ hắn ta nghĩ anh sẽ tổn hại em nếu anh biết em là một ả Viking khát máu.”

“Cho dù lý do của anh ấy là gì đi nữa, thì cơn giận của anh ấy không dễ chịu đâu, vì vậy hãy cẩn thận đó, anh trai à.”

Họ hoàn toàn lặng lẽ khi đi vào trong sảnh, chẳng vì mục đích gì cả. Royce đang ở đó, giận dữ đá những người lính của anh, đánh thức họ dậy. Anh dừng lại khi nhìn thấy nàng. Và rồi mắt anh nheo lại một cách nguy hiểm khi anh thấy Selig cạnh nàng.

“Chúng ta đã ở bên ngoài để hít khí trời,” nàng thì thầm thật nhanh với Selig khi Royce tiến về phía họ. “Mình chỉ gặp nhau khi quay vào trong.”

“Liệu hẳn ta có tin chuyện đó không?”

“Anh ấy sẽ phải tin.”

Nhưng Royce hoàn toàn không hỏi bất cứ câu nào khi anh đến gần họ. Anh chỉ đơn giản túm lấy cổ tay Kristen và bắt đầu kéo nàng về phía cầu thang, quát lên với Selig qua vai mình: “Đợi yên ở đây.”

Kristen cố gắng giựt tay nàng ra khỏi anh, và chỉ thoát khỏi anh khi lên đến lưng chừng cầu thang, nhưng anh túm lấy nàng lần nữa và tiếp tục lôi nàng phía sau anh. “Ngài thật chết đẫm, Saxon ạ, tốt hơn là ngài phải có một lý do chính đáng để đối xử với em thế này!”

Anh không trả lời trả vốn gì cả. Anh lẳng nàng vào trong phòng mình rồi khóa cửa lại. Nàng sững sốt nhìn cánh cửa, thử đẩy để chắc rằng nó đã bị khóa, rồi giận dữ đập mạnh vào nó.

"Ôi!"

Trong sảnh bên dưới, Royce gật đầu ra hiệu cho Selig theo sau anh, và anh dẫn Selig ra ngoài phía trước sảnh, sập cánh cửa lại phía sau họ. Selig quay lại, và rồi nắm đầm của Royce tống ngay vào hàm anh, hạ anh nằm thẳng cẳng, lưng chạm đất.

Royce đứng trên anh, mặt sắt lại giận dữ. “Ta sẽ không cấm ngươi vào trong sảnh, Gaelan, nhưng ta cấm ngươi tới bất cứ đâu gần cô ấy lần nữa. Cô ấy là của ta và ta quan tâm đến bất cứ cái gì là của ta.”

Với cái vẻ ấy, Royce quay vào trong sảnh. Anh để cửa mở. Selig có thể theo sau anh để vào bên trong. Nhưng Selig không vào. Anh ngồi đó trên nền đất, tay day day hàm, một nụ cười chậm chậm toe toét trên đôi môi anh, và rồi chuyển thành một tràng cười ha hả.

Trên lầu, từ cửa sổ trông xuống sân trước, Kristen ngó thấy hết toàn bộ câu chuyện. Tay nàng nắm chặt lấy bậu cửa sổ, cho đến khi nàng nghe thấy tràng cười đó. Nàng quay đi, lắc đầu chán ghét tất cả bọn đàn ông nói chung.

Chương 38

Một chiếc gương soi cầm tay sáng bóng đập ngay xuống đầu Royce khi anh mở cửa bước vào phòng ngủ của mình. Một chiếc đĩa bạc bay vèo theo sau. Anh thấy Kristen ở phía bên kia phòng, lục tung chiếc rương của anh tìm thứ gì khác để ném.

“Nàng không nên giận dữ làm gì, hay là thay vào đó nàng ném vài món vũ khí ra đi.”

“Đừng có mà chọc giận em, ngài Saxon ạ!”

Anh đã nhốt nàng trong phòng anh suốt cả ngày. Nàng không ăn, không nói chuyện với ai cả. Nàng đã phát khùng lên quá lâu rồi.

“Sao ngài lại nhốt em hả?” nàng hặc hỏi.

“Ta thức giấc sáng nay và thấy nàng đã biến đi đàng nào. Ta xuống nhà tìm nhưng cũng chẳng thấy nàng đâu. Ta tưởng nàng đã không giữ lời hứa.”

“Ngài khóa em trong này chỉ vì cái điều ngài nghĩ em đã làm hả?” Nàng nổi cơn giông bão. “Nhưng ngài biết là em đã không thất hứa và em sẽ không làm vậy! Thế thì tại sao?”

“Điều nàng đang làm với cái gã người Celt lại là vấn đề khác,” anh cay nghiệt đáp lời.

“Thế hả?” Nàng châm chọc. “Và em được cho là đã làm gì với anh ta thế?”

“Đó chính là điều ta muốn biết, Kristen.”

“Thế thì ngài đi mà hỏi anh ta, vì em quá điên tiết với ngài để có thể nói cho ngài biết điều gì!”

Anh thu ngắn khoảng cách giữa họ trong vài sải chân giận dữ. Kristen thu tay lại thành những nắm đấm và đưa lên, thách anh đi nốt bước cuối. Anh dừng lại, trừng mắt nhìn nàng.

“Hãy nói với ta rằng nàng chẳng màng gì đến gã ta cả.”

“Quý tha ma bắt ngài đi!”

“Nói cho ta nghe nào!”

“Em không lý gì đến anh ta cả!”

“Thế sao nàng lại ra ngoài với hắn ta?”

Kristen hạ nắm đấm xuống, mắt nàng mở to. Sững sờ, nàng hỏi, “Ngài ghen à, ngài Saxon? Đó có phải là lý do ngài đánh anh ta?”

Anh nhìn ra cửa sổ, nhận ra nguyên nhân nàng biết được sự việc. Nhưng nàng không thể hiểu những lời anh đã nói với gã người Celt. Anh quay lại nhìn nàng, mày vẫn cau lại.

“Kristen, ta là người có tính chiếm hữu cao. Sẽ không một thằng đàn ông

nào được chạm vào nàng chừng nào nàng còn thuộc về ta.”

“Và khi ngài kết hôn và em sẽ rời khỏi đây, em sẽ không còn thuộc về ngài nữa.”

Anh túm lấy đôi tay nàng và lắc thật lực. “Nàng sẽ không rời khỏi ta, nàng chôn cái ả, sẽ không bao giờ. Giờ thì kể cho ta nghe nàng đang làm gì với cái tên người Celt ấy!”

Con giận của nàng tan biến với nhận thức rằng anh thực sự đang ghen. Ghen vì nàng. Ý tưởng thật kỳ cục.

Nàng dựng lên vài lời nói dối vô hại với hy vọng sẽ làm anh nguôi ngoai. “Royce à, em chẳng làm gì cả. Em không ngủ được, vì thế em đi dạo và chờ để ngắm bình minh lên. Khi nhận ra không chỉ có mình trong sân, em liền quay vào trong. Anh chàng đó liền đi theo sau em. Anh ta nói vài tiếng với em ở cửa, nhưng em không hiểu anh ta nói gì. Em không biết anh ta đang làm gì bên ngoài. Anh phải hỏi anh ta về điều đó thôi. Có thể, anh ta chẳng làm gì ngoài việc tìm chút không khí trong lành, giống như em vậy đó.”

Đã bớt phần cay nghiệt, với giọng làu bàu, anh yêu cầu, “Ta không muốn nàng đi ra ngoài vào ban đêm đâu Kristen.”

“Ngài đâu có cấm em đâu.”

“Giờ thì ta cấm nàng đó.”

“Thế thì lần tới khi không ngủ được, chắc là em sẽ chỉ đi lại trong sảnh để đánh thức mọi người dậy vậy,” nàng mỉa mai đáp trả.

Rồi thì anh cũng mỉm cười. “Thay vào đó, nàng có thể đánh thức ta dậy, và ta sẽ thấy nàng bận rộn với việc gì đó thay vì đi dạo.”

Đúng ra nàng đã đáp trả lại anh một câu ma mãnh nếu không có một tiếng gõ dè dặt trên cửa khi đó. Meghan lén dòm qua cánh cửa sau khi nghe Royce cộc cằn mời vào.

“Alden nói em lên bảo anh rằng sự giận dữ kéo theo cơn điên giận, và bạo lực sẽ gây sâu khổ. Cậu ấy nói vậy là có ý gì vậy Royce?”

Kristen cười phá lên khi nhìn thấy vẻ sững sờ của Royce. “Ôi, em họ của ngài mới lém lỉnh làm sao. Chắc anh ta nghĩ ngài định đánh em, hay em đã cho ngài đo ván?” Nàng cười dữ hơn khi đôi mắt xanh lục của anh ghim vào nàng. “Và anh ta gửi em gái ngài đến... phải, anh ta thật láu lỉnh. Đến đây nào, bé cưng. Em họ Alden của cưng vừa mới giở trò đùa ngốc nghếch khi gửi cưng lên đây, nhưng không sao cưng được chào đón ở đây mà.”

Meghan tiến đến bên Kristen, thì thào, “Em nghĩ Royce đang giận.”

“Thế mà em vẫn đến để chuyển tin nhắn của mình? Em can đảm ghê há.”

Royce phát ra những tiếng càu nhàu sâu trong họng, không thèm nhìn họ. Meghan tròn mắt cảnh giác. Kristen muốn đá cho anh một cái vì đã làm con bé phát hoảng.

“Đừng thềm để ý đến ngài ấy, Meghan. Ngài ấy làu bàu cũng giống như hầu hết những người đàn ông khác. Nó chẳng có nghĩa gì đâu.”

“Kristen...” Royce bắt đầu nhìn lại nàng với ánh nhìn cảnh cáo sắc lẹm.

“Suýt,” nàng vắn lại. “Em đang chỉ cho em gái ngài một bài học quý giá. Cung thấy đó, bé à, em không phải sợ mấy gã đàn ông khi họ giận dữ. Họ chẳng là gì cả ngoài việc to xác hơn em, phải không?” Mắt Meghan ngược nhìn dọc chiều cao của Royce, và Kristen liền cười toe. “Thấy chưa, có vài ngoại lệ. Em hãy lấy anh trai em đây làm một ví dụ. Ngài ấy đang giận, và chị cũng vậy. Ngài anh quát mắng chị. Chị mắng trả lại ngài ấy. Và thế là bây giờ cả hai bọn chị cảm thấy tốt nhiều.”

“Nhưng anh ấy vẫn còn giận.” Meghan giấu mặt mình vào Kristen.

“Ngài ấy chỉ đang cáu kỉnh, như đàn ông vẫn quen thói thế mà. Đương nhiên là có những cơn giận quá sâu đậm, và tốt nhất là tránh xa một người đàn ông đang thực sự nổi điên. Khi đến lúc, em sẽ học được cách thấy sự khác biệt. Nhưng anh trai của em...Có bao giờ em thấy anh ấy làm tổn thương một phụ nữ chưa?” Nàng thầm cầu cho một câu trả lời đúng như ý, nhưng không phải thế.

“Anh ấy đã quát roi vào chị.”

“Lúc đó ngài ấy không biết chị là phụ nữ.”

“Anh ấy đã cho xiềng chị lại và chân chị bị chảy máu.”

Kristen thở dài. “Có phải chị đã nói với em rằng nó không hơn gì một vết xước, chị thậm chí còn không cảm thấy nó? Và đó cũng không phải lỗi của ngài ấy, bé à. Ngài ấy đã nhắc chị phải để chân mình ở phía dưới cùm sắt. Nhưng chị quên mất tiêu.”

“Thế thì không,” Meghan thừa nhận. “Anh ấy chẳng làm tổn hại bất cứ một phụ nữ nào.”

“Bởi vì dưới vẻ ngoài dọa dẫm của mình, ngài ấy là một người đàn ông tốt bụng, tử tế. Và nếu ngài ấy không xúc phạm một người phụ nữ, ngay cả trong cơn giận của mình, thì chắc chắn ngài ấy sẽ không làm tổn thương một đứa trẻ. Và em có thể còn chắc hơn bấp là ngài ấy sẽ không làm em gái mình đau. Em, bé cung à, thậm chí em có thể bình an vô sự ngay cả với cái trò này.” Kristen bước về phía Royce và đá thật lực vào ống quyển anh. “Và ngài ấy cũng vẫn chẳng làm gì em.”

Royce đứng lặng im vì Meghan bắt đầu cười khúc khích. Anh thậm chí giấu mọi cảm xúc trên khuôn mặt trong khi con bé vẫn còn nhìn anh.

“Anh thực sự sẽ không làm em đau chứ Royce?”

Anh mỉm cười với con bé. “Không đâu, nhóc lùn à, không bao giờ.”

Con bé chạy u về phía trước, ôm choàng lấy hông anh. Rồi nó cũng ôm Kristen như vậy.

Cười hớn hở, Meghan nói trước khi chạy ra khỏi phòng, “Cám ơn chị, Kristen”

“Ta cũng cám ơn nàng,” Royce nói từ phía sau nàng. “Ta có thể sẽ không bao giờ làm cho con bé hiểu là nó không nên khiếp sợ ta. Nhưng vì cú đá đó, nàng chồn cái à...”

Một tay anh vòng quanh hông nàng nhấc bổng nàng lên. Anh đưa nàng lại giường, tại đó anh xoay nàng úp mặt vào lòng anh.

“Royce, đừng mà!” Nàng không thể tin được là anh sẽ làm vậy. “Em chỉ muốn chúng tỏ cho con bé thấy!”

“Cô nương à, nàng có thể chứng minh bằng cách khác. Và chỉ tới khi cơn đau ở ống quyển ta biến mất, nàng sẽ cảm thấy vài cơn đau trên mông mình đấy.”

Kristen phải đứng khi dùng cơm tối. Nhưng nàng đang đưa một nụ cười bí ẩn trên môi. Nàng có thể làm mình bị phát vào mông vì đã quá bạo gan, nhưng sau đó, anh chàng Saxon của nàng cũng đã đền bù cho chuyện đó rồi mà.

Chương 39

Kristen phát khóc với sự thể trớ trêu là Royce muốn đưa nàng đi cưới ngựa vào sáng hôm sau, khi mà bàn tọa của nàng còn chưa lành hẳn cho việc đó. Dầu thế, nàng vẫn cứ đi. Làm sao nàng có thể chối từ khi anh cho nàng cưới ngựa riêng, khi anh đề nghị một cuộc đua ngựa? Liệu nàng đã bao giờ thực sự hiểu anh chàng này chưa nhỉ?

Nàng đã thua, nhưng vẫn rất thích cuộc đua ngựa đó. Nó làm nàng hồi tưởng về những ký ức vô tư lự với những cuộc đua nàng đã cưới Torden băng qua những cánh đồng và những khu rừng. Con ngựa nàng đang cưới không phải là ngựa tốt, nhưng người bạn đồng hành của nàng đã bù đắp cho phần này rồi.

Cuối buổi sáng, họ dừng lại để cho ngựa uống nước từ một dòng suối hình thành từ một cơn mưa. Cả vùng rực rỡ sắc màu của mùa hạ, xanh biếc, vàng tươi và đỏ rực. Bầu trời trong xanh khác thường, mặt trời nóng rực trên tán cây nơi Royce đưa nàng đến.

Anh ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây và ra hiệu cho nàng đến với anh. Kristen làm lơ anh và thay vào đó ngồi xuống bên chân anh. Nàng bút một lá cỏ, lấy răng nhấm nháp. Mắt nàng mềm mướt khi nhìn anh.

Royce thở dài. Nàng đã dăng hiến cho anh suốt đêm trường, nhưng giờ nàng lại không sẵn lòng với anh rồi. Nếu anh không buộc nàng vào trong vòng tay anh, nàng sẽ không đến đâu.

“Em cảm ơn ngài đã dành cho em buổi cưới ngựa này”

Anh phủi sạch sự rộng lượng của mình. “Thorolf nói đúng. Nàng đã từng cưới ngựa. Nàng cưới ngựa rất giỏi.”

“Em giỏi nhiều thứ lắm, nhưng Thorolf không biết về những điều đó.”

“Những thứ gì thế?”

Nàng duỗi dài đôi chân và chống hai bàn tay lên đó. Bím tóc hung vàng nặng trĩu vắt vẻo trên vai nàng, đuôi tóc xòa ra trên lòng nàng. Anh ngắm nhìn cái cách cơn gió thoảng qua đùa nghịch đuôi tóc nàng.

Nàng ngược nhìn trời cao khi trả lời. “Thorolf không biết em giỏi dùng vũ khí. Không ai trong mấy anh ấy biết đâu. Nhưng ngài biết điều đó.”

“Đó là một trong những điều ta ước là mình đã không biết,” anh càu nhàu.

Kristen cười to. “Chính thái độ đó làm em phải giữ kín bí mật của mình, cho tới khi em cần phải dùng đến chúng.”

“Thế thì ai trong đám bọn họ đã dạy nàng?” Anh mạo muội đoán. “Chắc chắn không phải là cha nàng chứ?”

Nàng lúc lắc mái đầu. “Không, chắc chắn không phải là cha rồi. Mẹ đã

dạy em đó.”

“Mẹ--“ Anh không thể nói tròn câu vì con cười ập đến.

Kristen mỉm cười bỏ qua. “Ngài cứ cười bằng thích đi, nhưng sự thật là vậy đó.”

“Ồ, ta chẳng nghi ngờ gì đâu.” Anh vẫn cười hình hích. “Và bà mẹ hiếu chiến này còn dạy nàng cái gì khác nữa?”

Giờ thì đến Kristen cười phá lên. Nàng vẽ lên hình ảnh mỏng mảnh, xinh đẹp của mẹ mình trong trí, Hiếu chiến á? Lạy Chúa! Chẳng có ai có vẻ ít hiếu chiến hơn bà đâu.

“Mẹ em có thể đã chuyển sự quan tâm sang bếp núc và vá may, vì bà chưa từng hứng thú với mấy thứ đó. Nhưng mẹ không phải là người thích gây sự đâu ngài ạ. Mẹ còn dạy em một bài học đáng giá khác. Mẹ bảo em không việc gì phải xấu hổ khi khao khát một người đàn ông.”

Royce trấn tĩnh ngay tắp lự. Nàng cũng đã lướt đôi tay trên khắp cơ thể anh. Những lời này cũng mang đến hiệu ứng in hệt như thế.

“Và nàng không cảm thấy xấu hổ?”

"Không hề."

“Và nàng khao khát ta chứ, Kristen?”

"Còn khuya."

Nụ cười của anh đồng điệu với nàng. “Xạo ke. Trước đây nàng đã từng thừa nhận điều đó. Thế sao nàng lại không thừa nhận lần nữa?”

“Em đã bảo ngài là em không có và em sẽ không thế đâu.”

“Nàng nói với ta điều đó khi đang cãi vã về việc giam giữ nàng. Giờ nàng đâu còn bị xiềng nữa.”

“Em mong sao cho có sự khác biệt ở đây,” vẻ vui nhộn không còn, nàng lặng lẽ đáp, “Giờ thì ngài trói buộc em bằng lời thề của chính em, nó cũng có hiệu quả như nhau thôi. Ngài có thể đơn giản chỉ cần yêu cầu em hãy ở lại. Thay vào đó, ngài lại mặc cả với em lần nữa.”

“Chúa ơi! Đừng cố nói với ta là nàng sẽ ở lại đơn giản chỉ vì ta yêu cầu chứ.”

“Ngài chưa từng biết về điều đó phải không Royce?”

"Kristen -- "

Anh bắt đầu cúi về phía trước, nhưng một mũi tên đã găm vào vai anh, hất anh dựa vào thân cây. Lực của nó đủ mạnh để xuyên qua lưng anh và cắm phập vào thân cây. Anh cố gắng kéo nó ra. Khi anh không thể, hình ảnh của một cuộc tấn công từ bọn Đan Mạch lóe lên trong đầu anh, Rhona đang hét lên cầu cứu anh, và anh không thể giúp cô vì anh đang bị đâm ghim vào tường.

Máu anh lạnh đi khi anh nhìn thấy Kristen nhảy dựng lên trên chân mình.

“Lấy ngựa của ta mà chạy đi! Nhanh lên!”

Thay vì thế, nàng cười lên hông anh khi một mũi tên khác phóng vào thân cây phía trên đầu họ. Thật nhanh, nàng bẻ gãy phần đuôi mũi tên gần da anh.

“Em sẽ lòi ngài ra, nhưng ngài phải giúp em,” nàng khẩn thiết bảo anh.

“Kristen, chạy đi.” Giọng anh gấp gáp. “Làm ơn đi mà. Em phải thoát khỏi đây.”

“Đẩy mạnh nào!”

Nàng lòi mạnh đến nỗi anh không cần phải giúp sức. Anh khụy ngã trên đầu gối, chúi về phía trước. Máu bắt đầu thấm qua lớp áo Tunic của anh từ cả hai phía. Nàng cắn môi, nghĩ đến việc dìu anh đứng lên lúc này. Nhưng anh tự đứng lên. Anh chưa bị yếu đi. Và anh đang nổi điên với nàng.

“Nếu em không lên lưng con ngựa đó, đàn bà à, và trốn thoát ngay bây giờ --“

“Chỉ khi nào ngài đi với em,” nàng ngắt lời, giọng nàng cứng rắn như chưa từng bao giờ như thế.

Cơ hội đã mất. Những người đàn ông vũ trang tận răng bắt đầu lộ diện từ phía sau cây cối và và lùm bụi. Kristen đếm có năm người mà nàng có thể nhìn thấy được.

“Đứng ra sau anh, Kristen,” Royce yêu cầu khi rút gươm ra.

Nàng thở gấp. “Ngài không định đánh với tất cả bọn chúng chứ, không được làm thế với vết thương của ngài!”

“Chúng sẽ không bắt được em, không, chừng nào anh còn sống.”

“Rất đáng khen,” một giọng nói nhạo báng phát ra từ phía sau họ, và Lãnh chúa Eldred bước ra từ phía sau thân cây mà họ đang đứng. Hắn có thêm hai người đàn ông đi cùng. “Nhưng chúng ta sẽ bắt ả, và cả nhà ngươi nữa, ta cho là thế đấy.”

Eldred tóm lấy Kristen. Nàng vắn người thoát khỏi hắn ta, nhưng hai gã tùy tùng đã nhanh nhẹn tới giúp khuất phục nàng. Một lưỡi dao kề sát họng nàng và thế là nàng ngừng chống cự.

Nụ cười của Eldred ẩn chứa sự căm ghét trong vẻ hài hước của nó. “Giờ thì tới kiếm của ngươi, Royce, hay ngươi muốn biết điều ta sẽ bảo mọi người làm với cô ả.”

Thanh kiếm được buông rơi xuống đất. Thế rồi Eldred ra lệnh với giọng sắc lạnh cho tùy tùng của hắn. Kristen dùng dằng khi đôi tay nàng bị tóm lại với nhau phía trước và một sợi thừng cột chúng lại với nhau. Nàng nhìn một cách vô vọng khi Royce cũng bị trói như vậy.

Eldred hả hê khi họ bị lòi đến bên ngựa của họ. “Royce, ta phải cảm ơn ngươi vì ở trên đường ta đi, và vì đã mang cô ả theo. Đây quả là niềm vui bất ngờ, sau khi ta nghĩ mình đã lãng phí thời gian trong khu rừng của ngươi,

chờ đợi bất gặp người đơn thân độc mã. Và giờ thì phần thưởng của ta được nhân đôi.”

Họ cưỡi ngựa về phía bắc trong suốt thời gian còn lại của ngày. Đến chiều thì họ đã đến nơi: một tòa lâu đài, nhỏ hơn Wyndhurst nhiều, nhưng rất vững chắc.

Royce was still able to dismount by himself, but his legs were not so steady now. Kristen bit her lip to keep from crying, seeing the extent of the blood soaking his tunic. She assumed this was Eldred's manor, but she did not guess he was not lord here until Royce tried to reason with Eldred.

Royce vẫn có thể tự mình xuống ngựa, nhưng giờ thì chân anh không còn vững nữa. Kristen cắn chặt môi để không hét lên, nàng nhìn thấy vết máu loang thấm đẫm áo Tunic của anh. Nàng đoán rằng đây là thái ấp của Elred, nhưng đã không biết hẳn là lãnh chúa nơi này cho tới khi Royce cố tranh luận với hẳn.

"Your father -- " "Cha người--"

"Sẽ không giúp người đâu." Eldred ngắt ngang lời anh giọng nhuốm mùi cay đắng. "Ông ta đã đến cầu khẩn Alfred xem xét lại và cho ta trở lại triều đình. Người thấy chưa, cha ta không muốn ta ở nhà. Ông ấy nói ta làm cả đám nô lệ của ông ấy mang bầu, và chín tháng sau khi ta đến, ông không có lấy một người để hầu hạ mình." Thế rồi hẳn giận dữ ra lệnh cho tùy tùng, "Đưa gã vào nhà kho và xích gã vào tường."

"Vết thương của ngài ấy --" Kristen lên tiếng, nhưng Eldred cũng ngắt lời nàng.

"Sẽ bị chảy máu, cũng như người sẽ bị chảy máu khi ta xong việc với người."

Nghe thế, Royce liền chống trả, nhưng một gã trong đám đã đánh anh bất tỉnh bằng chuôi kiếm của anh. Kristen phải nhìn cảnh ấy khi anh bị kéo lê đi. Và rồi nàng bị đưa vào tòa lâu đài với một mũi kiếm dí vào người.

Nơi này thật nhếch nhác, được làm toàn bằng gỗ, và chỉ có vồn vện một tầng. Những vật vô giá trị nàng bước qua trông thật bẩn thỉu. Những người hầu nàng nhìn thấy là những người đầy vẻ khiếp hãi, họ thậm chí không dám nhìn nàng hay những gã đàn ông đã đẩy nàng về phía sau của lâu đài.

Ở đó, nàng bị tống vào một căn phòng tùm hùm không có cửa sổ. Cánh cửa đóng sập lại phía sau nàng, bỏ mặc nàng trong bóng tối. Khi nghe tiếng thanh gỗ được gài vào chỗ của nó, nàng không buồn thử xem cánh cửa có bị khóa không. Tiếng cười vẫn văng vẳng từ phía bên kia khi mấy gã đàn ông bỏ đi.

Nàng thấy chiếc giường đặt trước cánh cửa đã chắn mất ánh sáng. Nàng chậm rãi lê bước về đó và ngồi xuống. Nàng sẽ không trở nên hoảng loạn.

Nàng đã trải qua điều này trước đây: bị bắt, không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp đó. Chỉ có điều, nàng có một ý nghĩ lần này điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nghĩ đến Eldred, một cơn rùng mình xuyên qua nàng. Hẳn ta ghét Royce. Hẳn ta muốn làm anh tổn thương, làm anh đau khổ, có thể thậm chí.... Ôi, Chúa ơi, mang anh đến đây còn gì khác hơn là để giết anh, có thể là một cách từ từ?

Cơn hoảng loạn bắt đầu kéo đến.

Chương 40

Kristen có thể nghe tiếng Lãnh Chúa Eldred trong sảnh của hắn. Hắn đang ăn nhậu; hắn đang ăn mừng. Nhưng chừng nào mà nàng còn nghe tiếng hắn, nàng có thể hy vọng Royce chưa bị làm hại, nàng tự nhủ, với sự căm tức của Eldred, hắn sẽ muốn ở đó để xem những mệnh lệnh hắn được thực hiện để hành hạ Royce, hoặc giả hắn muốn tự tay mình làm điều đó.

Nghĩ đến điều đó, nàng có thể tự trấn tĩnh mình để lên kế hoạch. Nàng phải ra khỏi căn phòng này ngay khi cánh cửa được mở. Nàng phải tìm đường đến nhà kho, nơi nàng thấy bọn chúng đem Royce đến. Nàng phải giải thoát anh, sau đó họ sẽ lấy ngựa của mình...Chúa giúp nàng, bằng cách nào, với cơ man là người xung quanh?

Bằng đôi bàn tay, nàng dò xét căn phòng, nguyên rửa bóng tối đã làm cho việc này mất nhiều thời gian hơn. Nhưng gì chứ thời gian thì nàng có đây. Sẽ không có ai đến phá ngang nàng. Nhưng căn phòng chẳng có thứ quái gì để nàng có thể dùng làm vũ khí. Nàng không thực sự nghĩ là nó có thứ gì đó cho nàng, nhưng nàng phải biết chắc về điều đó.

Giờ chỉ còn mình nàng với những kế sách của mình. Nàng ngờ rằng Eldred sẽ dễ dàng để bị bịp, nhưng hắn có thể bị hạ gục, nếu hắn uống quá nhiều và nếu hắn có một mình. Lần cuối khi hắn đến, hắn đi có một mình và đang nhậu, nhưng dường như hắn không say, hoàn toàn không.

Hắn mang theo một ngọn nến, đặt nó lên chiếc kệ treo tường trông không sau khi đã khép cửa lại. Giờ thì Kristen nhìn thấy căn phòng hoàn toàn trống rỗng, ngoài trừ chiếc giường, nhưng nàng chỉ liếc nó thật nhanh, không hề dám rời mắt mình khỏi Eldred quá lâu.

Ánh nhìn của hắn mang một vẻ đề phòng. Hắn thậm chí còn mỉm cười khi đối mặt với nàng. Kiếm của hắn vẫn đeo lưng lỏng bên thắt lưng. Nhưng bây giờ ở đó còn có thêm một ngọn roi ngắn nữa, nó được làm bằng vô số những dây da mảnh.

“Người đã làm gì Royce?” Chỉ là một tiếng thì thâm trầm trề hy vọng thoát ra từ đôi môi nàng.

“Ta vẫn chưa gặp hắn đâu,” Elfred lơ đãng bảo nàng. “Ta quyết định sẽ làm việc với người trước, vì sau đó ta có thể nói với gã về tất cả những điều đó. Lãnh Chúa Alden dường như cho rằng Royce có quan tâm đến người. Chúng ta sẽ thấy ngay thôi.”

“Người làm to,” nàng vội vã quả quyết với hắn. “Ngài ấy đã hứa hôn.”

“Điều đó thì có ăn nhập gì đến cô ả hắn lôi lên giường chứ?”

Kristen nao núng trước sự sỉ nhục. Thực thế, ăn nhập gì với nhau cơ chứ?

“Sao ngươi lại ghét ngài ấy đến thế?”

“Hắn may mắn. Hắn không thể làm gì sai trái -- hoặc giả là Alfred nghĩ thế, lúc nào cũng nghĩ vậy.”

“Ganh tị hả?” Nàng nhìn lướt qua hắn với vẻ khinh thị. “Chỉ vì lòng đố kỵ nhỏ nhen đó mà ngươi làm điều này sao?”

“Ngươi biết cái mốc xì gì về điều đó chứ? “hắn cắn câu. “Ngươi không biết được cái gọi là cạnh tranh, luôn luôn bị nhìn thấy thua kém.”

“Không, ta không biết. Nhưng ta biết ngươi không thể thoát khỏi việc này. Quá nhiều người thấy ngươi đưa chúng ta về đây.”

Anh cười. “Người của ta không dám hé môi nửa lời chống lại ta. Không giống ngươi, cô à, họ biết vị trí của họ.”

“Họ là người của cha ngươi,” nàng chế nhạo hắn. “Ông ấy sẽ biết thôi.”

Hắn vồ ngay lấy nàng, bạt tai nàng thật mạnh. Mặt nàng xoay đi; nhưng cơ thể nàng lại không hề dịch chuyển. Điều này gây cho Eldred một thoáng ngạc nhiên. Hắn đã quen với việc phụ nữ gục xuống từ những cú thôi sơn mạnh mẽ của hắn, và rồi họ co rúm lại vì khiếp sợ. Nhưng người phụ nữ này cùng khổ người với hắn. Và cô ta không hề thu mình lại. Máu rỉ giọt từ khoe miệng cô ta, nhưng mắt cô ta lóe lên cơn lôi đình khi nhìn trả lại hắn.

Eldred lùi lại, có phần mất nhuệ khí. Và điều đó làm hắn tức điên, hắn nên ma mãnh với một ả đàn bà. Hắn gỡ ngọn roi từ thắt lưng. ả sẽ phải rúm người lại trước khi hắn quát ả xong, có Chúa chứng giám -- ả sẽ thu người lại và van vãn.

Hắn thu ngọn roi da và dồn hết sức mình vào cú quát đầu tiên. Nàng cố nhảy sang một bên, nhưng nó vẫn trúng cánh tay trần và nửa lưng nàng. Cảm giác khoái trá dâng lên trong hắn khi nghe nàng thở rít lên. Hắn thu roi lại lần nữa. Đó cũng chính là lúc nàng lao mình vào hắn, hạ hắn thẳng cẳng trên sàn.

He lost his breath, taking her full weight upon him. But he kept a firm grip on the whip, thinking she would try to wrest it from him. That was his mistake. She went for and came away with his sword, and he was thrown half into shock, feeling the tip of it press into his throat.

Toàn bộ trọng lượng của nàng đè lên hắn làm hắn thở không nổi. Nhưng hắn vẫn nắm chặt ngọn roi, nghĩ rằng nàng sẽ cố giật nó ra khỏi tay hắn. Đây chính là sai lầm của hắn. Nàng đã nhào đến và rời ra xa với thanh kiếm của hắn, và hắn gần như choáng, cảm thấy mũi kiếm ấn vào cổ họng mình.

“Chỉ cần cử động một chút thôi, thưa ngài, là ta sẽ xiên nhà ngươi xuống nền nhà.” Lời cảnh cáo của nàng còn đáng sợ hơn vì cái cách nàng lặng lẽ nói. “Dù sao đi nữa, ta có thể làm thế vì điều ngươi đã làm.”

Đó là câu cuối cùng Eldred được nghe vì nàng đã động chuôi kiếm của

hắn vào thái dương của hắn.

Kristen nhanh chóng cắt dây trói cho mình, cẩn thận khi đến gần nút thắt để nàng có thể dùng lại sợi thừng mà trói Eldred. Nàng làm việc đó thật nhanh, lật hắn lại và cột tay hắn về phía sau. Đây chính là lỗi của hắn: trói hay tay nàng về phía trước, làm cho nàng có thể sử dụng chúng theo vài cách. Nhưng cái lỗi to đùng của hắn là đã nghĩ nàng sẽ đứng đó để hắn quất roi vào nàng.

Hắn chưa chết. Thật đáng tiếc, nàng nghĩ. Mình đứng ra phải giết hắn. Nàng vẫn nghĩ về điều đó khi cắt những mảnh vải trải giường để trói cả chân hắn và bịt miệng hắn lại. Nhưng rồi cuối cùng nàng không thể để mình giết một người không có khả năng tự vệ.

Giờ thì nàng đợi cho đến khi không còn âm thanh nào từ sảnh lọt vào. Eldred vẫn bất tỉnh và nàng lại đánh hắn lần nữa. Nàng có thể vui thích làm việc đó suốt đêm, nhưng nàng lại không có cả đêm để mà làm việc ấy. Nàng rời căn phòng tin hin ấy ngay khi tất cả đã chìm vào im lặng.

Ngọn đuốc duy nhất cháy phía bên kia của sảnh. Toàn bộ người hầu đang ngủ, ổ rơm của họ nằm sát vách. Kristen bước thẳng đến cửa ra vào không hề dừng chân, nàng nín thở, tim đập dồn dập. Không có lấy một tiếng cảnh báo. Nhưng có một tên lính canh phía ngoài cửa, một trong những gã đã bắt họ.

Tên lính gác cũng ngạc nhiên khi thấy nàng như nàng đã kinh ngạc khi thấy hắn. Nàng đã quá quen với sự thiếu canh phòng tại Wyndhurst. Eldred ắt hẳn phải có nhiều nỗi sợ, hoặc hẳn ta đã trông đợi rắc rối sẽ đến sau những gì hắn đã làm.

Tên lính còn sững sờ hơn khi hắn thấy thanh kiếm nàng mang theo. Hắn rút kiếm mình ra, nhưng nàng ở thế thượng phong khi đã cầm kiếm sẵn trong tay. Nàng đâm hắn một nhát trước khi hắn có thể tự vệ.

Lúc này chẳng còn thời gian để mà lãng phí. Nàng chạy u về phía nhà kho và mở toang cánh cửa. Có một tên lính gác khác bên trong, hắn thức giấc và bắt đầu đứng dậy. Nàng cũng cho hắn ném một chuỗi kiếm và hắn sụm xuống.

Quả thực Royce bị xích vào tường, cả hai tay vươn cao một chút phía trên đầu, nâng đỡ toàn bộ trọng lượng của anh. Vết thương của anh chảy máu nhiều hơn. Một dòng máu đỏ chảy dọc xuống một bên chân. Đầu anh ngã trên vai. Nàng thậm chí không thể chắc rằng anh vẫn còn sống.

Nàng đã tìm thấy anh, chạy đến với anh, ôm lấy đầu anh trong đôi bàn tay. Nàng vỗ nhẹ vào má anh, mạnh lên rồi mạnh hơn nữa cho đến khi mắt anh mở choàng ra. Sự nhẹ nhõm làm nàng đờ người ra.

“Bằng cách nào?”

Đó là câu hỏi duy nhất của anh. Nó mang ý thức trở lại với nàng. Nàng chạy ngược về phía tên lính gác, lục tìm chìa khóa mở cùm cho anh.

Nàng nói với qua vai, “Em đã thương một gã, có thể thậm chí đã giết chết gã. Luật Saxon của ngài có trừng phạt em vì điều đó không?”

Những ngón tay của nàng cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa và nàng vội vã quay về với Royce. Anh đang lắc đầu với nàng.

“Đó có phải là tất cả những gì em lo lắng không?”

“Em không biết về luật của ngài,” nàng đáp gọn. “Em chỉ biết theo luật của ngài, em đã sai khi lần trước em tự vệ. Lần này em có sai không, khi cố thoát khỏi nơi này bằng bất cứ cách nào em có thể?”

Anh cười phá lên, nhưng rồi nghẹn lại vì đau. “Không đâu, em đã làm được nhiều hơn cả điều anh có thể hy vọng.”

“Tốt rồi.” Nàng mỉm cười với anh, mở khóa còng tay cho anh. “Giờ thì chúng ta biến khỏi đây thôi, thưa ngài.”

Nhưng Royce khụy gối xuống khi anh hoàn toàn tự do. Thấy anh quá yếu, Kristen nhanh chóng xé gấu váy nàng. Chia nó làm hai, nàng dồn chúng vào trong áo tunic của anh, cả phía trước và phía sau. Họ phải cưỡi ngựa thật nhanh và anh không thể chịu đựng được nữa nếu mất thêm máu. Nhưng nàng cũng không thể băng bó đàng hoàng cho anh lúc này. Nàng chỉ có thể cầu nguyện cho anh có thể cưỡi được ngựa.

Vì nàng phải dìu Royce, họ xuống chuồng ngựa rất chậm. Với sức nặng của anh, điều đó thật không dễ cho ngay cả nàng. Và rồi nàng cũng phải buông anh ra để ngó ngang đến tên lính gác ở chuồng ngựa.

Royce nằm dài trên đất khi nàng quay lại với anh. Nàng phát khóc lên, nhưng phải buộc anh tỉnh lại, buộc anh đứng trên chân mình và buộc anh thu chút tàn hơi để lên ngựa.

“Em tính sao -- để đi qua được công?”

Nàng đáp “Để em lo liệu chuyện đó,”

Nàng đã lo liệu chuyện đó. Nàng đưa ngựa của anh và của nàng, đi qua khoảng sân yên ắng. Cánh cổng cao và làm bằng gỗ, với một cái then dài và nặng gài ngang. Có một chòi canh phía trên, ở bên kia cổng, với một tên lính gác ở đó, đang ngồi dựa lưng vào tường. Hắn đang ngủ. Kristen cẩn thận leo lên cái thang đến phía hắn và thấy hắn vẫn ngủ, rồi quày quả tụt xuống và dùng sức nhấc cái then nặng nề.

Nó nặng thiệt. Nàng không thể xoay sở hạ nó xuống đất nhẹ nhàng, đành phải thả rơi nó xuống. Tiếng ồn làm nàng giật cả mình.

Nàng nhìn quanh, chờ đợi sẽ thấy cả một quân đoàn vũ trang chạy về phía họ. Tim nàng gần như ngừng đập khi nàng thấy một người đàn ông, một nông nô, bước ra từ chuồng ngựa. Anh ta ngáp rồi quay bước vào trong. Lại

thêm một người khác, ngay lối vào của dãy nhà khác. Anh ta chỉ đứng đó nhìn họ.

Nàng nhẹ cả người khi thấy họ không thực hiện bất cứ cảnh báo nào. Họ quá khốn khổ, không màng và cũng không sẵn lòng đung tay chân vì lãnh chúa của họ. Thật tình cờ cho nàng và Royce là Lãnh Chúa Eldred có sự trung thành đến vậy trong nhà của hắn.

Kristen gần như phá lên cười với ý nghĩ đó khi nàng đẩy cánh cửa mở ra và rồi bắt lấy dây cương ngựa của Royce trước khi nhảy lên lưng ngựa của mình. Họ phi ngựa thật nhanh qua màn đêm dần tàn.

Chương 41

Kristen kiệt sức và không tìm được sự lo lắng. Royce đang dùng chút hơi tàn chỉ để giữ mình trên lưng ngựa. Nàng đã dừng lại một lần để băng bó vai lại cho anh, nhưng anh đã mất nhiều máu quá, phải, quá nhiều. Giờ thì anh đang sụm xuống trên lưng ngựa, hầu như bất tỉnh.

Thậm chí hình dáng tường thành của Wyndhurt đang hiện ra cũng không thể làm nàng bớt âu lo. Hừng đông đã ló dạng trên bầu trời và mọi người đã nhìn thấy họ. Cánh cổng đang được mở ra; những người đàn ông đang túa ra. Một nhóm khác đang cười ngựa từ phía cánh rừng đã nhìn thấy họ và đang tiến tới. Chẳng lâu sau, Royce sẽ có thể nghỉ ngơi và được chăm sóc chu đáo. Dầu thế, nỗi sợ hãi quá nhiều nàng không rời chẳng làm tình hình khá hơn, rằng nàng đã giúp anh không thỏa đáng làm anh dù sao chẳng nữa cũng đang chết dần chết mòn đi.

Nàng la lên khi anh rớt xuống từ mình ngựa. Nàng nhảy xuống lưng ngựa và chạy đến với anh, nâng đầu anh lên từ nền đất. Mắt anh vụt mở, nhưng anh dường như đang mê mụ.

“Chắc là -- ngủ thiếp đi.”

“Im lặng nào Royce. Nằm yên đi mà. Mọi người sẽ tới đây bây giờ để giúp anh mà.”

Mắt anh tìm kiếm khuôn mặt nàng. “Cuối cùng thì em cũng sẽ thừa nhận là em khao khát anh chứ Kristen?”

Trời đất quỷ thần ơi! Làm sao mà anh còn có thể nghĩ đến điều ấy vào lúc này được cơ chứ, khi mà máu huyết anh đang cạn kiệt dần thế này?

"Kristen?"

“Vâng, em muốn có anh. Em thề là em muốn mà.”

“Liệu em sẽ dần yêu anh chứ -- có chút nào không em?”

Nàng không chút ngần ngại. “Vâng có, cả việc yêu anh nữa.”

Một bàn tay vươn lên trượt ra sau cổ nàng và kéo khuôn mặt nàng xuống đến với anh. Đôi môi anh ấm nồng và khô hạn trên môi nàng, dịu dàng, nhưng chỉ là vào lúc ban đầu mà thôi. Thoát khỏi cơn khở sở, nhận thức trở lại cho nàng thấy sự mãnh liệt của bàn tay đang ôm giữ nàng, cơn đấm say quá nồng nàn trong nụ hôn này.

Nàng giật người ra, mắt nheo lại khi thấy anh đang toét miệng cười với nàng. “Chẳng phải là anh sắp chết!”

“Em đã nghĩ là anh sắp chết à?”

“Ôi, chơi không đẹp chút nào cả!”

Nàng gần như đã đập cho anh một cái, đặc biệt là khi anh bắt đầu cười

lích rích. Thay vào đó nàng đứng lên và nghênh ngang bỏ đi.

Phải là thứ gì hơn là một vết thương còn con mới làm Royce yếu ớt đi. Anh nằm trên giường không quá bốn ngày. Sau một tuần, anh đã hoàn toàn quay trở lại làm việc bình thường. Và sau hai tuần, vết thương chỉ thi thoảng làm anh nhói nhói.

Anh xử Eldred không như cách anh mong muốn, nhưng vì đường lối hiện hành của Alfred là chuyên chế. Anh chỉ đơn giản thông báo cho Nhà Vua biết về sự xảo trá của Eldred. Khoảng cuối mùa hạ, anh nghe được là Eldred đã hoảng kinh thất vía, e sợ bị trả thù, và trốn chạy về phương bắc, xin tị nạn với những người Đan Mạch. Thi thể của hắn đã được gửi trả về cho cha hắn.

Khi Royce báo cho Kristen về điều này, nàng chỉ đơn giản nhún vai, nhận xét rằng tên tiểu quý tộc nhỏ mọn ấy chắc chắn có kết cục chẳng ra gì. Nàng chỉ để tâm chút ít tới chuyện này.

Nàng đã giận dữ với Royce, còn điên hơn khi nàng nhận ra là anh đã cố tình né không giúp nàng trong cuộc đào thoát của họ. Không chắc lắm, nàng bảo với anh ý nghĩ của nàng về chuyện anh đã gạt nàng, đầu thế, anh không thể xin lỗi nàng rằng anh đã nhân cơ hội ấy mà thử nàng. Nàng có thể bỏ rơi anh bất cứ lúc nào trên cuộc hành trình về nhà. Thay vì thế, nàng đã đưa anh về an toàn. Điều ấy có ý nghĩa đối với anh nhiều hơn những gì anh có thể thốt nên lời.

Và Kristen cũng không giận lâu. Nàng dịu dàng và chòng gheo anh khi anh đang dần phục hồi sức lực, giữ cho anh khỏi bực bội vì tình trạng yếu ớt của mình. Nàng hầu như đã làm cho anh mong ước mình có nhiều thương tích hơn để nàng có thể nặng xị quanh mình. Hoàn toàn trái ngược với điều anh sẽ cảm thấy nếu Darrele chăm sóc anh.

Nỗi sầu muộn của Kristen lớn dần khi mùa hạ sắp qua, và bất kể Royce thường xuyên hỏi han, nàng vẫn không cho anh biết có điều gì không ổn. Anh thường đưa nàng đi bơi, đưa nàng đi cưỡi ngựa, và nàng đã mỉm cười, hoặc phá lên cười to với anh. Nhưng anh vẫn thấy sự phiền muộn trong mắt nàng khi nàng không biết anh đang ngó nàng.

Anh giảm một nửa công việc trong sảnh cho nàng. Khi thấy điều đó không làm nàng vui lên, anh tăng gấp đôi công việc cho nàng. Điều này cũng không có tác dụng. Anh thậm chí còn đưa trang phục của nàng để nàng mặc, nhưng nàng từ chối mặc chúng, thực ra nàng còn chán nản hơn sau khi nhìn thấy chiếc áo dài nhung xanh thẫm ấy.

Royce không biết phải làm gì khác. Nhưng vào cái ngày Kristen hỏi anh lần nữa khi nào anh thành hôn, anh e rằng mình đã có câu trả lời cho điều bất ổn. Nàng vẫn muốn xa rời anh. Đó là lý do tại sao nàng sầu khổ. Nàng đang đếm những ngày còn lại cho đến khi anh thành hôn và nàng sẽ được giải

thoát khỏi lời thề của chính nàng. Nhưng anh sẽ không để nàng đi, thế thì chỉ có duy nhất một việc để làm.

Anh sẽ kinh ngạc cho mà xem nếu anh biết điều thực sự làm Kristen bận tâm. Đó chính là thời gian, mùa hạ sắp qua, khi nàng và Selig và các anh em khác không quay trở về từ những thành phố có chợ phiên -- nếu đó là nơi họ đã đến. Suốt mùa hạ đằng đẵng, cha mẹ nàng ắt hẳn đã lo lắng về nàng, nhưng đó là với sự chắc chắn rằng nàng sẽ trở về. Chỉ bây giờ, khi tàn hạ, nỗi lo lắng thực sự sẽ bắt đầu, với sự chờ mong con tàu hằng ngày. Và cứ mỗi ngày qua đi, con tàu không đến, nỗi âu lo sẽ lớn hơn. Làm sao nàng có thể tìm thấy hạnh phúc nơi đây, khi biết điều cha mẹ nàng phải chịu đựng giờ này?

Nàng đã xoay sở để nói chuyện với Selig lần nữa. Nàng khẩn khoản xin anh hãy rời đi, tìm cách nào đó để về nhà, như thế chí ít cha mẹ họ sẽ biết nàng an toàn. Anh từ chối, không chỉ bởi vì anh không thể để nàng ở lại, mà còn bởi vì anh chắc chắn Garrick sẽ xé anh thành từng mảnh nếu anh về nhà mà không có nàng đi theo.

Royce cố hết sức làm nàng vui. Vì điều đó nàng càng yêu anh nhiều hơn. Nhưng nàng không thể nói về sự bất an cho anh, vì điều duy nhất anh có thể làm cho nàng là để nàng ra đi, và nàng có một nỗi sợ thẳm sâu rằng anh thậm chí sẽ làm điều đó. Cách nào cũng là đọa đày đối với nàng. Nàng sẽ héo úa nếu rời xa anh lúc này, dẫu thế, nàng vẫn nhúc nhồi với mong muốn cha mẹ nàng biết rằng nàng vẫn ổn. Và nàng không thể ngừng nghĩ về họ.

Lần đầu tiên trong suốt mùa hạ, Royce rời Wyndhurst. Anh đi mất hai ngày. Chẳng ai biết anh đã đi đâu, nhưng khi anh trở về, anh báo cho Darrelle biết rằng anh đã sắp đặt hôn sự cho cô. Và cô òa khóc khi anh không chịu nói cho cô biết ai sẽ là chồng cô, anh chỉ hứa rằng cô sẽ ưng thuận sự lựa chọn của anh.

Lần đầu tiên, Kristen không thể chê trách gì Darrelle trong cái vụ khóc lóc này. Nàng biết nàng sẽ không thể chịu đựng được cái sự bí bí mật mật như thế về một vấn đề quá ư là quan trọng nhường này. Mặc dầu vậy, tất cả những gì Royce làm là khẳng khẳng rằng Darrelle cần thời gian để quen với việc là mình sẽ đám cưới, trước khi cô biết rằng sẽ cưới ai.

Tối đó trên giường, nàng không rào trước đón sau, bảo thẳng Royce, “Ăn ở chẳng công tí nào, anh biết đó, khi anh làm cho em họ của anh hồi hà hồi hộp như thế.”

Anh cười lục khục, không đồng ý. “Em không biết Darrelle rồi. Vào lúc này, cô ấy với người hầu của mình sẽ đang làm một bản danh sách về tất cả các anh chàng mà cô ấy biết và tự hỏi ai sẽ là chồng mình. Thay vì lo lắng về việc sẽ rời khỏi đây, cô ấy sẽ trở nên phấn khích khi tò mò về nơi cô ấy sẽ

đến.”

“Anh không nghĩ cô ấy sẽ lo ngại về lựa chọn của anh chứ?”

“Anh đã nói với con bé rằng nó sẽ ưng thuận anh chàng kia, và nó biết mình có thể tin tưởng vào điều đó. Con bé chỉ đơn giản là không kiên nhẫn thôi. Liệu em cũng sẽ không kiên nhẫn khi anh nói với em rằng anh cũng có một bất ngờ dành cho em?”

Kristen nhướn một bên chân mày. “Một sự ngạc nhiên mà anh định cũng sẽ không nói cho em biết hả?” Để trả lời, anh chỉ cười toe. “Em có thể kiên nhẫn, em cho là thế, nếu anh cho em biết khi nào anh sẽ báo cho em.”

“Khi nào đến lúc anh sẽ nói.”

Kristen chìm vào giấc ngủ đêm ấy trong tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều so với những gì nàng cảm nhận lúc gần đây. Nếu Royce đã làm được gì đó với những bí mật của anh, thì anh đã thành công trong việc phân tán tư tưởng nàng khỏi những nỗi muộn phiền.

Chương 42

Nó sắc và nhói đau như quỷ, đủ để Royce thức khỏi giấc điệp say nồng. Bàn tay anh đưa lên để xoa con côn trùng khó chịu ra khỏi cổ anh. Thay vào đó, những ngón tay anh chạm vào kim loại lạnh tanh, và cái mũi sắc nhọn của lưỡi dao găm ấn mạnh hơn vào bên cổ, cảnh cáo anh lấy tay mình ra.

Anh không mơ. Anh có thể cảm thấy Kristen rúc vào mạn sườn bên trái anh, một bàn tay gác hờ trên ngực anh. Và phía bên phải anh, vết nhói đau là rất thực. Anh không thể nhìn thấy kẻ tấn công anh trong bóng tối, nhưng gã này đã xoay sở lén lút vào phòng đe dọa lấy mạng anh. Và vì sẽ không ai ở Wyndhurst để điều ấy xảy ra, anh đi đến một kết luận hầu như chắc chắn là: Những gã Viking đã trốn thoát. Và nếu họ có thể vào phòng anh, có phải mọi người dưới nhà đã bị chết hết?

Kristen đã thề rằng sẽ không có vụ thám sát nào xảy ra, rằng họ chỉ đơn giản bỏ đi nếu họ có thể. Vậy thì họ chỉ đơn giản đến đây vì nàng? Anh sẽ không để họ mang nàng đi với họ. Họ sẽ phải giết anh trước đã. Và anh nhận ra rằng chẳng khó để làm điều đó, trong tình cảnh này.

“Người có hiểu những điều ta nói không?”

Cơ bắp trên ngực anh căng lên. Cái giọng rì rầm khàn khàn thực sự rất rõ với anh. Không phải giọng của người Viking, nhưng là giọng của một người Celt. Gaelan chăng? Không, giọng của y không trầm thế này. Những người Viking đã không trốn đi, vậy thì tình hình cũng chẳng khá hơn, người Celt lại tấn công. Và lần này họ dám vào tận sảnh của anh.

“Trả lời đi, tên Saxon!” vẫn là tiếng rì rầm, nhưng giờ đây đã trở nên giận dữ.

“Có, ta hiểu người.”

“Được đây.”

Sức ép của con dao găm lơi đi và rồi một lưỡi kiếm nằm ngang cổ anh, ngay nơi mà chỉ cần một cú giạt nhẹ cũng đủ làm đứt tĩnh mạch cảnh của anh. Mặc dầu vậy, anh vẫn không thể động cựa. Anh phải nằm đó và chấp nhận điều tiếp theo sẽ đến. Con giận trào lên từ sự bất lực nhường này.

Anh rít lên, “Hãy nói yêu cầu của người đi!”

“Dễ thôi, tên Saxon,” giọng thì thầm cảnh cáo. “Ta tới để tìm những câu trả lời khi bọn họ vẫn đang đập lộn đập lạo lẫn nhau. Ta sẽ không vội phân xử cho tới khi ta biết tất cả sự thật.”

Royce cau mày trong bóng tối. Anh chẳng hiểu mô tê át giáp gì từ những điều được nói. Anh chẳng hề nghe tiếng đánh nhau. Thực ra thì anh chẳng nghe gì ngoài tiếng thở của bọn họ. Sảnh hoàn toàn yên ắng như nó vẫn vậy

vào giữa đêm. Mọi người hoặc vẫn ngủ hoặc đã chết cả.

“Ai--”

Lưỡi kiếm làm rỉ máu, bắt anh im lặng. Kristen cựa cựa bên anh. Anh cố thả lỏng cánh tay nàng đang gói lên. Anh không muốn nàng thức giấc vì chuyện này.

“Ta sẽ đưa ra những câu hỏi cho ngươi, tên Saxon. Ngươi sẽ thành thật trả lời nếu ngươi còn quý mạng sống mình.”

Điều này làm mọi thứ càng rối tinh rối mù. Anh đã biết điều gì đó mà có thể làm một người Celt quan tâm? Và đám người nào đang đập lộn lẫn nhau?

Royce lặng lẽ đáp, “Ta sẽ nói với ngươi bất cứ điều gì ngươi muốn, nếu ngươi để người phụ nữ này ra đi.”

“Để nó đi hả?” có sự ngạc nhiên trong câu nói đó, nhưng anh không hề được chuẩn bị cho điều mà sau đó gã người Celt nói tiếp. “Đó là con gái ta, người mà ngươi đang ngủ với. Liệu Giáo hội Saxon của ngươi có cho ngươi cái quyền ấy không?”

Royce nhắm nghiền mắt lại. Anh nghe không đúng chứ. Không, anh không thể. Cha Kristen đâu phải người Celt.

Nóng nảy, giọng nói tiếp tục: “Đây không phải là câu hỏi đòi ngươi phải suy nghĩ, tên Saxon kia. Hoặc ngươi được Giáo hội của ngươi trao cho ngươi cái quyền đó, hoặc là ngươi không được.”

“Ta không được trao quyền đó.”

“Thế thì con gái ta có cho phép ngươi không?”

Bất đồ, Royce cảm thấy nực cười, điều này không thể tin được. “Ta nghĩ ngươi đã nhầm lẫn. Ta chẳng ngủ với một cô gái người Celt nào cả.”

Lưỡi kiếm nhấn vào cổ anh một lần nữa. “Ta không có nhiều thì giờ để tìm hiểu sự thực, vì thế đừng có làm phí nó bằng cách lẫn tránh. Kristen là con gái ta, và ta không hề nhầm lẫn trong việc ngươi là ai.”

Giọng thì thầm đã không còn. Bà ta nói với một giọng rõ ràng, khàn khàn -- một phụ nữ.

Royce ngờ vực nói, “Bà là mẹ cô ấy?”

“Chúa gìn giữ ta, vậy chứ ngươi nghĩ ta là cái người quái quỷ nào hả?”

“Không phải là một phụ nữ!” anh làu bàu.

Với những việc xảy ra xung quanh, Kristen không thể ngủ được nữa. “Royce, cái gì --”

“Yên nào, con yêu, nếu không, lưỡi kiếm mẹ đang kề cổ hấn sẽ trượt vào sâu hơn đó.”

“Mẹ! Ôi, Chúa ơi, là mẹ thực hả? Bằng cách nào --”

“Kristen, yên nào!” Royce nhắc khi nàng ngồi bật dậy, làm chiếc giường rung rinh, và máu nhiều xuống cổ anh nhiều hơn.

“Lưỡi kiếm nào?” Kristen hỏi, và rồi thét lên hoảng hốt: “Ôi, không, Mẹ, đừng làm anh ấy bị thương!”

"Do not?" Brenna removed the dagger, throwing her arms up in exasperation. "Do not hurt him, after all, Ohthere has told us he has done to you? He whipped you!"

“Đừng à?” Brenna lấy con dao găm đi, cẩu tiết vung hai tay lên. “Đừng làm tổn thương gã, cuối cùng là thế, chẳng phải Ohthere đã nói với chúng ta hắn đã làm gì con sao? Hắn đã quất roi vào con!”

“Đó là một sự nhầm lẫn,” Kristen nói, đẩy Royce nằm xuống khi anh bắt đầu ngồi lên. “Thorolf cũng nói thế với mẹ sao?”

Brenna ngật ngừng. “Hình như nó có nói, nhưng Bác Hugh của con đâm cho nó một phát khi nó bắt đầu bênh vực tên Saxon. Mẹ nghĩ nó vẫn còn bất tỉnh.”

“Bác Hugh cũng ở đây hả mẹ?”

Royce tóm lấy đôi tay của Kristen và ngồi lên bắt kê nỗ lực của nàng để bắt anh nằm xuống. “Em đã nói dối anh,” anh lạnh lẽo nói. “Em nói em không hiểu Gaelan nói gì, vậy mà em đang nói chuyện với mẹ em bằng cùng một thứ tiếng Celt.”

“Dĩ nhiên là thế rồi. Hai chúng em học nó từ mẹ mà. Gaelan là anh trai em.”

"Selig?"

"Vâng."

“Vậy thì em nói dối về cái chết của anh ta!”

“Không! Em nghĩ là anh ấy đã chết. Anh ấy mất rất nhiều thời gian để hồi phục sau khi bị thương và để tìm em. Nhưng em không thể nói với anh về thân thể của anh ấy. Anh cũng sẽ xiềng anh ấy lại cùng với những người khác nếu anh biết anh ấy là một người Viking.”

Nắm tay anh trên cánh tay nàng lỏng ra khi anh nhớ lại cách cư xử lạ lùng của nàng vào cái ngày mà Gaelan -- hay, đúng hơn là Selig -- xuất hiện. Anh với một tay chạm vào má nàng, những ngón tay dịu dàng nơi ấy khi anh cúi lại gần áp đôi môi mình vào môi nàng.

“Anh xin lỗi,” anh nói đơn giản.

“Ngọt ngào chưa kia,” Brenna châm chọc. “Nếu hai đứa đã cãi vã và làm hòa xong, thì vẫn còn một chuyện nghiêm trọng phải đối mặt đó. Cha con muốn có máu gã Saxon của con đó Kristen à.”

“Không!”

“Chuyện không đơn giản thế đâu,” Brenna nghiêm khắc nói. “Mẹ chỉ có thể lần đi và đến đây vì bọn họ đang bận cãi lộn với nhau -- Garrich, Hugh, và anh trai con -- không phải về việc liệu có nên giết cậu ta mà là ai sẽ dành

được niềm vui làm việc đó.”

“Selig không thể đâu,” Kristen khẳng định. “Anh ấy biết tình cảm của con mà.”

“Có thể. Nhưng một khi nó nghe về chuyện quất roi --”

“Lại chuyện đó rồi!” Kristen nóng nảy la lên. “Chuyện không phải thế -- chỉ có hai roi nhẹ thôi mà. Anh ấy ra lệnh khi nghĩ rằng con là một cậu nhóc và anh ấy muốn biết sự thực. Anh ấy đã ngừng lại ngay khi biết con là phụ nữ.”

“Vậy thì con nên giải thích với Selig, thay vì để anh con nghe việc này từ Ohthere -- người mà mẹ chắc là chẳng hiểu gì về việc này ngoài cái nó nhìn thấy.”

“Con chưa hề trách Royce về chuyện này. Sao các anh ấy có thể làm thế chứ? Thorolf biết rõ. Ôi, thật là tai họa khi Bác Hugh quá nóng nảy và đánh gục anh ấy.”

“Cả đám bọn họ đang nổi điên, con yêu à. Bộ con nghĩ mọi chuyện sẽ khác sao khi mà họ đến đây và thấy con bị bắt làm nô lệ và buộc phải chung chăn gối với người cầm tù con?”

“Con sẽ giết Selig!” Kristen nổi cơn lôi đình. “Anh ấy biết con không bị ép uông gì mà. Sao anh ấy không nói thế với mẹ?”

Brenna cười trước sự sôi nổi của con gái. “Có thể trong cơn giận của mình, anh con đã quên mất chuyện đó. Nhưng mẹ vui khi biết điều này. Giờ thì bình tĩnh nào con gái. Để bản thân mình giận dữ sẽ không giải quyết được vấn đề đâu.”

Royce hỏi với vẻ điềm tĩnh gượng gạo, “Tôi đoán là bà đã thả các tù nhân của tôi ra rồi?”

“Phải,” Brenna trả lời. “Việc đó dễ òm ấy mà. Saxon, sân trong của nhà người không được bảo vệ chặt chẽ đâu.”

“Thế còn nhóm tuần tra trong rừng?”

“Xong luôn rồi.”

“Ý bà là đã bị giết chết!”

“Chỉ vài tên thôi. Giết chóc đâu có giúp chi. Lính canh cổng cũng xong luôn. Lý do duy nhất mà bọn ta rút lui ra bên ngoài tường thành mà không chiếm sảnh của người là vì người đang giữ Kristen bên trong. Chừng nào người còn giữ nó, thì người ở kèo trên. Nhưng họ sẽ không bỏ qua đâu Saxon.”

“Tên tôi là Royce,” anh sáng giọng.

“Và tên ta là Brenna. Và nếu chúng ta bàn đến tên tục thì để ta bảo cho người biết: ta có thể giết người trong khi người đang ngủ và đưa con gái ta ra khỏi đây an toàn.”

“Người của bà rõ ràng là muốn lấy máu tôi,” anh giận dữ đáp. “Sao bà lại không muốn thế?”

“Ta đã không nghĩ đến điều ấy.”

“Mẹ à!” Kristen phản đối.

“Thật đó cung. Có Chúa chứng giám, mẹ muốn thấy hấn và cả đám người của hấn chết. Rốt cục rồi mẹ cũng vỡ lẽ, sau chừng ấy năm trường, rằng ông nội con đã cảm nhận ra sao, và tại sao ông lại tìm trả thù người của mẹ vì những gì họ đã làm với cha con khi cha con bị cầm tù trong một cuộc tấn công. Mẹ tới đây để tự mình báo thù, y hệt như Anselm đã làm khi ông bắt mẹ.”

“Nhưng sao mẹ biết chỗ mà tìm tui con?”

“Là do vợ Ivarr. Con biết nó là người cả lo mà. Ivarr đã bảo nó điều cả đám toan tính, và rất lâu trước thời hạn quay về của con tàu, nó đã đến gặp Garrick và thú tội tất tặn tặn. Nhưng chúng ta đã nghĩ mình đến chẳng được tích sự gì khi thấy tu viện Jurro chỉ còn là một đống hoang tàn. Chúng ta nghĩ mấy gã trai đã thành công trong cuộc đột kích và chúng ta đã rời nhà quá sớm, và con có thể đã ở nhà lúc này. Chúng ta liền quày quả trở về với các con tàu --”

“Có nhiều hơn một con tàu à?” Royce chen ngang.

“Ba,” Brenna trả lời. “Bởi vậy nếu người nghĩ đến việc đánh nhau với bọn ta thì quên nó đi. Bọn ta đến đây chuẩn bị đầy đủ để tham chiến, với hơn một trăm người.”

Kristen lần tìm tay anh. “Anh sẽ không chống lại cha em chứ, phải không anh?”

Để trả lời, anh chỉ càu nhàu. Brenna cũng phát ra một âm thanh tương tự. “Cậu ấy chẳng có lựa chọn nào khác đâu, Kristen.”

“Không, sẽ không có cuộc đánh nhau nào cả,” Kirsten bướng bỉnh khẳng định. Nàng bò ra khỏi giường, kéo tấm trải giường cùng với nàng. “Mẹ ơi, con -- Ôi, trời đất quý thần ơi! Con muốn nhìn mẹ, mẹ ơi. Mẹ đứng yên ở chỗ đó đi.” Nàng chộp lấy một ngọn nến và rời phòng để tìm một ngọn đuốc thấp lên.

Royce với lấy quần áo của mình, rồi điềm tỉnh mặc vào. “Brenna, bà đã cho biết tại sao bà muốn giết tôi. Giờ hãy cho tôi biết sao bà lại không làm thế.”

“Vì chính ta đã từng bị cầm tù và bắt làm nô lệ, dẫu thế, ta lại đem lòng yêu người đàn ông có ta như một quà tặng. Garrick là chồng ta. Ông ấy đến đây không phải như là một người Viking, nhưng là với tư cách là một người cha. Và chính người cha này người sẽ phải đối mặt đấy.”

“Giờ, tôi sẽ bắt bà,” anh liềm lĩnh chạm vào kiếm của mình. “Vậy là tôi có

hai con tin đề đàm phán.”

Một tiếng cười nhẹ phát ra từ phía bên kia phòng. “Ta sẽ không thử đâu.”

Anh không nói gì khi ánh sáng rọi vào từ phía cửa. Một khắc sau, Kristen xuất hiện, dùng bàn tay che ngọn nến, với tấm trải giường phủ trên vai và quần quanh mình nàng.

“Ôi, Mẹ, hạ nó xuống đi,” Kristen rầy rà. “Anh ấy sẽ không tấn công mẹ đâu.”

Giờ đây với ánh sáng, Royce nhìn trừng trừng vào cánh cung có dáng hình góm guốc đang giương thẳng vào ngực anh, và đó không phải là cung của anh. Brenna đã mang nó theo với bà.

Anh bắt đầu phá lên cười vào sự ngốc ngếch của mình khi đã đánh giá thấp người phụ nữ này. Anh sẽ bị ngạc nhiên cho xem nếu anh cố tước vũ khí của bà trong bóng tối.

Kristen quắc mắt lên nhìn anh, khi thấy tay anh đang đặt trên đốc kiếm. Anh toét miệng cười với nàng, rồi đưa hai bàn tay lên trời chịu thua. Và rồi anh ngấm nhìn khi mẹ và con gái trùng phùng, Kristen chạy a vào đôi tay mở rộng của Brenna. Nhưng chính Kristen lại là người cao vượt hơn mẹ nàng.

Royce lắc đầu kinh ngạc. Làm sao mà người phụ nữ này lại có thể là mẹ của Kristen được cơ chứ? Bà quá nhỏ nhắn, bé xíu xiu xiu, vóc dáng mảnh khảnh của bà đóng khung khít khao trong chiếc áo dài nhung đen. Mái tóc dài đen như lông quạ được bím lại trải dài xuống lưng, đôi mắt xám dịu dàng lướt trên mặt Kristen khi bà khum lấy khuôn mặt nàng trong đôi bàn tay. Màu sắc bà có giống y hệt của anh trai Kristen, điều này chỉ làm anh cho rằng Kristen giống cha nàng. Dẫu vậy, khuôn mặt bà y chang Kristen. Nhưng Chúa ơi, bà quá trẻ để làm mẹ. Người phụ nữ này thật xinh đẹp.

“Mẹ chẳng giải thích sao mẹ tìm thấy chúng con ở đây,” Kristen nói.

“Đó là nhờ Perrin, ông đã đảo một vòng lớn quanh vùng này, và tìm thấy chốn này hôm nay, ông ấy thấy mấy đứa con trai đang làm việc trong sân. Bọn ta rút vào rừng, để đợi đêm xuống.”

“Ôi, Mẹ ơi, mẹ không thể tưởng được con mừng như thế nào khi gặp mẹ!” Kristen nói, vẫn ôm lấy bà thật chặt. “Gần đây con đã buồn phiền biết bao, khi biết cha mẹ mong chờ tàu chúng con trở về nhà, giờ thì mùa đông đang dần tới, và con biết cha mẹ sẽ buồn biết mấy khi chúng con không về.”

“Đó là lý do tại sao nàng u sầu ử dột à?” Royce hoài nghi hỏi.

Kristen liếc về phía giường, vẻ xấu hổ. “Phải, em xin lỗi em đã không nói cho anh biết, Royce, nhưng về chuyện này thì anh chẳng thể làm được gì cho em đâu.”

“Vậy mà anh cứ tưởng... Thôi đừng bận tâm,” anh gất gỏng nói. “Lần sau hãy cứ bảo anh và để anh tự phân định xem liệu anh có thể giúp hay không.”

“Các con, chẳng còn thời gian để mà phí phạm với mấy câu hỏi của tụi con nữa đâu,” Brenna nói một cách thực tế. “Cậu phải trả lời câu hỏi của ta, và nhanh lên: Cậu sẽ cưới con gái ta chứ, Royce?”

“Mẹ à!” Kristen thét lên. “Mẹ không thể hỏi anh ấy điều đó được!”

“Mẹ phải hỏi,” Brenna khẳng định. “Mẹ phải có thứ gì đó để mà dỗ dành cha con, mặc dù điều này có thể đã quá trễ.”

“Con sẽ không có một cuộc cưỡng hôn đâu,” Kristen cứng rắn nói. “Và anh ấy đã hứa hôn rồi. Anh ấy không thể cưới con.”

Brenna nhướn lông mày nhìn Royce. Anh mỉm cười với bà. “Lời hứa hôn mà cô ấy nói đến đã bị hủy bỏ.”

“Cái gì?” Kristen thở dồn. “Hỏi nào thế?”

“Lúc anh bỏ đi hai ngày ấy, anh đến Raedwood để nói chuyện với cha của Corliss. Ông ấy đã không đến nổi quá bức bối vì anh không muốn cưới con gái ông ấy, khi anh đã đề nghị gả Darrelle cho Wilburt, con trai ông ấy, thay vào đó.

“Đây có phải là điều bất ngờ anh đã nói anh dành cho em không?”

“Không, đám cưới của chính em mới là điều bất ngờ, mặc dù anh không chắc là em sẽ đồng ý. Em đã bị anh gạt khi thú nhận rằng em yêu anh, và anh chẳng nghe em nói lời yêu kể từ khi đó.”

“Anh thực sự muốn cưới em hả?”

“Phải.”

“Ôi, Royce ơi!” Nàng lao mình vào anh, hạ anh nằm thẳng lưng trên giường.

“Vậy là cậu yêu con gái ta chứ?” Brenna cắt ngang nụ hôn của họ.

“Mẹ!” Kristen lăn người sang bên. “Chúa ơi! Con chưa từng được nghe điều ấy trước đây, và giờ con phải nghe nó trước mặt mẹ, và trong tình trạng ép uống ư? Liệu có cách khác --”

“Yên nào, cưng. Mẹ không có thì giờ để lo cho sự đa cảm của con đâu. Đâu phải lỗi của mẹ nếu cho tới giờ cậu ta vẫn không nói điều đó với con, nhưng mẹ sẽ nghe cậu ta nói điều đó.”

Royce liền nói. “Con yêu cô ấy.”

“Nó chẳng có ý nghĩa gì khi anh buộc phải nói điều đó,” Kristen làu bàu.

Anh nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn vào mắt anh. “Em thực sự nghĩ là anh có thể bị ép để nói điều đó sao, nàng chồn cái? Anh yêu em.”

Phía sau họ, Brenna cười rúc rích. “Cha con cũng thừa nhận điều ấy rồi vậy đó Kristen.”

Kristen mỉm cười hoàn toàn sững sốt. Nàng thậm chí còn không nghe mẹ nói gì. Nhưng Royce không thể làm lơ sự hiện diện của Brenna, bất chấp anh mong bà rời đi ngay nhiều như thế nào.

Anh nghiêm chỉnh nói, “Và giờ thì thế nào?”

“Giờ thì ta đã có câu trả lời cho mình, ta sẽ rời đi như khi ta tới, và hy vọng là ta có thể nói vài điều lý lẽ--“

"Brenna!"

Royce thấy hai người phụ nữ rúm ró lại khi nghe âm thanh của cái giọng trầm vang đó bên ngoài cửa sổ. Nó làm anh dựng cả tóc gáy.

“Chúa gìn giữ chúng ta, mẹ biết là đã hy vọng quá nhiều là cha không nhận ra mẹ đã lẩn đi.”

“Brenna, trả lời ngay!” Garrick gầm lên lần nữa.

“Cha em hả?” Royce đánh bạo hỏi.

“Dạ phải.”

“Và ông ấy cũng nói tiếng Celtic hả?”

“Em đã bảo anh bà nội là người đạo Công giáo mà. Bà là người Celt --”

Brenna sắc giọng cắt ngang. “Tốt nhất con chạy nhanh xuống dưới, Royce. Chẳng nghi ngờ gì là Garrick đã đánh thức người của con. Hãy xem chừng để họ đừng rời khỏi sảnh với vũ khí, nếu không họ sẽ bị đốn ngay.” Bà không chờ xem liệu anh có nghe lời không, mà vội chạy u đến bên cửa sổ, gọi với xuống, “Trời đất ơi, cái ông Viking kia, anh không cần phải thét lác xuống sảnh. Em đang ở đây, an toàn, và Kristen đang ở với em. Không! Đừng có vào đây, Garrick. Em sẽ xuống với anh.”

Kristen chuyển đến bên cửa sổ đứng cạnh mẹ vào lúc Royce rời khỏi phòng. Ánh đuốc sáng rực cả mảnh sân bên dưới, và cái mà nàng thấy là hơn cả trăm người Viking -- đội mũ giáp trụ, vũ trang bằng kiếm và rìu, và sẵn sàng đột chiếm căn sảnh. Nàng chỉ cầu sao Royce không ra lệnh người của anh cầm khí giới lên. Họ không có lấy một cơ may.

Chương 43

“Không! Không, Thorolf, anh không thể làm thế! Hãy để em nói chuyện với ông.”

Bây giờ đã là buổi sáng, nhưng trong sảnh vẫn hoàn toàn yên ắng. Đám phụ nữ khóc lặng lẽ và cầu nguyện. Còn cánh đàn ông nghiêm trang liếc mải vũ khí của họ.

Brenna đã quay trở về với Garrick, nhưng ông không cho bà quay lại. Thay vào đó, Thorolf được gửi đến để cho mọi người biết điều đã được quyết định. Nhóm người Viking lại rút ra ngoài tường thành lần nữa. Kristen đã cùng chờ đợi với Royce trong suốt phần còn lại của đêm. Họ chờ một cuộc tấn công, một tối hậu thư, nhưng không hề chờ đợi điều mà Thorolf được dặn dò phát ngôn.

Nàng đứng với Royce ngay tại lối vào, nơi họ gặp Thorolf. Khi trời vừa hừng sáng, anh tay không tiến đến. Hàm anh xung chù vù to gấp đôi bình thường, đó là chứng tích xác thực cho cái tính nóng nảy của Bác Hugh. Anh chỉ nói với nàng, để nàng dịch lại lời anh nói cho Royce. Nàng vẫn chưa làm điều đó.

“Em có thể đi với anh đến gặp ông ấy bây giờ,” Thorolf thẳng thắn bảo nàng. “Nhưng nếu em rời khỏi sảnh này, anh chàng Saxon của em sẽ mất quyền lực thương lượng duy nhất của gã đấy. Anh không nghĩ là em muốn thế đâu.”

“Vậy thì anh đưa ông đến đây cho em.”

Thorolf lúc lắc đầu. “Ông ấy sẽ không đến đâu. Ông chẳng tin tưởng một tên Saxon nào cả.”

“Anh đã đến đây đây thôi!”

“Ừ.” Anh toét miệng cười. “Nhưng anh tin vào khả năng của em, nó ngăn anh chàng của em không cắt họng anh. Cha em đâu có thấy cái quyền lực mà em có đối với gã, như anh đã chứng kiến.”

Nàng giận đủ để thốt lên, “Cho ba cái chuyện lật vật thì còn có thể, nhưng không phải cho những việc liên quan đến sự an toàn cho người của anh ấy đâu!”

Thorolf chẳng ngán. Nếu anh bị hạ gục thì điều đó đã phải xảy ra rồi. Nhưng anh chàng Saxon chỉ đứng bên họ, mặt anh ta khó mà dò biết được điều gì. Anh ta thậm chí còn chẳng có vẻ nóng nảy muốn biết họ đang cãi vã về chuyện gì.

“Em sẽ nói cho anh ta biết chứ?” anh hỏi. “Nếu anh phải làm điều đó, có thể anh ta sẽ không hiểu hết.”

“Thorolf à, làm ơn đi mà! Chuyện này không thể xảy ra. Em yêu cả hai người bọn họ. Đối với em, trong chuyện này chẳng có ai là người thắng cuộc cả!”

“Anh không nghĩ mọi người quan tâm đến điều ấy đâu. Mười sáu người bọn chúng ta bị bắt làm nô lệ, bị buộc phải làm việc cho những tên Saxon này. Không phải tất cả chúng ta đều muốn trả thù vì việc ấy. Vài người thậm chí còn muốn ở lại và định cư ở đây, nếu họ có thể làm thế như những người tự do. Nhưng những ai không muốn trả hận thì lại có những người anh và những người cha ở đây lúc này, đang muốn làm điều ấy đây.”

“Ôi, chơi vậy kỳ quá!” nàng la lên. “Đó là rủi ro họ phải gánh chịu khi họ tấn công nơi này!” “Họ đã chẳng chịu nhìn nhận vấn đề như vậy.”

“Trời đất quý thần ơi! Mẹ em chẳng nói gì với cha em hết phải không?”

“Họ nói chuyện lâu lắm -- hoặc giả, như thế này thì đúng hơn, họ cãi lộn. Đó là sau khi quyết định đã được đưa ra.”

“Mẹ em có chấp thuận điều đó không?”

“Không, bà đâu có chịu, nhưng cũng như em thôi, bà đâu có được nói gì trong chuyện này. Là một Tiểu Vương, bác em chỉ đạo chuyện này (thực ra bác Hugh của Kristen mang tước Jarl, được định nghĩa là nhà quý tộc Xcandinavi trung cổ địa vị xếp ngay sau nhà vua). Ông là người ra quyết định chung thẩm, và ông đã chấp thuận chuyện này. Và mọi người đều đồng lòng chọn cha em, cảm nhận ông mang nặng trong lòng căm ghét gã Saxon cũng vì có dính dáng đến em. Giờ thì nói cho anh ta biết đi, Kristen. Thời khắc sắp đến rồi đó.”

Nàng nhìn Royce. Mặt nàng thất sắc, không còn hột máu. Sự đau đớn khôn khổ đọng đầy trong mắt nàng. Làm sao nàng có thể nói cho anh hay? Nàng phải nói với anh thôi. Chúa giúp nàng với, nàng sẽ nát tan trong cái ngày hôm nay thôi.

Giọng nàng trống rỗng. “Anh bị thách đấu, thưa ngài. Họ đã chọn nhà quán quân của họ và anh sẽ chỉ phải đấu với ông ấy. Nếu anh đánh bại được ông ấy, họ sẽ bỏ đi.”

Bằng nụ cười mỉm với nàng, Royce làm vỡ nát tim nàng. “Thế là tốt hơn cả những gì anh hy vọng, Kristen à. Sao nhìn em lại thế? Em e rằng anh không thể thắng à?”

“Thì em có e rằng thế,” nàng đau khổ nói.

“Được rồi. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh bại trận?”

Anh đã trải lòng ra với nàng. Nàng không thể nhìn vào mắt anh. “Alden vẫn còn có em để mà thương lượng. Bác Hugh của em chỉ đạo ở đây. Bác không nghĩ là anh sẽ giết em, nhưng bác không chắc lắm về những người Saxon khác. Bác Hugh không dám đánh liều với mạng sống của em đâu. Họ

sẽ rời đi nếu em được trao cho họ. Cách nào thì người của anh vẫn sẽ an toàn.”

“Vậy là họ chỉ có ác ý với mình anh thôi sao?”

“Vâng. Một người Viking thà chết gục trên chiến trường còn hơn là bị bắt làm nô lệ, vì danh dự đã mất khi bị cầm tù. Anh đã đẩy họ vào cái điều mà họ ghét nhất.”

“Và dấu vậy, họ vẫn sẽ hài lòng nếu anh thắng chứ?”

“Royce à, họ là những người đàn ông thích tranh đấu. Họ đấu với nhau vì thể thao hay chỉ vì một sự xúc phạm nhẹ hều; vấn đề chẳng phải tại sao. Có những người đàn ông đã chết trong những buổi yến tiệc hội hè của bọn em từ những chuyện khởi đầu có thể chỉ là một cuộc cự lộn đơn giản. Bọn đánh nhau với bè -- Đó là lời thách thức mà họ làm cho to chuyện hơn. Nhưng người thắng cuộc luôn được tôn sùng như là người giỏi giang hơn. Họ sẽ gửi người giỏi nhất của họ đến đấu với anh. Họ không nghĩ anh có thể đánh bại ông, nhưng nếu anh thắng, anh sẽ chứng tỏ được sức mạnh của mình và sẽ được tôn trọng vì điều đó.”

Anh nâng cằm nàng lên, buộc nàng nhìn vào mắt anh. “Dẫu vậy, điều này vẫn làm em đau buồn sao? Em muốn anh từ chối lời thách đấu này hả?”

Nàng rên lên. “Anh không thể. Mẹ em ắt hẳn đã bảo với mọi người là anh sẽ không làm tổn hại em cho dù bất cứ điều gì xảy ra. Như em đã nói, bác em không tin chắc vào điều này. Họ sẽ tấn công vào trong sảnh nếu anh không ra đấu, Royce. Anh không có chọn lựa nào hết nếu anh muốn giữ mạng sống cho người của anh.”

“Vậy họ thậm chí có thể tấn công ngay lúc này, dẫu thế thay vào đó, họ lại thách đấu anh. Vậy là công bằng rồi Kristen. Đừng buồn phiền nữa. Anh không thể thua cuộc.”

Nàng ngẹn ngào, rồi quay lưng bỏ chạy lên cầu thang. Royce cau mày phía sau nàng cho tới khi nàng khuất dạng bên trên. Rồi anh trừng mắt sắc lẹm nhìn Thorolf.

“Người đã nói gì với Kristen làm nàng buồn đến vậy?” Royce hạch hỏi.

Thorolf phát đầu đau vì cố theo dõi cuộc trò chuyện tốc độ giữa hai người. Anh bỏ cuộc sau khi anh biết chắc rằng anh chàng Saxon đã biết mình bị thách đấu. Nhưng anh ắt biết tại sao tự nhiên Kristen lại buồn bực. Anh ắt phải có một ý gì khác nữa.

Thorolf rùn vai. “Garrick nổi điên lên với Selig...mất con tàu...đem Kristen đến đây. Sẽ giống như một cuộc trừng phạt.”

Royce vẫn cau mày. Có thể nào vì lo lắng cho anh trai mà nàng có vẻ khổ sở như vậy? Có thể vậy lắm chứ, khi nàng còn phải gộp thêm nỗi lo về kết quả của trận đấu này.

“Khi nào thì người của người đến?” anh hỏi.

“Chỉ có thời gian để chuẩn bị thôi.”

“Hắn ta sẽ vũ trang đầy đủ chứ?”

"Phải"

Royce gật đầu để Thorolf đi. Anh kêu người lên phòng anh mang áo giáp xuống trong khi anh kể cho Alden nghe điều gì sắp xảy ra, và dặn dò cậu ta trong trường hợp nhờ chẳng may anh bại trận. Chỉ lát sau, anh đã đội mũ giáp trụ và trĩu nặng trong lớp áo giáp. Alden đang mài kiếm của mình thì một tiếng kêu phát ra từ bên ngoài.

Tay kiếm tay khiên, Royce bước ra ngoài. Những người Viking đã tràn cả trong sân, vậy mà họ vẫn còn dàn trận dọc tường thành ngoài, khiên và kiếm của họ nằm cả dưới chân như một dấu hiệu cho thấy họ ở đó chỉ để quan sát. Thấy vậy, người của Royce cũng bắt đầu rời sảnh ra ngoài, và anh ra lệnh cho họ hạ khí giới xuống giống như vậy. Anh thấy mẹ của Kristen, đang ôm chặt lấy tay của một gã khổng lồ, ngực to như cái thùng tô nô đang ở bên bà. Có phải đó là cha của Kristen?

Royce không thắc mắc lâu, sự chú ý của anh nhắm vào đối thủ của mình, đang đứng chỉ cách vài bước chân. Gã là một tên bự chảng, có lẽ thậm chí còn cao hơn Royce một hoặc hai inch (3 hoặc 5 phân). Đôi chân mạnh mẽ đang rộng được quấn trong lớp da dày cui, đó thứ duy nhất gã mặc ngoài chiếc mũ giáp trụ hình nón với phần bảo vệ mũi dài sọc che gần hết khuôn mặt. Các múi thịt căng phồng ngang khuôn ngực rộng và săn chắc lại nơi khoang bụng phẳng lì. Đôi cánh tay như những dùi cui bằng bắp thịt. Những vòng tay vàng rộng bản ôm lấy hai cổ tay gã, được chạm khắc hình măng xà. Chiếc khiên to đùng của gã được phủ da, với phần nhô lên ở giữa dày đến hai inch (5 phân). Và thanh kiếm hai lưỡi của gã là một trong những thứ vũ khí được chế tác đẹp nhất mà Royce từng thấy, đốc kiếm được chạm trổ và khảm dát vàng bạc một cách hoàn hảo.

Royce thấy tất cả những thứ đó chỉ trong một ánh nhìn. Gã này để ngực trần như một dấu hiệu coi thường mà anh không thể cho qua. Anh gọi Alden tới giúp anh cởi bộ áo giáp ra khỏi mình.

“Anh điên à?” Alden muốn biết.

“Không hề, hắn ta ở thế thượng phong nếu anh bị nặng nề và hắn thì không. Anh không nghĩ trận chiến này sẽ kết thúc nhanh đâu em họ ạ. Anh không định đưa cho hắn bất kỳ một lợi thế nào.”

Một tràng hò reo cổ vũ từ nhóm người Vikings khi Royce phanh trần ngực mình. Đối thủ của anh đứng đó đợi anh. Alden trao lại cho anh kiếm và khiên của anh, và Royce tiến đến gã đàn ông mà anh phải giết. Và rồi anh đông cứng cả người khi nhìn thấy đôi mắt màu hồ thủy trừng trừng nhìn anh

từ dưới lưới bảo vệ mắt của mũ giáp trụ. Anh văng tục kịch liệt, lui lại. Anh lại chửi thề lần nữa, ném thanh kiếm của mình xuống mảnh đất giữa bọn họ.

Garrick hạ kiếm mình xuống. “Nhân danh Thần Thor, con bé chẳng nói gì với ngươi hết, phải không?”

“Tôi không thể đấu với ông!” Royce giận dữ gầm gừ. “Điều này sẽ giết chết cô ấy mất!”

“Đó có phải là lý do lý tưởng duy nhất để ngươi khỏi phải đấu chẳng?” Cái giọng sỉ nhục đủ để Royce không làm vào đâu được lời nói kháy về sự hèn nhát. Anh gần như đã nhặt lấy kiếm của mình. Nhưng khuôn mặt đau khổ của Kristen hiện lên trong trí anh và anh nắm chặt hai tay nắm của mình để chống lại sự thôi thúc.

“Hãy đưa người khác ra đấu với tôi,” Royce sít giọng nói. “Đưa cái con gấu đang đứng cạnh vợ ông lại cho tôi.”

“Không, anh trai ta không đủ điều kiện để đấu với một gã trai trẻ với kích cỡ như ngươi, dù anh ấy không chịu thừa nhận điều đó. Ngươi sẽ đấu với ta hoặc chẳng ai cả. Hay con gái ta cũng quên không nói cho ngươi biết điều gì sẽ đến nếu ngươi chối từ cuộc đấu với ta?”

“Cô ấy có nói cho tôi biết!”

“Vậy thì nhặt kiếm của ngươi lên, tên Saxon. Ngươi biết đó ngươi không có chọn lựa nào khác đâu.”

“Ông có chắc là ông không quá già để tự làm cái vụ này hả, người Viking?” Royce nhạo báng. “Tôi tập luyện trong các cuộc chiến hàng ngày, chuẩn bị để nghênh chiến với bọn Đan Mạch, đồng đạo của ông. Dầu vậy, tôi hiểu ông chẳng hơn gì một thương buôn.”

“Ô, hô hô!” Garrick cười ha hả. “Giờ thì ta thực sự được thách đấu đúng cách đây. Ngươi có một giây trước khi ta chặt khúc ngươi ra, nhãi con ạ.”

Royce cúi xuống lấy kiếm, lẩn mình cùng với nó, và đứng bật dậy phía bên trái Garrick. Anh chỉ có đúng một giây được hứa trước khi cú đâm đầu tiên giáng xuống tấm khiên của anh. Cú tiếp theo đến trước khi anh trụ vững được trên mặt đất.

Brenna đã nói đúng. Cha Kristen thực sự muốn lấy máu anh. Ông không hề ngừng lại khi tấn công, trút cơn mưa những nhát chém tới tấp, làm Royce phải lùi lại quanh sân. Chưa từng có tên Đan Mạch nào mà Royce đọ kiếm với lại có sự nhẫn tâm nhường này. Nhưng phải thôi, chẳng có tên Đan Mạch nào có động lực như thế này. Ông ta chiến đấu trước tiên như một người bố đang nổi điên, rồi sau đó mới là một người Viking. Anh đang phải trả giá cho mỗi lần anh lôi Kristen vào giường mình.

Từ cửa sổ phòng ngủ của Royce trên lầu, Kristen đứng đó như một bức tượng, ngó xuống trận đấu bên dưới. Đúng xem là cả một cục hình, dầu thế,

nàng không thể dứt mắt mình ra được. Hơn sáu lần, tim nàng gần như rụng xuống chân khi thấy có vẻ như Royce không thể giương khiên lên kịp lúc, khi anh trượt chân và lưỡi kiếm của cha nàng chỉ còn cách anh vài inch, khi anh cuối cùng bắt đầu làm mẻ tấm khiên của cha nàng.

Bây giờ họ đứng như hai bức tường thành, nã kiếm liên hồi kỳ trận vào nhau, đâm tới tấp. Mối Kristen bật máu khi nàng cắn chặt răng để không hét lên. Họ sẽ kéo dài như thế này trong bao lâu? Bao lâu trước khi...

Royce bị đánh gục xuống đất bằng mãnh lực của nhát chém cuối. Garrick nhảy đến bên phải anh, nhưng đôi chân Royce quẩn lầy chân ông và Garrick cũng ngã xuống. Royce nhanh chóng bật dậy, và anh đã có một khoảng hở ngay cơ hoành của gã Viking. Anh không tận dụng nó. Thay vào đó, anh chúi mũi kiếm xuống đất và quăng mũ giáp trụ của mình đi.

“Tôi xong việc rồi!” anh gầm gừ. “Để sau này rồi tôi sẽ giết ông!”

Garrick bật dậy chậm hơn. Ông chĩa mũi kiếm vào ngực Royce và giữ nó ở đó trong một khắc khốn khổ, rồi cũng đâm kiếm xuống đất. Ông cũng quăng mũ giáp trụ sang một bên, lúc lắc rũ cái bờm tóc dày cui từ mái tóc vàng rực của ông.

“Ừ, hai ta phải ngóc lăm mới tiếp tục, vì ta cũng chẳng thể giết người. Nhưng ta chẳng day dứt chút nào về cái này.”

Cú đâm đầu tiên trúng ngay dưới hàm Royce, hạ anh nằm ngay đơ cán cuộc lần nữa. Nhưng anh lăn mình thật nhanh và, với một lực phi thường, thúc vai anh vào ngay bụng Garrick. Trận đấu vẫn gay cấn nhưng là với những nắm đấm thay vì những thanh kiếm.

Trên lầu, Kristen bắt đầu khóc nức trong sự nhẹ nhõm. Phía bên kia sân, Brenna cũng quay đi giấu những giọt lệ của mình. Cả hai người phụ nữ đều mỉm cười, giờ thì chắc chắn là những người đàn ông của họ sẽ sống. Những người Viking chẳng bận tâm mấy đến những cú đánh trong trận đấu đã thay đổi. Họ vẫn cổ vũ người đàn ông của họ, như những người Saxon cũng làm thế phía bên kia họ.

Cuối cùng rồi trận đấu cũng chấm dứt thật lâu sau đó, Royce không thể nhấc đầu lên để cứu lấy linh hồn mình. Garrick, vẫn còn quỳ trên gối ông, nhận cơn mưa của người chiến thắng chỉ trước khi ông đổ gục xuống phủ lên người Royce. Rồi thì cả mảnh sân lặng phất. Khả năng cả hai người vẫn còn sống đã không được mọi người nghĩ đến.

Kristen chẳng cho phép họ có thời gian để mà xem xét chuyện đó. Nàng chạy ào xuống bãi chiến trường và ra lệnh họ phải mang cả hai vào trong sảnh. Khi không một người Saxon nào động cựa nghe lời nàng, nàng xoáy vào Alden với cái nhìn điên giận.

“Đừng làm ta thấy hối tiếc khi tha thứ cho người, tên Saxon kia. Hãy

chuyển họ đi ngay!”

Câu ta liền thực hiện, và thật nhanh Kristen lượm một trong những thanh kiếm bị quẳng đi khi bác nàng và hầu hết những người khác đang tiến lại. Nàng đối mặt với Hugh bằng thanh kiếm, khua nó lên phía trước nàng.

“Xong chuyện rồi, Bác Hugh,” nàng giận dữ cảnh cáo ông. “Giờ thì con sẽ cưới người Saxon này, và nổi thống khổ sẽ đến với bất cứ kẻ nào dám cản con. Anh ấy đã chiến đấu để giành quyền được đòi hỏi hòa bình. Hãy trao nó cho anh ấy.”

Hugh ngã đầu ra sau cười dữ dội. Ông vỗ vào lưng Brenna, làm bà chúm nhủi về phía trước. “Mẹ nào con này, há, Brenna? Thần Odin trợ giúp tất cả chúng ta nếu giòng giống đàn bà mới này đang được chúng ta nuôi dưỡng dọc miền duyên hải của mình.”

Brenna xoay người lại trừng mắt nhìn ông-anh-chồng của bà. “Cái ông ngốc này! Và làm sao mà con bé có thể tồn tại nơi đây nếu em đã không dạy nó cách? Hãy đưa cho nó câu trả lời mà nó mong đợi đi Hugh.”

Ông mỉm cười với cô cháu gái. “Được rồi, anh chàng của con đã chiến đấu ngon lành đó. Hẳn ta có thể có được nền hòa bình cho mình.”

“Và tất cả mọi người sẽ rời đi chứ?”

“Sẽ không đâu cho tới khi bọn ta thấy con được cưới xin đàng hoàng tử tế.”

Kristen cười toe toét, và rồi nàng phá lên cười vui sướng và ném mình vào đôi cánh tay đồ sộ của bác nàng.

Chương 44

Hôm nay Royce không bị quá đau và cứng cả người, nhưng anh vẫn không nghĩ mình đã sẵn sàng để bò ra khỏi giường. Sau ba ngày anh đã khá hơn, nhưng trong đời mình, anh chưa từng cảm thấy thảm hại như thế này bao giờ. Đã có lúc dường như mỗi khúc xương trong người anh đều bị gãy cả. Có vài cái xương đã bị gãy thật, và Kristen đã bó ngực anh lại thật chặt để nắn lại mấy cái xương sườn bị nứt.

Nhưng anh không cần phải ra khỏi giường mới biết cái gì đang xảy ra trong sảnh của anh. Dường như không lúc này thì lúc khác, cứ như thể ai nấy ở Wyndhurst đều tha thân ngang qua phòng ngủ của anh. Người của anh thì dạo qua để xem anh sống chết ra sao, còn người của Kristen thì để xem mắt cái anh chàng sẽ cưới đóa hoa Na Uy xinh đẹp của họ.

Darrelle tới phòng anh thường xuyên nhất, vì cô đang mấp mé bờ vực của sự kích động khi có quá nhiều người Viking trong sảnh của cô. Alden thì lại thích thú với tất cả mọi thứ. Và Meghan, cái con bé đáng kinh ngạc, nó vừa sợ vừa thích mấy vị khách của họ, và con bé thậm chí còn rất phân khích tới bảo anh rằng Bác Hugh của Kristen đã hứa sẽ cho nó xem con tàu Viking của ông. Sự đổi thay đã đến với em gái anh, đó là nhờ ở Kristen, thật là một điều diệu kỳ. Nhưng mà rồi, cái nàng chồn cái này cũng đã thay đổi con người anh đầy thôi.

Đôi khi anh tự hỏi phải chăng số phận đã chỉnh sửa lỗi lầm trong việc lấy đi tình yêu đầu đời của anh trong một cuộc đột kích của người Viking bằng cách đưa Kristen đến với anh trong một cuộc tấn công khác. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng đã lấp đầy sự trống rỗng mà anh đã sống trong tất cả những năm tháng này. Anh không còn nghĩ đến Rhona nhiều nữa. Khi anh cố gắng họa hình cô trong trí, những gì anh thấy chỉ là đôi mắt màu hồ thủy và suối tóc nâu vàng chảy dài. Và Kristen yêu anh. Anh đã buộc được nàng làm điều ấy, nàng thực sự yêu anh. Điều này chưa bao giờ hết làm anh ngạc nhiên.

Người duy nhất không vào phòng để gặp anh là cha của Kristen. Với nụ cười nửa miệng, Brenna bảo anh rằng Garrick cũng không ngồi lên và ra khỏi giường của ông được. Lời thú nhận đó làm Royce vui sướng hết cả ngày, vì anh mong đến chết đi được là cái ông lớn tuổi hơn anh đó cũng đang khốn khổ nhiều như anh vậy. Người đàn ông này đã muốn lấy máu anh, và Royce đã phun ra đầy một miệng máu rồi đầy thôi. Anh có thể chờ cho đến ngày tận thế trước khi anh phải đến mặt đối mặt với cái ông Viking tàn nhẫn này lần nữa.

Ba hôm sau đó, ngày tận thế đã tới, hoặc giả đó là Royce cảm thấy thế.

Kristen ào vào phòng cảnh báo cho anh, chỉ vồn vện hai giây trước đó, rằng cha nàng đang tới. Royce vùi đầu anh dưới gối. Nàng khúc khích cười và giựt nó ra khỏi anh. Và rồi Garrick Haardrad xuất hiện ngay cửa vào, lấp đầy nó với khối người to đùng của ông.

Anh đã nhìn thấy cái con người đồ sộ đó khi chiến đấu, nhưng đây là dịp đầu tiên Royce phải thực sự nhìn lên người đàn ông này. Ông chưa đủ già để có một cậu con trai chỉ kém Royce năm hoặc sáu tuổi.

Royce ngồi không yên chút nào khi biết rằng anh đã bị hạ gục thảm nã một cách tâm phục khẩu phục bởi một gã đàn ông già hơn anh gần bốn mươi tuổi (trong truyện này, người Viking hay dùng “score” làm hệ số tính thời gian, một score bằng hai mươi, ở đây Royce xem Garrick như là “a man nearly two score years his senior”), và còn là một thương buôn, người đáng ra phải nhào nhọt ra với tuổi đời chồng chất. Và còn tệ hơn nữa là ông ta còn ngồi lên được và ra khỏi giường đi tới đi lui trước cả anh. Royce biết rất rõ sự cường tráng của sức lực bản thân mình. Một người đàn ông ở tuổi của Garrick đáng ra phải nằm bẹp trên giường ít ra là hai tuần liền.

Vậy mà ông đang đứng đây, thẳng lưng và cao lớn, chỉ có vài dấu vết còn sót lại làm chứng tích cho trận đấu của họ: một cái vảy trên môi ông, một vết bầm vẫn còn trên một bên má, một vết màu bệch bạc nhàn nhạt bên dưới một con mắt. Royce mong là anh có thể thấy con mắt ấy khi nó còn đen thui thui lù và vẫn còn húp híp. Trời đất thánh thần ơi, anh ghét cái khả năng lành da lành thịt quá nhanh của thằng cha Viking này.

Garrick mặc một cái áo tunic bằng da thuộc không tay với chiếc xà cạp dài ôm khít rịt. Đôi ủng bằng da mềm của ông được tán đinh bằng vàng cao lên đến tận đầu gối. Những sợi xích bằng vàng cũng điểm xuyết cho chiếc áo tunic. Đứng ra thì ông là cả một gia tài di động, với cái khóa thắt lưng bằng vàng to cỡ nắm tay trên dây lưng, những món trang sức bằng vàng và đá quý lấp lánh trên những ngón tay, một cái mè đay bằng vàng khối chằm chệ trên ngực, và vàng quấn đầy hai cổ tay ông.

Royce chợt thấy mình rụng rời là anh đang bị đe dọa, không phải bởi sự giàu có và sức mạnh toát lên qua từng phân của người đàn ông này, mà do nét mặt khắc nghiệt của Garrick. Đây là cha của Kristen. Chỉ một lời của ông thôi và Royce sẽ mất nàng.

Có thể thực ra thì tiệc cưới đã bắt đầu, kiểu truyền thống khoe khoang, bắt đầu trước cả đám cưới, và không hề có đôi tân lang và tân giai nhân hạnh phúc tham dự. Thực ra thì tiệc cưới đã bắt đầu ngay từ ngày diễn ra trận đấu, vì Hugh Haardrad tuyên bố họ phải quay về nhà trước khi mùa đông làm cho chuyến hải hành trở nên quá khó khăn, rằng họ không có giờ để chờ cho đến khi Royce bình phục. Vì thế họ bắt đầu ăn mừng trước sự kiện, vì việc đình

đám của người Viking phải kéo dài lê thê nếu không Kristen sẽ không cảm thấy mình được cưới hỏi đàng hoàng tử tế. Hugh đã tuyên bố vậy đó.

Điều này làm Royce cảm thấy mọi việc đã được định liệu đầu vào đây cả. Thế nhưng, nhìn cha của Kristen, anh biết chuyện không phải vậy. Anh vẫn phải được người đàn ông này cho phép, và ngay lúc này đây, Garrick nhìn không có vẻ gì như thể ông sẽ đồng ý.

Sự thể là Kristen đang mỉm cười làm dịu đi tình thế gay go trong cơn hoang mang dâng cao của Royce. Nếu nàng chẳng thấy bất cứ điều gì phật ý trong vẻ mặt lạnh tanh của cha nàng, có lẽ Royce đã phản ứng thái quá. Rốt cục thì anh có biết gì về người đàn ông này đâu. Có thể ông ta trông lúc nào cũng kinh khủng như thế này.

Brenna đến từ phía sau Garrick và dịu dàng đẩy ông vào trong phòng. Bà đến bên giường và ngồi kế bên Kristen. Bà cũng khoác một cái nhìn lạnh lẽo khi đôi mắt xám của bà nhìn xuống Royce, đang nằm thẳng cẳng ngay đơ trên giường.

“Ta thấy chắc là người thích thú hưởng thụ sự cung chiều của con gái ta, Royce, nhưng thế đủ rồi là đủ rồi,” Brenna bảo anh với vẻ chê trách. “Nếu chồng ta có thể xoay xở ra khỏi giường đi qua đi lại, thì người cũng có thể. Ta sẽ thấy Kristen đám cưới ngày hôm nay.”

Đôi mắt xanh màu ngọc bích phóng về phía gã Viking xem chừng liệu ông ta có chối từ lời tuyên bố ấy không. Khi ông không làm thế, Royce nhẹ hẫng. Sự thực là sự oán giận trước đây của anh dành cho cái người đàn ông này lại quay trở về.

Anh cố sao để ngồi lên mà không có chút ngập ngừng. “Thế này thì còn hơn cả một cử chỉ lịch thiệp, thưa bà. Tôi không muốn buộc chồng bà ra khỏi giường ông ấy để dự lễ cưới, trước khi ông ấy có thể.”

“Royce!” Kristen thở gấp.

Brenna rộng miệng cười, định hình cho một lời đáp trả đã sớm bị chồng bà cắt ngang.

Garrick ngửa đầu ra sau cười lớn. “Thì ra thế hả, tên Saxon? Ta mà biết rằng đó là cái cốt duy nhất của người, ta đã không để vợ ta nuông chiều ta lâu vậy đâu.”

Giờ thì Brenna thở dốc lên, và Kristen thì khúc khích cười. “Xem những lời nói dối trắng trợn, từ cả hai người. Giờ mình làm gì với họ đây Mẹ?”

“Mẹ không biết con sẽ làm gì,” Brenna đối đáp, “nhưng nếu cha con không giữ gìn miệng lưỡi mình, ông ấy sẽ thấy mình nằm lại trên giường.”

“Mình vừa mới rời đó mà, bà xã,” Garrick đáp lời với nụ cười toét miệng như sói. “Nhưng nếu em muốn quay lại...”

Kristen thấy mẹ mình đỏ mặt liền rầy rà Garrick. “Cha à, thôi đi mà.

Royce không biết là cha đang đùa đâu. Cha làm anh ấy choáng đấy.”

“Nếu cha đùa, thì cha phải cần xin lỗi vì đã dẫn hấn một trận. Nhưng cha thề là cha nghe bảo con đã chung giường với hấn suốt cả mùa hạ.”

Nếu trước đây Royce chưa choáng thì giờ anh đang sốc đây. Anh thấy Kristen đỏ mặt và anh cảm thấy hai má mình nóng bừng. Tính tiểu lâm của Garrick biến đâu mất tiêu. Gã đàn ông này bắt đầu trở nên quá nghiêm khắc. Và giờ thì anh biết từ đâu mà Kristen có sự biến đổi như đồng bóng khi thể hiện cảm xúc.

“Ông đã cố hết sức giết tôi vì chuyện đó rồi,” Royce sắc giọng nhắc nhở Garrick. “Nếu ông vẫn muốn --”

“Đừng có ngốc,” Garrick ngắt lời anh. “Ta không thể giết người sau khi Brenna cho ta biết tình cảm con gái chúng ta dành cho người.”

“Cha có thể bảo Thorolf nói cho con biết điều đó!” Kristen la lên.

“Để cho con có thể báo cho nó hả?” Garrick lắc đầu. “Không đâu, Kris, việc ấy phải xảy ra theo đúng cách của nó, để thỏa lòng mọi người. Nhưng mà nó đáng bị ăn đòn.”

Brenna thở dài. “Cha con quên bég cái thời trai trẻ của ông rồi cưng à.” Bà ném cho Garrick một cái nhìn đầy ý nghĩa trước khi mỉm cười với Kristen. “Thế nhưng ông thật quá đáng khi mà con phải nặng lòng.” Dầu vậy, bà chuyển đến đứng cạnh bên Garrick, nắm tay ông trong hai bàn tay bà, Brenna vẫn nhìn Kristen. “Chuyện không phải ở chỗ tụi con ăn nằm với nhau, nhưng là chuyện tụi con đã không cưới xin trước. Hai ta không đồng ý chuyện đó, và vì vậy chúng ta sẽ thấy việc này được làm cho đúng đắn.”

Royce vẫn chưa nghe lời chấp thuận từ cha Kristen. Anh đòi có nó bây giờ. “Thế con sẽ có lời chúc phúc của cha chứ?”

Brenna huých vào hông Garrick khi ông không trả lời ngay. “Được!” Ông nổ bung lên.

Royce bắt đầu cười phá lên khi thấy một cơn đau hiện trên mặt Garrick. Nhưng rồi anh rên lên, cảm nhận cơn đau của chính mình, và giờ thì tới phiên Garrick cười lớn.

“Chí ít thì ta cũng không phải chứng tỏ bản thân mình tối nay,” Garrick không thể ngăn mình thốt lên. Và vì câu nói đó mà ông nhận lãnh một cái quắc mắt làm ông cười to hơn, việc này làm ông lãnh thêm một cú huých vào sườn từ vợ ông.

Brenna bảo con gái bà, “Em họ của nó đã sắp xếp mọi việc, vì vậy, mẹ sẽ đưa cha con xuống nếu con lo chuẩn bị cho Royce.” Rồi bà đẩy Garrick, vẫn đang cười hình hích, ra khỏi phòng.

Kristen đóng cánh cửa phía sau họ, rồi quay lại với nụ cười nửa miệng hướng đến Royce. “Họ đang quen dần đó,” nàng ướm lời.

Anh có thể thấy nàng đang cố để không cười. Nàng đang tung búng lên với óc hài hước kể từ khi cha mẹ nàng chuyển vào trong sảnh. Được bao bọc bởi gia đình và bè bạn, nàng không thể nào hạnh phúc hơn thế được, và anh không đành làm hỏng nó bằng cách cảm râm về cha nàng.

Anh do dự hỏi, “Em sẽ nhớ cha mẹ khi họ ra khơi chứ?”

Giờ thì nàng cười nghiêm túc, tiến đến bên anh. Nàng chuyển đến giữa hai chân anh, buông lơ hai cánh tay quanh cổ anh.

“Vâng, nhưng Cha hứa sẽ thăm chúng ta. Chuyến hải trình cũng không lấy gì làm dài khi dong buồm đến đây vào mùa hạ.”

Royce rên thầm trong lòng. “Anh đoán mấy chuyến thăm sẽ không thường đâu nhỉ?” anh hy vọng hỏi.

“Có lẽ cứ mỗi hai mùa hạ một lần.”

Anh giấu vẻ rúm ró của mình vào ngực nàng. Và rồi mùi hương của nàng xộc vào anh và anh quên bằng cha mẹ nàng.

Đôi tay anh ôm choàng lấy eo nàng và anh nhìn lên nàng, cảm anh tựa vào phần khoét sâu hình chữ V của chiếc áo dài nhung xanh thẫm của nàng. Nàng đã mặc trang phục của mình kể từ khi anh thú nhận với nàng rằng anh yêu nàng. Chưa từng có lời đề cập nào bàn đến tình cảnh trước đây của nàng. Nàng chỉ đơn giản bỏ chiếc áo của thân phận nô lệ xuống dễ dàng như nàng đã mặc nó, làm anh vỡ lẽ ra rằng nàng chưa từng thực sự mặc nó bao giờ.

Chiếc áo xanh thẫm tôn thêm màu sậm của của đôi mắt nàng, làm chúng có màu xanh lam hơn. Sự tràn trề của tình yêu và âu yếm đọng đầy trong mắt anh.

“Họ đã chờ gần cả tuần cho cái đám cưới này rồi.” Môi anh nhún về phía trước áp vào da nàng trước khi nói thêm, “Tụi mình có dám bắt họ chờ lâu thêm một chút không?”

“Anh đùa hả ngài.” Lòng bàn tay nàng khum lấy đôi má anh, trước khi nàng cúi xuống trượt lưỡi chậm chậm, đầy nhục cảm trên đôi môi anh. “Chắc chắn là anh không định đề nghị...”

Nàng cười rúc rích khi anh kéo nàng xuống trên lòng anh. “Phải, anh đùa đó, nàng chòn cái à. Nhưng em có thể làm anh đổi ý mà.”

“Em có thể sao?” Tay nàng ở phía sau cổ anh kéo môi anh quay lại với đôi môi nàng. “Rồi đây có thể em sẽ, ngài à. Vâng, có thể...”

(Hết)